

ทัศนคติของผู้หญิงโสดอายุตั้งแต่ 30 ปีขึ้นไปต่อการอยู่อาศัยในคอนโดมิเนียมในเขตกรุงเทพและ
ปริมณฑล

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาเอกพัฒนศาสตรมหาบัณฑิต
สาขาวิชาการพัฒนาที่อยู่อาศัยและอสังหาริมทรัพย์ ภาควิชาเคหการ
คณะสถาปัตยกรรมศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
ปีการศึกษา 2563
ลิขสิทธิ์ของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ATTITUDES OF SINGLE WOMEN AGED 30 AND ABOVE TOWARD CONDO LIVING IN
BANGKOK METROPOLITAN REGION

A Thesis Submitted in Partial Fulfillment of the Requirements
for the Degree of Master of Housing Development in Housing and Real Estate

Development

Department of Housing

FACULTY OF ARCHITECTURE

Chulalongkorn University

Academic Year 2020

Copyright of Chulalongkorn University

หัวข้อวิทยานิพนธ์	ทัศนคติของผู้หญิงโสดอายุตั้งแต่ 30 ปีขึ้นไปต่อการอยู่อาศัยในคอนโดมิเนียมในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล
โดย	น.ส.ธนารีย์ ปัญญา
สาขาวิชา	การพัฒนาที่อยู่อาศัยและอสังหาริมทรัพย์
อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก	ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.บุษรา โปวาทอง

คณะสถาปัตยกรรมศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย อนุมัติให้หัวข้อวิทยานิพนธ์ฉบับนี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาเอกพัฒนศาสตร์มหาบัณฑิต

.....	คณบดีคณะสถาปัตยกรรมศาสตร์
(รองศาสตราจารย์ ดร.ปิ่นรัชฎ์ กาญจนนัชชิตติ)	
คณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์	
.....	ประธานกรรมการ
(รองศาสตราจารย์ ดร.ฉวีวรรณ เต๋นไพบุลย์)	
.....	อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.บุษรา โปวาทอง)	
.....	กรรมการ
(ดร.ขวัญรัฐ ส่วนพงษ์)	
.....	กรรมการภายนอกมหาวิทยาลัย
(ดร.บุญยิ่ง คงอาชาภัทร)	

รณารีย์ ปีญญู : ทัศนคติของผู้หญิงโสดอายุตั้งแต่ 30 ปีขึ้นไปต่อการอยู่อาศัยในคอนโดมิเนียมในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล. (ATTITUDES OF SINGLE WOMEN AGED 30 AND ABOVE TOWARD CONDO LIVING IN BANGKOK METROPOLITAN REGION) อ.ที่ปรึกษาหลัก : ผศ. ดร.บุษรา ไทพาทอง

ปัจจุบันผู้หญิงโสดมีจำนวนและแนวโน้มเพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่อง และนิยมอาศัยในคอนโดมิเนียม จากงานวิจัยส่วนใหญ่ที่ผ่านมาซึ่งขาดการศึกษาถึงเรื่องที่อยู่อาศัยซึ่งถือเป็นเรื่องที่สำคัญ ดังนั้น งานวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาลักษณะการอยู่อาศัยในคอนโดมิเนียม ความพึงพอใจและปัญหาในการอยู่อาศัย โดยสอบถามออนไลน์จากกลุ่มผู้หญิงโสดที่อาศัยอยู่ตามลำพังในคอนโดมิเนียมในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑลจำนวน 1,143 คน ซึ่งใช้วิธีการสุ่มตัวอย่างจากหลายแหล่งข้อมูล ได้แก่ แอปพลิเคชันไลน์ (LINE) กลุ่มคนโสดในเฟซบุ๊ก (Facebook) และกระทู้ในเว็บไซต์พันทิป (Pantip) และทำการวิเคราะห์ข้อมูลด้วยตารางไขว้

ผลการศึกษาพบว่า 1) กลุ่มตัวอย่างผู้หญิงโสดส่วนใหญ่อายุ 30-39 ปี และเมื่อพิจารณาตามลักษณะงานอดิเรก พบว่าแบ่งได้เป็น 4 กลุ่มคือ กลุ่มผู้หญิงโสด นักเดินทาง กลุ่มผู้หญิงโสดที่อยู่กับชีวิต กลุ่มผู้หญิงโสดออนไลน์ และผู้หญิงโสดชีวิตเรียบง่าย ทั้งนี้ กลุ่มผู้หญิงโสดส่วนใหญ่จบการศึกษาระดับปริญญาตรี ทำงานประจำในภาคเอกชนและรัฐ และมีรายได้ประมาณ 50,001-70,000 บาทต่อเดือน 2) คอนโดมิเนียมที่อาศัยมีขนาดเฉลี่ย 31-35 ตร.ม. โดยมีปัจจัยในการเลือกคอนโดมิเนียมคือทัศนียภาพ ทำเลที่ตั้งใกล้สถานีรถไฟฟ้า ใกล้ที่ทำงาน และความปลอดภัย ทั้งนี้ ส่วนใหญ่ร้อยละ 60 นิยมเช่า นิยมเช่าคอนโดมิเนียมในระดับสูง (Upper class) ขณะที่ผู้ซื้อคอนโดมิเนียมจะซื้อในราคาไม่เกิน 2 ล้านบาท 3) ผู้หญิงโสดมากกว่าร้อยละ 50 พยายามอยู่อาศัยในระดับสูง จากปัจจัยความปลอดภัยและความผ่อนคลาย อย่างไรก็ตาม ปัญหาที่พบเจอเมื่ออยู่อาศัยอยู่ตามลำพัง คือการซ่อมแซม การขนของ และการเจ็บป่วยเป็นหลัก โดยเฉพาะในกลุ่มอายุมาก นอกจากนี้ยังมีความรู้สึกเหงาในการอยู่อาศัยเป็นครั้งคราว ซึ่งมีแนวโน้มลดลงเมื่ออายุเพิ่มขึ้น อีกทั้งปัจจัยความเหงาจะส่งผลกระทบต่อการใช้งานพื้นที่ 4) ผู้หญิงโสดมากกว่าร้อยละ 50 ใช้ชีวิตอยู่ในคอนโดมิเนียมทุกวัน โดยกลุ่มอายุมากมีการใช้พื้นที่มากกว่าอายุน้อยทั้งภายในและภายนอกห้อง 5) ผู้หญิงโสดมีแนวโน้มจะยังเลือกอยู่คอนโดมิเนียมต่อไปในระยะยาว โดยเฉพาะกลุ่มอายุ 40-49 ปี ซึ่งเลือกที่จะอยู่ใกล้ห้างสรรพสินค้า ขณะที่กลุ่มอายุ 30-39 ปี เลือกที่จะอยู่ใกล้สถานีรถไฟฟ้าประมาณ 300 เมตรเป็นหลัก อย่างไรก็ตาม กลุ่มนี้เมื่อเข้าสู่วัยเกษียณต้องการอยู่บ้านเดี่ยว/บ้านแฝดแทนการอยู่คอนโดมิเนียม และจะอยู่ตามลำพัง

ผลการศึกษาชี้ให้เห็นว่าผู้หญิงโสดส่วนใหญ่มีความพึงพอใจต่อการอยู่อาศัยในคอนโดมิเนียม เนื่องจากเห็นว่าปลอดภัยและมีความผ่อนคลาย โดยจะเลือกคอนโดมิเนียมที่อยู่ใกล้ห้างสรรพสินค้าและสถานีรถไฟฟ้าเป็นหลัก อย่างไรก็ตาม ยังพบปัญหาในด้านการบริการ อาทิ การซ่อมแซม การขนของ หรือการเจ็บป่วยเมื่ออยู่คนเดียว ดังนั้น ผลการศึกษาจะเป็นประโยชน์ต่อผู้ประกอบการเพื่อพัฒนาคอนโดมิเนียมและที่อยู่อาศัยแบบอื่นที่ตอบโจทย์กลุ่มนี้ ทั้งการเลือกทำเลที่ตั้ง การออกแบบพื้นที่ และการบริการที่ตอบสนองต่อพฤติกรรมการใช้ชีวิตของผู้หญิงโสดที่มีแนวโน้มเพิ่มขึ้นในอนาคต

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
CHULALONGKORN UNIVERSITY

สาขาวิชา
ปีการศึกษา

การพัฒนาที่อยู่อาศัยและอสังหาริมทรัพย์
2563

ลายมือชื่อนิสิต
ลายมือชื่อ อ.ที่ปรึกษาหลัก

6270015425 : MAJOR HOUSING AND REAL ESTATE DEVELOPMENT

KEYWORD: Single women, Condominium, Attitude, Dwelling, Bangkok

Tanaree Panyo : ATTITUDES OF SINGLE WOMEN AGED 30 AND ABOVE TOWARD CONDO LIVING IN BANGKOK METROPOLITAN REGION.

Advisor: Asst. Prof. BUSSARA POVATONG, Ph.D.

At present, there is a large number of single women and the number has continued to increase. These single women prefer living in condominiums. Most of the research work in the past has not sufficiently study issues related to their dwelling places which is an important subject. This research thus aims to study how single women live in condominiums, their attitude towards this and problems related to their way of living. The research was conducted by sending online questions to 1,143 single women who live in Bangkok and the vicinity. The research population was randomly picked from various information sources, such as, the LINE application, groups of single women on Facebook and posts on the Pantip.com website. The information was analyzed using cross-tabulation analysis.

The study found that 1) the age range of single women who were the subject of the research was from 30 - 39 years old. When their hobbies were taken into consideration, they could be classified into 4 groups: travelling single women, single women who led their lives to the fullest, online single women and single women who led simple lives. Most of them held a bachelor's degree and had a permanent job in either the private or the government sector. Their monthly salary was 50,001 - 70,000 Baht. 2) The average size of the condominium units was 31 -35 square meters. The factors that contributed to their choice of condominium was its ambience, a location that was close to a mass transit station or their office and, also, as safety. 60% of them preferred renting upper-range condominiums whereas those who chose to purchase would spend no more than 2 million Baht. 3) More than 50% of these single women were satisfied with their residence being at a high level owing to safety and relaxation factors. At the same time, the problems they faced while living alone mainly concerned maintenance, moving things and illness, particularly for those who were advanced in age. From time to time, they felt lonely. The number of single women living in condominiums tended to decline as they grew older. A feeling of loneliness affected their use of this kind of place. 4) More than 50% of single women spent most of their time in the condominiums; the older ones would spend more time in the common and private area than the younger ones. 5) There was a trend that, in the long run, single women would choose to live in condominiums, particularly those belonging to the 40 -49 age group, who wished to live close to shopping malls, and those of the 30-39 age group, who chose to live approximately 300 meters from a mass transit station. However, when these women reached retirement age, they wished to live in a single house or a duplex instead of a condominium and they would live alone.

The study shows that most of the single women had a positive attitude towards living in condominiums because they considered them safe and relaxing. They would mainly choose to live in places close to shopping malls or mass transit stations. Yet, they found problems in terms of services and maintenance, moving things and illnesses while living alone. The outcome of this study should be beneficial to entrepreneurs in developing condominiums and other types of residences that will answer the demands of this group of women, in terms of location, design and also services that respond to the lifestyle of single women whose number is likely to increase in the future.

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
CHULALONGKORN UNIVERSITY

Field of Study: Housing and Real Estate Development

Student's Signature

Academic Year: 2020

Advisor's Signature

กิตติกรรมประกาศ

วิทยานิพนธ์เล่มนี้สำเร็จลุล่วงได้ด้วยความอนุเคราะห์จาก ผศ.ดร.บุษรา โปวาทอง อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ที่ได้สละเวลาที่มีค่าทุ่มเท ตรวจสอบแก้ไขข้อบกพร่องต่าง ๆ รวมทั้งให้คำแนะนำและคำปรึกษาที่ดีแก่ข้าพเจ้า อีกทั้งยังเป็นผู้สร้างกำลังใจให้สามารถมีแรงใจในการทำวิทยานิพนธ์จนสำเร็จการศึกษา

ขอบพระคุณคณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์ รศ.ดร.ฉวีวรรณ เต๋นไพบูลย์ ดร.บุญยิ่ง คงอาชาภัทร และ ดร.ขวัญรัฐ ส่วนพงศ์ ที่ให้เกียรติเป็นกรรมการในการสอบวิทยานิพนธ์ รวมถึงให้คำแนะนำเพื่อแก้ไขให้วิทยานิพนธ์มีความสมบูรณ์มากยิ่งขึ้น

ขอบคุณเพื่อน ๆ โยโย่ แป้ม ต้นไม้ และ ลิตา ที่ให้ความช่วยเหลือ คำแนะนำและคอยเป็นกำลังใจตลอดมา รวมถึงเพื่อนร่วมรุ่น C32 โดยเฉพาะแอมมีและชมพู ที่ร่วมทุกข์ร่วมสุขกันมา

สุดท้ายนี้ขอบคุณครอบครัว ที่คอยสนับสนุนทุกอย่างในชีวิตของข้าพเจ้า เป็นที่พักกายพักใจ และคอยให้กำลังใจในการศึกษาเสมอมา

ธนารีย์ ปัญโญ

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
CHULALONGKORN UNIVERSITY

สารบัญ

	หน้า
.....	ค
บทคัดย่อภาษาไทย.....	ค
.....	ง
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ.....	ง
กิตติกรรมประกาศ.....	จ
สารบัญ.....	ฉ
สารบัญตาราง.....	ช
สารบัญรูปภาพ.....	ฉ
บทที่ 1	1
บทนำ.....	1
1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา.....	1
1.2 คำถามในงานวิจัย	4
1.3 วัตถุประสงค์ของงานวิจัย	4
1.4 นิยามคำศัพท์เฉพาะ.....	4
1.5 ขอบเขตของการวิจัย.....	5
1.6 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ.....	6
1.7 แผนการดำเนินงานวิจัย	6
บทที่ 2	1
ทฤษฎี แนวคิด และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	1
2.1 แนวคิดเกี่ยวกับพฤติกรรมของผู้หญิงโสด	1
2.1.1 ความหมายของคนโสดและช่วงอายุ.....	1

2.1.2 รูปแบบของการอยู่เป็นโสด	4
2.1.3 สาเหตุการครองตัวเป็นโสด.....	7
2.1.4 ทักษะคดีของผู้หญิงโสด	12
2.1.5 การดำเนินชีวิตของผู้หญิงโสด	16
2.1.6 การบริโภคของผู้หญิงโสด	21
2.2 แนวคิดเกี่ยวกับทัศนคติและความพึงพอใจ.....	23
2.2.1 ทัศนคติ.....	23
2.2.2 ความพึงพอใจ.....	24
2.3 แนวคิดพฤติกรรมการอยู่อาศัยในคอนโดมิเนียม.....	29
2.3.1 แนวคิดเกี่ยวกับพฤติกรรมการอยู่อาศัย.....	29
2.3.2 แนวคิดการใช้พื้นที่ใช้สอยในคอนโดมิเนียม.....	30
2.3.2.1 ความต้องการพื้นฐานในการใช้พื้นที่	30
2.3.2.2 ผลกระทบทางด้านจิตวิทยาของผู้อยู่อาศัยในอาคารสูง.....	32
2.4 อุปทานคอนโดมิเนียมสำหรับคนโสด.....	33
2.5 แนวคิดการย้ายที่อยู่อาศัยและการครอบครองที่อยู่อาศัย	35
2.5.1 การเลื่อนชั้นทางสังคมและวงจรชีวิตกับการย้ายที่อยู่อาศัย	35
2.3.2 การครอบครองที่อยู่อาศัย.....	37
2.6 การวิเคราะห์กลุ่มข้อมูลด้วยเทคนิค Cluster Analysis.....	42
2.6.1 ความหมายของการวิเคราะห์กลุ่ม (Cluster Analysis).....	42
2.6.2 วัตถุประสงค์ของการแบ่งกลุ่มข้อมูลด้วยเทคนิคการวิเคราะห์กลุ่ม (Cluster Analysis)	42
2.6.3 ประเภทของเทคนิค Cluster Analysis	43
2.7 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	45
บทที่ 3	49

ระเบียบวิธีวิจัย	49
3.1 กรอบแนวคิดในงานวิจัย.....	49
3.2 ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง	50
3.2.1 การกำหนดอายุกลุ่มตัวอย่าง.....	51
3.2.2 การเข้าถึงกลุ่มตัวอย่าง	51
3.3 ขั้นตอนการศึกษา.....	52
3.4 การเก็บรวบรวมข้อมูล	53
3.4.1 การเก็บรวบรวมข้อมูล	54
3.4.2 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	54
3.5 การวิเคราะห์ข้อมูล	55
บทที่ 4	59
ผลการศึกษา	59
4.1 การแบ่งกลุ่มผู้หญิงโสด	60
4.1.1 แบ่งตามอายุ.....	60
4.1.2 แบ่งตามลักษณะกิจกรรมงานอดิเรก	61
4.2 ลักษณะผู้หญิงโสด.....	63
4.2.1 ระดับการศึกษา	63
4.2.2 อาชีพ.....	64
4.2.3 รายได้.....	65
4.3 ความเป็นโสด.....	66
4.3.1 รูปแบบความเป็นโสด.....	66
4.3.2 ระยะเวลาการมีคู่ครอง	67
4.3.3 ความกังวลต่อการเป็นโสด	68
4.4 สาเหตุในการเลือกอยู่อาศัยในคอนโดมิเนียม.....	70

4.5 ลักษณะคอนโดมิเนียมและการครอบครองที่อยู่อาศัยในปัจจุบัน	71
4.5.1 ทำเลที่ตั้ง	72
4.5.2 กายภาพอาคาร.....	74
4.5.3 ลักษณะห้องชุด.....	76
4.5.4 ระดับราคาห้องชุด	78
4.5.5 ระยะเวลาการอยู่อาศัย	79
4.5.6 การครอบครองห้องชุด	83
4.6 ลักษณะการอยู่อาศัยในคอนโดมิเนียม.....	89
4.6.1 การใช้พื้นที่ภายในห้องพัก	89
4.6.1.1 ระยะเวลาการอยู่อาศัย.....	89
4.6.1.2 การประกอบอาหาร.....	91
4.6.1.3 การทำความสะอาด.....	94
4.6.1.4 การซ่อมแซม	96
4.6.1.5 การสังสรรค์.....	97
4.6.1.6 งานอดิเรก.....	98
4.6.2 การใช้พื้นที่นันทนาการ.....	99
4.7 ความพึงพอใจต่อการอยู่อาศัย.....	103
4.7.1 ระดับความพึงพอใจ.....	103
4.7.2 ปัจจัยสร้างความพึงพอใจ.....	104
4.7.3 ระดับความเหงาในการอยู่อาศัย.....	105
4.8 ปัญหาในการอยู่อาศัย	107
4.8.1 ความกังวลในการอยู่อาศัย.....	107
4.8.2 ปัญหาในการอยู่อาศัยตามลำพัง	108
4.9 การเลือกที่อยู่อาศัยในอนาคต	110

4.9.1	ปัจจัยเลือกคอนโดมิเนียมในอนาคต.....	110
4.9.2	สถานที่ที่ควรอยู่รอบคอนโดมิเนียม.....	111
4.10	ความต้องการสิ่งอำนวยความสะดวกและบริการในคอนโดมิเนียม.....	112
4.10.1	ความต้องการพื้นที่นันทนาการในคอนโดมิเนียม.....	112
4.10.2	ความต้องการบริการในคอนโดมิเนียม.....	114
4.11	การวางแผนที่อยู่อาศัยในวัยเกษียณ.....	115
4.11.1	การวางแผนที่อยู่อาศัย.....	115
4.11.2	รูปแบบที่อยู่อาศัย.....	116
4.11.3	บุคคลที่อยู่อาศัยร่วมกัน.....	117
4.12	การวิเคราะห์เปรียบเทียบความต้องการในคอนโดมิเนียมของผู้หญิงโสดกับอุปทานที่อยู่อาศัย สำหรับผู้หญิงโสดในปัจจุบัน.....	118
บทที่ 5	121
สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ.....		121
5.1	สรุปผลการศึกษา.....	121
5.1.1	ลักษณะผู้หญิงโสดที่อยู่ในคอนโดมิเนียม.....	122
5.1.2	การอยู่อาศัยของผู้หญิงโสดในปัจจุบัน.....	123
5.1.3	ความพึงพอใจและปัญหาการอยู่อาศัยในคอนโดมิเนียม.....	128
5.1.4	ที่อยู่อาศัยที่ต้องการในอนาคตของผู้หญิงโสด.....	130
5.2	อภิปรายผล.....	134
5.3	ข้อค้นพบที่สำคัญ.....	136
5.4	ข้อเสนอแนะในงานวิจัย.....	137
5.4.1	ข้อเสนอแนะต่อผู้ประกอบการ.....	137
5.4.2	ข้อเสนอแนะต่อผู้อยู่อาศัยที่เป็นคนโสด.....	138
5.4.3	ข้อเสนอแนะในเชิงนโยบาย.....	138

5.5 ข้อเสนอแนะในงานวิจัยครั้งต่อไป	139
ภาคผนวก.....	140
บรรณานุกรม.....	147
ประวัติผู้เขียน.....	154

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
CHULALONGKORN UNIVERSITY

สารบัญตาราง

ตารางที่ 1.1	ร้อยละของผู้หญิงโสดจำแนกตามช่วงอายุ พ.ศ. 2513-2553.....	1
ตารางที่ 1.2	แผนการดำเนินงานวิจัย.....	7
ตารางที่ 2.1	ช่วงอายุกลุ่มประชากรในงานวิจัยที่เกี่ยวกับคนโสด.....	2
ตารางที่ 2.2	งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	46
ตารางที่ 3.1	การเลือกประชากรและกลุ่มตัวอย่างในงานวิจัย.....	52
ตารางที่ 3.2	การแบ่งกลุ่มประเภทผู้หญิงโสด.....	56
ตารางที่ 3.3	เปรียบเทียบค่าดัชนีเฉลี่ยในแต่ละกลุ่ม.....	56
ตารางที่ 3.4	ตัวแปรในการวิจัย.....	57
ตารางที่ 4.1	ช่วงอายุผู้หญิงโสด.....	60
ตารางที่ 4.2	ประเภทผู้หญิงโสดตามลักษณะกิจกรรมงานอดิเรก.....	61
ตารางที่ 4.3	ประเภทผู้หญิงโสดตามลักษณะกิจกรรมงานอดิเรก.....	62
ตารางที่ 4.4	ช่วงอายุของประเภทผู้หญิงโสดตามลักษณะกิจกรรมงานอดิเรก.....	62
ตารางที่ 4.5	ระดับการศึกษาของผู้หญิงโสด แบ่งตามอายุ 30-39 ปี และ 40-49 ปี.....	63
ตารางที่ 4.6	ระดับการศึกษาของผู้หญิงโสด แบ่งตามประเภทผู้หญิงโสด 4 กลุ่ม.....	63
ตารางที่ 4.7	อาชีพของผู้หญิงโสด แบ่งตามอายุ 30-39 ปี และ 40-49 ปี.....	64
ตารางที่ 4.8	อาชีพของผู้หญิงโสด แบ่งตามประเภทผู้หญิงโสด 4 กลุ่ม.....	64
ตารางที่ 4.9	รายได้เฉลี่ยต่อเดือนของผู้หญิงโสด แบ่งตามอายุ 30-39 ปี และ 40-49 ปี.....	65
ตารางที่ 4.10	รายได้เฉลี่ยต่อเดือนของผู้หญิงโสด แบ่งตามประเภทผู้หญิงโสด 4 กลุ่ม.....	65
ตารางที่ 4.11	รูปแบบความเป็นโสด แบ่งตามอายุ 30-39 ปี และ 40-49 ปี.....	66
ตารางที่ 4.12	รูปแบบความเป็นโสด แบ่งตามประเภทผู้หญิงโสด 4 กลุ่ม.....	67
ตารางที่ 4.13	ระยะเวลาการมีคู่ครอง แบ่งตามอายุ 30-39 ปี และ 40-49 ปี.....	67
ตารางที่ 4.14	ความสมัครใจเป็นโสดและระยะเวลาการมีคู่ครองของผู้หญิงโสด.....	68
ตารางที่ 4.15	ระยะเวลาการมีคู่ครอง แบ่งตามประเภทผู้หญิงโสด 4 กลุ่ม.....	68
ตารางที่ 4.16	ความกังวลต่อการเป็นโสด แบ่งตามอายุ 30-39 ปี และ 40-49 ปี.....	69
ตารางที่ 4.17	ความกังวลต่อการเป็นโสด แบ่งตามประเภทผู้หญิงโสด 4 กลุ่ม.....	69
ตารางที่ 4.18	สาเหตุที่อาศัยในคอนโดมิเนียมของผู้หญิงโสด แบ่งตามอายุ 30-39 ปี และ 40-49 ปี.....	70
ตารางที่ 4.19	สาเหตุที่อาศัยในคอนโดมิเนียมของผู้หญิงโสด แบ่งตามประเภทผู้หญิงโสด 4 กลุ่ม.....	71
ตารางที่ 4.20	ทำเลที่ตั้งคอนโดมิเนียมของผู้หญิงโสด แบ่งตามอายุ 30-39 ปี และ 40-49 ปี.....	72
ตารางที่ 4.21	ทำเลที่ตั้งคอนโดมิเนียมของผู้หญิงโสด แบ่งตามประเภทผู้หญิงโสด 4 กลุ่ม.....	72
ตารางที่ 4.22	ระยะห่างจากสถานีรถไฟฟ้า แบ่งตามอายุ 30-39 ปี และ 40-49 ปี.....	73
ตารางที่ 4.23	ระยะห่างจากสถานีรถไฟฟ้า แบ่งตามประเภทผู้หญิงโสด 4 กลุ่ม.....	74
ตารางที่ 4.24	รูปแบบคอนโดมิเนียมของผู้หญิงโสด แบ่งตามอายุ 30-39 ปี และ 40-49 ปี.....	75
ตารางที่ 4.25	รูปแบบคอนโดมิเนียมของผู้หญิงโสด แบ่งตามประเภทผู้หญิงโสด 4 กลุ่ม.....	75

ตารางที่ 4.94 บุคคลที่อาศัยร่วมในวัยเกษียณของผู้หญิงโสด แบ่งตามประเภทผู้หญิงโสด 4 กลุ่ม.....	118
ตารางที่ 5.1 สรุปลักษณะทางสังคมและเศรษฐกิจของผู้หญิงโสด.....	122
ตารางที่ 5.2 สรุปความเป็นโสดของผู้หญิงโสด	123
ตารางที่ 5.3 สรุปสาเหตุในการเลือกอยู่อาศัยในคอนโดมิเนียม	124
ตารางที่ 5.4 สรุปลักษณะคอนโดมิเนียมและการครอบครองที่อยู่อาศัยปัจจุบันของผู้หญิงโสด.....	125
ตารางที่ 5.5 สรุปการใช้พื้นที่ภายในห้องพักของผู้หญิงโสด.....	127
ตารางที่ 5.6 สรุปการใช้พื้นที่นันทนาการของผู้หญิงโสด.....	128
ตารางที่ 5.7 สรุปความพึงพอใจในการอาศัยในคอนโดมิเนียมของผู้หญิงโสด.....	129
ตารางที่ 5.8 สรุปปัญหาในการอยู่อาศัยของผู้หญิงโสด	129
ตารางที่ 5.9 สรุปการเลือกที่อยู่อาศัยในอนาคตของผู้หญิงโสด	131
ตารางที่ 5.10 สรุปความต้องการสิ่งอำนวยความสะดวกและบริการของผู้หญิงโสด	132
ตารางที่ 5.11 สรุปที่อยู่อาศัยที่ต้องการในอนาคตของผู้หญิงโสด.....	133

สารบัญรูปภาพ

ภาพที่ 2.1 รูปแบบการอยู่เป็นโสด	6
ภาพที่ 2.2 ความสัมพันธ์ของปัจจัยต่าง ๆ ในการตอบรับทางสังคม จิตวิทยา และพฤติกรรมต่อสภาพแวดล้อมทาง กายภาพ.....	26
ภาพที่ 2.3 ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อความพอใจในที่อยู่อาศัย และผลทางด้านสังคม จิตวิทยาที่เกิดจากความพอใจและไม่ พอใจ.....	27
ภาพที่ 3.1 กรอบแนวคิดในงานวิจัย.....	49
ภาพที่ 3.2 ผังการดำเนินงานวิจัย	53
ภาพที่ 4.1 แผนผังแสดงลำดับเนื้อหา.....	59
ภาพที่ 4.2 ประเภทผู้หญิงโสดจำแนกตามอายุ.....	60

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
CHULALONGKORN UNIVERSITY

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ปัจจุบันคนรุ่นใหม่มีแนวโน้มเลือกที่จะเป็นโสดเพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่อง Singlehood หรือ ภาวะการครองตัวเป็นโสด เป็นปรากฏการณ์ที่เกิดขึ้นในหลายประเทศทั่วโลก โดยสถาบันวิจัยเอเชีย มหาวิทยาลัยแห่งชาติสิงคโปร์ (Asia Research Institute) ได้สำรวจจำนวนผู้หญิงในเมืองหลวงของประเทศต่าง ๆ ระหว่างอายุ 30-34 ปี พบว่า ผู้หญิงโสดชาวอเมริกันมีจำนวนสูงสุดถึงกว่าร้อยละ 45 รองลงมาคือ ญี่ปุ่นร้อยละ 35 ส่วนไทยร้อยละ 33 สิงคโปร์ร้อยละ 21 และเกาหลีใต้ร้อยละ 19 หากพิจารณาถึงสัดส่วนการอยู่เป็นโสดของผู้หญิงไทยในช่วงปี 2513-2553 พบว่า ผู้หญิงมีแนวโน้มที่จะครองโสดเพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่องในทุกกลุ่มอายุ โดยเฉพาะกลุ่มอายุตั้งแต่ 30 ปีขึ้นไป ยิ่งกลุ่มช่วงอายุสูงขึ้นจะยังมีอัตราการเปลี่ยนแปลงในการครองโสดเพิ่มมากขึ้น โดยในปี 2513 ประชากรหญิงอายุ 30-34 ปี มีการครองโสดเพิ่มขึ้นจากร้อยละ 8.1 เป็นร้อยละ 23.5 ในปี 2553 ในขณะที่ประชากรอายุ 45-49 ปี เพิ่มขึ้นจากร้อยละ 3.0 ในปี 2513 เป็นร้อยละ 9.5 ในปี 2553 (ศุทธิดา ชวนวัน และ ปิยวัฒน์ เกตุวงศา, 2557)

ตารางที่ 1.1 ร้อยละของผู้หญิงโสดจำแนกตามช่วงอายุ พ.ศ. 2513-2553

อายุ	15-19	20-24	25-29	30-34	35-39	40-44	45-49
2513	81.0	37.9	15.6	8.1	5.2	3.9	3.0
2523	83.3	43.5	20.9	11.8	7.3	5.3	4.1
2533	85.1	48.2	25.4	14.1	9.6	7.0	5.2
2543	88.3	55.5	28.7	16.1	11.6	9.3	8.0
2553	86.5	59.7	38.3	23.5	14.6	10.6	9.5

ที่มา: ศุทธิดา ชวนวัน และปิยวัฒน์ เกตุวงศา (2557)

ในงานวิจัยของทิพวรรณ ศิริสัมพันธ์, สิริรัฐ หนูสี และ ณัฐชนัน ฐิติพันธ์รังสฤต (2562) ได้กล่าวว่า ประชากรไทยมีแนวโน้มที่จะแต่งงานช้าลงและครองโสดเพิ่มขึ้น รวมทั้งค่านิยมในการมีบุตรก็เริ่มเปลี่ยนแปลงไป โดยดูจากการเปลี่ยนแปลงของดัชนีทางประชากรต่าง ๆ เช่น อายุโสดเฉลี่ยเมื่อแรกสมรสที่บ่งบอกถึงแนวโน้มของการเลื่อนอายุแต่งงาน แนวโน้มการอยู่เป็นโสด และการเป็นโสดถาวร เป็นต้น ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ ภัทรพร ตาสิงห์ (2559) ที่ได้กล่าวว่าจำนวนคนโสดในประเทศไทยมีแนวโน้มเพิ่มขึ้น เป็นผลมาจากการเปลี่ยนแปลงทางประชากรสู่สังคมสูงวัยรวมถึง

นโยบายทางเศรษฐกิจและสังคม ทำให้อายุเฉลี่ยเมื่อแรกสมรสเพิ่มสูงขึ้น โดยเฉพาะอย่างยิ่งในพื้นที่เขตเมือง

สำหรับสาเหตุที่ทำให้จำนวนผู้หญิงโสดในประเทศไทยเพิ่มมากขึ้นมีหลายประการ เช่น ความไม่สมดุลของอัตราส่วนเพศ โดยในปี 2562 ประชากรเพศหญิงมีจำนวนมากกว่าประชากรเพศชายกว่า 1.36 ล้านคน (กรมการปกครอง สำนักทะเบียนกลาง, 2562) อีกทั้ง ความหลากหลายในรสนิยมทางเพศ หรือแม้กระทั่งประชากรชายมีอัตราการเสียชีวิตสูงกว่าประชากรหญิง เหล่านี้ล้วนเป็นสาเหตุที่ทำให้เกิดความแตกต่างของอัตราส่วนเพศทั้งสิ้น นอกจากนี้ ข้อมูลสำมะโนประชากรระหว่าง ปี 2513-2553 ยังระบุว่า ทั้งประชากรชายและหญิงมีแนวโน้มที่จะเลื่อนอายุการสมรสของตนออกไป โดยในปี 2513 อายุเฉลี่ยเมื่อแต่งงานของผู้ชายและผู้หญิงอยู่ที่ 24.7 ปี และ 22.0 ปี ตามลำดับ และเพิ่มขึ้นเป็น 28.7 ปี และ 24.9 ปี ตามลำดับในปี 2553

ปัจจัยสำคัญอีกประการหนึ่งที่เป็นสาเหตุทำให้มีการชะลอการแต่งงานหรือครองตัวเป็นโสดเพิ่มขึ้น คือ การศึกษา โดยระดับการศึกษาที่สูงขึ้นจะทำให้หาคู่ครองได้ยากขึ้น ซึ่งปัจจัยทางด้านการศึกษามีผลต่อการเข้าสู่สถานภาพสมรสของผู้หญิงมากกว่าผู้ชาย เนื่องจากระดับการศึกษาสูงทำให้ฐานะทางเศรษฐกิจ สังคมและหน้าที่การงานของผู้หญิงสูงตามไปด้วย (ปริญา อยู่เป็นแก้ว, 2552) อีกทั้ง ผู้หญิงที่มีการศึกษาสูงจะตั้งมาตรฐานการเลือกคู่ครองไว้สูงเช่นเดียวกัน โดยผู้หญิงที่มีการศึกษาสูงจะเป็นโสดมากกว่าผู้ชายในระดับเดียวกันถึงกว่า 2 เท่า (Guest และ Tan, 1994) ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของศศิวิมล วรณศิริ (2563) กล่าวว่า ผู้หญิงไทยที่จบการศึกษาระดับปริญญาตรีขึ้นไป มีแนวโน้มที่จะเลือกครองตัวเป็นโสดมากขึ้น หรือหากแต่งงานก็มีแนวโน้มที่จะมีจำนวนลูกลดลง

ดังจะเห็นได้ว่า ผู้หญิงสมัยใหม่ให้ความสำคัญกับการศึกษา การทำงาน และการบรรลุเป้าหมายของชีวิตในด้านต่าง ๆ มากขึ้น อีกทั้งผู้หญิงรุ่นใหม่จำนวนมากก็ไม่ได้มีความปรารถนาที่จะแต่งงาน สร้างครอบครัวและมีบุตร เนื่องจากการมีบุตรหนึ่งคนจะตามมาด้วยความรับผิดชอบและค่าใช้จ่ายที่มหาศาล ด้วยเหตุนี้ จึงทำให้เกิดการชะลอการเลือกคู่ครองและการแต่งงานให้ช้าลง หรือแม้กระทั่งการตัดสินใจเป็นโสดในที่สุด ประกอบกับยุคสมัยที่เปลี่ยนแปลงไปทำให้คนไทยในปัจจุบันมีทัศนคติเชิงบวกต่อการครองตัวเป็นโสดมากกว่าในอดีต โดยมองว่าการเป็นโสดนั้นไม่ใช่เรื่องเสียหาย ชีวิตโสดไม่ได้เลวร้ายเสมอไป หากมีการวางแผนที่ดี ทั้งเรื่องการเงิน ที่อยู่อาศัย สุขภาพ เป็นต้น ซึ่งสังคมทุกวันนี้ชีวิตต่างมีความสุขได้ โดยไม่ต้องแต่งงานมีครอบครัวเสมอไป อีกทั้งการอยู่เป็นโสดยังทำให้มีเสรีภาพทางความคิด มีอิสระในการใช้ชีวิตตามที่ตนเองปรารถนาได้อีกด้วย ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของชลลดา วาดนั่ม (2553) พบว่า สตรีโสดส่วนใหญ่มีทัศนคติที่ดีต่อการเป็นโสด มองโลกในแง่ดี และมีความสุขในชีวิต โดยการตัดสินใจอยู่เป็นโสดของผู้หญิงมีปัจจัยสำคัญมาจากทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศของตนเอง ซึ่งผู้หญิงที่มีทัศนคติเชิงบวกต่อการเป็นโสด โดยมองว่าการอยู่เป็นโสดนั้น

ไม่ใช่เรื่องผิดปกติหรือเสียหาย ก็จะมีแนวโน้มครองตัวเป็นโสดมาก แต่แนวโน้มในการครองโสดจะเปลี่ยนไปในทางตรงกันข้าม หากมีทัศนคติในเชิงลบที่มองว่าการครองโสดเป็นสิ่งล้มเหลวในชีวิต (ทิพวรรณ ศิริสัมพันธ์ และคณะ, 2562)

ในส่วนของรูปแบบการดำเนินชีวิตของผู้หญิงโสดพบว่า ชื่นชอบการท่องเที่ยวทั้งในและต่างประเทศ เพราะสามารถใช้ชีวิตได้อย่างอิสระ ไม่มีภาระผูกมัดทางครอบครัว อีกทั้งยังโปรดปรานการรับประทานอาหารนอกบ้าน และมีการใช้จ่ายไปกับความบันเทิงค่อนข้างสูง ได้แก่ การดูหนัง เลี้ยงสัตว์ หรือแม้แต่การช้อปปิ้ง เป็นต้น นอกจากนี้ ผู้หญิงโสดยังให้ความสำคัญเกี่ยวกับเรื่องสุขภาพการออกกำลังกาย (ธนิณี บัณฑิตวัฒนาวงศ์, 2556) ด้วยเหตุนี้จึงส่งผลให้การบริโภคของผู้หญิงโสดมีสัดส่วนค่าใช้จ่ายเพื่อการบริโภคต่อรายได้สูงกว่าคนมีครอบครัว แต่มีสัดส่วนภาระหนี้้น้อยกว่า อีกทั้งคนโสดยังเป็นเจ้าของบ้านและรถยนต์น้อยกว่าคนที่มีครอบครัวในทุกระดับอายุ โดยคนโสดในช่วงอายุ 31-35 ปี มีเพียงร้อยละ 18 เท่านั้นที่มีที่อยู่อาศัยเป็นของตนเอง (ธนาคารไทยพาณิชย์ ศูนย์วิจัยเศรษฐกิจและธุรกิจ, 2562)

นอกจากสถานภาพทางสังคมแล้ว ในด้านการเลือกที่อยู่อาศัยยังเป็นปัจจัยสำคัญที่สะท้อนการใช้ชีวิตของคนโสด โดยเฉพาะผู้หญิงที่ให้ความสำคัญเกี่ยวกับเรื่องที่อยู่อาศัยเป็นอันดับต้น ๆ โดยนิยมอาศัยในคอนโดมิเนียม เพราะสามารถตอบโจทย์ทั้งในเรื่องของความปลอดภัย ความสะดวกสบาย และยังไม่ต้องใส่ใจดูแลรายละเอียดมากเท่ากับอยู่บ้านที่มีพื้นที่ขนาดใหญ่ ดังเช่นในปัจจุบันที่ผู้ประกอบการพัฒนาอสังหาริมทรัพย์ให้ความสนใจกับกลุ่มคนโสดและมีการพัฒนาที่อยู่อาศัยสำหรับคนโสดในกรุงเทพมหานครขยายตัวเพิ่มมากขึ้น เช่น บ้านคนโสดของบริษัท เอสซี แอสเสท คอร์ปอเรชั่น ในโครงการเวิร์ฟ Verve เพชรเกษม 81 โดยคำว่า ‘โสด’ ในที่นี้ หมายถึง การอยู่อาศัยแบบไลฟ์สไตล์คนโสด ซึ่งสามารถแบ่งออกเป็น 4 กลุ่ม คือ 1) คนโสด 2) คู่สมรสไม่มีลูก 3) หย่าร้างมีลูก 4) อยู่กับญาติพี่น้อง ซึ่งคนกลุ่มนี้ต้องการบ้านขนาดใหญ่เท่าเดิม แต่อยากได้พื้นที่มากขึ้น และรับได้ถ้าจำนวนห้องนอนน้อยลง (พลอยจันทร์ สุขคง, 2560) คอนโดมิเนียมสาวโสดของบริษัท แอล.พี.เอ็น. ดีเวลลอปเม้นท์ โครงการลุมพินี ซีเล็คเตด สุทธิสาร-สะพานควาย เพื่อจับกลุ่มผู้ซื้อที่เป็นสาวโสด โดยจะเน้นห้องพักที่มีตู้เสื้อผ้าตู้รองเท้าขนาดใหญ่แบบ Walk-in closet หรือห้องชุดที่มีห้องครัวขนาดใหญ่ พร้อมฟังก์ชัน Smart room ระบบสั่งงานอัจฉริยะและห้องโยคะลอยฟ้า และบริษัทเสนา ดีเวลลอปเม้นท์ ได้จัดแคมเปญ Made from her คอนโดมิเนียม 6 โครงการ เพื่อเจาะกลุ่มลูกค้าผู้หญิง โดยเฉพาะ โดยเพิ่มฟังก์ชันใหม่ เช่น การติดตั้งกระจกบานใหญ่ขึ้น (สูง 2 เมตร กว้าง 1 เมตร) เพิ่มไฟโต๊ะเครื่องแป้ง เพิ่มเครื่องออกกำลังกายสำหรับผู้หญิงในพิตเนส เป็นต้น การพัฒนาอู่ที่พักที่อยู่อาศัยดังกล่าวสะท้อนให้เห็นอุปสงค์หรือความต้องการของคนโสดในด้านที่อยู่อาศัยเพิ่มขึ้น

จากงานวิจัยที่ผ่านมาพบว่า กลุ่มผู้หญิงโสดนี้เป็นกลุ่มผู้บริโภคที่มีขนาดใหญ่และกำลังขยายตัวอย่างรวดเร็ว มีอำนาจในการตัดสินใจและกำลังเงินซื้อสูง ซึ่งงานวิจัยส่วนใหญ่ที่ผ่านมา

ทำการศึกษาเฉพาะทัศนคติ รูปแบบการดำเนินชีวิต พฤติกรรมการบริโภคและการเปิดรับสื่อของผู้หญิงโสด (กมลลักษณ์ โชติจิตรวิเชียร, 2561; กุญชรวรรณ นิตรกุล, 2552; ธนิณี บัณฑิตวัฒนาวงศ์, 2556) แต่ยังคงขาดการศึกษาถึงเรื่องที่อยู่อาศัยซึ่งถือเป็นเรื่องที่สำคัญ นำมาซึ่งงานวิจัยนี้ที่ผู้วิจัยสนใจศึกษากลุ่มผู้หญิงโสดที่มีอายุตั้งแต่ 30 ปีขึ้นไป เนื่องจากเป็นช่วงอายุที่มีการเปลี่ยนแปลงและมีแนวโน้มเพิ่มสูงขึ้น ประกอบกับงานวิจัยที่ผ่านมาที่ศึกษาเกี่ยวกับผู้หญิงโสดส่วนใหญ่มักสำรวจในช่วงอายุ 30 ขึ้นไป ซึ่งถือเป็นวัยที่เข้าสู่โลกของความเป็นผู้ใหญ่เต็มตัว (ชลลดา วาดนัม, 2553; ชัญญา ลีศัตร์พ่าย, 2546; ธันยุดา บุรณวุฒิ, 2553) ด้วยเหตุนี้ การต่อยอดงานวิจัยของกลุ่มผู้หญิงโสดวัย 30 ปีขึ้นไป ทั้งด้านการเลือกที่อยู่อาศัยและการใช้พื้นที่จึงเป็นวัตถุประสงค์หลักของงานวิจัยนี้ ผู้วิจัยจึงมุ่งศึกษาลักษณะการอยู่อาศัย ความพึงพอใจและปัญหาการอยู่ในคอนโดมิเนียม โดยผลการศึกษานี้จะก่อให้เกิดประโยชน์ต่อผู้ประกอบการเพื่อเป็นแนวทางการพัฒนาคอนโดมิเนียมให้ตอบสนองกับการใช้ชีวิตอย่างมีคุณภาพของผู้หญิงโสดต่อไปในอนาคต

1.2 คำถามในงานวิจัย

- 1) ผู้หญิงโสดที่อยู่อาศัยในคอนโดมิเนียมมีบุคลิกลักษณะอย่างไร มีความคิดเห็นอย่างไรในการเลือกอาศัยในคอนโดมิเนียม
- 2) ในการอยู่อาศัยของผู้หญิงโสดมีการใช้งานพื้นที่ภายในห้องพักและพื้นที่นันทนาการในคอนโดอย่างไร แตกต่างกันหรือไม่ในแต่ละช่วงอายุ
- 3) การอยู่อาศัยตามลำพังในคอนโดมิเนียมผู้หญิงโสดมักประสบปัญหาเรื่องใดบ้าง
- 4) ผู้หญิงโสดต้องการเปลี่ยนแปลงที่อยู่อาศัยหรือไม่อย่างไรในอนาคต

1.3 วัตถุประสงค์ของงานวิจัย

- 1) เพื่อศึกษาลักษณะสังคมและเศรษฐกิจ รวมถึงลักษณะคอนโดมิเนียมที่ผู้หญิงโสดเลือกอยู่อาศัย
- 2) เพื่อศึกษาทัศนคติของผู้หญิงโสดต่อการอยู่อาศัยในคอนโดมิเนียม รวมถึงปัญหาในการอยู่อาศัย
- 3) เพื่อศึกษาความต้องการการเปลี่ยนแปลงที่อยู่อาศัยในอนาคตของผู้หญิงโสด
- 4) เพื่อวิเคราะห์ความเหมือนหรือความแตกต่างการอยู่อาศัยในคอนโดมิเนียมของผู้หญิงโสดแต่ละกลุ่มตามอายุ

1.4 นิยามคำศัพท์เฉพาะ

ผู้หญิงโสด หมายถึง ผู้หญิงที่ไม่เคยผ่านการสมรส (พิธีแต่งงานหรือจดทะเบียนสมรส) และปัจจุบันไม่มีความสัมพันธ์ฉันท์คู่รักกับใครและไม่ได้อยู่กินกับใครโดยพฤตินัย ในงานวิจัยนี้กำหนดช่วง

อายุตั้งแต่ 30 ปีขึ้นไป แต่ไม่เกิน 49 ปี (ราชบัณฑิตยสถาน, 2554; ชลลดา วาดนั่ม; 2553 และ ธานีดา บุรณวุฒิ, 2553)

ทัศนคติต่อการอยู่อาศัย ทัศนคติ คือ การประเมินค่าหรือเป็นความรู้สึกที่มีต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่งในภาพรวม ซึ่งความรู้สึกหรือการประเมินนี้จะคงอยู่ยาวนานและเปลี่ยนแปลงได้ยาก (Solomon, 2007) สามารถแบ่งทิศทางของทัศนคติออกเป็น 3 รูปแบบ คือ 1) ทัศนคติเชิงบวก (Positive attitude) 2) ทัศนคติในเชิงลบ (Negative attitude) 3) ทัศนคติแบบนิ่งเฉย (G. Belch และ M. Belch, 2007) ดังนั้น ทัศนคติต่อการอยู่อาศัย หมายถึง การประเมินหรือความรู้สึกที่มีต่อการอยู่อาศัย โดยในงานวิจัยนี้จะศึกษาในด้านสาเหตุในการเลือกอยู่อาศัยในคอนโดมิเนียม ความพึงพอใจต่อการอยู่อาศัย ความเหงาและปัญหาในการอยู่อาศัยตามลำพัง

1.5 ขอบเขตของการวิจัย

ขอบเขตในงานวิจัยสามารถแบ่งออกเป็น 3 ด้าน ดังต่อไปนี้

6.1 ขอบเขตด้านประชากร

ในงานวิจัยครั้งนี้ได้กำหนดกลุ่มประชากรเป้าหมายเป็นผู้หญิงโสดอายุ 30-49 ปี โดยเป็นผู้อยู่อาศัยทั้งผู้ซื้อและผู้เช่าที่อาศัยอยู่ตามลำพังในคอนโดมิเนียมในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล เนื่องจากในงานวิจัยที่ผ่านมาที่ศึกษาเกี่ยวกับคนโสด ส่วนใหญ่มักสำรวจคนโสดในช่วงอายุวัยเลข 3 ขึ้นไป ซึ่งถือเป็นวัยที่เข้าสู่โลกของความเป็นผู้ใหญ่เต็มตัว เป็นช่วงอายุที่มีการเปลี่ยนแปลงและแนวโน้มที่สูงขึ้น โดยยิ่งช่วงอายุสูงขึ้นก็จะมีอัตราการเปลี่ยนแปลงในการครองโสดเพิ่มมากขึ้น

6.2 ขอบเขตด้านเนื้อหา

ในงานวิจัยครั้งนี้ได้แบ่งขอบเขตการศึกษาออกเป็น 5 ประเด็น ได้แก่ (1) ลักษณะทางสังคมและเศรษฐกิจ (2) ลักษณะคอนโดมิเนียมและการครอบครองที่อยู่อาศัยในปัจจุบัน (3) ลักษณะการอยู่อาศัยในคอนโดมิเนียม (4) ความพึงพอใจและปัญหาอยู่อาศัยในคอนโดมิเนียม (5) ความต้องการการเปลี่ยนแปลงที่อยู่ในอนาคต โดยทำการศึกษาเฉพาะผู้หญิงโสดอายุ 30-49 ปี ที่อาศัยในคอนโดมิเนียมในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑลเท่านั้น

6.3 ขอบเขตด้านระยะเวลา

รวบรวมข้อมูลทุติยภูมิระหว่างเดือนกุมภาพันธ์ - ตุลาคม 2563 และข้อมูลปฐมภูมิระหว่างเดือนพฤศจิกายน 2563 - กุมภาพันธ์ 2564

1.6 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1) ผู้ประกอบการอสังหาริมทรัพย์สามารถนำข้อมูลและผลการศึกษาเกี่ยวกับทัศนคติความต้องการในด้านการอยู่อาศัยในคอนโดมิเนียมของผู้หญิงโสดไปเป็นแนวทางพัฒนาคอนโดมิเนียมให้ตอบรับกับการใช้ชีวิตอย่างมีคุณภาพของกลุ่มเป้าหมายผู้หญิงโสดต่อไปในอนาคต

2) หน่วยงานภาครัฐหรือธุรกิจที่เกี่ยวข้องได้รับรู้สภาพสังคมและเศรษฐกิจของผู้หญิงโสด พฤติกรรมการอยู่อาศัย การใช้งานพื้นที่ภายในห้องพักและพื้นที่นันทนาการของโครงการ รวมถึงปัญหาและความต้องการของผู้หญิงโสดในการอยู่อาศัยในคอนโดมิเนียม โดยนำไปพัฒนาปรับปรุงผลิตภัณฑ์เพื่อตอบสนองและอำนวยความสะดวกในการอยู่อาศัยของผู้หญิงโสด

3) เป็นการเพิ่มพูนความรู้ทางด้านวิชาการในการพัฒนาอสังหาริมทรัพย์ทั้งในแง่ของผลิตภัณฑ์ การตลาด และกลุ่มผู้บริโภค ทั้งยังเติมเต็มองค์ความรู้ในเรื่องพฤติกรรมการอยู่อาศัยในคอนโดมิเนียมของผู้หญิงโสด และสามารถนำงานวิจัยนี้ไปใช้ในการศึกษาค้นคว้าหรือต่อยอดงานวิจัยในเชิงลึกต่อไป

1.7 แผนการดำเนินงานวิจัย

แผนการดำเนินงานวิจัยใช้ระยะเวลาการดำเนินการรวมทั้งหมด 17 เดือน ตั้งแต่เดือนกุมภาพันธ์ 2563 ถึง เดือนมิถุนายน 2564 ดังตารางที่ 1.2

ตารางที่ 1.2 แผนการดำเนินงานวิจัย

ครั้งที่	เรื่อง	2563											2564						
		ก.พ.	มี.ค.	เม.ย.	พ.ค.	มิ.ย.	ก.ค.	ส.ค.	ก.ย.	ต.ค.	พ.ย.	ธ.ค.	ม.ค.	ก.พ.	มี.ค.	เม.ย.	พ.ค.	มิ.ย.	
1	ศึกษาทบทวน วรรณกรรม แนวคิด และทฤษฎีที่เกี่ยวข้อง																		
2	กรอบแนวคิดในการวิจัย																		
3	ความเป็นมาและความสำคัญ																		
4	ออกแบบเครื่องมือดำเนินการวิจัย																		
5	ร่าง วม.1 + Power Point																		
6	สอบหัวข้อวิทยานิพนธ์																		
7	ทดลองเก็บข้อมูล (Pre-Test) และปรับปรุงแบบสอบถาม																		
8	แจกแบบสอบถาม																		
9	เก็บข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่าง																		
10	ร่างเล่มวิทยานิพนธ์ (Draft 1-3)																		
11	วิเคราะห์และสรุปข้อมูลบทความทางวิชาการ																		
12	ร่างเล่มวิทยานิพนธ์ (Draft 4-5)																		
13	ร่างและส่งต้นฉบับบทความทางวิชาการ																		
14	แก้ไขเล่มวิทยานิพนธ์ (Draft 1-5)																		
15	ทำ Power Point สำหรับการสอบวิทยานิพนธ์																		
16	ส่งเล่มวิทยานิพนธ์ (Final)																		
17	สอบวิทยานิพนธ์																		

ที่มา : จัดทำโดยผู้วิจัย (2563)

บทที่ 2

ทฤษฎี แนวคิด และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในงานวิจัยเรื่องทัศนคติของผู้หญิงโสดอายุตั้งแต่ 30 ปีขึ้นไปต่อการอยู่อาศัยในคอนโดมิเนียม ในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล มีแนวความคิด ทฤษฎีและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง เพื่อเป็นบรรทัดฐานสำคัญในการเชื่อมโยงกรอบความคิดในการศึกษา ซึ่งประกอบไปด้วย 7 ส่วนสำคัญ ได้แก่ (1) แนวคิดเกี่ยวกับพฤติกรรมของผู้หญิงโสด (2) แนวคิดเกี่ยวกับทัศนคติและความพึงพอใจ (3) แนวคิดพฤติกรรมการอยู่อาศัยในคอนโดมิเนียม (4) อุปทานคอนโดมิเนียมสำหรับคนโสด (5) แนวคิดการย้ายที่อยู่อาศัยและการครอบครองที่อยู่อาศัย (6) การวิเคราะห์กลุ่มข้อมูลด้วยเทคนิค Cluster Analysis และ (7) งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

2.1 แนวคิดเกี่ยวกับพฤติกรรมของผู้หญิงโสด

2.1.1 ความหมายของคนโสดและช่วงอายุ

“การอยู่เป็นโสด หมายถึง ผู้ที่ไม่เคยสมรสมาก่อนหรือไม่เคยอยู่กินฉันสามีภรรยามาก่อน (มหาวิทยาลัยมหิดล สถาบันวิจัยประชากรและสังคม, 2547) ซึ่งจากรายงานสำมะโนประชากรและเคหะ (สำนักงานสถิติแห่งชาติ, มปป.) ได้กำหนดสถานภาพสมรส “โสด” คือ ผู้ที่ยังไม่เคยสมรส และหากประชากรกลุ่มนี้ใช้ระยะเวลาในการอยู่เป็นโสดนาน เราจะเรียกว่า “การครองโสดถาวร” ซึ่งในทางประชากรศาสตร์ถือว่า คนที่มีอายุเกิน 50 ปี หรือพ้นวัยเจริญพันธุ์แล้ว และไม่แต่งงาน ถือว่าเป็นผู้ที่ครองโสดถาวร (มหาวิทยาลัยมหิดล สถาบันวิจัยประชากรและสังคม, 2547)

พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน (2554) ให้ความหมายของคำว่า ‘โสด’ ว่า เดี่ยว โดด ไม่มีคู่ ยังไม่มีสามีหรือภรรยา เช่น ชายโสด หญิงโสด

ชลลดา วาดนิม (2553) ให้ความหมายของการเป็นโสดไว้ว่า คือ การอยู่คนเดียว ไม่มีคู่ ซึ่งการไม่มีคู่นั้นอาจเคยหรือไม่เคยสมรสมาก่อนก็ตาม

ฉันทดา บุรณวุฒิ (2553) ได้ให้คำจำกัดความว่า ผู้หญิงโสด หมายถึง ผู้หญิงที่มีอายุ 35 ปีขึ้นไปที่ยังไม่เคยแต่งงานถูกต้องตามกฎหมายมาก่อน ไม่มีความสัมพันธ์ฉันท์คู่รักกับใครและ/หรือไม่ได้อยู่กินกับใครโดยพฤตินัย ในช่วงระยะ 3 ปีที่ผ่านมาหรือมากกว่า

ธนิตา แสงวงพรรค (2559) กล่าวว่าผู้หญิงโสด คือ ผู้หญิงที่ไม่เคยผ่านการแต่งงาน ไม่เคยผ่านพิธีแต่งงานหรือจดทะเบียนสมรส และไม่ได้อยู่กินฉันท์สามีภรณากับผู้ใด

นอกจากนี้ ศรีณพงค์ เทียงธรรม (2549 อ้างถึงในธนิตา บัณฑิตวัฒนาวงศ์, 2556: 9) นิยามผู้หญิงโสดว่า เป็นผู้ที่ไม่เคยผ่านการสมรส (ไม่ว่าจะเป็นการจดทะเบียนสมรสหรือพิธีสมรส) หรือผู้ที่

หย่าร้าง หรือเป็นหม้าย และต้องนิยามตนเองว่าเป็นคนโสด ซึ่งสอดคล้องกับปริญญา อยู่เป็นแก้ว (2552) ได้กล่าวว่า ผู้หญิงโสด คือ ผู้หญิงที่อยู่ในสถานภาพโสด ไม่เคยจดทะเบียนสมรส ไม่เคยแต่งงาน ไม่เคยมีครอบครัวมาก่อน และยังไม่ได้แต่งงาน ยังไม่มีครอบครัว และยังไม่ได้จดทะเบียนสมรสในปัจจุบัน

งานวิจัยที่ผ่านมาที่ศึกษาเกี่ยวกับผู้หญิงโสดส่วนใหญ่มักสำรวจในช่วงอายุ 30 ขึ้นไป ซึ่งถือเป็นวัยที่เข้าสู่โลกของความเป็นผู้ใหญ่เต็มตัว ดังตารางที่ 2.1

ตารางที่ 2.1 ช่วงอายุกลุ่มประชากรในงานวิจัยที่เกี่ยวกับคนโสด

ผู้วิจัย	ปี	ช่วงอายุคนโสด
ทิพวรรณ ศิริสัมพันธ์ และคณะ	2562	15 – 49 ปี
ภัทรพร ตาสิ่งห์	2559	15 – 49 ปี
ธณิณี บัณฑิตวัฒนาวงศ์	2556	21 – 50 ปี
กฤษณ์วรรณ นิตรกุล	2552	25 – 35 ปี
จิราพร พารารักษ์	2560	25 – 38 ปี
จิตาภา เอกอินทร์	2561	25 – 45 ปี
ชัชทอง รุระทอง	2541	25 – 50 ปี
ระวีวรรณ ธรณี	2549	30 ปีขึ้นไป
ชญญา ลีศรีตรูพาย	2546	30 ปีขึ้นไป
กัญญารัตน์ สุดสะอาด	2542	30 ปีขึ้นไป
นิภาวรรณ กิริยะ	2534	30 ปีขึ้นไป
ชัชสุนี ศุขิลวรรณ	2528	30 ปีขึ้นไป
ชลลดา วาดน้อม	2553	35 – 55 ปี
ธัญดา บุรณวุฒิ	2553	35 ปีขึ้นไป
พรรณบงกช ศิริภูท	2552	35 ปีขึ้นไป
ชนิกานต์ รัตนสิริ	2554	35 ปีขึ้นไป
ปริญญา อยู่เป็นแก้ว	2552	40 ปีขึ้นไป

ที่มา: จากการรวบรวมข้อมูลของผู้วิจัย

จากนิยามข้างต้นผู้วิจัยสรุปว่า คนโสด หมายถึง ผู้ที่ยังไม่เคยผ่านการสมรส (ไม่เคยผ่านพิธีแต่งงานหรือจดทะเบียนสมรส) และไม่เคยอยู่กินฉันท์สามีภรรยากับผู้ใด

ในงานวิจัยครั้งนี้ ผู้หญิงโสด หมายถึง ผู้หญิงที่ไม่เคยผ่านการสมรส (พิธีแต่งงานหรือจดทะเบียนสมรส) และปัจจุบันไม่มีความสัมพันธ์ฉันท์คู่รักกับใครและไม่ได้อยู่กินกับใครโดยพฤตินัย โดยกำหนดช่วงอายุตั้งแต่ 30 ปีขึ้นไป แต่ไม่เกิน 49 ปี

นอกจากนี้ Levinson (1978 อ้างถึงในนิภาวรรณ กิริยะ, 2534: 13-15) ยังได้ทำการแบ่งช่วงอายุของคนโสดไว้เป็น 3 ชั้น ได้แก่

ชั้นที่ 1 ผู้ที่มีอายุน้อยและไม่เคยแต่งงาน (20-28 ปี)

ช่วงอายุประมาณ 20-28 ปีนั้นเป็นช่วงที่เริ่มเข้าสู่โลกของการเป็นผู้ใหญ่และเป็นการค้นหาทางเลือกที่มีหลากหลาย คนโสดในช่วงอายุนี้จึงมักมีความมุ่งมั่นในการทำงาน มีความพอใจที่ได้เป็นตัวของตัวเอง มีอิสระจากพ่อแม่ มีเพื่อนสนิท และในวัยนี้ก็เป็นช่วงที่สำเร็จการศึกษาจึงต้องมีการปรับตัวในเรื่องการทำงานและเรื่องเพื่อนร่วมงาน ซึ่งการปรับตัวในสองเรื่องนี้เป็นเรื่องสำคัญที่มีอิทธิพลอย่างมากต่อการเห็นคุณค่าของคนโสดในช่วงอายุนี้

ชั้นที่ 2 ช่วงอายุ 30 ปี

ช่วงอายุ 28-32 ปี เป็นช่วงที่คนโสดต้องเผชิญกับปัญหาที่มาจากแรงกดดันทางสังคมจากพ่อแม่และจากตัวเอง จัดเป็นช่วงอายุที่ยุ่ยากมากที่สุดของคนโสด เพราะสังคมพยายามกดดันให้คนโสดต้องมีคู่และแต่งงานเพื่อให้เป็นไปตามความคาดหวังของสังคม นอกจากนี้ คนโสดในช่วงวัยนี้จะต้องพบกับปัญหาในอาชีพ เพราะช่วงนี้นับเป็นช่วงหัวเลี้ยวหัวต่อ (Transitional Period) ที่คนโสดบางคนอาจพอใจกับอาชีพที่กำลังทำในปัจจุบัน แต่คนโสดบางคนอาจต้องการเปลี่ยนงานใหม่ เพราะหวังว่าจะพบงานที่พึงพอใจมากกว่าเดิม

Adams (1976) กล่าวว่ามีคนโสดจำนวนมากที่เริ่มประเมินความเป็นอยู่ของตนเองใหม่ในช่วงอายุนี้ เพราะเริ่มมีการยอมรับความโสดและการไม่ได้แต่งงาน จึงรู้สึกที่ตนเองต้องเริ่มวางแผนการใช้ชีวิตให้มีความหมายมากขึ้น เช่น บางคนอาจจะเรียนต่อ ในขณะที่บางคนมองหากิจกรรมที่ตนเองสนใจ และบางคนก็เริ่มวางแผนปรับปรุงความเป็นอยู่ของตนให้ดีขึ้น

ชั้นที่ 3 ช่วงอายุ 35 ปีขึ้นไป

ในช่วงอายุนี้ผู้หญิงโสดจะมีอาชีพ รายได้ และการศึกษามากกว่าผู้ชายโสดที่มีอายุอยู่ในช่วงเดียวกัน และยังพบอีกว่าผู้หญิงโสดในช่วงนี้จะประสบความสำเร็จในอาชีพ และมีสถานะทางสังคมที่ดีขึ้นมากกว่าผู้หญิงที่แต่งงานแล้ว

จากแนวความคิดของวงจรชีวิตคนโสดของ Levinson สรุปได้ว่าคนโสดต้องเผชิญปัญหาและสิ่งแวดล้อมที่แตกต่างกันไปในแต่ละช่วงอายุ และในแต่ละช่วงอายุอาจมีการเปลี่ยนแปลงสถานภาพทางสังคมได้ โดยเมื่อสถานภาพทางสังคมเปลี่ยน อัตลักษณ์ทางสังคม ความคิด และการเห็นคุณค่าในตนเองของบุคคลก็ย่อมเปลี่ยนไปด้วยเช่นกัน (นิภาวรรณ กิริยะ, 2534)

2.1.2 รูปแบบของการอยู่เป็นโสด

Stein (1981) ได้ศึกษาเกี่ยวกับผู้หญิงโสด และได้แบ่งรูปแบบของการอยู่เป็นโสดของผู้หญิงโสดตามลักษณะการตัดสินใจของกลุ่มประชากร โดยแบ่งเป็น การอยู่เป็นโสดด้วยความสมัครใจ (Voluntary) และกลุ่มที่เป็นโสดด้วยความไม่สมัครใจ (Involuntary) และนำมาหาความสัมพันธ์กับระยะเวลาของการมีชีวิตโสด สามารถแบ่งเป็นการอยู่เป็นโสดชั่วคราว (Temporary) และการอยู่เป็นโสดถาวร (Stable) โดยรูปแบบของการอยู่เป็นโสดแบ่งออกเป็น 4 ประเภท ดังนี้

1) กลุ่มที่สมัครใจอยู่เป็นโสดเพียงชั่วคราว

บุคคลในกลุ่มนี้ส่วนมากเป็นคนที่อายุน้อย ยังไม่เคยแต่งงานมาก่อน และต้องการเลื่อนระยะเวลาของการแต่งงานออกไปอีกสักระยะ รวมถึงกลุ่มที่หย่าร้างตั้งแต่อายุน้อย และยังไม่ประสงค์แต่งงานใหม่ในช่วงนี้ โดยคนกลุ่มนี้ให้ความสนใจในเรื่องการศึกษา การทำงาน การเสริมสร้างฐานะความเป็นอยู่ของตนเอง มากกว่าการมองหาคู่ครอง รวมทั้งอาจจะยังมีภาระรับผิดชอบต่อครอบครัวที่ต้องดูแล ดังนั้นการที่คนเหล่านี้ที่อยู่เป็นโสดและยังไม่ได้แต่งงานอาจจะเนื่องมาจากการอุทิศเวลาให้กับการศึกษา และการทำงานอย่างมากจนเป็นสาเหตุที่ทำให้ยังหาคู่ครองไม่ได้ และบางคนก็คิดว่าตนเองอายุมากเกินไปกว่าจะแต่งงานแล้ว

2) กลุ่มสมัครใจอยู่เป็นโสดถาวร คนโสดในกลุ่มนี้จะแบ่งออกเป็น 4 กลุ่ม คือ

2.1) กลุ่มคนที่ไม่เคยแต่งงานมาก่อน และมีความพึงพอใจอย่างมากต่อการตัดสินใจเลือกสถานะนี้

2.2) กลุ่มที่ปัจจุบันเป็นหม้ายหรือหย่าร้าง และไม่ต้องการแต่งงานอีก

2.3) กลุ่มที่มีแนวคิดที่ตรงข้ามกับแนวคิดของการอยู่ร่วมกันโดยการแต่งงานอย่างถูกต้องตามกฎหมาย เช่น การอยู่ร่วมกันฉันท์สามีภรรยาโดยไม่จำเป็นต้องจดทะเบียนสมรสกัน เป็นต้น

2.4) กลุ่มที่มีการดำเนินชีวิตที่มีกฎข้อบังคับห้ามการแต่งงาน เช่น นักบวช พระสงฆ์ เป็นต้น

3) กลุ่มที่เป็นโสดเพียงชั่วคราวโดยไม่ได้สมัครใจที่จะอยู่เป็นโสดอย่างถาวร คนกลุ่มนี้

ยอมรับค่านิยมเกี่ยวกับการแต่งงาน แต่ยังไม่มีความต้องการแต่งงานในช่วงนี้ แบ่งออกเป็น

3.1) กลุ่มที่ยังไม่เคยแต่งงาน ยังมีอายุน้อย และไม่ต้องการที่จะอยู่เป็นโสด จึงพยายามมองหาคู่ครองที่เหมาะสม

3.2) กลุ่มที่ยังไม่เคยแต่งงาน มีอายุมากและเป็นกลุ่มที่เคยไม่สนใจในเรื่องการแต่งงานมาก่อน แต่ปัจจุบันกำลังมองหาคู่ครองเพื่อแต่งงาน

3.3) กลุ่มที่เพิ่งเป็นหม้ายหรือหย่าร้าง และต้องการจะแต่งงานใหม่

4) กลุ่มที่เป็นโสดถาวรโดยที่ไม่ได้สมัครใจที่จะเป็นโสด กลุ่มนี้จะเป็นกลุ่มคนโสดที่มีอายุมาก ซึ่งกล่าวได้ว่าพ้นวัยแต่งงานไปแล้ว แบ่งเป็น 2 กลุ่ม คือ

4.1) กลุ่มคนที่ไม่เคยแต่งงานมาก่อน มีอายุมาก มีความต้องการที่จะแต่งงานแต่ยังหาคู่ไม่ได้

4.2) กลุ่มที่เป็นหม้ายและหย่าร้างเมื่อตอนอายุมาก มีความต้องการที่จะแต่งงานใหม่แต่หมดโอกาส เนื่องจากอายุมากหรือมีปัญหาด้านอื่น ๆ

สำหรับคนในกลุ่มนี้ Adams กล่าวว่า อาจรวมถึงกลุ่มคนโสดที่ผิดหวังกับความรักและพยายามหลบหน้าไปจากกลุ่มคน เพื่อหลีกเลี่ยงการแต่งงานด้วย

นอกจากนี้ Corby และ Zarit (1983) แบ่งคนโสดตามสาเหตุของความสมัครใจในการอยู่เป็นโสดไว้ 2 ประเภท คือ

1) **กลุ่มคนโสดที่เป็นโสดด้วยความสมัครใจ** คนกลุ่มนี้เต็มใจที่จะใช้ชีวิตโสด เพราะความเป็นอิสระเสรีในด้านชีวิตส่วนตัว การดำเนินชีวิต หน้าที่การงาน สังคม เศรษฐกิจ อารมณ์ ฯลฯ

2) **กลุ่มคนโสดที่โสดด้วยความไม่สมัครใจ** อาจมีสาเหตุมาจากความบกพร่องของตนเอง หรือไม่พบคนที่มีคุณสมบัติตามต้องการของตน

สอดคล้องกับงานศึกษาของญานิกา ธนาเลิศกุล (2562) ที่แบ่งเหตุผลในการอยู่เป็นโสดของผู้หญิงเป็น 2 ลักษณะ คือ

1) **โสดแบบตั้งหมายไว้แต่แรก** เพราะเห็นถึงข้อดีของการมีชีวิตโสด ที่สามารถใช้ชีวิตได้อย่างอิสระ ไม่ต้องแบกรับหรือต้องมากังวลกับภาระในการดูแลครอบครัวที่เพิ่มขึ้น รวมถึงประสบการณ์ความรักในอดีต ทำให้มีมุมมองที่เปลี่ยนไป จึงเลือกที่จะอยู่เป็นโสดหรือไม่ได้สนใจเรื่องความสัมพันธ์อีกเลย

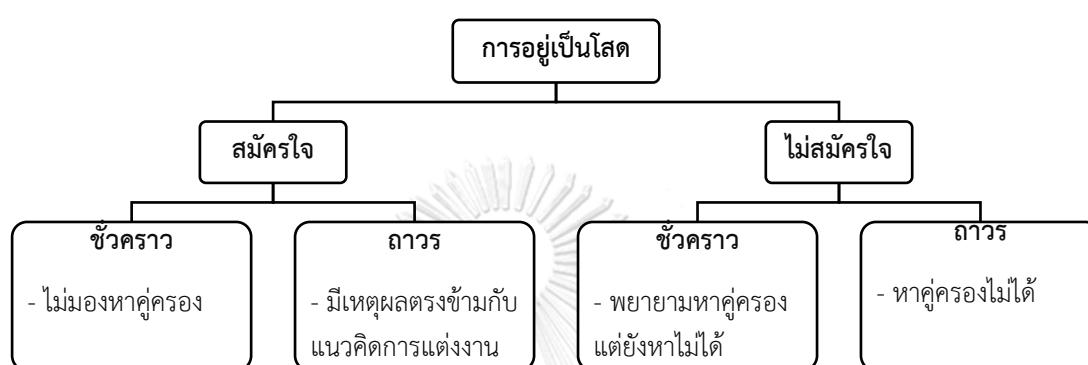
2) **โสดแบบไม่ได้ตั้งใจเป้าหมายไว้แต่แรก** เพราะไม่ได้ตั้งใจไว้ว่าจะต้องเป็นโสดหรือจะต้องแต่งงาน โดยดำเนินชีวิตอย่างปกติตามธรรมชาติ ไม่ได้ปิดกั้นหรือมีความพยายามในการหาคู่ครอง แต่สาเหตุที่ยังเป็นโสดเกิดจากปัจจัยดังนี้

2.1) คนที่เข้ามายังไม่ใช่ ไม่เหมาะสม ทักษะไม่ตรงกัน ตนเองก็ยังไม่ได้อยากจะสานสัมพันธ์ด้วย จึงมีความคิดว่ามีก็ได้ ไม่มีก็ได้

2.2) ไม่มีใครผ่านเข้ามาในชีวิต แต่ตนเองก็ไม่ได้มีความพยายามที่จะแสวงหาคู่ครอง จึงทำให้เป็นโสด บางรายเคยมีประสบการณ์ความรัก แต่หลังจากเลิกกันไปก็ไม่ได้มีใครเข้ามาในชีวิตอีก แต่ตนเองก็ไม่ได้รู้สึกว่าจะต้องไปแสวงหาหรือปิดกั้นตัวเอง

2.3) บริบทแวดล้อมและนิสัยส่วนตัวบางประการส่งผลให้อยู่เป็นโสด การวางตัวต่อเพื่อนต่างเพศที่เกิดจากการหล่อหลอมมาตั้งแต่เด็ก ๆ เช่น การเลี้ยงดูของที่บ้าน การเข้าเรียนในโรงเรียนหญิงล้วน การอยู่กับกลุ่มเพื่อนกลุ่มเดิม ๆ ภาระหน้าที่ในการดูแลครอบครัวและปัจจัยทางเศรษฐกิจก็ส่งผลต่อการอยู่เป็นโสด

จากที่กล่าวมาสามารถสรุปได้ว่า ความสมัครใจในการใช้ชีวิตโสดขึ้นอยู่กับเงื่อนไข และปัจจัยหลาย ๆ ประการทั้งของตัวเอง เงื่อนไขของสังคมรวมถึงอิทธิพลของปัจจัยภายนอกอื่น ๆ เป็นปัจจัยหลายอย่างประกอบกัน เช่น การเลือกโอกาสในงาน โอกาสทางการศึกษา การทำกิจกรรมที่เพิ่มมากขึ้น ฯลฯ ซึ่งปัจจัยและเงื่อนไขหลายอย่างนี้ส่งผลต่อความสมัครใจในการอยู่เป็นโสดของผู้หญิง

ภาพที่ 2.1 รูปแบบการอยู่เป็นโสด

ที่มา: ชัชทอง ฐระทอง (2541)

นอกจากนี้ ผู้หญิงโสดยังต้องจัดการกับความโดดเดี่ยวภายในตนเองที่มากกว่าผู้หญิงที่มีคู่ครอง โดย Weiss (1975) ได้แบ่งความโดดเดี่ยว นี้เป็น 2 ประเภท คือ Emotional Loneliness หมายถึงความต้องการที่จะมีความสัมพันธ์ใกล้ชิด กับใครสักคนที่จะให้ความรักตอบกลับมา และ Social Isolation หมายถึงความต้องการสังคมที่จะพูดคุย แลกเปลี่ยนความคิดเห็น เพราะผู้หญิงเป็นเพศที่ชอบจะเปิดเผยความรู้สึกและมีความสุขที่ได้แบ่งปันเรื่องราวกับผู้อื่น

ตัวแปรสำคัญที่มีผลต่อความพึงพอใจในชีวิตของผู้หญิงโสด คือ ความต้องการความสัมพันธ์ใกล้ชิดที่มีความรักให้แก่กัน (Emotional Loneliness) และจำนวนของความสัมพันธ์ (Availability of attachment) กล่าวคือ ผู้หญิงต้องการความสัมพันธ์ทั้งในเชิงคุณภาพและปริมาณ โดยผู้หญิงที่ประสบความสำเร็จหลายคนกล่าวว่า รู้สึกว่าการขาดคู่ครองเหมือนขาดส่วนประกอบที่สำคัญ ซึ่งอาจจะทำให้ชีวิตมีความสุขกว่าที่เป็นอยู่ ซึ่งก็คือการมองว่าการมีคู่จะทำให้ชีวิตสมบูรณ์กว่าไม่มี แต่การพบปะเพื่อนฝูงก็ช่วยให้คลายเหงาและมีความสุขขึ้นได้ ดังนั้นกิจกรรมนี้จึงเป็นกิจกรรมหลักที่คนโสดใช้ในการที่จะมีความสัมพันธ์ที่สนิทสนมใกล้ชิด (Attachment relationship) แทนการมีคู่ครอง

อย่างไรก็ตาม ชัญญา ลีศัตรุพ่าย (2546) ได้กล่าวถึงความเครียดของสตรีโสดว่าเกิดจากความอ้างว้าง ความเหงา และความวิตกกังวลในวัยชรา โดยความเครียดจากความอ้างว้างนั้น สามารถทดแทนด้วยการมีจุดมุ่งหมายในชีวิตและความต้องการที่จะประสบความสำเร็จในชีวิตด้านอื่น ส่วน

ความเครียดจากความเหงานั้นขึ้นอยู่กับความสัมพันธ์กับคนรอบข้างด้วย กล่าวคือ หากมีความสัมพันธ์ที่ดีแน่นแฟ้นกับเพื่อนฝูง ความเครียดจากความเหงาก็จะต่ำกว่าคนที่มีเพื่อนน้อยและไม่ค่อยได้ติดต่อกับคนอื่น ในส่วนของความเครียดจากความวิตกกังวลในวัยชรา นั้น พบว่า ยังมีพื้นฐานครอบครัวที่ดีก็จะเกิดความเครียดเนื่องจากกลัวว่าเมื่อแก่ตัวลงแล้วจะไม่มีคนคอยสนับสนุนอีกต่อไป

ความโดดเดี่ยวในวันชรา นั้นเป็นหนึ่งในสิ่งที่คนโสดกังวล เพราะจะมีแค่เพื่อนเป็นสังคมเดียวที่ทำให้ไม่ต้องอยู่ตามลำพัง ขณะที่คนซึ่งเคยแต่งงานแล้วจะมีสังคมครอบครัว มีการติดต่อกับลูกหลานเพื่อคลายเหงา ซึ่ง Stein (1981) กล่าวว่า สิ่งที่คนโสดต้องการที่สุด คือ เครือข่ายสังคมที่สามารถแบ่งปันเรื่องราวร่วมกัน เอื้อเฟื้อกัน ติดต่อกันอย่างสม่ำเสมอ ซึ่งสิ่งนี้คือสิ่งเดียวกับที่คนคาดหวังเกี่ยวกับคู่แต่งงาน แต่ในกรณีของคนโสดนั้นจะเป็นสังคมเพื่อน ซึ่งไม่ได้ใช้ชีวิตอยู่ร่วมกัน แต่มีการพบปะกันเพียงครั้งคราว

2.1.3 สาเหตุการครองตัวเป็นโสด

กฤษฎีชาวจีน นิตรกุล (2552: 11-12) ได้ทำการแบ่งเหตุผลของการอยู่เป็นโสดเป็นหมวดหมู่ ดังนี้

1) สถานการณ์อำนวยความสะดวกในการเลือกคู่แต่งงาน

- 1.1) บุคลิกลักษณะรูปร่างและหน้าตาไม่มีความดึงดูดและประทับใจกับเพศตรงข้าม
- 1.2) เหตุผลของการไม่พบคนถูกใจหรือเหมาะสมที่จะเลือกมาเป็นคู่ชีวิต
- 1.3) โอกาสสร้างความสัมพันธ์กับเพศตรงข้ามมีน้อยหรือไม่มีเลย
- 1.4) อาชีพ การศึกษา การอยู่อาศัย ทำให้ไม่มีโอกาสพบคู่ที่เหมาะสม เช่น มีตำแหน่งหน้าที่การงานและระดับการศึกษาสูง เป็นต้น

2) สถานการณ์อำนวยความสะดวกให้เกิดการแต่งงาน

2.1) ความไม่พร้อมที่จะรับผิดชอบชีวิตครอบครัวใหม่ ซึ่งเมื่อแต่งงานจะมีสถานภาพใหม่ในฐานะสามีและภรรยา ซึ่งต้องรับผิดชอบต่อกันตามบทบาทของตน ถ้าบางคนยังไม่พร้อมหรือต้องการที่จะมีบทบาทใหม่นี้ก็จะยังไม่แต่งงาน

2.2) ความไม่พร้อมด้านเศรษฐกิจ ซึ่งไม่เอื้อต่อการรับผิดชอบชีวิตครอบครัว

3) ความปรารถนาที่จะแต่งงาน ปัจจัยกระตุ้นหรือส่งเสริมให้มีการตัดสินใจแต่งงาน

3.1) ทักษะชีวิตที่ไม่ดีต่อการแต่งงาน สาเหตุเนื่องมาจากประสบการณ์ตั้งแต่วัยเด็กที่ได้เห็นปัญหาความยุ่งยาก และชีวิตแต่งงานที่ปราศจากความสุขของบิดามารดา ทำให้เกิดความไม่ประทับใจและต่อต้านชีวิตแต่งงาน

3.2) ความผิดปกติทางเพศ โดยมีความชอบในเพศเดียวกัน ซึ่งอาจเกิดจากการอบรมเลี้ยงดูของครอบครัวที่มีเพศเดียวกันและใช้แบบของการเลี้ยงดูแบบเดียวกันมาตลอด

3.3) ความผูกพันเหนียวแน่นอยู่กับบิดามารดา มีความคิดว่าไม่มีผู้ใดรักและปฏิบัติกับตนได้ดีเท่ากับบิดามารดา จึงไม่เห็นถึงความสำคัญของการแต่งงาน

3.4) ภาวะทางด้านสุขภาพหรือสภาพร่างกายผิดปกติไม่เอื้อต่อการแต่งงาน โดยหมายถึงสุขภาพร่างกายไม่แข็งแรงหรือมีปัญหาเกี่ยวกับสุขภาพ ซึ่งเป็นอุปสรรคในชีวิตแต่งงาน

3.5) ความมุ่งมั่นกับหน้าที่การงาน โดยมุ่งหวังที่จะประสบความสำเร็จในด้านหน้าที่การงานก่อน จึงยืดระยะเวลาการแต่งงานออกไป โดยเฉพาะถ้าเกิดขึ้นกับฝ่ายหญิงที่มีความมุ่งมั่นกับความก้าวหน้าในหน้าที่การงานมากเกินไป จนทำให้ระยะเวลาที่จะแต่งงานล่วงเลยไป ทำให้ในที่สุดก็เลิกคิดเรื่องแต่งงาน

นอกจากนี้ จากการศึกษารวบรวมงานวิจัยต่าง ๆ สามารถสรุปปัจจัยสำคัญที่ทำให้คนครองตัวเป็นโสด ดังต่อไปนี้

1) การเปลี่ยนแปลงบทบาททางเพศ

ปริญญา อยู่เป็นแก้ว (2552) กล่าวว่า ในปัจจุบันผู้หญิงมีบทบาท สิทธิเท่าเทียมกับผู้ชายทั้งในด้านการศึกษาและการทำงาน และยังได้รับการยอมรับในสังคมมากขึ้น ทำให้ผู้หญิงมีอิสระในการใช้ชีวิตโดยไม่จำเป็นต้องพึ่งพาผู้ชายเหมือนในอดีต อีกทั้งยังมองว่าการแต่งงานไม่ได้เป็นสิ่งสำคัญที่สุดในชีวิตอีกต่อไป หากไม่พบคู่ครองที่เหมาะสมก็มักจะเลือกเป็นโสดแทน ประกอบกับจำนวนการอยู่ร้างในปัจจุบันที่เพิ่มสูงขึ้น ทำให้ขาดความเชื่อมั่นในการแต่งงานและมีครอบครัว ส่งผลให้ผู้หญิงตัดสินใจแต่งงานช้าลง หรือเลือกเป็นโสดแทน เช่นเดียวกับ ศุทธิดา ขวนวัน และปิยวิวัฒน์ เกตุวงศา (2557) พบว่า สถานการณ์ของการอยู่เป็นโสดของเพศหญิงที่เพิ่มมากขึ้นแสดงให้เห็นถึงความเชื่อมั่นในบทบาทและการมีสถานภาพสูงขึ้นของตนในสังคมที่สามารถพึ่งพาตนเองได้ในทางเศรษฐกิจ มีความเป็นอิสระและเป็นตัวของตนเองมีการศึกษาสูงขึ้นและมีความก้าวหน้าในหน้าที่การงานไม่ด้อยไปกว่าผู้ชาย

อีกทั้ง ภัสสร ลิมานนท์ (2529) กล่าวว่า ผู้หญิงที่จบการศึกษาระดับสูง (ตั้งแต่ปริญญาตรีขึ้นไป) มีแนวโน้มไม่ค่อยยอมรับบทบาทของชายและหญิงที่สังคมแบบเก่ากำหนดให้ เช่น การที่ผู้ชายต้องเป็นผู้นำและรับบทบาทสำคัญนอกบ้าน รวมทั้งเป็นผู้ตัดสินใจปัญหาในครอบครัว ไม่ต้องมีส่วนร่วมรับผิดชอบงานบ้าน เพราะเป็นหน้าที่ของภรรยา และมีอิสระในการเที่ยวนอกบ้านอย่างเสรี เป็นต้น

2) การเปลี่ยนแปลงทางประชากร

ข้อมูลจากสำมะโนประชากรปี 2562 พบว่าอัตราส่วนทางเพศของประชากรไม่เท่ากัน โดยจำนวนเพศหญิงมีมากกว่าเพศชายประมาณ 1.3 ล้านคน อีกทั้ง ศุทธิดา ขวนวัน และปิยวิวัฒน์ เกตุวงศา (2557) ยังพบว่า ประชากรหญิงมีอายุเฉลี่ยมากกว่าประชากรชาย ผู้ชายมีอัตราการตายที่สูงกว่าผู้หญิง ทำให้เกิดความไม่สมดุลในตลาดการเลือกคู่ครอง นอกจากนี้ ยังมีปัจจัยทางสังคมที่เข้ามาแทรกแซงที่ทำให้เกิดความไม่สมดุลทางเพศ เช่น การวางแผนครอบครัว การคุมกำเนิด เป็นต้น

3) ระดับการศึกษาที่สูงขึ้น

การศึกษาเป็นหนึ่งในปัจจัยหลักที่จะมีผลต่อการเป็นโสด เนื่องจากคนโสดมีโอกาและคุณสมบัติในการเข้ารับการศึกษามากที่สุด เมื่อเปรียบเทียบกับผู้ที่มีสถานภาพสมรสอื่น ทำให้มีโอกาสในการต่อยอดในการทำงาน สร้างฐานะเศรษฐกิจได้ดี จึงสามารถออกแบบชีวิตการอยู่อาศัยของตนเองได้ เนื่องจากระดับการศึกษาสูงทำให้ฐานะทางเศรษฐกิจ สังคมและหน้าที่การงานสูงตามไปด้วย รวมถึงมาตรฐานการเลือกคู่ครองไว้สูงเช่นเดียวกัน ซึ่งหากไม่พบคู่ครองที่เหมาะสมเท่าเทียมกันหรือดีกว่าตนเองแล้วก็อาจจะเลือกที่จะครองตัวเป็นโสดแทน สอดคล้องกับทิววรรณ ศิริสัมพันธ์ และคณะ (2562) กล่าวว่ายิ่งได้รับการศึกษาสูงเท่าไร โอกาสในการตัดสินใจแต่งงานยิ่งช้าลง หรือเลือกที่จะอยู่เป็นโสดแทนการแต่งงาน โดยเฉพาะอย่างยิ่งปัจจัยทางด้านการศึกษาจะส่งผลต่อการเข้าสู่สถานภาพการสมรสของผู้หญิงมากกว่าผู้ชาย เช่นเดียวกับงานศึกษาของกฤษณ์วรรณ นิตกรกุล (2552) พบว่า สตรีที่มีการศึกษาสูงขึ้นจะมีทัศนคติเชิงลบต่อการอยู่เป็นโสด เนื่องจากการศึกษาที่สูงขึ้น ทำให้สตรีมีความพร้อมในทุก ๆ ด้านทั้งเรื่องการเงินและการเงิน มีความมั่นคงในชีวิต จึงต้องการที่จะแต่งงานสร้างครอบครัวของตนเอง แต่อาจมีเงื่อนไขอื่น ๆ อีกหลายประการที่กลายเป็นข้อจำกัดที่ทำให้สตรีที่มีการศึกษาสูงยังไม่อาจแต่งงานได้ในปัจจุบัน

นอกจากนี้ การศึกษาของซัชทอง ฐระทอง (2541) แสดงให้เห็นว่าผู้หญิงโสดที่มีระดับการศึกษาและรายได้ที่สูง มีความเห็นว่าการอยู่เป็นโสดนั้นดีกว่าการแต่งงาน และสมัครใจจะอยู่เป็นโสดถาวร โดยคนในกลุ่มนี้ยังมีทัศนคติเชิงบวกต่อการอยู่เป็นโสดและมีการเห็นคุณค่าในตนเองสูง สอดคล้องกับงานวิจัยของ ศศิวิมล วรณศิริ (2563) พบว่า ผู้หญิงที่มีการศึกษาสูงมีแนวโน้มที่จะชะลอการแต่งงานและอยู่เป็นโสดมากขึ้น อีกทั้ง ภัทราพร ตาสิงห์ (2559) กล่าวว่า การศึกษาเป็นสาเหตุหนึ่งที่ทำให้คนครองโสดยาวนานขึ้น ระดับการศึกษาที่สูงทำให้ฐานะทางเศรษฐกิจและสังคมสูงตามไปด้วย ทำให้ตั้งมาตรฐานของคู่ครองไว้เพียบพร้อม อีกทั้งหากผู้หญิงมีการศึกษาที่สูง จะมีอายุมากเมื่อเข้าสู่ตลาดการแต่งงาน ส่งผลให้มีโอกาสในการเลือกคู่ครองน้อยลง

4) ลักษณะทางเศรษฐกิจ

รายได้กลายเป็นอีกหนึ่งปัจจัยที่สำคัญต่อการครองโสดที่ยาวนานขึ้น เนื่องจากการศึกษาที่สูงขึ้น ทำให้เพิ่มโอกาสในการทำงาน มีหน้าที่การงานที่สูงขึ้น มีรายได้มากขึ้น ส่งผลให้มุมมองของคนยุคใหม่คิดว่าการมีความมั่นคงทางการเงินก่อนการแต่งงานเป็นเรื่องจำเป็น โดยการแต่งงานควรจะเกิดขึ้นเมื่อมีความพร้อมและเหมาะสมในด้านความมั่นคงทางการเงินก่อนถึงจะตัดสินใจแต่งงาน โดยเฉพาะอย่างยิ่งผู้หญิงจะมีความคิดว่าต้องสร้างฐานะก่อนการสร้างครอบครัว เพื่อที่ตนเองจะได้ไม่ต้องพึ่งพาผู้ชายในด้านการเงินมากเกินไป เพื่อไว้ในกรณีที่ต้องเลิกอยู่อาศัยร่วมกันไปจะได้พึ่งตัวเองได้ กฤษณ์วรรณ นิตกรกุล (2552) ยังกล่าวว่า หากความมีอิสระและประสบความสำเร็จทางการเงินของสตรีโสดยังมีมาก จะส่งผลให้โอกาสในการครองตัวเป็นโสดเพิ่มมากขึ้นและความรู้สึกอับอายจากการที่

ไม่ได้มีชีวิตคู่ลดน้อยลง นอกจากนี้ มนสิการ กาญจนะจิตรา, กัญญาพัชร สุทธิเกษม และรีนา ต๊ะดี (2559) พบว่า ผู้ชายและผู้หญิงทั้งเจเนอเร็กซ์และเจเนวายทีโสดให้ความสำคัญกับการสร้างความมั่นคงทางการเงินและการงานมากกว่าการสร้างครอบครัว

5) ค่านิยมและการยอมรับของสังคม

ในปัจจุบันสังคมไทยมีการเปิดกว้างและยอมรับการเปลี่ยนแปลงในเรื่องประเพณีนิยมได้ค่อนข้างสูง ค่านิยมที่ต้องแต่งงานมีลูกเพื่อจะได้มีคนเลี้ยงดูตนเองยามแก่ชรา กำลังจะหายไป กลุ่มคนรุ่นใหม่บางส่วนที่มีอาชีพการงานที่มั่นคงและมีระดับการศึกษาในระดับปริญญาตรีขึ้นไปไม่มีความคิดที่จะมีบุตรเพื่อให้เลี้ยงดูยามแก่เฒ่า โดยให้เหตุผลว่าตนเองมีความพร้อมในการจัดสรรหาเงินดูแลตนเองได้ รวมถึงมีการวางแผนการออมเงินเพื่อการเข้าอยู่ในบ้านพักคนชราในบั้นปลายชีวิต นอกจากนี้ พรหมบงกช ศิริภูท (2552) กล่าวว่า การอยู่เป็นโสดไม่ได้เป็นปัญหาสังคมเพราะสังคมให้การยอมรับในบทบาทของผู้หญิงมากขึ้น ทำให้พวกเธอมีอิสระและมีความสะดวกสบายในการดำรงชีวิตอย่างมาก จากการยอมรับของครอบครัวต่อการอยู่เป็นโสดมีแนวโน้มที่มากขึ้น จึงทำให้ความกดดันของสังคมและครอบครัวที่มีต่อคนรุ่นใหม่ลดลง และเป้าหมายในชีวิตมีเพิ่มมากขึ้น ส่งผลให้อัตราการครองตัวเป็นโสดก็เพิ่มสูงขึ้นตามไปด้วย

6) ความสัมพันธ์และพันธะครอบครัว

สืบเนื่องจากบางคนมีความสัมพันธ์ที่ใกล้ชิดกับบิดามารดา และไม่เชื่อว่าจะมีผู้ใดรักและปฏิบัติกับตนได้ดีกว่าหรือเท่ากับบิดามารดา จึงไม่เห็นถึงความสำคัญของการแต่งงาน สอดคล้องกับการศึกษาของชนิกานต์ รัตนสิริ (2554) พบว่า สำหรับผู้หญิงโสดบางคนจะยึดเหนี่ยวบุพการีเป็นสำคัญ เพราะบิดามารดาเป็นครอบครัวเดียวของผู้หญิงโสด ที่จะมอบความรักและความผูกพัน การดูแลเอาใจใส่ซึ่งกันและกันได้ เป็นความสัมพันธ์ที่ทดแทนการมีครอบครัวใหม่ได้ ดังนั้นผู้หญิงโสดจึงมีการจัดสรรทรัพยากรทั้งเวลา เงิน ให้กับบิดามารดา เพื่อให้บิดามารดามีความสุขและสามารถอยู่กับตนไปได้นาน ๆ อีกทั้ง กัญญารัตน์ สุดสอาด (2545) กล่าวว่า ผู้หญิงบางคนที่อยู่เป็นโสดมีสาเหตุมาจากยังยึดติดอยู่กับครอบครัว คือ ครอบครัวมีความอบอุ่น มีความสุขสบาย จึงไม่จำเป็นที่จะต้องดิ้นรนแต่งงาน

ในขณะที่ปริญญา อยู่เป็นแก้ว (2552) พบว่า บางคนต้องดูแลบิดามารดาที่เจ็บป่วย ไม่สามารถละทิ้งพวกเขาได้ นอกจากนี้บางครอบครัวอาจจะเลี้ยงลูกผู้หญิงด้วยการปลูกฝัง ครอบครัวความคิดลูก ทำให้ขาดอิสระและไม่สามารถจัดการสถานการณ์ต่าง ๆ ในชีวิต หรือสร้างความรู้ผิดให้กับลูกที่ต้องจากพวกเขาไป เพื่อแต่งงานสร้างครอบครัวของตัวเอง เช่นเดียวกับการศึกษาของ ไศรยา เตชะวัฒน์เศรษฐ์ (2544) ระบุว่าปัจจัยเรื่องภาระในการเลี้ยงดูครอบครัวของตนและปัจจัยด้านความผูกพันกับครอบครัวเดิม โดยเลือกที่จะอยู่กับครอบครัวเดิมมากกว่าจะมีครอบครัวใหม่ ล้วนเป็นเหตุผลของการครองความเป็นโสด

7) ความเจ็บปวดจากเหตุการณ์ในอดีต

ปริญญา อยู่เป็นแก้ว (2552) กล่าวว่า ความรู้สึกเจ็บปวดส่งผลต่อความคิดในการอยู่เป็นโสด การที่ผู้หญิงมีประสบการณ์ความรักที่เจ็บปวดในอดีต จึงเลือกอยู่เป็นโสดเพื่อหลีกเลี่ยงความเจ็บปวดที่อาจเกิดขึ้นได้อีกครั้ง ซึ่งสร้างความรู้สึกปลอดภัยให้มากกว่านอกจากนั้นผู้หญิงบางคนอาจมีความคิดต่อต้านการแต่งงาน เพราะประสบการณ์ที่ได้พบเจอมาในวัยเด็ก จากการเห็นชีวิตการแต่งงานที่ไม่มีความสุขของพ่อแม่ จึงทำให้กลัวที่จะมีชีวิตคู่ สอดคล้องกับงานศึกษาของญานิกา ธนาเลิศกุล (2562) แสดงให้เห็นว่าประสบการณ์ความรักในอดีตที่ไม่ดี ทำให้เห็นถึงความแตกต่างและข้อดีของการใช้ชีวิตโสด นอกจากนี้ยังทำให้มีมุมมองด้านความสัมพันธ์ที่เปลี่ยนไป จึงตัดสินใจอยู่เป็นโสดและไม่ได้สนใจเรื่องความสัมพันธ์อีกเลย

ประกอบกับการศึกษาของคณิศร เต็งรัง (2542) พบว่า การอยู่เป็นโสดอาจเป็นผลมาจากความเจ็บปวดในความรักในอดีต เช่น การถูกนอกใจ ถูกทำร้ายทางร่างกายและจิตใจ เป็นต้น หรืออาจเกิดจากการอยู่ในครอบครัวที่มีสภาพแวดล้อมที่ไม่ดี สถานภาพครอบครัวที่ไม่อบอุ่น เช่น การใช้ความรุนแรงภายในครอบครัว บิดามารดาทะเลาะกัน ครอบครัวปราศจากความสุข หรือการแยกทางของบิดามารดา เป็นต้น เหล่านี้ล้วนส่งผลให้เกิดภาพพจน์ที่ไม่ดีต่อการใช้ชีวิตคู่มาตั้งแต่เด็ก จึงทำให้เกิดความกลัวที่จะแต่งงานใช้ชีวิตคู่ อีกทั้ง ระวีวรรณ ธรณี (2549) กล่าวว่า การพบเห็นสถานการณ์เกี่ยวกับครอบครัวที่มีปัญหาของผู้หญิงโสด ถือได้ว่าเป็นการตอกย้ำในสถานภาพของตนเองในทางบวก เพราะผู้หญิงโสดจะมองว่าการที่อยู่เป็นโสดเป็นสิ่งที่ดี เพราะไม่ต้องไปเจอปัญหาจากการมีครอบครัว

8) ความกังวลในความไม่มั่นคงของชีวิตสมรส

สภาพปัญหาครอบครัว การทะเลาะระหว่างสามีภรรยา รวมถึงอัตราการหย่าร้างที่เพิ่มสูงขึ้น ซึ่งอาจจะสามารถพบเห็นได้จากครอบครัวรอบข้าง หรือตามสื่อต่าง ๆ ส่งผลให้คนบางกลุ่มเกิดความวิตกกังวลว่าหากตนเองแต่งงานไปอาจจะพบเจอกับปัญหาเหล่านี้ได้ จึงตัดสินใจครองตัวเป็นโสดแทน เพราะรู้สึกปลอดภัย

การวิจัยของพรรณบงกช ศิริกุล (2552) พบว่า ผู้หญิงโสดส่วนใหญ่มีฐานะทางเศรษฐกิจและสังคมในระดับปานกลาง ให้คุณค่าสูงต่อความเป็นสตรี แต่มีทัศนคติที่ขาดความเชื่อถือต่อเพศชายและขาดความมั่นใจในชีวิตการแต่งงาน เพราะผู้ชายที่จะแต่งงานด้วยนั้นต้องมีคุณสมบัติที่ดีทั้งในทางเศรษฐกิจ สังคม รวมถึงบุคลิกภาพด้วย ผู้หญิงโสดจะคิดว่าตนเองเป็นคนที่มีความสามารถสูง ฐานะทางเศรษฐกิจดี มีวุฒิภาวะในเรื่องความรักดี ดังนั้นผู้ชายที่เลือกมาครองคู่ด้วยต้องเป็นคนที่มาตรฐานสูงกว่าตน นอกจากนี้ ระวีวรรณ ธรณี (2549) กล่าวว่า การเห็นตัวอย่างครอบครัวที่มีปัญหา เช่น การทะเลาะเบาะแว้ง การหย่าร้าง การนอกใจ ฯลฯ ซึ่งทำให้รู้สึกว่าการมีครอบครัวเป็นสิ่งไม่ดีที่

ก่อให้เกิดปัญหานำมาซึ่งความทุกข์ และเมื่อย้อนกลับมามองตนเองที่เป็นโสดก็จะรู้สึกงาว่าดีแล้วที่อยู่เป็นโสด

9) การขาดลักษณะที่ดึงดูดใจ

บางคนเป็นโสดเนื่องจากประสบปัญหาเรื่องรูปร่างหน้าตา บุคลิกลักษณะที่ไม่น่าดึงดูดใจหรือสร้างความประทับใจต่อเพศตรงข้าม นอกจากนี้บางคนอาจมีความไม่สมบูรณ์ทางร่างกายหรือจิตใจ เช่น ร่างกายพิการ มีอาการเจ็บป่วยทางจิต เป็นต้น

10) การนับถือศาสนา

ค่านิยมและความเชื่อในการแต่งงานของแต่ละศาสนามีความแตกต่างกัน เช่น ศาสนาอิสลามให้ความสำคัญกับผู้หญิงในเรื่องการแต่งงานมากกว่าศาสนาพุทธที่ไม่ได้มีการห้ามให้ผู้หญิงอยู่เป็นโสดหรือชะลอการแต่งงานออกไป โดยในการศึกษาของ ศิริววรรณ ศิริไชยบุลย์วัฒน์ (2546) พบว่า ผู้หญิงไทยที่นับถือศาสนาอิสลามแต่งงานเร็วกว่าผู้หญิงไทยที่นับถือศาสนาพุทธ และในประเทศที่นับถือศาสนาอิสลามจะมีอัตราการอยู่เป็นโสดต่ำและมีอายุแรกสมรสน้อย

11) การเพิ่มขึ้นของกลุ่มเพศทางเลือก (LGBT)

ในปัจจุบันสังคมมีการเปิดกว้างและยอมรับบุคคลกลุ่มเพศทางเลือกมากขึ้น คือ กลุ่มคนที่มีอัตลักษณ์ทางเพศหรือรสนิยมแตกต่างไปจากคนส่วนใหญ่ เช่น ชายรักชาย หญิงรักหญิง เป็นต้น ซึ่งแตกต่างจากในอดีตที่มีการปิดกั้นและรังเกียจคนเหล่านี้ ส่งผลให้ปัจจุบันกลุ่มคนเพศทางเลือกกล้าที่จะเปิดเผยตัวตน สามารถใช้ชีวิตอย่างมีอิสระได้ในสังคม ทำให้มีจำนวนตัวเลขคู่ครองลดน้อยลง

ด้วยเหตุนี้ ปัจจัยที่กล่าวมาข้างต้นจึงทำให้คนยุคใหม่ชะลอการเลือกคู่ครองและการแต่งงานให้ช้าลง หรือแม้กระทั่งการตัดสินใจเป็นโสดในที่สุด ประกอบกับยุคสมัยที่เปลี่ยนแปลงไปทำให้คนไทยในปัจจุบันมีทัศนคติเชิงบวกต่อการครองตัวเป็นโสดมากกว่าในอดีต โดยมองว่าการเป็นโสดนั้นไม่ใช่เรื่องเสียหาย อีกทั้งการอยู่เป็นโสดยังทำให้มีเสรีภาพทางความคิด มีอิสระในการใช้ชีวิตตามที่ตนเองปรารถนาได้อีกด้วย

2.1.4 ทัศนคติของผู้หญิงโสด

จากการศึกษารวบรวมงานวิจัยต่าง ๆ สามารถสรุปทัศนคติของผู้หญิงโสดออกเป็น 4 ประเด็น ได้แก่ ทัศนคติต่อการอยู่เป็นโสด ทัศนคติต่อการแต่งงาน ทัศนคติต่อการมีบุตร และทัศนคติต่อการเปิดรับความสัมพันธ์ ดังต่อไปนี้

1) ทัศนคติต่อการอยู่เป็นโสด

งานศึกษาของธัญดา บูรณวุฒิ (2553) แสดงให้เห็นว่าผู้หญิงโสดมีทัศนคติทางลบต่อชีวิตคู่ และมีทัศนคติทางบวกต่อการเป็นโสด เช่นเดียวกับการศึกษาของชลลดา วาดนิม (2553) กล่าวว่าสตรีโสดส่วนใหญ่มีทัศนคติที่ดีต่อการเป็นโสด มองโลกในแง่ดี และมีความสุขในชีวิต อีกทั้ง กุญช์

วรรณ นิตรกุล (2552) พบว่าปัจจุบันการที่สตรีต้องอยู่เป็นโสดไม่ใช่เรื่องน่าอายอีกต่อไป ไม่ถูกสังคมกดดัน ไม่ส่งผลให้เกิดปัญหาสังคม และได้รับการยอมรับจากสังคมมากขึ้นกว่าแต่ก่อน โดยหากเลือกได้ขอเลือกการอยู่เป็นโสด เพราะมีอิสระในการใช้ชีวิตมากกว่า และหากสตรีสามารถพึ่งพาตนเองได้ก็ไม่ควรแต่งงาน โดยการแต่งงานหรือการอยู่เป็นโสดไม่น่าจะทำให้ชีวิตของบุคคลมีความหมายแตกต่างกัน สอดคล้องกับทิพวรรณ ศิริสัมพันธ์ และคณะ (2562) พบว่า การตัดสินใจอยู่เป็นโสดของผู้หญิงมีปัจจัยสำคัญมาจากทัศนคติที่มีต่อบทบาททางเพศของตนเอง ซึ่งผู้หญิงที่มีทัศนคติเชิงบวกต่อการเป็นโสด โดยมองว่าการอยู่เป็นโสดนั้นไม่ใช่เรื่องผิดปกติหรือเสียหาย ก็จะมีแนวโน้มครองตัวเป็นโสดมาก แต่แนวโน้มในการครองโสดจะเปลี่ยนไปในทางตรงกันข้าม หากมีทัศนคติในเชิงลบที่มองว่าการครองโสดเป็นสิ่งล้มเหลวในชีวิต

นอกจากนี้ กัญญารัตน์ สุดสะอาด (2542) ได้ศึกษาสตรีโสดในสังคมไทยปัจจุบัน พบว่า สตรีโสดมีทัศนคติต่อการอยู่เป็นโสด 2 แบบ คือ แบบด้านบวก เนื่องจากสังคมให้การยอมรับ มองว่าการเป็นโสดเป็นชีวิตที่อิสระ ไม่ต้องมีภาระเรื่องการเดินทางและทำงานบ้าน ไม่รู้สึกวิตกกังวลถึงวัยชรา สามารถพึ่งพาตนเองได้และมีชีวิตความเป็นอยู่ที่อบอุ่น อีกทั้ง มองว่าการเป็นโสดไม่ใช่ข้อบกพร่องของตนเอง ในส่วนของทัศนคติต่อการอยู่เป็นโสดในด้านลบ เนื่องจากไม่ได้รับการยอมรับจากสังคม มีความรู้สึกกดดันและเกิดความเครียดจากคนรอบข้าง รู้สึกวิตกกังวลเมื่ออยู่ในวัยชรา ความต้องการพึ่งพาเพศตรงข้าม ต้องการเพื่อนคู่คิด กลัวความเหงาความ โดดเดี่ยว ต้องการมีชีวิตที่สมบูรณ์แบบ และรู้สึกละอายที่ต้องอยู่เป็นโสด นอกจากนี้ ด้านทัศนคติของคนในสังคมที่มีต่อภาวะความเป็นโสด พบว่า ยังมีผู้ชายมากกว่าครึ่งที่มีทัศนคติต่อสตรีโสดในแง่ลบอยู่ โดยมองว่าสตรีที่ไม่แต่งงานเนื่องมาจากความบกพร่องในเรื่องรูปสมบัติและคุณสมบัติบางประการ

เช่นเดียวกับงานศึกษาของญานิกา ธนาเลิศกุล (2562) กล่าวว่า กลุ่มตัวอย่างผู้หญิงโสดมีเหตุผลในการอยู่เป็นโสด ใน 2 ลักษณะ คือ โสดแบบตั้งหมายไว้แต่แรกและโสดแบบไม่ได้ตั้งเป้าหมายไว้แต่แรก และมีความคิดต่อการอยู่เป็นโสดในเชิงบวกมากกว่าเชิงลบ คือ คิดว่าการอยู่เป็นโสดของตนไม่ว่าจะด้วยเหตุผลใด ชีวิตการอยู่เป็นโสดเป็นชีวิตที่มีอิสระ ซึ่งสามารถตัดสินใจหรือทำกิจกรรมต่าง ๆ ได้โดยไม่ต้องคำนึงถึงผู้อื่นมากนัก การเป็นโสดทำให้ชีวิตมีความสุขดี ส่งผลให้ไม่มีความพยายามในการหาคู่ครองหรือสนใจกับการแต่งงาน การสร้างครอบครัว แม้จะมีความเหงาในบางครั้ง แต่การมีกลุ่มเพื่อน ครอบครัวและภาระหน้าที่ในการทำงานมีส่วนช่วยให้คลายความเหงาได้ อย่างไรก็ตาม ผู้หญิงโสดบางรายอาจมีเหตุผลในการอยู่เป็นโสดที่มากกว่าหนึ่งเหตุผล

งานศึกษาของชนิกานต์ รัตนสิริ (2554) แสดงให้เห็นถึงพฤติกรรมกรบิโรคเพื่อเติมเต็มชีวิตที่ไม่ได้แต่งงานของผู้หญิงโสด พบว่า ผู้หญิงโสดก็สามารถดำรงชีวิตอยู่ได้โดยไม่ต้องแต่งงาน แต่เมื่อตกอยู่ในสถานะโสดแล้วนั้น ความพึงพอใจในชีวิตของผู้หญิงโสดจะแปรไปตามความพึงพร้อมสมบูรณ์ใน

ด้านหน้าที่การงานและรายได้ สาเหตุที่เป็นเช่นนี้ก็เพราะการงานและรายได้ที่ดีสามารถชดเชยให้กับ การเป็นโสดและอนาคตที่ไม่มั่นคงได้

2) ทศนคติต่อการแต่งงาน

โศรยา เตชะวัฒน์เศรษฐ์ (2544) พบว่า กลุ่มตัวอย่างผู้หญิงโสดมีทัศนคติที่เป็นทั้งบวกและลบต่อการสมรส กลุ่มที่มีความเห็นเป็นบวกเนื่องมาจากการที่ทุกคนยังมีความคิดว่าการสมรสเป็นเรื่องที่ดีหากสามารถค้นหาบุคคลที่ดีมาร่วมสร้างครอบครัว ซึ่งเมื่อค้นหาพบแล้วก็ไม่ได้ปิดกั้นตนเองจากการสมรสแต่อย่างใด ในขณะที่กลุ่มที่มีความเห็นเป็นลบต่อการสมรสจะมีเหตุผลเกี่ยวเนื่องหรือสัมพันธ์โดยตรงจากภูมิหลังการเลี้ยงดู การที่ประสบกับเหตุการณ์ความแตกสลายในชีวิตครอบครัวในวัยเยาว์ หรือประสบการณ์ความผิดหวังด้านความรักที่ได้ประสบมาด้วยตนเอง

อย่างไรก็ตาม จากการศึกษาของปริญญา อยู่เป็นแก้ว (2552) สะท้อนให้เห็นว่าผู้หญิงไม่จำเป็นต้องแต่งงาน เนื่องจากผู้หญิงสามารถเลี้ยงดูตนเองได้แม้ไม่ต้องแต่งงาน และการแต่งงานก็ไม่ดีสำหรับผู้หญิง เพราะชีวิตการแต่งงานทำให้ผู้หญิงมีภาระ ส่วนการอยู่เป็นโสดทำให้ชีวิตมีความคล่องตัว มีอิสระในด้านต่าง ๆ เช่น การใช้ชีวิต การทำงาน การเงิน เวลาส่วนตัว เป็นต้น ซึ่งทำให้ผู้หญิงโสดมีคุณค่าและมีความสุข

นอกจากนี้ ภัสสร ลิมานนท์ (2529) พบว่า ระดับการศึกษาของสตรีไทยเป็นปัจจัยสำคัญที่มีผลต่อทัศนคติและค่านิยมในการแต่งงาน โดยผู้ที่มีการศึกษาไม่สูง (ต่ำกว่าระดับปริญญาตรี) มีทัศนคติและค่านิยมที่ว่าจะต้องแต่งงาน ทำหน้าที่แม่บ้านแม่เรือน ประณินบัณฑิตสามิ ดูแลลูกเป็นสำคัญ ในขณะที่ผู้ที่มีระดับการศึกษาสูง (ตั้งแต่ปริญญาตรีขึ้นไป) มีค่านิยมและทัศนคติที่ต่างออกไปในทิศทางใหม่ที่มองว่าการครองโสดไม่ใช่เรื่องแปลก โดยมองเห็นฐานะตนเองในสังคมที่ดีกว่า เห็นศักยภาพของตนเองในการมีส่วนร่วมในกิจกรรมทางเศรษฐกิจและสังคมมากกว่าในอดีตที่ไม่เปิดโอกาสให้สตรี ขณะที่กัญชวรธรณ นิตรกุล (2552) กล่าวว่า การตัดสินใจแต่งงานและสร้างครอบครัว ผู้หญิงต้องมีความพร้อมทั้งฐานะการเงินและมีความมั่นคง ในการทำงานเสียก่อน

อีกทั้ง ทิพวรรณ ศิริสัมพันธ์ และคณะ (2562) พบว่าผู้หญิงที่เลือกไม่แต่งงาน สาเหตุมาจากการเกิดความไม่สมดุลระหว่างการทำงานและการสร้างครอบครัว ผู้หญิงไม่คิดว่าจะสามารถมีสมดุลชีวิตและสร้างฐานะไปพร้อม ๆ กันได้ เนื่องจากการจะสร้างครอบครัวต้องมีค่าใช้จ่ายเพิ่มเข้ามา ทั้งยังต้องบริหารจัดการเรื่องเวลาทำงานด้วย เพราะในปัจจุบันลักษณะของครัวเรือนเปลี่ยนแปลงไป การอยู่เป็นครอบครัวขยายลดลงและมีพ่อแม่เลี้ยงเดี่ยวมากขึ้น ผู้หญิงสามารถมีบทบาทเป็นผู้ที่ทำงานหาเลี้ยงเพื่อครอบครัว การที่ต้องทำงานเพื่อหาเงินและดูแลครอบครัวทั้งสามีและลูกไปด้วย ผู้หญิงส่วนใหญ่จะคิดว่าเป็นเรื่องที่ยาก เพราะการมีลูกทำให้ผู้หญิงที่ออกไปทำงานคิดว่าต้องแบ่งเวลามาเลี้ยงลูกแทน เมื่อขาดงานก็เท่ากับว่าไม่มีเงินมาเลี้ยงลูก ซึ่งการเลี้ยงลูกคนหนึ่งต้องใช้

ค่าใช้จ่ายเป็นจำนวนมาก เมื่อเกิดความไม่สมดุลนี้ผู้หญิงก็มักจะเลือกที่จะไม่แต่งงานครองตัวเป็นโสด ดีกว่ายอมให้เกิดภาวะหรือปัญหาอื่น ๆ ตามมา

3) ทศนคติต่อการมีบุตร

มนสิการ กาญจนะจิตร และคณะ (2559: 38) พบว่า ค่านิยมการมีลูกเพื่อให้ลูกเลี้ยงดูตน ยามแก่เฒ่ากำลังจะหายไป ในปัจจุบันพบว่าทั้งเจนเอ็กซ์และเจนวายมีความคาดหวังให้ลูกเป็นผู้ดูแล ยามสูงวัยน้อยลง โดยเฉพาะผู้หญิงที่มีอาชีพมั่นคงและมีระดับการศึกษาในระดับปริญญาตรีขึ้นไป โดย ให้เหตุผลว่าตนมีความพร้อมและจะเตรียมความพร้อมด้านการเงินเอง ไม่จำเป็นต้องมีลูกเพื่อเป็น แหล่งพึ่งพิงยามชรา

จากการศึกษาของ กุญชรวรรณ นิตรกุล (2552) ในเรื่องทศนคติต่อการอยู่เป็นโสดของสตรีใน เขตกรุงเทพมหานคร พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีทศนคติเชิงลบต่อการมีบุตร เพราะการมีบุตรต้อง เสียค่าใช้จ่ายจำนวนมาก และเป็นการเพิ่มภาระให้กับตนเองทั้งที่ต้องทำงานนอกบ้านอยู่แล้ว ประกอบกับค่านิยมปัจจุบันที่คู่สามีภรรยาอยากว่าการมีบุตรเป็นภาระหน้าที่ที่ต้องรับผิดชอบ และการ เลี้ยงดูบุตรเน้นคุณภาพมากกว่าปริมาณ ซึ่งแตกต่างจากในอดีต สอดคล้องกับงานวิจัยของ ศศิวิมล วรณศิริ (2563) ซึ่งกล่าวว่า ผู้หญิงที่มีการศึกษาสูงมีแนวโน้มที่จะมีจำนวนลูกน้อยลง

อีกทั้งการศึกษาของทิพวรรณ ศิริสัมพันธ์ และคณะ (2562) สะท้อนให้เห็นว่าผู้หญิงมีทศนคติ ต่อการมีบุตรที่ค่อนข้างหลากหลาย โดยมีกลุ่มที่ต้องการมีบุตร ในขณะที่อีกกลุ่มไม่ต้องการมีบุตร และ ยังมีกลุ่มที่โดยทั่วไปไม่ต้องการมีแต่จะยอมมีภายใต้เงื่อนไขบางประการ การมีบุตรเป็นปัจจัยหนึ่งที่ทำให้ ผู้หญิงตัดสินใจครองตัวเป็นโสด เพราะการเลี้ยงดูบุตรต้องใช้ทั้งเงินและเวลาในการดูแลเอาใจใส่สูง รวมทั้งความปลอดภัยของสังคมที่ลดลง ซึ่งปัจจุบันบทบาทของผู้หญิงมีการเปลี่ยนแปลงไปจากอดีตที่มีเพียงหน้าที่ทำงานบ้านและเลี้ยงดูลูกเท่านั้น โดยผู้หญิงยุคใหม่ได้รับการศึกษาที่สูงขึ้นก็สามารถ ทำงานหาเงินเลี้ยงครอบครัวได้เช่นเดียวกับผู้ชาย แต่การมีลูกอาจจะมีผลกระทบต่อการทำงาน จึงทำให้ ผู้หญิงที่มีตำแหน่งหน้าที่การงานสูงมีแนวโน้มที่จะอยู่เป็นโสด หรือถ้าแต่งงานก็มีแนวโน้มว่าจะไม่มี บุตร

4) ทศนคติต่อการเปิดรับความสัมพันธ์

ญานิกา ธนาเลิศกุล (2562) กล่าวว่า ผู้หญิงโสดที่เข้าสู่วัยผู้สูงอายุแล้ว มีโอกาสที่จะเปิดรับ คู่ครองหรือคนรู้ใจเพื่อที่จะอยู่หรือสร้างครอบครัวด้วยกัน ณ ปัจจุบันหรือในอนาคต สามารถแบ่ง ออกเป็น 3 ลักษณะ คือ

4.1) ไม่เปิดรับและจะเป็นโสดต่อไป กลุ่มตัวอย่างผู้หญิงโสดที่กำลังก้าวเข้าสู่วัยสูงอายุ ส่วนใหญ่ ทั้งกลุ่มที่ตั้งเป้าหมายว่าจะโสดไว้แต่แรกและกลุ่มที่ไม่ได้ตั้งเป้าหมายไว้แต่แรก ไม่พร้อมที่จะ เปิดรับใครเข้ามาในชีวิตอีกแล้ว แต่พร้อมจะอยู่เป็นโสดต่อไป เนื่องจากสามารถอยู่เป็นโสดได้จนถึง ปัจจุบันคงไม่สามารถเปิดรับใครเข้ามาในชีวิตได้อีก ประกอบกับอายุที่มากขึ้นจึงทำให้ไม่อยากเริ่มต้น

กับใคร ไม่อยากต้องมาดูแลใครเพิ่ม อีกทั้งตนเองก็มีความสามารถในการดูแลตนเอง ชีวิตอยู่อย่างมีความสุขอยู่แล้ว ทำให้ตัดสินใจที่จะอยู่เป็นโสดต่อไป

4.2) พร้อมเปิดรับ เปิดรับให้ใครเข้ามาในชีวิตอย่างจริงจังและคิดถึงเรื่องของการแต่งงาน แต่ในการเปิดรับจำเป็นต้องมีการพิจารณาจากปัจจัยหลายอย่างให้ถี่ถ้วน

4.3) ยังไม่แน่ใจ ปัจจุบันยังไม่ได้เปิดรับความสัมพันธ์กับใคร แต่หากในอนาคตเจอคนที่ใช่ที่เหมาะสม ก็อาจจะเปิดรับ แต่คงเปิดรับในลักษณะของการเป็นเพื่อนมากกว่าการใช้ชีวิตร่วมกันอย่างจริงจังในลักษณะแบบครอบครัว

2.1.5 การดำเนินชีวิตของผู้หญิงโสด

กมลลักษณ์ โชติจิตรวิเชียร (2561) ได้ทำการศึกษารูปแบบการดำเนินชีวิตที่มีความสุขของคนโสดในกรุงเทพมหานคร พบว่าโดยภาพรวมคนโสดมีความพึงพอใจในชีวิต และความรู้สึกมีคุณค่าในตัวเองในระดับมาก โดยคนโสดในกรุงเทพฯ ที่มีเพศ รายได้เฉลี่ยต่อเดือน ทักษะชีวิตที่มีต่อการเป็นโสด และการมองโลกในแง่ดีที่ต่างกัน ไม่ส่งผลต่อรูปแบบการดำเนินชีวิตที่มีความสุข ความพึงพอใจในชีวิต และความรู้สึกมีคุณค่าในตัวเองต่างกัน ในขณะที่ปัจจัยด้านอายุ ด้านการศึกษา ด้านการได้รับความสนับสนุนทางสังคมที่ต่างกัน จะทำให้รูปแบบการดำเนินชีวิตที่มีความสุข ความพึงพอใจในชีวิต และความรู้สึกมีคุณค่าในตัวเองของคนโสดต่างกัน

จากงานศึกษาของธนิณี บัณฑิตวัฒนาวงศ์ (2556) ได้แสดงถึงรูปแบบการดำเนินชีวิตของผู้หญิงโสดในกรุงเทพมหานคร อายุระหว่าง 21-50 ปี จำนวนทั้งสิ้น 640 คน โดยแบ่งออกเป็น 15 กลุ่ม ดังนี้

- 1) ผู้หญิงโสดก้าวทันโลก - มีความคิดเห็นทางการเมือง เศรษฐกิจ และสังคม
- 2) ผู้หญิงโสดเต็มที่กับชีวิต - ทำกิจกรรมและให้ความสนใจกับการพบปะผู้คนหรือไปในสถานที่แปลกใหม่
- 3) ผู้หญิงโสด รักบ้าน - ให้ความสำคัญกับบ้านและครอบครัว โดยชอบทำกิจกรรมร่วมกับสมาชิกในครอบครัว ใส่ใจดูแลสมาชิกในครอบครัวอย่างดี
- 4) ผู้หญิงโสดมีแนวคิด - มีมุมมองต่อการใช้ชีวิตอย่างระมัดระวัง เช่น อนาคตเป็นสิ่งไม่แน่นอนทำวันนี้ให้ดีที่สุด การออมและการลงทุนเป็นเรื่องสำคัญ ใช้จ่ายเงินอย่างระมัดระวัง
- 5) ผู้หญิงโสดอารมณ์สุนทรีย์ - ทำกิจกรรมที่มีความละเอียดอ่อน
- 6) ผู้หญิงโสดทะเยอทะยาน - ให้ความสำคัญกับการแสวงหาความสำเร็จ โดยพัฒนาตนเองเพื่อความสำเร็จในอนาคต ต้องการมีฐานะทางการเงินที่มั่นคง ชอบเรียนรู้หาประสบการณ์ใหม่ ๆ
- 7) ผู้หญิงโสดรักสุขภาพ - ให้ความสำคัญกับการรับประทานอาหารเพื่อสุขภาพ
- 8) ผู้หญิงโสดรักกีฬา - ทำกิจกรรมเกี่ยวกับกีฬาและการออกกำลังกาย

9) ผู้หญิงโสดจิตอาสา - ให้ความสนใจและทำกิจกรรมเพื่อสังคม และองค์กรการกุศล

10) ผู้หญิงโสดรักการทำงาน - มุ่งมั่นและให้ความสำคัญเกี่ยวกับการทำงาน

11) ผู้หญิงโสดรักสวยรักงาม - ให้ความสนใจ และดูแลรักษาภาพลักษณ์ของตนเองให้ดูดี

เสมอ

12) ผู้หญิงโสดพักผ่อนแบบคนเมือง - เลือกรักการพักผ่อนแบบคนเมืองใหญ่ด้วยการทำกิจกรรมนอกบ้าน เช่น เดินห้างสรรพสินค้า ชมภาพยนตร์ ชมงานนิทรรศการ งานแสดงสินค้า เป็นต้น

13) ผู้หญิงโสดจับจ่ายยุคใหม่ - รูปแบบการจับจ่ายใช้สอยเปลี่ยนแปลงไปเป็นการชำระสินค้าและบริการด้วยบัตรเครดิต เป็นสมาชิกเว็บไซต์คุ้มครองลดราคาสินค้า (Ensogo) ซื้อของออนไลน์

14) ผู้หญิงโสดไม่คิดมาก - ให้ความสนใจแบบฉาบฉวย ไม่จริงจัง เช่น ทานอาหารจานด่วนเป็นประจำ หางานใหม่เพื่อรายได้ที่สูงขึ้น และติดตามข่าวสารในวงการบันเทิงเป็นประจำ

15) ผู้หญิงโสดมีแก่นสาร - ให้ความสนใจต่อสังคม ครอบครัว และตนเอง โดยติดตามข่าวสารบ้านเมืองเป็นประจำ ไปเยี่ยมเยียนญาติผู้ใหญ่ในเทศกาลสำคัญ

อีกทั้ง ผลการศึกษายังพบว่าผู้หญิงโสดมีพฤติกรรมการบริโภคสินค้าและบริการตามช่วงอายุ โดยผู้หญิงโสดอายุ 29-34 ปี มีพฤติกรรมการบริโภคสินค้าและบริการอยู่ในระดับปานกลาง แต่มีพฤติกรรมการบริโภคสินค้าและบริการมากกว่าหญิงโสดอายุ 21-28 ปี และอายุ 35-50 ปี เพราะเป็นระยะแห่งการเปลี่ยนแปลงเมื่ออายุ 30 ปี เริ่มประเมินความเป็นอยู่ของตนเองใหม่ และเริ่มวางแผนการใช้ชีวิตให้มีความหมายมากขึ้น

จากการศึกษารูปแบบการดำเนินชีวิตของผู้หญิงโสดวัยทำงานที่มีสถานภาพโสดในกรุงเทพมหานครของ พนิดา หอมบุญยงค์ (2552) จำนวน 400 คน อายุระหว่าง 30-49 ปี พบว่าสามารถจัดกลุ่มรูปแบบการดำเนินชีวิต ตามลักษณะเด่นของกิจกรรม ความสนใจ และความคิดเห็นได้เป็น 4 กลุ่ม คือ

1) กลุ่มสาวโสดนักคิด - รอบรู้เรื่องการเมืองและวัฒนธรรมแต่ไม่นักวิเคราะห์ ชอบการบริโภคและการท่องเที่ยว ชอบงานอดิเรกและการใช้เวลาว่าง ไม่ชอบการงานและกิจกรรมทางสังคม ไม่ชอบแฟชั่นและค่านิยม

2) กลุ่มสาวโสดรักครอบครัว - รักครอบครัวและปรับตัวเพื่อความสำเร็จ ชอบงานอดิเรกและการใช้เวลาว่าง รักตัวเองและสังคม มองโลกบนความเป็นจริง ชอบการงานและกิจกรรมสังคม ชอบความเรียบง่ายและเป็นระเบียบเรียบร้อย ชอบแฟชั่นและค่านิยม รอบรู้เรื่องการเมืองและวัฒนธรรม

3) กลุ่มสาวโสดผู้สนใจตนเอง - ชอบงานอดิเรกและการใช้เวลาว่าง รักตัวเองและสังคม มองโลกบนความเป็นจริง ชอบแฟชั่นและค่านิยม เป็นนักธุรกิจมุ่งการแข่งขัน เป็นนักวิเคราะห์แต่ไม่รอบรู้เรื่องการเมืองและวัฒนธรรม รักครอบครัวและปรับตัวเพื่อความสำเร็จ ไม่เป็นคนเรียบง่ายและเป็นระเบียบเรียบร้อย ชอบกีฬาและความบันเทิง

4) กลุ่มสาวโสดนักเดินทางช่างเลือก – ชอบการบริโภคและการท่องเที่ยว ไม่รอบรู้เรื่อง การเมืองและวัฒนธรรมแต่เป็นนักวิเคราะห์ มองโลกบนความเป็นจริง เป็นนักธุรกิจมุ่งแข่งขัน ชอบ กีฬาและความบันเทิง รักตัวเองและสังคม รวมทั้งรักครอบครัวและปรับตัวเพื่อความสำเร็จ ไม่ชอบ งานอดิเรกและการใช้เวลาว่าง ไม่ชอบแฟชั่นและค่านิยม ชอบความเรียบง่ายและเป็นระเบียบ เรียบร้อย

สุพัตรา กิ่งพุ่ม (2550) ศึกษาารูปแบบการดำเนินชีวิตและพฤติกรรมการเปิดรับสื่อวิทยสาร ของกลุ่มผู้หญิงโสด อายุ 30-49 ปี ในอำเภอเมือง จังหวัดขอนแก่น จำนวน 400 คน พบว่า สามารถ แบ่งรูปแบบการดำเนินชีวิตของผู้หญิงโสดออกเป็น 5 กลุ่ม ดังนี้

1) กลุ่มหัวโบราณ อนุรักษ์นิยม รักสุขภาพ เป็นกลุ่มที่มักเข้าวัดฟังธรรม ทำบุญใส่บาตร นั่งสมาธิ มีความเห็นว่าการอยู่ก่อนแต่งเป็นเรื่องที่เสียหาย ความมั่นคงในอาชีพสำคัญกว่าเงินเดือน รวมถึงมีความสนใจหารายได้เสริมพิเศษ ตรวจสอบสุขภาพเป็นประจำ แต่ไม่มีความสนใจซื้อหรือทดลองใช้สินค้าใหม่ ๆ

2) กลุ่มปล่อยชีวิตไร้จุดหมาย ไม่ใส่ใจสุขภาพ เป็นกลุ่มที่มีความสนใจพักผ่อนอยู่บ้านในวันหยุด มักทำกิจกรรมต่าง ๆ เพียงคนเดียว แต่ไม่มีความสนใจเข้าอบรมสัมมนาเพื่อเพิ่มพูนความรู้ หรือการศึกษาต่อในระดับที่สูงขึ้น รวมถึงเรื่องราวในแวดวงบันเทิง ไม่สนใจการเล่นหุ้นและการลงทุนที่มีความเสี่ยง ไม่มีรายได้เสริมพิเศษ ไม่มีความสนใจที่จะออกกำลังกายอย่างสม่ำเสมอ รวมถึงไม่ชอบการทำอาหารหรือขนม

3) กลุ่มทันสมัย ชอบแสงสีในโลกกว้าง เป็นกลุ่มที่มีความสนใจซื้อหรือทดลองใช้สินค้าใหม่ ๆ รวมถึงเรื่องราวในแวดวงบันเทิง มีความเห็นว่าการเที่ยวกลางคืนเป็นสิ่งหนึ่งหนึ่งของชีวิต การอยู่ก่อนแต่งไม่ได้เป็นเรื่องที่เสียหาย มักทำกิจกรรมช้อปปิ้งหรือเดินเล่นตามห้างสรรพสินค้า โดยไม่ชอบทำกิจกรรมต่าง ๆ เพียงคนเดียว และไม่ดูแลหรือเลี้ยงสัตว์

4) กลุ่มแม่ศรีเรือน เป็นกลุ่มที่มีความเห็นว่าการเมืองเป็นเรื่องที่ไกลตัวจึงไม่มีความสำคัญ การอยู่ก่อนแต่งเป็นเรื่องที่เสียหาย บาบบุญคุณโทษและกฎแห่งกรรมเป็นเรื่องไม่ล้ำสมัย มักทำกิจกรรมต่าง ๆ เพียงคนเดียว ชอบการทำอาหารหรือขนม ไม่ได้ให้ความสำคัญกับชื่อเสียงเกียรติยศ ทั้งยังไม่มีความสนใจร้านค้าที่มีการตกแต่งอย่างสวยงาม ไม่สนใจการแต่งตัวหรือแต่งหน้าให้ดูดีตลอดเวลา ไม่เห็นว่าสินค้าที่ใช้จะสามารถบ่งบอกถึงบุคลิกของผู้ใช้ได้ จึงไม่สนใจสินค้าแบรนด์เนมหรือตราห้อยที่มีชื่อเสียง

5) กลุ่มชีวิตน่าค้นหา เป็นกลุ่มที่ชอบการท่องเที่ยวในเชิงอนุรักษ์ธรรมชาติ เทียวชมนิทรรศการหรืองานแสดงสินค้า ตลาดนัด และซื้อของตามตลาดสด รวมถึงมีความสนใจร้านค้าที่มีการตกแต่งอย่างสวยงาม สินค้าที่มีเทคโนโลยีใหม่ ๆ ทั้งยังมีความเห็นว่าการเมืองเป็นเรื่องที่ไกลตัวจึงไม่มีความสำคัญ และเห็นว่าผู้ชายมีความเป็นผู้นำมากกว่าผู้หญิง

ศรันยพงศ์ เทียงธรรม (2549) ศึกษาค่านิยมของสาวโสดในกรุงเทพมหานครอายุระหว่าง 30-49 ปี ในหัวข้อเรื่อง “ไขปริศนารหัสลับสาวโสด 30-49 ปี” จากกลุ่มตัวอย่างสาวโสดจำนวน 589 คน ในเขตกรุงเทพมหานคร พบว่าสามารถแบ่งกลุ่มสาวโสดได้เป็น 5 กลุ่ม ได้แก่

1) สาวชอบแบรนต์ เป็นกลุ่มวัตถุนิยม ชื่นชอบตราयीห้อย มีความทันสมัยในการจับจ่าย เช่น ซื้อสินค้าทางอินเทอร์เน็ต เป็นต้น นอกจากนี้ยังชื่นชอบการดูดวงท่องเที่ยวและด้านความงาม

2) สาวมีสุข เป็นกลุ่มที่พึงพอใจในชีวิตปัจจุบัน แต่ชอบกังวลกับเรื่องเล็ก ๆ น้อย ๆ อีกทั้งค่อนข้างชอบอยู่บ้าน ไม่ชอบเสี่ยงกับเรื่องใด ๆ

3) สาวมั่น เป็นกลุ่มที่ให้ความสำคัญกับภาพลักษณ์ของตนเอง รักสวยรักงาม รักการทำงาน และใส่ใจสุขภาพ โดยมีค่าใช้จ่ายด้านความงามและผลิตภัณฑ์สูง อีกทั้งยังมีความละเอียดรอบคอบในการจับจ่ายสูง

4) สาว Thirtyteen หรือสาวใจเด็ก เป็นกลุ่มที่ไม่มี ความละเอียดรอบคอบในการจับจ่าย ไม่ใส่ใจสุขภาพ ไม่รักการทำงาน ไม่ชอบอยู่บ้าน ไม่มีความพึงพอใจในชีวิตที่เป็นอยู่ในปัจจุบัน แต่ชอบความเสี่ยง ชอบช้อปปิ้งและอาหารเดลิเวอรี่

5) สาวผู้ดูแลตัวเอง เป็นกลุ่มที่มีความละเอียดรอบคอบในการจับจ่าย มีอัตราการออมเงินสูง มีความกังวลในเรื่องต่าง ๆ ทำให้ให้ความสำคัญกับสุขภาพและภาพลักษณ์ของตนเองให้ดูดีตลอดเวลา น้อย ชอบอยู่บ้าน ค่อนข้างเป็นวัตถุนิยม

กัลัญ วรพิทยุต (2548) ได้ศึกษารูปแบบการดำเนินชีวิตและพฤติกรรมในการเปิดรับสื่อโฆษณาของกลุ่มคนโสดในกรุงเทพมหานคร พบว่า สามารถแบ่งกลุ่มผู้บริโภคคนโสดออกเป็น 5 กลุ่ม ดังนี้

1) กลุ่มคนโสดหัวก้าวหน้า-สมัยใหม่ เป็นกลุ่มที่มีความสนใจเปิดรับประสบการณ์ใหม่ ๆ ทั้งเรื่องข่าวสาร เทคโนโลยี และความบันเทิง พร้อมทั้งเปิดรับและปรับเปลี่ยนตนเองให้มีความก้าวหน้าอยู่ตลอดเวลา เช่น การเข้าอบรม การหางานใหม่ที่มีรายได้สูง การเป็นเจ้าของกิจการส่วนตัว

2) กลุ่มคนโสดพ่อ-แม่ศรีเรือน เป็นกลุ่มที่ใช้เวลาว่างให้เกิดประโยชน์ อีกทั้งยังให้ความสนใจงานที่ละเอียดอ่อน และมีเงื่อนไขของเวลาเข้ามาเกี่ยวข้อง เช่น การทำอาหารหรือขนม งานศิลปะ งานประดิษฐ์ ปลูกต้นไม้

3) กลุ่มคนโสดวัตถุนิยม เป็นกลุ่มที่ให้ความสำคัญกับ “วัตถุ” เน้นสิ่งที่อยู่ภายนอกมากกว่าสิ่งที่อยู่ภายใน เช่น การให้ความสำคัญกับรูปร่างหน้าตา เสื้อผ้า และทรงผมตามสมัยนิยม ใช้สินค้าแบรนต์เนมที่มีชื่อเสียง ซื้อสินค้าที่ออกมาใหม่ไม่เหมือนหรือซ้ำกับใคร

4) กลุ่มคนโสดรักสุขภาพ เป็นกลุ่มที่ให้ความสำคัญกับสุขภาพและร่างกายเป็นลำดับแรก โดยใช้เวลาหมดไปกับการออกกำลังกาย เช่น การเล่นกีฬากลางแจ้ง เข้าฟิตเนส ตรวจสุขภาพเป็นประจำสม่ำเสมอ

5) กลุ่มคนไฮโดรเจนยุค เป็นกลุ่มที่ทำตัวสมวัยมากเกินไป (หัวโบราณ) ไม่ยอมเปิดรับสิ่งใหม่ ๆ ให้เข้ามาในชีวิต หรือมีความคิดแบบ “อนุรักษ์นิยม” เช่น การปฏิเสธเทคโนโลยีใหม่ ๆ มีความเชื่อเรื่องบาปบุญคุณโทษ หรือสิ่งที่คนสมัยใหม่มองข้ามไป

มหาวิทยาลัยมหิดลได้ทำการวิจัยในหัวข้อ “ไขความลับ..จับอำนาจการซื้อสาวไฮโด : Her Purchasing Power Secret” โดยแบ่งผู้หญิงออกเป็น 8 กลุ่มดังนี้

1) Working women ให้ความสำคัญกับงานเป็นอันดับหนึ่ง โดยชีวิตประจำวันจะดำเนินกิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับงานเป็นส่วนใหญ่

2) Beauty women ให้ความสำคัญกับรูปร่างหน้าตา ผิวพรรณและทรงผมของตนเองให้ดูดี และสวยงามเสมอ

3) Travelling women มีความสุขกับการได้ท่องเที่ยว ได้เรียนรู้หาประสบการณ์ใหม่ ๆ เมื่อมีเวลาว่างจะวางแผนหาสถานที่ท่องเที่ยวอยู่เสมอ

4) Home lover มีความสุขกับการอยู่บ้าน ทำงานบ้าน เย็บปักถักร้อย เข้าครัวทำอาหารปลูกต้นไม้ และดูแลสมาชิกในบ้าน

5) Entertainment women ชีวิตเต็มไปด้วยสีสันของความบันเทิงและงานสังสรรค์กับเพื่อน ดูหนัง โยนโบว์ลิ่ง ร้องคาราโอเกะ และทานข้าวนอกบ้าน

6) Healthy women ดูแลสุขภาพให้ดูดีแข็งแรงอยู่เสมอด้วยการออกกำลังกาย และเลือกทานอาหารเพื่อสุขภาพ

7) Enjoy eating women มีความสุขกับการสรรหาร้านอาหารอร่อย ๆ บรรยากาศดี ๆ ที่ดื่มที่กินที่ไหนเด่นร้านเปิดใหม่ ร้านอินเทรนด์ทุรสชาติและบรรยากาศ

8) Fashionista women ให้ความสำคัญกับการแต่งตัวเสื้อผ้า เครื่องประดับให้ดูดีและทันสมัยอยู่ตลอดเวลา

จะพบว่าพฤติกรรมเหล่านี้คือ การแสดงออกถึงตัวตนของผู้หญิงไฮโดแต่ละคนผ่านทางการบริโภค ที่มีส่วนมาจากความต้องการที่จะนำเสนออัตลักษณ์อื่นของตนเองขึ้นมาอยู่เหนืออัตลักษณ์ความเป็นผู้หญิงไฮโด

สังเกตได้ว่าการจัดกลุ่มจากหลายงานวิจัยนั้น บางกลุ่มสามารถแตกออกเป็นหลายกลุ่มอีกได้ และลักษณะนิสัยของคนกลุ่มหนึ่งก็จะมีส่วนทับซ้อนกับคนอีกกลุ่มหนึ่ง หากแยกย่อยมากเกินไปคน ๆ เดียวก็อาจจะจัดอยู่ในหลายกลุ่มได้ และหากแยกน้อยจนเกินไปก็ไม่สามารถหาความแตกต่างที่ชัดเจนได้ ดังนั้น จึงไม่มีการแบ่งแยกใดที่แบ่งคนได้ถูกต้องทั้งหมด เพราะทุกคนล้วนมีบุคลิกเฉพาะที่แตกต่างกัน

2.1.6 การบริโภคของผู้หญิงโสด

Zajicek และ Koski (2003) ได้อธิบายว่าผู้หญิงโสดรับมือกับปมด้อยนี้โดยการตระหนักถึงข้อดีของการเป็นโสด และใช้ชีวิตโสดของตนเองอย่างมีความสุขผ่านการช้อปปิ้งและการสร้างครอบครัวของตนเองด้วยการรวมกลุ่มกับผู้หญิงโสดด้วยกัน อีกทั้ง Stern, Gould และ Barak (1987) กล่าวว่าลักษณะเด่นของผู้หญิงโสด คือ การเข้าสังคม โดยให้ความสำคัญกับบุคลิกของตนเองที่ปรากฏสู่สายตาคนภายนอก และพยายามสร้างภาพลักษณ์ความเป็นผู้หญิงเก่งที่ประสบความสำเร็จผ่านสิ่งของเครื่องใช้ เช่น การใช้สินค้าแบรนด์เนมราคาแพง การช้อปปิ้ง เครื่องประดับเพชร ด้วยตนเองโดยไม่ต้องรอหรือคาดหวังให้ผู้ชายมาซื้อให้

นอกจากนี้ปมด้อยยังนำไปสู่พฤติกรรมการบริโภคเพื่อชดเชยความรู้สึกถูกแปลกแยกจากสังคม เช่น การช้อปปิ้งเพื่อให้รู้สึกเป็นอิสระ การกินเพื่อระบายความเครียด การไปทำสปาเพื่อได้รับการเอาใจ การออกกำลังกายเพื่อเข้าสังคม ซึ่งเป็นพฤติกรรมที่สอดคล้องกับแนวคิดการบริโภคเพื่อการทดแทน (Compensatory consumption) คือพฤติกรรมการบริโภคเพื่อต้องการชดเชยความรู้สึกขาดในเรื่องของความเชื่อมั่นในคุณค่าของตนเองหรือ Self-esteem (Gronmo, 1988) ซึ่งความเชื่อมั่นในคุณค่าของตัวเองในที่นี้ไม่ใช่ข้อเท็จจริงที่พิสูจน์ได้ แต่เป็นค่าของตัวเองในความรู้สึกของเจ้าตัว

นอกจากนี้ Grunert (1993) ยังได้จำกัดความของ Compensatory consumption ว่า เป็นปรากฏการณ์ของการขาดสิ่งหนึ่งแต่ทดแทนด้วยอีกสิ่งหนึ่ง ซึ่งในการศึกษารั้งนี้ก็คือการขาดคู่ครองแต่ทดแทนด้วยพฤติกรรมอื่น ซึ่งจะช่วยเติมเต็มให้ความรู้สึกขาดน้อยลง ใช้วัตถุหรือวิถีชีวิตที่จะทำให้ชีวิตรู้สึกสมบูรณ์มากขึ้น

ความรู้สึกขาดเป็นความรู้สึกในเชิงลบที่มีผลต่ออารมณ์ ทำให้เกิดความไม่ปลอดภัย โกร่งใจ ดังนั้นพฤติกรรมการบริโภคเพื่อการทดแทนนี้จึงใช้ขจัดความรู้สึกที่เป็นลบออกไป หรือเป็นการช่อมแซมทางอารมณ์ (Cohen และ Areni, 1990) ซึ่งพฤติกรรมการบริโภคเพื่อการทดแทนนี้ อาจเป็นการจับจ่ายใช้สอย การให้รางวัลกับตัวเองหรือการกินก็ได้ (Woodruffe, 1997) ซึ่งแต่ละคนก็จะสามารถชดเชยความรู้สึกของตนในรูปแบบที่แตกต่างกัน เช่น หากเหงาหรือเบื่อ คนอื่นอาจเลือกที่จะไปพบปะพูดคุยกับเพื่อนฝูง อีกคนหนึ่งอาจจะเลือกไปดูภาพยนตร์สนุกสนาน ขณะที่อีกคนอาจทดแทนด้วยการทานอาหารมื้อใหญ่ (Grunert, 1993) สำหรับบางคนแล้วการบริโภคเพื่อการทดแทนเหล่านี้เป็นส่วนหนึ่งของชีวิตประจำวัน หรือบางคนอาจถึงขั้นเสพติดกิจกรรมเหล่านี้ไปเลยก็ได้ (Elliot, 1994)

พฤติกรรมที่ถูกเลือกมาเป็นพฤติกรรมบริโภคเพื่อการทดแทนนั้น ล้วนเป็นพฤติกรรมที่มีนัยบางอย่าง เช่น การจับจ่ายนั้นเป็นการแสดงออกถึงความต้องการของตนเองได้เต็มที่ หรือคือการสนองค้นหาของตนเอง ซึ่งทำให้เกิดความรู้สึกมีอำนาจควบคุมสิ่งต่าง ๆ (Elliot, 1994) ทั้งในเรื่องของการ

ตัดสินใจใช้เงิน การมีอำนาจเหนือพนักงาน ความรู้สึกเป็นอิสระที่ได้ทำทุกอย่างตามใจตนเอง ลืมความรู้สึกที่เป็นลบระหว่างทำกิจกรรมนี้ ทั้งยังเป็นเรื่องของการแสดงออกถึงสถานะสังคมด้วย เนื่องจากสิ่งของที่ซื้อนั้นสามารถบ่งบอกถึงตัวตนที่คนอยากจะเป็นได้ด้วย (McCracken, 1990)

งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมการบริโภคของผู้หญิงโสดในประเทศไทยโดย ศรัณย์พงศ์ เทียงธรรม (2549) พบว่าผู้หญิงโสดที่เป็นกลุ่มตัวอย่างถึงร้อยละ 37.5 มีภาระค่าใช้จ่ายในเรื่องที่อยู่อาศัยทั้งในกรณีของการเช่าหรือการผ่อนชำระ โดยมีค่าเฉลี่ยต่อคนอยู่ที่ 4,144 บาท/เดือน

ชนิกานต์ รัตนสิริ (2554: 46-47) กล่าวถึง พฤติกรรมในการสร้างความมั่นคงให้ตนเองว่า ผู้หญิงโสดหวาดหวั่นต่ออนาคตที่ไม่แน่นอนของตนเองว่าอาจต้องอยู่อย่างโดดเดี่ยวไร้ที่พึ่ง ดังนั้น ผู้หญิงจึงสะสมปัจจัยพื้นฐานที่จะช่วยให้ทุกอย่างง่ายขึ้น ซึ่งก็คือเงินทองของมีค่า กล่าวคือหากป่วยก็มีเงินเข้ารับรักษาตัวได้ด้วยเงิน หากไม่มีคนดูแลก็จ้างคน ดูแลได้ด้วยเงิน หากเหงาก็สามารถออกไปทำกิจกรรมได้เพราะมีเงินนั่นเอง แต่หากสถานะทางการเงินฝืดเคืองแล้ว วยชราคงผ่านไปด้วยความยากลำบากและเป็นทุกข์ ผู้หญิงโสดจึงสะสมทรัพย์สินสมบัติด้วยการไม่ใช้จ่ายอย่างฟุ่มเฟือย และเมื่อมีเงินเหลือก็ฝากธนาคารไว้ หรือไม่ก็นำไปลงทุนต่อเพื่อเพิ่มพูนทรัพย์สิน นอกจากนี้ผู้หญิงโสดยังหมั่นสร้างความสัมพันธ์ที่ดีกับครอบครัว เพื่อให้สามารถพึ่งพิงได้ในยามแก่ชราและพยายามรักษาสุขภาพให้แข็งแรงจะได้ไม่ต้องเป็นภาระแก่ใคร

เนื่องด้วยผู้หญิงโสดกลัวความไม่มั่นคง ดังนั้นผู้หญิงโสดจึงกลัวความเสี่ยงในการลงทุน การเพิ่มพูนทรัพย์สินนั้นจึงเป็นการลงทุนซื้อของเสียมาก รองลงมาถึงเป็นอสังหาริมทรัพย์ แต่กระนั้น ผู้หญิงโสดกลับต้องการลงทุนมีกิจการเป็นของตนเองในยามเกษียณ โดยให้เหตุผลว่าจะได้มีกินมีใช้ไปตลอดชีวิตหลังจากออกจากงานแล้ว นอกจากนี้ยังเป็นทรัพย์สินที่ส่งต่อให้กับคนอื่นได้อีกด้วย ทั้งนี้ อาจเนื่องมาจากในยามเกษียณนั้น ผู้หญิงโสดคาดว่าตนเองจะสะสมทรัพย์สินได้มากพอสมควรแล้ว พอจะประมาณตนได้ว่าสมควรที่จะลงทุนหรือไม่ แต่ทั้งนี้กิจการที่ต้องการทำนั้น ผู้หญิงโสดก็มีความรู้ และได้ศึกษามาล่วงหน้าแล้วว่าจะสามารถสร้างกำไรให้กับตนเองได้ มีใช้เป็นความคิดชั่ววูบโดยไม่ได้มีข้อมูลประกอบการพิจารณา ดังนั้นจึงมีโอกาสสูงที่ผู้หญิงโสดจะเปิดกิจการเป็นของตนเอง ทั้งนี้ผู้หญิงโสดแต่ละคนไม่มีแนวโน้มว่าจะกู้เงินมาเปิดกิจการทำไร่นัก หากเปิดควรต้องมีความพร้อมทางด้านการเงิน เพราะสาเหตุที่จะเปิดกิจการก็เพราะต้องการความมั่นคง แต่ถ้าหากเปิดแล้วต้องมีหนี้สินก็จะก่อให้เกิดความรู้สึกไม่มั่นคง ดังนั้นในกรณีที่เงินที่มีไม่ครอบคลุมการลงทุน ผู้หญิงโสดก็เลือกที่จะไม่ลงทุนดีกว่า

ในขณะที่พรทิพา กาญจนกุล (2546) ได้ศึกษาวิถีชีวิตของสาวโสด พบว่า การช้อปปิ้งเป็นความสุขสำหรับสตรี โดยในด้านพฤติกรรมสาวโสดส่วนใหญ่ชอบอาหารที่ประกอบขึ้นเองโดยซื้ออาหารจากซูเปอร์เซ็นเตอร์ และจะรับประทานอาหารนอกบ้านเมื่อมีโอกาส ชอบเสื้อผ้าสำเร็จรูป โดยซื้อจากห้างสรรพสินค้าและตลาดนัด (ซื้อเดือนละ 1-3 ครั้ง) ออกกำลังกายเป็นประจำทุกครั้งที่

โอกาส (ประมาณ 1-3 ครั้งต่อสัปดาห์) เวลาเจ็บป่วยจะใช้บริการรักษาจากโรงพยาบาล ซึ่งขอการท่องเที่ยวในประเทศโดยเฉพาะทะเล ชอบเที่ยวกลางคืนเมื่อมีโอกาส นอกจากนี้ยังชื่นชอบการชมภาพยนตร์และการแสดงนอกบ้านที่ดูใจ

ธนิศา แสวงพรรค (2559) พบว่า ผู้หญิงโสดวัยทำงานนิยมการท่องเที่ยวคนเดียว (Solo Travel) มากขึ้น โดยการท่องเที่ยวคนเดียวอาจจะไม่ได้หมายถึงการท่องเที่ยวตัวคนเดียวเสมอไป แต่สามารถเป็นการท่องเที่ยวแบบการรวมกลุ่มเฉพาะคนโสดเหมือนกัน โดยผ่านการรวมกลุ่มทางโซเชียลเน็ตเวิร์คที่ตั้งขึ้นมาสำหรับคนโสดเท่านั้น โดยมีจุดประสงค์เพื่อแบ่งปันประสบการณ์การท่องเที่ยวแนะนำสถานที่หรือเคล็ดลับในการท่องเที่ยวตามสถานที่ต่าง ๆ ทำให้เห็นว่า ผู้บริโภคหญิงโสดวัยทำงานมีแนวโน้มที่จะเที่ยวคนเดียวมากขึ้น เพื่อที่ได้อยู่กับตัวเอง เรียนรู้และสร้างความมั่นใจ และารู้จักกับคนอื่นเพิ่มมากขึ้น

2.2 แนวคิดเกี่ยวกับทัศนคติและความพึงพอใจ

2.2.1 ทัศนคติ

ทัศนคติเป็นสภาวะทางจิตใจ อันเกิดจากประสบการณ์ โดยความพร้อมทางจิตใจนี้เป็นสิ่งที่กำหนดปฏิกริยาของบุคคลต่อบุคคลด้วยกันเอง ต่อสิ่งของหรือต่อสถานการณ์ต่าง ๆ ที่เกิดขึ้น ซึ่งการเกิดทัศนคติขึ้นมาได้นั้น มาจากการสั่งสมประสบการณ์ของแต่ละบุคคล ดังนี้ (Allport, 1967)

- 1) การเรียนรู้ทางวัฒนธรรม สังคมที่เป็นอยู่ และขนบธรรมเนียมประเพณีต่าง ๆ
- 2) การสั่งสมจากประสบการณ์ตรงของตนเอง จนเกิดความรู้สึกต่าง ๆ
- 3) จากประสบการณ์เดิมที่มีอยู่แล้ว จะส่งผลต่อสิ่งที่เกิดขึ้นใหม่ แต่ใกล้เคียงกัน ทำให้ผลออกมคล้ายกัน
- 4) การได้รับอิทธิพลจากบุคคลที่มีความสำคัญต่อตนเอง ส่งผลให้ความคิดต่อสิ่งต่าง ๆ ใกล้เคียงกัน

นอกจากนี้ Solomon (2007) กล่าวว่า ทัศนคตินั้นเป็นการประเมินค่าหรือเป็นความรู้สึกที่มีต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่งในภาพรวม ซึ่งสิ่งที่ถูกประเมินนั้นจะเรียกว่า วัตถุเป้าหมาย (Attitude object) เช่น ตนเอง วัตถุ โฆษณา ตลอดจนประเด็นความคิดต่าง ๆ ซึ่งความรู้สึกหรือการประเมินนี้จะคงอยู่ยาวนานและเปลี่ยนแปลงได้ยาก ซึ่งสอดคล้องกับ Neal (2004) ที่ได้อธิบายว่า ทัศนคติ คือ การรวมเข้าด้วยกันของแรงจูงใจ ความรู้สึก การรับรู้ ตลอดจนกระบวนการในการเรียนรู้อย่างคงทนที่ส่งผลต่อการประเมินสิ่งต่าง ๆ รอบตัว เช่น บุคคล สถานที่ แนวคิด ผลิตภัณฑ์ เป็นต้น

Hanna และ Wozniak (2001) ได้อธิบายถึงแหล่งที่มาของทักษะทัศนคติไว้ โดยสามารถแบ่งออกเป็น 3 แหล่ง ดังนี้

1) ประสบการณ์ส่วนบุคคลต่อสิ่งหนึ่งสิ่งใด (Personal experience with objects) เนื่องจากเมื่อบุคคลได้มีการรับรู้ในสิ่งหนึ่งสิ่งใดผ่านทางประสาทสัมผัส เช่น การสัมผัส การชิม การทดลองใช้ ตลอดจนจนความรู้สึกต่าง ๆ จะทำให้บุคคลนั้นเกิดการประเมินสิ่งนั้นแล้วก่อให้เกิดเป็นทัศนคติต่อสิ่งนั้น ๆ ขึ้นมา ทำให้นักการตลาดนิยมให้ผู้บริโภคได้ทำการทดลองใช้สินค้าก่อนการซื้อ เพราะหลังจากที่ผู้บริโภคทำการทดลองใช้จนก่อให้เกิดเป็นประสบการณ์กับสินค้านั้นแล้ว ผู้บริโภคอาจเกิดความรู้สึกชอบในตัวสินค้านั้น และได้สร้างเป็นทัศนคติที่ดีต่อตราสินค้านั้นขึ้นมา ซึ่งอาจนำไปสู่พฤติกรรมกรรมการซื้อสินค้าหรือการบอกต่อได้ในที่สุด

2) ปฏิสัมพันธ์ทางสังคม (Social interaction) บุคคลมักจะได้รับอิทธิพลผ่านการปฏิสัมพันธ์ทางสังคม ไม่ว่าจะเป็นจากสมาชิกภายในครอบครัว ญาติพี่น้อง กลุ่มเพื่อนที่เรียนหรือทำงานมาด้วยกัน เป็นต้น ซึ่งได้หลอมรวมและส่งผลต่อการเกิดเป็นทัศนคติของบุคคลต่อสิ่งหนึ่งสิ่งใด

3) การเปิดรับต่อสื่อสารมวลชน (Exposure to mass-media) เนื่องจากในปัจจุบันบุคคลจะมีโอกาสในการได้รับข้อมูลข่าวสารผ่านสื่อต่าง ๆ ที่มีอยู่เป็นจำนวนมาก เช่น สื่อวิทยุ โทรทัศน์ อินเทอร์เน็ต หนังสือพิมพ์ นิตยสาร โทรศัพท์มือถือ เป็นต้น ซึ่งล้วนส่งผลต่อการสร้างหรือการเปลี่ยนแปลงทัศนคติของบุคคล โดยสื่อต่าง ๆ เหล่านี้นอกจากจะมีเป็นจำนวนมากและเข้าถึงบุคคลแล้ว ยังมีความสำคัญในการให้ข้อมูลข่าวสารในเรื่องต่าง ๆ อีกด้วย

ในขณะเดียวกัน G. Belch และ M. Belch (2007) และ Hawkins (1995) ได้แบ่งทิศทางของทัศนคติออกเป็น 3 รูปแบบ ดังนี้

1) ทัศนคติเชิงบวก (Positive attitude) เป็นความรู้สึกในด้านดีที่ชักนำบุคคลให้มีพฤติกรรมต่อสิ่งของ บุคคล เหตุการณ์ต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นในทางที่ดี และนับเป็นพื้นฐานที่ดีในการยอมรับความคิดหรือข้อมูลใหม่ ๆ

2) ทัศนคติในเชิงลบ (Negative attitude) เป็นความรู้สึกที่ไม่ดีต่อสิ่งของ บุคคล หรือเหตุการณ์ต่าง ๆ แสดงออกมาในทิศทางของความไม่ชอบ ไม่พอใจ ไม่เห็นด้วยต่อสิ่งนั้น ๆ ทัศนคติในเชิงลบนี้จะก่อให้เกิดเป็นอคติในใจของบุคคล ซึ่งชักนำให้เกิดเป็นพฤติกรรมในทางลบหรือนำไปสู่การด่วนสรุปในเรื่องต่าง ๆ ถึงแม้ว่าจะยังไม่ได้ทำความเข้าใจในเรื่องนั้น ๆ อย่างถ่องแท้ก็ตาม

3) ทัศนคติแบบนิ่งเฉย (Passive attitude) เป็นความรู้สึกของบุคคลที่นิ่งเฉย ไม่แสดงออกต่อสิ่งของ บุคคล หรือเหตุการณ์ต่าง ๆ มักเกิดจากการที่บุคคลขาดข้อมูลในเรื่องราวหรือสิ่งนั้น ๆ ตลอดจนการที่ผลกระทบที่เกิดขึ้นของเรื่องราวหรือสิ่งนั้น ๆ ไม่ได้มีความเกี่ยวข้องกับบุคคลนั้น ๆ

2.2.2 ความพึงพอใจ

ความพึงพอใจ (Satisfaction) เป็นความรู้สึกหรือทัศนคติ ด้านบวกของบุคคลที่มีต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง โดยได้มีผู้ให้ความหมายและคำจำกัดความของความพึงพอใจไว้หลายความหมาย ดังเช่น

พจนานุกรมทางด้านพฤติกรรมได้ให้คำจำกัดความของความพึงพอใจไว้ว่า “ความพึงพอใจ คือ ความรู้สึกที่ดี ที่มีความสุข อันจะเกิดขึ้นเมื่อเราบรรลุผลสำเร็จตามจุดมุ่งหมาย (Goals) ความต้องการ (Need) หรือแรงจูงใจ (Motivation)” (Wolman, 1973) ราชบัณฑิตยสถาน (2554) ให้ความหมายไว้ว่า ความพึงพอใจ หมายถึง พอใจ ชอบใจ นอกจากนี้ ยังมีผู้ให้คำนิยามเกี่ยวกับความพึงพอใจไว้อีกว่า “ความพึงพอใจ หมายถึง ความรู้สึกที่มีความสุข ความพอใจ เมื่อได้รับความสำเร็จหรือได้รับสิ่งที่ต้องการ” (Quirk, 1987) ซึ่งสอดคล้องกันกับความหมายที่ว่า “ความพึงพอใจ หมายถึง ความรู้สึกที่ดี เมื่อประสบความสำเร็จ หรือได้รับสิ่งที่ต้องการให้เกิดขึ้นเป็นความรู้สึกที่พอใจ” (Hornby, 2000)

ความพึงพอใจเป็นความรู้สึกที่เป็นนามธรรม ไม่สามารถใช้แค่วิธีการสังเกตพฤติกรรมภายนอกได้ จำเป็นต้องอาศัยวิธีการที่ทำให้ผู้ที่เราต้องการทราบความพึงพอใจแสดงความรู้สึกภายในออกมาในรูปของความคิดเห็นและทัศนคติ การวัดความพึงพอใจสามารถทำได้หลายวิธีดังต่อไปนี้

1) การใช้แบบสอบถาม เพื่อต้องการทราบความคิดเห็นหรือทัศนคติ สามารถกระทำได้โดยการถามคำถามในลักษณะกำหนดคำตอบให้เลือก หรือให้ตอบคำถามแบบอิสระ รูปแบบของแบบสอบถามจะใช้มาตรวัดทัศนคติแบบมาตราส่วนลิเคิร์ต (Likert Scale) คือข้อความที่แสดงถึงทัศนคติของบุคคลที่มีต่อสิ่งเร้าอย่างใดอย่างหนึ่งผ่านคำตอบที่แสดงถึงระดับความรู้สึก 5 ระดับ คือ ระดับมากที่สุด ระดับมาก ระดับปานกลาง ระดับน้อย และระดับน้อยที่สุด

2) การสัมภาษณ์ เป็นวิธีวัดความพึงพอใจทางตรงวิธีหนึ่ง ซึ่งต้องอาศัยเทคนิควิธีการที่ผู้วิจัยออกไปสอบถามพูดคุยกับบุคคลเป้าหมาย โดยมีการเตรียมการล่วงหน้า เพื่อให้ได้ข้อมูลที่เป็นจริงมากที่สุด การวัดความพึงพอใจโดยวิธีสัมภาษณ์นับเป็นวิธีการที่ประหยัดและมีประสิทธิภาพมากอีกวิธีหนึ่ง

3) การสังเกต เป็นวิธีวัดความพึงพอใจ โดยอาศัยการสังเกตพฤติกรรมของบุคคลเป้าหมายที่แสดงออกผ่านการพูดจา กริยา ท่าทาง วิธีนี้ต้องอาศัยการสังเกตอย่างจริงจังและมีระเบียบแบบแผน

ทฤษฎีความพอใจของ Shelley และ Honikman (1975) สรุปไว้ว่า คือทฤษฎีที่ว่าด้วยความรู้สึกสองแบบของมนุษย์คือ ความรู้สึกในทางบวกและความรู้สึกในทางลบ ความรู้สึกทุกชนิดของมนุษย์จะตกอยู่ในกลุ่มความรู้สึกสองแบบนี้ ความรู้สึกทางบวก คือ ความรู้สึกที่เมื่อเกิดขึ้นแล้วจะทำให้เกิดความสุข ความสุขนี้เป็นความรู้สึกที่แตกต่างจากความรู้สึกทางบวกอื่น ๆ กล่าวคือ เป็นความรู้สึกที่มีระบบย้อนกลับ ความสุขสามารถทำให้เกิดความสุขหรือความรู้สึกทางบวกเพิ่มขึ้นได้อีก ดังนั้น จะเห็นได้ว่าความสุขเป็นความรู้สึกที่สลับซับซ้อนและมีความสุขนี้ก็มีผลต่อบุคคลมากกว่าความรู้สึกทางบวกอื่น ๆ

ความรู้สึกทางลบ ความรู้สึกทางบวก และความสุข มีความสัมพันธ์กันอย่างสลับซับซ้อนและระบบความสัมพันธ์ของความรู้สึกทั้งสามนี้ เรียกว่าระบบความพอใจ โดยความพอใจจะเกิดขึ้นเมื่อระบบความพอใจมีความรู้สึกทางบวกมากกว่าทางลบ ความพอใจสามารถแสดงออกมาในรูปของความรู้สึกทางบวกแบบต่าง ๆ ได้และความรู้ทางบวกนี้ยังเป็นตัวช่วยให้เกิดความพอใจเพิ่มขึ้นได้อีก

สิ่งที่ทำให้เกิดความรู้สึก ความคิดเห็น หรือความพอใจแก่มนุษย์ ได้แก่ ทรัพยากร (resource) หรือสิ่งเร้า (stimuli) การวิเคราะห์ระบบความพอใจ คือ การศึกษาว่าทรัพยากร หรือสิ่งเร้าแบบใด เป็นที่ต้องการในการที่จะทำให้เกิดความพอใจและความสุขแก่มนุษย์ ความพอใจจะเกิดได้มากที่สุด เมื่อมีทรัพยากรในโลกนี้มีอยู่จำกัด ดังนั้นความพอใจจะเกิดขึ้นได้มากที่สุด เมื่อมีการจัดทรัพยากรที่มีอยู่อย่างถูกต้องเหมาะสม สภาพแวดล้อมทางกายภาพก็เป็นทรัพยากรของระบบความพอใจอันหนึ่ง ดังนั้นการออกแบบสภาพแวดล้อมคือ การตัดสินใจว่าควรจัดทรัพยากรที่เกี่ยวกับสภาพแวดล้อมทางกายภาพที่มีอยู่อย่างไรให้เกิดความพอใจได้

นอกจากความพอใจจะมีความสัมพันธ์กับความรู้สึกสามแบบตามที่กล่าวมาแล้ว เมื่อพิจารณาในระบบที่กว้างขึ้นเพื่อให้เข้าใจว่า ความพอใจในสภาพแวดล้อมทางกายภาพนั้นเกิดขึ้นได้อย่างไร จะศึกษาได้จากแนวความคิดของ Newman (1977) ดังนี้

ความสัมพันธ์ระหว่างมนุษย์กับสภาพแวดล้อมทางกายภาพ สามารถศึกษาได้ชัดเจน เมื่อแยกออกเป็นการตอบรับ (response) และปฏิกิริยา (reaction) ของมนุษย์ต่อสภาพแวดล้อมทางกายภาพ ปฏิกิริยาต่อสภาพแวดล้อม หมายถึง การเปลี่ยนแปลงทางชีวภาคหรือสรีระซึ่งสามารถวัดได้ง่าย เช่น การเปลี่ยนแปลงของอัตราการเต้นของหัวใจ อุณหภูมิของร่างกาย ฯลฯ ในขณะที่การตอบรับ หมายถึง การรับรู้ ทัศนคติและพฤติกรรมที่แสดงออก ซึ่งรวมเรียกว่า การตอบรับทางสังคม จิตวิทยาและพฤติกรรม (Social-psychological and behavioral response) ปัจจัยต่าง ๆ ที่ทำให้เกิดการตอบรับในสภาพแวดล้อมทางกายภาพ แสดงดังภาพที่ 2.2

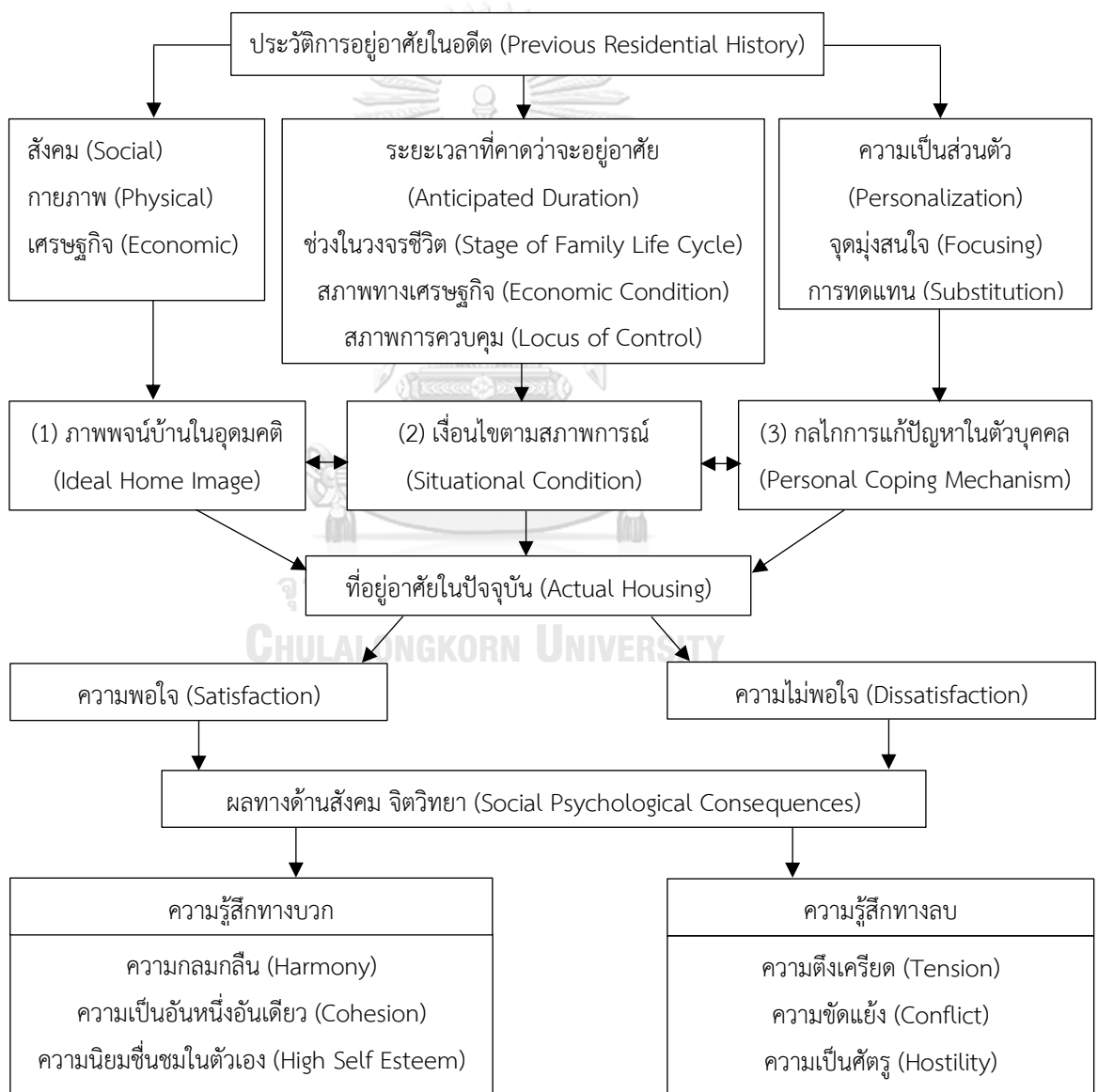

ภาพที่ 2.2 ความสัมพันธ์ของปัจจัยต่าง ๆ ในการตอบรับทางสังคม จิตวิทยา และพฤติกรรมต่อสภาพแวดล้อมทางกายภาพ
ที่มา: (Newman, 1977)

ปัจจัยต่าง ๆ ได้แก่ (1) ลักษณะของบุคคลผู้ตอบรับสภาพแวดล้อม (2) ลักษณะของสภาพแวดล้อมทางกายภาพที่ทำให้เกิดการตอบรับ (3) การรับรู้ของบุคคล (4) การประเมินสภาพแวดล้อมของบุคคลนั้น (5) ความพอใจในสภาพแวดล้อม (6) พฤติกรรมของบุคคล เนื่องมาจากสภาพแวดล้อม ปัจจัย 2 ปัจจัยแรกเป็นสิ่งที่ป้อนเข้าระบบโดยลักษณะของบุคคลรวมถึงปัจจัยต่าง ๆ ด้านประชากรศาสตร์ พื้นฐานสังคม เศรษฐกิจและรูปแบบวงจรชีวิต ส่วนปัจจัย 4 กลุ่มหลัง เป็นผลที่

ส่งออกมาจากระบบนี้ การที่บุคคลจะรับรู้สภาพแวดล้อมใด ๆ ขึ้นอยู่กับลักษณะทางกายภาพและมาตรฐานของบุคคลนั้น การประเมินผลและความพอใจในกายภาพของบุคคลเกิดมาจากการรับรู้ พฤติกรรมการแสดงออกของบุคคลก็เกิดมาจากการรับรู้ การประเมินผล การแสดงออกนี้จะสะท้อนว่าบุคคลนั้นมีความพอใจสภาพแวดล้อมกายภาพนั้นหรือไม่

นอกจากความพอใจในสภาพแวดล้อมทางกายภาพ จะมีความสัมพันธ์กับการรับรู้ของบุคคลแล้ว Becker (1977) กล่าวว่า สิ่งที่มีอิทธิพลต่อความพอใจของผู้อยู่อาศัยต่อที่อยู่อาศัยปัจจุบัน ได้แก่ ประสบการณ์ที่อยู่อาศัยในอดีตและความคาดหวังเรื่องที่อยู่อาศัยในอนาคต กับข้อจำกัดเงื่อนไขตามสถานการณ์ของที่อยู่อาศัยในปัจจุบัน (ภาพที่ 2.3)

ภาพที่ 2.3 ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อความพอใจในที่อยู่อาศัย และผลทางด้านสังคม จิตวิทยาที่เกิดจากความพอใจและไม่พอใจ

ที่มา: Becker (1977)

ผู้อยู่อาศัยอาจมีความพอใจในที่อยู่อาศัยในปัจจุบันได้แม้ว่าที่อยู่อาศัยในปัจจุบันจะไม่ตรงกับบ้านในอุดมคติ ผู้อยู่อาศัยจะประเมินที่อยู่อาศัยภายใต้ปัจจัย 3 ประการคือ (1) ภาพพจน์บ้านในอุดมคติ (2) เงื่อนไขตามสถานการณ์ (3) กลไกการแก้ปัญหาในตัวบุคคลโดยปัจจัยทั้งสามเกิดขึ้นได้โดยได้รับอิทธิพลจากประวัติการอยู่อาศัยในอดีต ทั้งในส่วนที่ไม่ใช่กายภาพ เช่น สภาพสังคมเศรษฐกิจของครอบครัว ราคาที่อยู่อาศัย และส่วนที่เป็นกายภาพ เช่น กายภาพของหน่วยพักอาศัย ที่ตั้งและกายภาพชุมชนล้อมรอบ

ความเข้าใจโดยทั่วไปจะคิดว่า ถ้าที่อยู่อาศัยในปัจจุบันไม่ตรงกับบ้านในอุดมคติแล้ว จะทำให้เกิดความไม่พอใจ แต่ผลการศึกษาของ Becker ซึ่งว่ามนุษย์มีเหตุผลหลายอย่างเป็นพื้นฐานในการตัดสินใจเกี่ยวกับที่อยู่อาศัย การที่บุคคลจะประเมินที่อยู่อาศัยในปัจจุบันของตนเองจึงคำนึงถึงปัจจัยอื่น ๆ เช่น ลักษณะครอบครัวของตน ตลอดจนข้อจำกัดอื่น ๆ เช่น ราคากับรายได้ครอบครัวประกอบด้วย ดังนั้นบ้านในอุดมคติจึงเป็นเพียงเป้าหมายเรื่องที่อยู่อาศัย และที่อยู่อาศัยปัจจุบันเป็นบ้านใดที่จะก้าวไปสู่เป้าหมายนั้น ดังนั้น เงื่อนไขตามสถานการณ์และกลไกแก้ปัญหาในตัวบุคคลในขณะหนึ่งอาจทำให้ผู้อยู่อาศัยเกิดความพอใจต่อที่อยู่อาศัยในขณะนั้นได้ แม้ที่อยู่อาศัยนั้นจะไม่ตรงกับบ้านในอุดมคติ และเมื่อเงื่อนไขตามสถานการณ์และปัจจัยอื่น ๆ แปรเปลี่ยนไป ก็อาจทำให้ผู้อยู่อาศัยเปลี่ยนแปลงจากความพอใจเป็นไม่พอใจในที่อยู่อาศัยอันเดียวกันนั้นในเวลาต่อมาได้

กลไกการแก้ปัญหาในตัวบุคคล ได้แก่ การเป็นส่วนบุคคล ซึ่งหมายรวมถึง การปรับปรุงเปลี่ยนแปลงสภาพแวดล้อมทางกายภาพ และปรับความรู้สึกในตนให้เข้ากับความต้องการส่วนตัวของตน การปรับความรู้สึกนี้เกิดขึ้นได้โดยใช้การมุ่งสนใจและการทดแทน ผู้อยู่อาศัยจะมุ่งสนใจในข้อดีของที่อยู่อาศัยปัจจุบัน เช่น ที่ตั้งและราคาถูก ทดแทนข้อเสียของที่อยู่อาศัย เมื่อเป็นเช่นนี้ก็จะทำให้เกิดความรู้สึกที่ดีแก่ผู้อยู่อาศัย ซึ่งจะชักนำไปสู่ความพอใจในที่อยู่อาศัยได้ ดังนั้นผู้อยู่อาศัยซึ่งอาจมีความพอใจในที่อยู่อาศัยที่ไม่ตรงกับบ้านในอุดมคติได้

การศึกษาของ Beck (1974) ก็สนับสนุนแนวทฤษฎีของ Newman และ Becker โดย Beck กล่าวว่า ช่วงในวงจรชีวิตครอบครัว (stage of family life cycle) มีอิทธิพลต่อความพอใจในที่อยู่อาศัย เช่น ครอบครัวที่อยู่ในช่วงที่มีเด็กเล็ก ย่อมมีความพอใจในสภาพแวดล้อมทางกายภาพที่แตกต่างจากครอบครัวที่อยู่ในช่วงวัยชรา จากการศึกษาของ Beck เรื่องความพอใจของครอบครัวที่อยู่อาศัยแบบหลายครอบครัว ยังสนับสนุนว่าบ้านตามอุดมคติ ประวัติการอยู่อาศัย และวงจรชีวิตที่มีการเคลื่อนไหวอยู่เสมอมีผลต่อความพอใจของผู้อยู่อาศัย

2.3 แนวคิดพฤติกรรมการอยู่อาศัยในคอนโดมิเนียม

2.3.1 แนวคิดเกี่ยวกับพฤติกรรมการอยู่อาศัย

พฤติกรรมการอยู่อาศัย เป็นสิ่งสำคัญในการบ่งชี้ถึงลักษณะหรือรูปแบบการใช้ชีวิตของมนุษย์ ซึ่งสำหรับคนในเมืองใหญ่นั้นมีพฤติกรรมการอยู่อาศัยที่เปลี่ยนแปลงไปมากจากในอดีต อันเนื่องมาจากสภาพเศรษฐกิจและสังคมที่เปลี่ยนแปลงไป ซึ่งสาเหตุที่ส่งผลต่อการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมการอยู่อาศัย คือ สภาพทางสังคมและเศรษฐกิจ

ประการแรก สภาพทางสังคม คือ การใช้ชีวิตนอกบ้านเป็นส่วนใหญ่ มีความต้องการในการอยู่อาศัยในบ้านหรือที่พักเพียงแค่นอน นอน ทำความสะอาดร่างกายและเสื้อผ้าเป็นหลัก อันเนื่องมาจากสภาพสังคมที่เปลี่ยนแปลงไป ผู้คนนิยมรับประทานอาหารที่ร้านอาหาร เล่นกีฬาในฟิตเนส (Fitness) สั่งสรรค์ที่สถานเริงรมย์ยามกลางคืน กวดวิชาหรืออ่านหนังสือในร้านอาหารจานด่วน (Fast Food) ฟ้อนคลายความตึงเครียดด้วยการชมภาพยนตร์ ร้องเพลงที่ร้านคาราโอเกะ (Karaoke) หรือเดินจับจ่ายใช้สอยสินค้าในห้างสรรพสินค้า นอกเหนือไปจากเวลาในการเรียนหนังสือหรือทำงานจะเห็นได้ว่าการใช้เวลาในชีวิตประจำวันในแต่ละวันหมดไปกับการใช้ชีวิตนอกบ้านเป็นส่วนใหญ่ ส่งผลให้การใช้ชีวิตหรือทำกิจกรรมในบ้านลดลง เป็นผลให้ความต้องการขนาดของพื้นที่ใช้สอยภายในบ้านลดลงจากอดีต เนื่องจากต้องการลดภาระในการดูแลรักษา ซึ่งขนาดของพื้นที่ที่ลดลงมีนัยยะสำคัญกับกิจกรรมการอยู่อาศัยโดยตรง อีกทั้งสภาพทางเศรษฐกิจก็ยังเป็นปัจจัยสำคัญอีกอย่างที่เป็นตัวกำหนดขนาดของพื้นที่ที่เล็กลง (สัมมา คิตสิน, 2555)

ประการที่สอง สภาพทางเศรษฐกิจ คือ การปรับตัวสูงขึ้นของราคาที่ดินในปัจจุบัน แต่กำลังในการซื้อไม่ได้ปรับตัวตาม อีกทั้งความหนาแน่นของประชากรที่มาจากอพยพเข้ามาหางานทำในเมืองใหญ่ รวมไปถึงการลดขนาดของครอบครัวลงจากครอบครัวใหญ่กลายเป็นครอบครัวเดี่ยว อาคารชุดจึงเป็นการตอบโจทย์ของที่อยู่อาศัยได้ดีในสภาพการณ์ปัจจุบัน เนื่องจากอาคารชุดมักตั้งอยู่ในทำเลกลางใจเมือง หรือมีบริเวณที่มีการขนส่งมวลชนที่สะดวกรวดเร็ว เช่น แนวเส้นทางของรถไฟฟ้าสาย BTS หรือรถไฟใต้ดิน (MRT) ซึ่งสามารถเดินทางไปเรียนหรือทำงานสะดวกมากขึ้น ประหยัดเวลาและค่าใช้จ่ายในการเดินทาง หรือขนาดของครอบครัวที่เล็กลง ทำให้การประกอบอาหารในครัวเป็นเรื่องที่ไม่จำเป็นมาก พื้นที่ครัวขนาดเล็ก ๆ ในอาคารชุดก็เพียงพอกับการประกอบหรืออุ่นอาหารเป็นครั้งคราว

ประทีป จารุวิริยะรุ่ง (2537, อ้างถึงใน ชุตติมา ธนิสสรานนท์, 2550: 25) กล่าวว่า ครอบครัวคนรุ่นใหม่มีแนวโน้มขนาดครอบครัวเล็กลงเป็นลักษณะครอบครัวเดี่ยว มีการแต่งงานที่ช้า มีลักษณะการทำงานที่ค่อนข้างหนัก เพื่อให้ได้เงินที่มากขึ้น จึงมีเวลาการทำงานและเวลาพักผ่อนที่ถูกแบ่งแยกกันอย่างชัดเจน ในส่วนด้านอาหารการกินของคนยุคใหม่จะเน้นความสะดวกสบาย ด้วยการ

รับประทานอาหารปรุงสำเร็จหรือกึ่งสำเร็จรูป ส่วนใหญ่มักจะรับประทานอาหารนอกบ้านที่ร้านอาหาร อีกทั้งขนาดครอบครัวที่เล็กลง จึงส่งผลให้ขนาดของบ้านสมัยใหม่เล็กลงเมื่อเทียบกับอดีต นอกจากนี้จำนวนผู้พักอาศัยและช่วงวัยของครอบครัวมีผลต่อการจัดผังภายในห้องนอน ประกอบกับที่อยู่อาศัยมีขนาดเล็กลง จึงสะดวกและประหยัดเวลาในการดูแลรักษา ด้วยเหตุนี้ที่อยู่อาศัยประเภท คอนโดมิเนียมหรืออพาร์ทเมนท์จึงได้รับความนิยมมากขึ้น โดยมีลักษณะที่รวมห้องต่าง ๆ เข้าด้วยกันภายใน 1 ห้อง ซึ่งรวมเอาห้องนอน ห้องรับแขก ห้องนั่งเล่น และห้องรับประทานอาหารเป็นห้องเดียวกันเป็นห้องอเนกประสงค์ โดยส่วนใหญ่จะเน้นความสะดวกสบายมากกว่ารูปแบบความสวยงาม โดยมีการเน้นประโยชน์การใช้สอยของพื้นที่ที่มีประสิทธิภาพ โดยมีอุปกรณ์ช่วยให้แสงสว่างและการระบายอากาศดีขึ้น เช่น พัดลมระบายอากาศ เป็นต้น

ดังจะเห็นว่า คอนโดมิเนียมเป็นอาคารที่มีพื้นที่จำกัด ดังนั้นจำเป็นต้องออกแบบให้ตอบสนองต่อวิถีชีวิตได้ในหนึ่งหน่วยพักอาศัย โดยกิจกรรมทุกอย่างจะถูกบีบอัดให้สามารถเกิดขึ้นได้ในพื้นที่ขนาดเล็ก ซึ่งเป็นสิ่งที่สถาปนิกจำเป็นต้องวิเคราะห์พฤติกรรมกรรมการใช้งานและออกแบบพื้นที่ให้ตอบสนองต่อการใช้งานของบุคคลและกลุ่มผู้ใช้งานที่แตกต่าง

2.3.2 แนวคิดการใช้พื้นที่ใช้สอยในคอนโดมิเนียม

บุษรา (2561) ได้ทำการศึกษาพื้นที่ใช้สอยและราคาขายของคอนโดมิเนียม ประเภทหนึ่งห้องนอนในเขตกรุงเทพมหานคร พบว่าห้องชุดแบ่งเป็น 3 ขนาด ที่มีการเปิดขายมากที่สุดคือ 22-35 ตารางเมตร (ร้อยละ 48) รองลงมาคือ 36-49 ตารางเมตร (ร้อยละ 44) และ 50-63 ตารางเมตร (ร้อยละ 8) สำหรับพื้นที่ใช้สอยเฉลี่ย 34.94 ตารางเมตร มีการจัดพื้นที่ห้องนอนในสัดส่วนมากที่สุด (ร้อยละ 32) รองลงมาคือพื้นที่นั่งเล่น (ร้อยละ 25) พื้นที่เตรียมอาหาร (ร้อยละ 15) ห้องน้ำ (ร้อยละ 13) พื้นที่รับประทานอาหาร (ร้อยละ 8) และระเบียง (ร้อยละ 7) มีข้อสังเกตว่า ขนาดห้องที่ใหญ่จะมีสัดส่วนพื้นที่นั่งเล่นมากกว่าห้องขนาดเล็ก แต่กลับมีพื้นที่เตรียมอาหารเล็กกว่า ห้องขนาดเล็ก นอกจากนี้ ห้องขนาดเล็กที่สุดคือ 22 ตารางเมตร ยังให้ความสำคัญกับการจัดสัดส่วนพื้นที่นั่งเล่น (ร้อยละ 28) และพื้นที่เตรียมอาหาร (ร้อยละ 20) แต่กลับไม่มีการจัดพื้นที่รับประทานอาหารไว้อย่างชัดเจน

2.3.2.1 ความต้องการพื้นฐานในการใช้พื้นที่

ชาญณรงค์ สุทธิลักษณ์สกุล (2545) ได้แบ่งความต้องการพื้นฐานในการใช้พื้นที่ออกเป็น 3 ด้าน ดังต่อไปนี้

1) ความต้องการทางด้านกายภาพ (Physiological needs)

ด้านตัวมนุษย์ คือ หน่วยพักอาศัยต้องเหมาะสมต่อองค์ประกอบของตัวมนุษย์ คือ ไม่ร้อนเกินไป ไม่หนาวเกินไป ไม่ดังหรืออึกทึกเกินไป เป็นต้น

กายภาพมนุษย์ คือ หน่วยพักอาศัยต้องเหมาะสมกับขนาดของมนุษย์ เช่น ความสูง ความเตี้ย อ้วนหรือผอม ขนาดในอริยาบถต่าง ๆ และต้องการ Space แบบใด เป็นต้น

กิจกรรมประจำวันในหน่วยที่พักอาศัย คือ หน่วยพักอาศัยต้องสอดคล้องกับกิจกรรมเหล่านั้น และกิจกรรมนั้น ๆ ต้องการองค์ประกอบหรืออุปกรณ์ต่าง ๆ อย่างไร กิจกรรมเหล่านี้ต้องการ Space แบบใด เป็นต้น

จำนวนสมาชิกที่ประกอบกิจกรรม คือ กิจกรรมต่าง ๆ นั้นมีสมาชิกหรือผู้ใช้มากน้อยกี่คน เป็นต้น

ความต้องการเหล่านี้จะเป็นตัวกำหนดขนาดพื้นที่ใช้สอยของอาคาร (ความกว้าง ยาว สูง) ลักษณะอาคาร (โปร่ง โล่ง หรือทึบตัน) และอุปกรณ์ที่จำเป็นสำหรับอาคาร (เฟอร์นิเจอร์ ไฟฟ้า ประปา) เป็นต้น

2) ความต้องการทางด้านจิตวิทยา (Psychological needs)

เมื่อพิจารณามนุษย์ให้เป็นระบบจะพบว่านอกเหนือจากระบบกายภาพมนุษย์แล้ว ระบบจิตใจเป็นส่วนสำคัญอีกส่วนหนึ่งที่กำหนดความต้องการที่จับต้องได้ยาก แต่เป็นความต้องการที่ใช้วัดผลสภาพแวดล้อมกายภาพว่าเหมาะสมต่อเขาอย่างไร (Preiser, 1978) โดยหน่วยพักอาศัยต้องตอบสนองความต้องการด้านความปลอดภัย (Safety needs) ทั้งทางกายและจิตใจ ความต้องการความมิดชิดเป็นสัดส่วนหรือส่วนตัว (Privacy needs) ตลอดจนความต้องการมีระเบียบงดงาม (Aesthetic needs) เป็นต้น

อีกทั้ง หน่วยพักอาศัยยังต้องตอบสนองความต้องการด้านความปลอดภัยทางกายภาพ ความโอเอียง ความงดงาม สามารถแสดงออกได้เป็นที่จดจำและประทับใจ เป็นต้น ถ้าหน่วยพักอาศัยไม่สามารถตอบสนองความต้องการเหล่านี้ได้อย่างเพียงพอ ก็จะทำให้เกิดความไม่สอดคล้องกับการใช้สอยและพฤติกรรม ฉะนั้น ความต้องการเหล่านี้ จึงสามารถนำไปใช้ในการกำหนดคุณสมบัติของหน่วยพักอาศัยได้

3) ความต้องการด้านสังคม (Social Needs)

อาคารที่รวมหน่วยพักอาศัยหลายหน่วยเข้าด้วยกัน มีความจำเป็นที่จะต้องเสริมสร้างและตอบสนองความต้องการทางด้านสังคมในระดับการติดต่อพื้นฐาน (Broom และ Selznick, 1977)

หน่วยพักอาศัยทั้งภายในและภายนอก ควรเอื้ออำนวยให้มีพื้นที่ที่พอเหมาะที่จะก่อให้เกิดการติดต่อกันได้ ทั้งในระดับบุคคลต่อบุคคล และในระดับกลุ่ม ในขณะที่หน่วยพักอาศัยภายนอกควรเอื้ออำนวยให้มีพื้นที่พอเหมาะต่อกิจกรรมในระดับกลุ่มต่อกลุ่มเป็นอย่างน้อย

2.3.2.2 ผลกระทบทางด้านจิตวิทยาของผู้อยู่อาศัยในอาคารสูง

Abernethy (1970) ศึกษาถึงพื้นฐานของความต้องการทางด้านจิตวิทยาทางสังคมของมนุษย์ แล้วนำเอาแนวความคิดและทฤษฎีต่าง ๆ มาใช้ในงานออกแบบสรุป เป็นหัวข้อได้ดังนี้ คือ

1) ความเป็นสังคม (Community) ควรออกแบบให้มีสถานที่สำหรับการพบปะกันบ้างของกลุ่มผู้อยู่อาศัย เพื่อสร้างความสัมพันธ์และสังคมที่ดี

2) ความเป็นส่วนตัว (Privacy) เป็นสิ่งสำคัญที่ต้องคำนึงถึงความสงบและเงียบเป็นสิ่งที่มีอยู่ อาศัยต้องการอย่างยิ่ง ห้องพักอาศัยควรออกแบบให้มีมุมมองที่ดีและมีความเป็นส่วนตัวด้วย

3) ความปลอดภัย (Security) การอยู่อาศัยต้องคำนึงถึงความปลอดภัยในด้านต่าง ๆ ทั้งในชีวิตและทรัพย์สิน เช่น การแยกการสัญจรของคนและรถออกจากกันการมีอุปกรณ์รักษาความปลอดภัย เช่น ทีวีวงจรปิด เจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัย 24 ชม. เป็นต้น

4) การควบคุมเสียง (Noise Control) ควรควบคุมเสียงเพื่อให้สัมพันธ์กับความเป็นส่วนตัว มีเสียงรบกวนจากภายในและภายนอกในโครงการ เช่น เสียงจากห้องเครื่องลิฟต์ เสียงขยะหล่นในช่องทิ้งขยะ เสียงรบกวนจากการจราจร เป็นต้น

Chan (1975) ได้ทำการศึกษาพฤติกรรมในการอยู่อาศัยในอาคารชุดในเกาะฮ่องกง สรุปได้ว่าการอยู่อาศัยในอาคารสูงก่อให้เกิดปัญหาในการปรับตัวให้เข้ากับสังคมใหม่ (Difficulty in Social Adjustment) กล่าวคือ ผู้พักอาศัยไม่สามารถเลือกเพื่อนบ้านที่มีความคล้ายคลึงในสภาพสังคมเดิมที่เหมือนหรือคล้ายกับตนได้ ทำให้คนที่มิมีพื้นฐานทางสังคม วัฒนธรรม และความคิดอ่านต่างกันมากอยู่รวมกันย่อมก่อให้เกิดปัญหาความไม่เข้าใจกันและไม่สามารถเข้ากันได้ อีกทั้ง ยังพบปัญหาการขาดความเป็นส่วนตัว (Lack of Privacy) โดยคนฮ่องกงส่วนใหญ่จะทำงานนอกบ้าน รับประทานอาหารนอกบ้าน ทำให้สูญเสียความเป็นส่วนตัวมากกว่าคนตะวันตก พวกเขาไม่ชอบการสอดรู้สอดเห็นของเพื่อนบ้าน อันจะเป็นการลดความเป็นส่วนตัวที่มีน้อยของเขาลงไปอีก ความคิดเห็นของครอบครัวที่อาศัยในอาคารสูงกว่าได้ว่า ที่พักอาศัยเป็นสิ่งสำคัญมากที่สุดในชีวิต เพราะว่าเมื่อเราทำงานนอกบ้านเมื่อกลับบ้านย่อมต้องการความเป็นส่วนตัวมากที่สุด" จากความเห็นที่จะเห็นได้ว่า ตามความคิดของเขาอาคารพักอาศัยก็ควรจะใช้เพื่อพักอาศัย ไม่ต้องการความพลุกพล่าน รวมทั้งสิ่งแปลกปลอม เช่น สำนักงานที่มีคนแปลกหน้ามาติดต่องาน ซึ่งจะทำลายความเป็นส่วนตัวของอาคารลง

Gifford (2007) กล่าวว่า ผู้พักอาศัยในอาคารสูงได้รับผลกระทบเชิงลบในเชิงจิตใจมากกว่า มีความหวาดกลัวต่ออาชญากรรมมากกว่า มีความสัมพันธ์เชิงบวกกับสังคมน้อยกว่า และเสี่ยงบุตรหลานด้วยความยากลำบากกว่าผู้พักอาศัยในชั้นล่าง และยังพบว่าปัญหาทางจิตวิทยานี้สัมพันธ์กับความสูงของชั้นที่พักอาศัย จากการวิจัยในอังกฤษ แม่ที่พักอาศัยในห้องชุดของตึกมีความเครียดมากกว่าแม่ที่อาศัยในบ้านเดี่ยว ห้องพักยิ่งชั้นสูงขึ้นเท่าไรก็ยังมีผู้ป่วยอาการทางจิตมากขึ้น

Clare (2016) กล่าวว่า การพักอาศัยบนชั้นสูง ๆ ส่งผลให้ผู้คนแยกตัวออกจากสังคม (Social Isolation) ซึ่งไม่ได้ส่งผลกระทบต่อคนที่มียรายได้สูงเพียงอย่างเดียว แต่ในเมืองใหญ่ บางแห่งก็ส่งผลกระทบต่อคนรายได้น้อยด้วย เพราะรัฐจัดที่พักอาศัยในอาคาร สูง ๆ ให้คนกลุ่มนี้

2.4 อุปทานคอนโดมิเนียมสำหรับคนโสด

ในปัจจุบันผู้ประกอบการพัฒนาอสังหาริมทรัพย์ได้ให้ความสนใจกับกลุ่มลูกค้าที่เป็นคนโสด และมีการพัฒนาที่อยู่อาศัยสำหรับคนโสดในกรุงเทพมหานครเพิ่มมากขึ้น โดยมี 4 บริษัทใหญ่ดังนี้

1) บริษัท แอล.พี.เอ็น.ดีเวลลอปเม้นท์ ได้ทำการพัฒนาคอนโดมิเนียมโครงการลุมพินี ซีเล็คเตด สุธิสสาร-สะพานควาย เพื่อจับกลุ่มผู้ซื้อที่เป็นสาวโสด โดยจะเน้นห้องพักที่มีตู้เสื้อผ้า ตู้รองเท้าขนาดใหญ่แบบ Walk-in closet หรือห้องชุดที่มีห้องครัวขนาดใหญ่ พร้อมฟังก์ชัน Smart room ระบบสั่งงานอัจฉริยะและห้องโยคะลอยฟ้า รายละเอียดโครงการมีดังต่อไปนี้

ชื่อโครงการ	ลุมพินี ซีเล็คเตด สุธิสสาร – สะพานควาย
บริษัทพัฒนา	บริษัท แอล.พี.เอ็น.ดีเวลลอปเม้นท์ จำกัด (มหาชน)
ที่ตั้ง	ซอยอินทามระ 4 ถนนสุทธิสารวินิจฉัย เขตพญาไท
ลักษณะโครงการ	คอนโดมิเนียม High Rise ชั้น 1 อาคาร จำนวนห้องชุดรวม 389 ยูนิต
แบบห้อง	Studio (25 – 26.5 ตร.ม.) 1 Bedroom (27 – 34.5 ตร.ม.) 2 Bedrooms (46.5 ตร.ม.)
Segment คอนโดมิเนียม	UPPER CLASS (100,000-150,000 บาท/ตร.ม.)
ราคา	เริ่มต้น 2.99 ล้านบาท (ธ.ค. 62)
สิ่งอำนวยความสะดวก	Co-Working Zone, Infinity Garden, Infinity Edge Pool, Fitness, Yoga Room, Co-Living Area

ภาพโครงการลุมพินี ซีเล็คเตด สุธิสสาร – สะพานควาย
(ที่มา: <https://www.lpn.co.th/lumpini-selected/sutthisarn-saphan-khwal/>)

ผังห้องชุดขนาด 31.5 ตร.ม. (แบบ 1 ห้องนอน)

2) บริษัทเสนา ดีเวลลอปเม้นท์ ได้จัดแคมเปญ MADE FROM HER ใช้ในคอนโดมิเนียม 6 โครงการ เพื่อเจาะกลุ่มลูกค้าผู้หญิงโดยเฉพาะ โดยเพิ่มฟังก์ชันใหม่ เช่น การติดตั้งกระจกบานใหญ่ขึ้น (สูง 2 เมตร กว้าง 1 เมตร) เพิ่มไฟโต๊ะเครื่องแป้ง เพิ่มเครื่องออกกำลังกายสำหรับผู้หญิงในพิตเนส Lady Parking เป็นต้น

จากการเก็บข้อมูลของบริษัทเสนา ดีเวลลอปเม้นท์ พบว่า จาก 8 โครงการคอนโดมิเนียมของบริษัทฯ มีผู้หญิงอาศัยอยู่มากกว่าผู้ชายประมาณร้อยละ 22 และส่วนใหญ่อยู่คนเดียว และหลังจากการทำ Focus Group เพื่อหา Insight ความต้องการของลูกค้า พบว่า 3 อันดับแรกที่ลูกค้าต้องการคือ (1) ต้องการให้ห้องน้ำมีพื้นที่/ชั้นวางของที่หยิบจับของใช้ได้ถนัด (2) ห้องครัวมีพื้นที่สำหรับวางไอแพด เพื่อดูสูตรอาหารหรือวิดีโอขณะทำอาหาร และ (3) ตู้เสื้อผ้า ต้องการพื้นที่จัดเก็บของเพิ่ม ด้วยเหตุนี้ทางบริษัทฯ จึงนำข้อมูลเหล่านี้มาพัฒนาคอนโดมิเนียมให้ตอบโจทย์ลูกค้าภายใต้แนวคิด “MADE FROM HER” ประกอบไปด้วย 2S และ 2C คือ

1. S = HER self ความมั่นใจ โดยเชื่อว่าความมั่นใจในตัวเองคือจุดเริ่มต้นของทุกอย่าง เมื่อสอบถามจากลูกค้าจึงพบว่า ผู้หญิงส่วนใหญ่ต้องการออกกำลังกาย แต่ไม่อยากจะอุปกรณ์ร่วมกับผู้ชาย เพราะกังวลในเรื่องความสะอาด ทางบริษัทฯ จึงได้แยกโซนยิมสำหรับผู้หญิงและผู้ชายออกจากกัน (Gym for Her/Gym for Him และ Fitness Equipment for her)

2. S = HER Security ความอุ่นใจ ที่อยู่อาศัยแค่ปลอดภัยอาจไม่พอ ต้องเป็นที่ที่วางใจได้ ทางบริษัทฯ จึงมีบริการส่งของถึงห้องโดยเจ้าหน้าที่นิติบุคคล มีกล้อง CCTV ให้ลูกค้าดูผ่านแอปพลิเคชัน มีฟังก์ชัน SOS โทรเบอร์ฉุกเฉินถึงเจ้าหน้าที่คอนโดมิเนียม และยังมีบริการแท็กซี่ผู้หญิง Lady Taxi

3. C = HER Comfort ความสบายใจ เมื่อ 1 วันมี 24 ชั่วโมง ซึ่งส่วนใหญ่ใช้เวลาเกือบทั้งหมดไปกับการทำงานและการเดินทาง ทางบริษัทฯ จึงต้องการทำให้ทุกวินาทีที่ลูกค้าอยู่ในคอนโดมิเนียมเป็นช่วงเวลาของการพักผ่อนที่ดีที่สุด นอกจากนี้ ยังมีฟังก์ชันเพิ่มความคุ้มครองประกันภัยสำหรับผู้หญิง

4. C = HER Circle ปันสุข-แชร์ความสุข หนึ่งในความสบายใจของผู้อยู่อาศัยคือการมีเพื่อนบ้านที่ดี ทางบริษัทฯ จึงพัฒนาแอปพลิเคชันให้รองรับการแชร์ความสุข อาทิ SENA Sharing แชร์สิ่งของร่วมกัน อาทิ หนังสือ กระเป๋าเดินทาง อุปกรณ์ออกกำลังกาย ฯลฯ และ SENA Car Sharing

3) บริษัท พลัส พร็อพเพอร์ตี้ จำกัด ได้เปิดตัว “Her Forward” เป็นบริการช่างหญิงประจำบ้าน ให้บริการตอบโจทย์ลูกค้าสาวโสดที่พักในคอนโดมิเนียม จากข้อมูลการวิเคราะห์ของพลัส พร็อพเพอร์ตี้ ในกลุ่มตัวอย่างผู้หญิงที่อาศัยอยู่ในคอนโดมิเนียม พบว่ามี 5 ปัจจัยหลักที่ใช้พิจารณาเลือกคอนโดมิเนียมสำหรับอยู่อาศัยคือ (1) ภาพลักษณ์ที่ดี และความน่าเชื่อถือของผู้ประกอบการ (2) เป็นโครงการมีความปลอดภัยสูง มีระบบรักษาความปลอดภัยตลอด 24 ชั่วโมง ดังนั้นการโจรกรรมหรือ

เหตุร้ายจากบุคคลแปลกหน้า จึงมีโอกาสเกิดขึ้นน้อยกว่าการอาศัยอยู่บ้านเพียงลำพัง (3) มีการจัดการภายในโครงการที่เป็นระบบ กล่าวคือมีสภาพแวดล้อมที่ดี และได้รับการบริการที่รวดเร็วทันใจจากบุคลากรภายในองค์กร หากเกิดเหตุการณ์ฉุกเฉิน เช่น ท่อน้ำแตก แอร์เสีย สามารถติดต่อช่างได้เพียงการโทรผ่านนิติบุคคล ก็สามารถจัดการปัญหาเรื่องยากๆ ให้เป็นเรื่องที่สะดวกสบายขึ้น แม้ว่าจะอยู่อาศัยเพียงลำพังคนเดียวก็ตาม (4) เป็นโครงการที่ตั้งอยู่บนทำเลที่มีศักยภาพในการเติบโต มีความสะดวกสบายในการเดินทาง อยู่ใกล้แนวรถไฟฟ้า และ (5) มีพื้นที่ส่วนกลางที่ตอบโจทย์เข้ากับไลฟ์สไตล์ของคนรุ่นใหม่ ช่วยให้ผู้อยู่อาศัยได้ผ่อนคลายจากการทำงานหรือการเรียนที่เหนื่อยล้า ไม่ว่าจะ เป็นสวนสีเขียวสำหรับพักผ่อนหย่อนใจ ฟิตเนส สระว่ายน้ำ และ Co-working Space เพื่อเปลี่ยนบรรยากาศในการทำงาน และการอ่านหนังสือ เป็นต้น

2.5 แนวคิดการย้ายที่อยู่อาศัยและการครอบครองที่อยู่อาศัย

2.5.1 การเลื่อนชั้นทางสังคมและวงจรชีวิตกับการย้ายที่อยู่อาศัย

Turner (2003) อธิบายการเลื่อนชั้นทางสังคม (Social Mobility) คือ การเลื่อนลำดับที่เป็นกระบวนการเคลื่อนย้ายตำแหน่งทางสังคมของปัจเจกบุคคล เพื่อเปลี่ยนแปลงสถานภาพและบทบาททางสังคมจากช่วงชั้นทางสังคมหนึ่งไปยังอีกช่วงชั้นหนึ่ง โดยอาจเปลี่ยนในระดับเดียวกันหรือต่างระดับกันก็ได้ และอาจทั้งเลื่อนชั้นสูงขึ้นหรือต่ำลง

Carter และ McGoldrick (2005) กล่าวว่า วงจรชีวิตของคนหรือวงจรของครอบครัวนั้นมีความสัมพันธ์กับเรื่องของการย้ายที่อยู่อาศัย ซึ่งคนในแต่ละช่วงอายุจะมีความต้องการที่ทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงด้านที่อยู่อาศัย หรืออีกนัยหนึ่งคือวงจรชีวิตเป็นตัวขับเคลื่อนวงจรของที่อยู่อาศัย ทำให้วงจรชีวิตของคนมีผลต่อการตัดสินใจเลือกที่อยู่อาศัยที่จะเปลี่ยนแปลงไปตามชีวิตในแต่ละช่วง และสุดท้ายก็จะเปลี่ยนมาเป็นแบบที่ตนเองเป็นเจ้าของที่อยู่อาศัย

มานพ พงศทัต (2539) กล่าวว่าแนวความคิดด้านการเลื่อนชั้นแสดงถึงการเลื่อนชั้นของคุณภาพที่อยู่อาศัยของคนในระดับต่าง ๆ ทั้งในประเทศที่พัฒนาแล้วและประเทศกำลังพัฒนา ซึ่งในประเทศที่พัฒนาแล้ว เช่น คนในอเมริกาจะมีการย้ายที่อยู่อาศัยจำนวน 5 ครั้งในชีวิต คือ อยู่กับพ่อแม่ ย้ายไปเรียนต่างรัฐ เริ่มหาที่อยู่อาศัยใหม่หลังจากเริ่มทำงาน ย้ายบ้านเมื่อเริ่มมีครอบครัว ย้ายอีกครั้งเมื่อครอบครัวมีสมาชิกเพิ่มขึ้นและรายได้เพิ่มขึ้น และจะขายบ้านทั้งหมดเพื่อซื้อบ้านตอนเกษียณต่างกับคนไทยที่เริ่มย้ายบ้านเมื่อแต่งงาน ในการเปลี่ยนแปลงแต่ละขั้นบันไดก็ขึ้นอยู่กับรายได้ที่เพิ่มมากขึ้น ส่งผลให้คนต้องการย้ายที่อยู่อาศัยโดยปริยาย ในคนที่มีรายได้สูงก็อยากจะมีบ้านหลังที่ 2 หลังที่ 3 เช่น อยู่บ้านในเมืองเพื่อให้เดินทางไปทำงานสะดวก แต่ก็มีบ้านพักตากอากาศในจังหวัดใกล้เคียงเพื่อพักผ่อน และท้ายสุดคือบ้านเมื่อเกษียณอายุ

สุปัญญา ไชยชาญ (2543) อธิบายแนวความคิดด้านวัฏจักรชีวิตครอบครัว 5 ช่วง ไว้ดังนี้

1) ช่วงหนุ่มสาวโสด เป็นช่วงที่มีข้อจำกัดเรื่องการใช้เงินน้อย เงินที่ได้มาจากผู้ปกครองมักนำไปใช้ในเรื่องการท่องเที่ยว แฟชั่น เสื้อผ้า กิจกรรมสันทนาการต่าง ๆ ถ้าแยกออกมาอยู่เองอาจมีค่าใช้จ่ายเรื่องของใช้ในบ้าน หรือค่าใช้จ่ายเรื่องการเดินทางเพิ่มขึ้น

2) ช่วงแต่งงานมีครอบครัว (แต่ยังไม่มียุติ) เป็นระยะของการสร้างฐานะทางครอบครัว โดยมักต้องการซื้อของใช้ภายในบ้านประเภทที่ใช้งานได้นานและคงทน เช่น โทรทัศน์ เครื่องปรับอากาศ ตู้เย็น เฟอร์นิเจอร์ การท่องเที่ยว บางคู่อาจต้องการซื้อบ้าน รถยนต์ คอนโดมิเนียม เป็นต้น

3) ช่วงแต่งงานมีครอบครัว (มียุติ) ผู้บริโภคในระยะนี้จะมีฐานะทางการเงินที่ดีขึ้น อาจมีความต้องการในการขยายที่อยู่อาศัย ซื้อรถคันใหม่ที่ใหญ่ขึ้น และต้องจัดสรรค่าใช้จ่ายในการเลี้ยงดูบุตรเพิ่มขึ้น

4) ช่วงบุตรออกไปตั้งครอบครัวใหม่ เมื่อบุตรแต่งงานก็อาจจะย้ายบ้านออกไปอยู่เอง ครอบครัวเดิมจะเหลือแต่สามีภรรยา ถ้าตัวเองยังไม่เกษียณและมีงานทำอยู่ ช่วงนี้จะเป็นช่วงที่ฐานะทางการเงินมั่นคงและอำนาจการซื้อมากยิ่งขึ้น เพราะไม่มีค่าใช้จ่ายเรื่องบุตร อย่างไรก็ตามอายุที่มากขึ้นอาจทำให้ต้องมีค่าใช้จ่ายด้านการรักษาพยาบาล อาหารเสริมสุขภาพ ประกันชีวิต ประกันสุขภาพมากขึ้น

5) ช่วงสิ้นสุดชีวิตครอบครัว เป็นระยะที่ต้องกลับมาใช้ชีวิตคนเดียว ด้วยสาเหตุการเสียชีวิตของคู่สมรสคือการหย่าร้าง ถ้ายังมีงานทำอยู่ชีวิตช่วงนี้มีความมั่นคงทางการเงินสูงมากขึ้น รูปแบบและพฤติกรรมการซื้อจะเหมือนคนโสดแต่มีอำนาจซื้อสูง ค่าใช้จ่ายเรื่องสินค้าฟุ่มเฟือย การท่องเที่ยว กิจกรรมสันทนาการอาจมีมากขึ้น ถ้าลูกหลานไม่ได้ย้ายกลับมาอยู่ด้วย ก็อาจจะขายบ้านหลังเดิมที่ใหญ่เกินไป แล้วไปซื้อหลังใหม่ที่เล็กลง

นอกจากนี้ Jack (1991) ได้กำหนดการเลือกที่อยู่อาศัยและรูปแบบการครอบครองที่อยู่อาศัย จะมีความแตกต่างกันไปในแต่ละช่วงวัย ดังนี้

1) วัยหนุ่มสาว เป็นวัยศึกษาเล่าเรียนหรือทำงาน ช่วงวัยนี้จะมีอิสระในการเลือกที่อยู่อาศัยให้เหมาะสมกับความต้องการทางด้านการศึกษาและที่ทำงาน โดยส่วนใหญ่จะเลือกเช่าบ้าน เพราะปัจจัยความไม่มั่นคงทางด้านการงาน อีกทั้งค่าใช้จ่ายในการดูแลรักษาค่อนข้างน้อย ขณะที่บางส่วนเลือกที่จะซื้อบ้านหรือห้องชุดพักอาศัย เนื่องจากสามารถนำไปช่วยลดภาษีได้บางส่วน

2) วัยแต่งงานมีครอบครัว ในวัยนี้จะต้องการที่ตั้งของที่อยู่อาศัยและรูปแบบที่อยู่อาศัยให้สัมพันธ์กับสภาพครอบครัว โดยอาจจะเลือกการเช่าอยู่เนื่องจากความสะดวกกับวิถีชีวิต แต่ถ้าเลือกซื้อจะหักลดภาษีบางส่วนแต่ก็ไม่ได้มากนักเมื่อเทียบกับค่าใช้จ่ายในการซื้อที่อยู่อาศัย

3) วิทยาลัยบุตร ในวิทยาลัยนี้จะต้องการที่อยู่อาศัยที่มีพื้นที่เพิ่มมากขึ้น และให้เหมาะสมกับรายได้ของครัวเรือน โดยบางส่วนยังคงเลือกการเช่าบ้านอยู่ แต่จะเลือกบ้านที่มีสภาพแวดล้อมดีปลอดภัยสำหรับเด็ก ขณะที่บางส่วนจะซื้อที่อยู่อาศัยเป็นของตนเอง

4) วิทยาลัยบุตร เมื่อถึงวัยนี้อาจต้องการที่อยู่อาศัยที่เงียบสงบ กว้างขวางในเขตชานเมืองในสภาพแวดล้อมที่ดี การเช่าอยู่จะเป็นประโยชน์ในด้านการเงิน สังคมและด้านกายภาพ ส่วนการซื้อก็ควรจะเป็นที่อยู่อาศัยที่มีค่าใช้จ่ายด้านการดูแลรักษาค่อนข้างต่ำ มีความสะดวกสบาย และสามารถตอบสนองความต้องการของผู้สูงอายุ

จากการศึกษาเกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างการเลื่อนชั้นทางสังคม วิทยาลัยบุตรและที่อยู่อาศัยนั้น แสดงให้เห็นถึงตั้งแต่การเริ่มสร้างครอบครัว ครอบครัวขยายใหญ่ขึ้นจนถึงขั้นที่ครอบครัวเริ่มอยู่ตัว และระยะแยกครอบครัว ล้วนแล้วแต่ทำให้เกิดการย้ายที่อยู่อาศัย เช่น ช่วงแรกของชีวิตครอบครัว คือ ช่วงตอนแต่งงานจะมีแนวโน้มการแยกตัวออกจากครอบครัวเดิมมากที่สุด และสำหรับวิทยาลัยบุตรซึ่งเป็นช่วงชีวิตครอบครัวมีมั่นคงจะไม่มีการย้ายที่อยู่อาศัย แต่เมื่อบุตรเริ่มโตเป็นผู้ใหญ่ก็จะมีแนวโน้มการเปลี่ยนแปลงที่อยู่อาศัยอีกครั้งหนึ่ง

2.3.2 การครอบครองที่อยู่อาศัย

นอกจากนี้ สุพพตา ปิยะเกศิน (2546) ได้อธิบายผลประโยชน์หรือข้อได้เปรียบที่เกิดขึ้นจากการตัดสินใจลงทุนซื้อบ้านเป็นของตนเองว่าสามารถแยกได้เป็น 2 หมวด คือ

1) ผลประโยชน์ในแง่ของการลงทุน การลงทุนซื้อที่อยู่อาศัยแม้ว่าจะต้องใช้เงินลงทุนเป็นจำนวนมาก แต่เป็นการลงทุนที่มีประโยชน์มากกว่าการเช่า โดยมูลค่าของราคาบ้านจะเพิ่มขึ้นในอนาคต (ราคาที่ดิน)

2) ผลทางด้านจิตวิทยาในการลงทุนที่อยู่อาศัย คนส่วนใหญ่มีความพอใจและต้องการจะมีที่อยู่อาศัยเป็นของตนเอง เนื่องจากต้องการมีอิสระ ความเป็นส่วนตัว มีเพื่อนบ้านถาวร มีความภูมิใจในความเป็นเจ้าของ และเครื่องแสดงถึงฐานะของเจ้าของ อีกทั้งยังไม่ต้องเสียค่าใช้จ่ายในการเช่าและปฏิบัติตามกฎของหอพักด้วย

ขณะที่สุขใจ น้ำผุด (2537) ได้เปรียบเทียบข้อดีและข้อเสียระหว่างการเช่าบ้านและการซื้อบ้านใน 5 ด้าน คือ ด้านวิถีชีวิตความเป็นอยู่ ด้านความเป็นส่วนตัวและความภาคภูมิใจ ด้านการลงทุนซ่อมแซมและบำรุงรักษา ด้านการโยกย้าย และด้านความเสี่ยงทางการเงิน ดังตารางต่อไปนี้

ตารางที่ 2.2 ข้อดีและข้อเสียระหว่างการเช่าบ้านและการซื้อบ้าน

การเช่าบ้าน (Renting)	การซื้อบ้าน (Buying)
1. วิถีชีวิตความเป็นอยู่ (Lifestyle choice)	
ข้อดี	
<ul style="list-style-type: none"> - ความเป็นอยู่ที่ค่อนข้างสะดวกสบาย เพราะสถานที่ให้เช่าส่วนใหญ่ตั้งอยู่ในทำเลกลางเมืองสะดวกต่อการคมนาคม มีสิ่งอำนวยความสะดวกและเจ้าหน้าที่ดูแลรักษาความสะอาด - บ้านเช่าหรือห้องเช่าส่วนมากจะอยู่ติดกันหรือใกล้กัน ทำให้มีสังคมกว้างขึ้น เพราะได้รู้จักคนมากขึ้นและมีโอกาสแลกเปลี่ยนประสบการณ์ความคิดเห็น 	<ul style="list-style-type: none"> - มีอิสระที่จะเลือกอยู่อย่างไรก็ได้ ตกแต่งดัดแปลงอย่างไรก็ได้ตามรสนิยมที่เราพอใจ - มีบริเวณกว้างขวางที่จะทำให้ครอบครัวเด็กเล็กได้วิ่งเล่น
ข้อเสีย	
<ul style="list-style-type: none"> - ผู้เช่าอาจไม่สะดวกในความเป็นอยู่นัก เพราะมีข้อจำกัดต่าง ๆ จากผู้ให้เช่า เช่น การห้ามเลี้ยงสัตว์ ไม่รับเด็กเล็ก และห้ามแก้ไขปรับปรุง เป็นต้น 	
2. ความเป็นส่วนตัวและความภาคภูมิใจ (Privacy and pride)	
ข้อดี	
	<ul style="list-style-type: none"> - มีอิสระและความเป็นส่วนตัวได้อย่างเต็มที่ เพราะเป็นบ้านของเราเอง เราเป็นเจ้าของผู้ครอบครองเสมือนหนึ่งเป็น King of the castle และจะไม่มีใครมาคอยจุกจิกกับเราอีก - เกิดความภาคภูมิใจว่า ในชีวิตนี้เราได้มีโอกาสเป็นเจ้าของบ้านอย่างเขาเหมือนกัน (Pride of ownership)
ข้อเสีย	
<ul style="list-style-type: none"> - ผู้เช่ามักขาดความเป็นอิสระส่วนตัว เนื่องจากผู้ให้เช่ามีสิทธิ์ที่จะเข้ามาตรวจสอบดูแลห้องพักหรือบ้านเช่านั้นได้เสมอ 	
3. การลงทุนซ่อมแซมและบำรุงรักษา	
ข้อดี	
<ul style="list-style-type: none"> - ไม่ต้องหาเงินจำนวนมากมาเพื่อที่จะดาวน์บ้านหรือซ่อมแซมตกแต่งบ้าน เพียงแต่มีเงินจำนวนหนึ่งที่จะจ่ายค่าเช่าเท่านั้นก็พอ ค่าซ่อมแซมตกแต่งต่าง ๆ เป็นความรับผิดชอบของเจ้าของผู้ให้เช่าทั้งสิ้น การเช่าจึงมีความเหมาะสมมากต่อคนหนุ่มสาวที่ยังมีรายได้ไม่มากนัก และยังไม่แน่ใจว่าจะตั้งถิ่นฐานอยู่ที่ใดแน่ 	<ul style="list-style-type: none"> - การมีบ้านถือเป็นการลงทุนอย่างหนึ่งซึ่งจะให้ผลคุ้มค่าอย่างมากในอนาคต เพราะราคาบ้านและที่ดินสูงขึ้นตลอดเวลา บ้านถือเป็นสินทรัพย์ทุนที่มีค่าอย่างหนึ่งที่เราพึงได้ (Build up equity) - การจ่ายดอกเบี้ยในการผ่อนบ้านสามารถหักลดหย่อนภาษีได้ (ไม่เกิน 10,000 บาท) ขณะที่ค่าเช่าบ้านไม่สามารถหักลดหย่อนภาษีได้
ข้อเสีย	
<ul style="list-style-type: none"> - ค่าเช่าที่จ่ายไปทุก ๆ เดือน เป็นเพียงค่าได้อยู่อาศัยเท่านั้น แต่ไม่มีโอกาสได้สร้างทรัพย์สินที่เป็นของตัวเองขึ้นมา ดังนั้นจึงควรพิจารณาว่าค่าเช่าที่จ่ายไปทุกเดือนกับการเพิ่มเงินอีกเล็กน้อยเพื่อผ่อนบ้านเป็นของตนเองจะเป็นการคุ้มค่าหรือไม่ 	<ul style="list-style-type: none"> - เมื่อจะมีบ้าน ค่าใช้จ่ายทุกอย่างที่เกิดขึ้นเราต้องรับภาระหมด โดยจะต้องตั้งงบประมาณเต็มที่ เงินดาวน์บ้าน ค่าผ่อนบ้าน ค่าตกแต่งซ่อมแซม ค่าประกัน ค่าดูแลรักษาและอื่น ๆ จิปาถะ - เมื่อซื้อบ้านแล้ว ถ้าเดือดร้อนต้องการเงิน การจะขายบ้านบางครั้งถ้าจังหวะไม่ดีก็ขายออกยากเหมือนกัน

ตารางที่ 2.2 (ต่อ)

การเช่าบ้าน (Renting)	การซื้อบ้าน (Buying)
4. การโยกย้าย (Mobility)	
ข้อดี	
- สัญญาเช่าส่วนมากเป็นสัญญาระยะเวลาสั้นปีต่อปี ผู้เช่าจะโยกย้ายไปอยู่ที่ไหนก็ได้ง่าย เพราะไม่มีพันธะผูกพันอะไร และไม่ต้องวิตกในเรื่องการจัดการขายทรัพย์สินเหมือนกับการซื้อบ้าน	
ข้อเสีย	
	- บ้านที่ได้ซื้อแล้ว ถ้าจำเป็นต้องโยกย้ายไปอยู่ที่อื่นและต้องการขายบ้าน การขายอาจทำได้ไม่ง่ายนะ เพราะว่าเศรษฐกิจไม่ดีอาจขายไม่ได้ตามราคาที่ต้องการ ทั้งยังต้องเสียค่านายหน้าในการขายอีกด้วยหรือมีฉะนั้นก็ต้องถือไว้อย่างนั้นจนกว่าราคาจะกระเตื้องขึ้น
5. ความเสี่ยงทางการเงิน (Financial risks)	
ข้อดี	
- ในการเช่าผู้เช่ามีความรับผิดชอบเฉพาะความเสียหายที่เกิดขึ้นกับทรัพย์สินของตนที่อยู่ในที่เช่าเท่านั้น ไม่ต้องรับผิดชอบบ้านหรือบริเวณภายนอก เพราะในเรื่องการสร้างระบบป้องกันความปลอดภัยของบ้าน และทรัพย์สินภายนอกเป็นหน้าที่ของผู้ให้เช่า	
ข้อเสีย	
	- เนื่องจากบ้านที่เราลงทุนซื้อ เป็นทรัพย์สินที่มีค่าที่ต้องรักษาไว้ ดังนั้นเจ้าของต้องลงทุนทุกอย่างเพื่อป้องกันความเสี่ยงที่จะเกิดขึ้น จึงต้องจ่ายค่าติดตั้งระบบความปลอดภัย และค่าประกันอัคคีภัยทุกอย่างเอง และถ้าบังเอิญเกิดอัคคีภัยขึ้น เจ้าของก็ต้องรับภาระความเสี่ยงเอง ในส่วนที่บริษัทประกันมิได้ชดใช้ให้

ที่มา: สุขใจ น้ำผุด (2537)

CHULALONGKORN UNIVERSITY

นอกจากนี้ ในต่างประเทศมีหลายประเทศที่นิยมการเช่าที่อยู่อาศัยมากกว่าการเป็นเจ้าของ ในส่วนแถบยุโรป เช่น เยอรมัน อังกฤษ เนเธอร์แลนด์ และฝรั่งเศส เป็นต้น เพราะในประเทศเหล่านี้มีระบบสวัสดิการวัยเกษียณที่ดี จนทำให้ประชาชนไม่นิยมที่จะซื้อบ้านครอบครองถาวร เพื่อหลีกเลี่ยงภาระในการดูแลซ่อมแซมบ้าน ด้านฝั่งเอเชียก็มีบางประเทศนิยมเช่าบ้านมากกว่าซื้อ เช่น ญี่ปุ่น ฮองกง เป็นต้น ซึ่งในฮ่องกงจะไม่มีรูปแบบการขายที่ดิน แต่จะเป็นการให้เช่าที่ดินหรือบ้านแทน โดยจะเป็นตามระยะเวลา 99 ปีและต้องคืนกลับให้รัฐในที่สุด

Katto Panarat (2017) ได้กล่าวถึงสาเหตุที่ทำให้คนญี่ปุ่นไม่นิยมซื้อบ้าน แต่ยอมเช่าบ้านไปตลอดชีวิต ประกอบด้วย

1) การซื้อบ้านในประเทศญี่ปุ่นจะต้องเสียอัตราภาษีบ้านทุกปี อีกทั้งยังต้องซ่อมบำรุงตึกหรือบ้านใหม่ทุก 10 ปี ดังนั้นจึงมีค่าใช้จ่ายในการดูแลรักษาที่สูง

2) ราคาอสังหาริมทรัพย์ในเมืองใหญ่ ๆ มีแนวโน้มสูงขึ้นทุกปี ประกอบกับประชากรที่ลดน้อยลง ทำให้เกิดความเสี่ยงที่ถ้าซื้อบ้านไปแล้วอาจจะขายต่อไม่ได้ เพราะไม่มีคนซื้อและขาดทุนในที่สุด

3) ความกังวลด้านการย้ายงาน เนื่องจากมีโอกาสที่บริษัทอาจมีการส่งไปทำงานที่ต่างสาขารวมกับความกังวลต่าง ๆ ของคนญี่ปุ่น เช่น เพื่อนบ้านไม่ดี ภัยพิบัติทางธรรมชาติ เป็นต้น

4) แม้ว่าค่าเช่าบ้านทุกเดือนนั้นอาจจะใกล้เคียงกับค่าผ่อนบ้าน แต่การซื้อบ้านในญี่ปุ่นต้องมีเงินดาวน์อย่างต่ำร้อยละ 20 ของราคาบ้าน เพราะไม่สามารถกู้ธนาคารได้เต็มจำนวน

5) ภาษีมรดกของญี่ปุ่นมีอัตราที่สูงมาก บางคนต้องตัดสินใจขายบ้านที่ได้รับเป็นมรดกทิ้งเพื่อนำเงินส่วนหนึ่งจากการขายบ้านไปเสียภาษีมรดก แต่บางครั้งราคาบ้านที่ขายได้ยังไม่พอจ่ายค่าภาษี จึงจำเป็นต้องยกบ้านหลังนั้นให้ภาครัฐไปโดยไม่ขอรับบ้านหลังนั้น

ด้วยสาเหตุข้างต้นนี้ จึงทำให้คนญี่ปุ่นส่วนมากเลือกที่จะเช่าบ้านแทนการซื้อบ้าน ซึ่งแตกต่างจากความคิดของคนไทยส่วนใหญ่ที่ยึดติดกับความคิดที่ว่า การไม่มีบ้านเป็นของตัวเอง คือ ความล้มเหลว ซึ่งขึ้นอยู่กับมุมมองของแต่ละคนด้วย เช่นเดียวกับคนจีน เพราะในสังคมจีน ผู้ชายต้องมีบ้านเป็นของตนเองก่อน ถึงจะสามารถแต่งงานได้ เพราะเป็นเรื่องของหน้าตาทางสังคม

นอกจากนี้ สำนักงานศูนย์วิจัยและให้คำปรึกษา แห่งมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ (2560) ได้แบ่งความสามารถในการถือครองสิทธิ์ (Affordability by Tenure) ประเภทการเช่าออกเป็น 2 ประเภท คือ (1) เช่าด้วยเหตุจำเป็น (Renter by Necessity) เนื่องจากรายได้น้อย (2) เช่าเพราะความพึงพอใจส่วนตัว (Renters by Choice) เช่น รสนิยม ค่านิยม หรือความต้องการส่วนตัว ซึ่งไม่เกี่ยวข้องกับรายได้ นอกจากนี้สามารถจำแนกสถานะของผู้ครอบครองที่อยู่อาศัยออกเป็นอีก 2 ประเภท คือ (1) ผู้ครอบครองที่ขีดความสามารถจำกัด (Limited Owners) เนื่องจากรายได้ต่ำจึงไม่สามารถเลือกที่อยู่อาศัยตรงตามความต้องการได้มาก (2) ผู้ครอบครองที่มีขีดความสามารถสูง (Choice Owners) เนื่องจากรายได้สูงสามารถเลือกที่อยู่อาศัยได้หลากหลายตามความต้องการของตนเอง

อีกทั้ง แนวโน้มที่อยู่อาศัยปี 2564 มีการเปลี่ยนแปลงไปจากวิกฤติโควิด 19 ส่งผลกระทบต่อภาคอสังหาริมทรัพย์ รวมถึงมีอิทธิพลต่อความเชื่อมั่นในการตัดสินใจซื้อที่อยู่อาศัยของผู้บริโภค เนื่องจากบ้านหรือคอนโดมิเนียม เป็นทรัพย์สินที่มีราคาสูง และมีระยะเวลาผ่อนชำระยาวนาน ส่งผลให้การเช่าอสังหาริมทรัพย์ได้รับความนิยมเพิ่มมากขึ้น โดย DDproperty เผยข้อมูลผู้เช่าเยี่ยมชมใน

เว็บไซต์ DDproperty.com ทั่วประเทศในช่วงเดือนมกราคม-กุมภาพันธ์ 2564 พบว่า ความสนใจเช่าที่อยู่อาศัยมีแนวโน้มเติบโตขึ้นอย่างต่อเนื่อง พิจารณาจากยอดเข้าชมประกาศที่อยู่อาศัยให้เช่าที่เพิ่มขึ้นถึงร้อยละ 31 เมื่อเทียบกับเดือนพฤศจิกายน-ธันวาคม 2563 ขณะที่ความสนใจซื้อที่มีการเติบโตขึ้นเพียงร้อยละ 7 เท่านั้น ประกอบกับประกาศที่อยู่อาศัยให้เช่าบนเว็บไซต์ในช่วงเดือนมกราคม-กุมภาพันธ์ 2564 ที่เพิ่มสูงขึ้นถึงร้อยละ 52 เมื่อเทียบกับช่วงเวลาเดียวกันในปี 2563

จากผลสำรวจ DDproperty's Thailand Consumer Sentiment Study 2021 พบว่า การเลือกเช่าอสังหาริมทรัพย์ได้รับความนิยมและมีแนวโน้มเติบโตสูงขึ้นในกลุ่มคนรุ่นใหม่ที่มีสถานภาพโสด โดยร้อยละ 8 ของผู้บริโภคกลุ่มนี้ให้ความสนใจเช่าที่อยู่อาศัยสูงกว่าคนรุ่นใหม่ที่มีสถานะอื่น ๆ เพราะการเช่าที่อยู่อาศัยมีภาระผูกพันที่น้อยกว่าการซื้อ ไม่มีสัญญาผูกมัดระยะยาว ช่วยให้คนโสดที่อยู่อาศัยตัวคนเดียวไม่มีภาระผูกมัดทางครอบครัว สามารถประหยัดค่าใช้จ่ายในการผ่อนชำระ และสามารถนำเงินเก็บไปใช้ในสิ่งที่จำเป็นกว่าได้ ป้องกันปัญหาการเงินขาดสภาพคล่องจากความไม่แน่นอนที่อาจเกิดขึ้นได้ในอนาคต จึงช่วยให้คนโสดมีความคล่องตัวในการบริหารจัดการค่าใช้จ่าย ตอบโจทย์ความต้องการใช้ชีวิตอิสระของคนโสดได้เป็นอย่างดี สอดคล้องกับผลสำรวจของธนาคารไทยพาณิชย์ ศูนย์วิจัยเศรษฐกิจและธุรกิจ (2562) กล่าวว่า คนโสดในไทยช่วงอายุ 31-35 ปี มีเพียงร้อยละ 18 เท่านั้นที่มีที่อยู่อาศัยเป็นของตนเอง ขณะที่คนมีครอบครัวเป็นเจ้าของที่อยู่อาศัยถึงร้อยละ 51 แสดงให้เห็นว่าคนโสดอาจมีความจำเป็นในการมีสินทรัพย์ที่น้อยกว่า ทั้งนี้ เมื่ออายุมากขึ้นสัดส่วนความเป็นเจ้าของบ้านก็เพิ่มขึ้นทั้งสองกลุ่ม

นอกจากนี้ ปัจจุบันการขยายตัวของเมือง การพัฒนาระบบสาธารณูปโภค และระบบขนส่งมวลชนอย่างรถไฟฟ้า ทำให้การจ้างงาน และแหล่งที่อยู่อาศัยมีการขยายและกระจายไปในทำเลที่มีศักยภาพเป็นพื้นที่เศรษฐกิจใหม่ (New Central Business District) และแถบชานเมืองมากขึ้น ผู้บริโภคจึงมีทางเลือกในการเช่าที่อยู่อาศัยที่มีราคาเหมาะสม ในทำเลที่ไม่แออัดและเดินทางไปทำงานใจกลางเมืองได้สะดวก เมื่อมีความจำเป็นต้องเปลี่ยนงาน หรือโยกย้ายทำเลก็ทำได้ง่ายกว่า เพราะการเช่าไม่มีสัญญาผูกมัดระยะยาว ขณะเดียวกัน การเช่ายังช่วยให้ผู้บริโภคได้ทดลองอยู่อาศัยในทำเลที่สนใจ เพื่อประเมินความพึงพอใจจากสภาพแวดล้อม ความเจริญในพื้นที่ รวมถึงการเดินทางก่อนตัดสินใจซื้อที่อยู่อาศัยในทำเลนั้น ๆ ในอนาคตได้ รวมทั้งยังสามารถเลือกเช่าที่อยู่อาศัยรูปแบบต่าง ๆ เพื่อปรับเปลี่ยนให้เข้ากับรูปแบบการดำเนินชีวิตที่แตกต่างไปในแต่ละช่วงวัยได้ง่ายขึ้น

สรุปได้ว่า การที่บุคคลหนึ่งจะย้ายที่อยู่อาศัยเกิดจากปัจจัยภายนอกและภายในรวมกัน โดยปัจจัยภายนอก เช่น การเปลี่ยนงาน สภาพแวดล้อม และปัจจัยภายใน เช่น ความพร้อมในการย้ายที่อยู่อาศัย ทั้งด้านการเงิน ค่าใช้จ่ายในการย้ายที่อยู่อาศัย เป็นต้น อย่างไรก็ตามการครอบครองที่อยู่อาศัยของคนโสดมีแนวโน้มเป็นผู้เช่ามากกว่าผู้ซื้อ แสดงให้เห็นว่ากลุ่มคนเหล่านี้อาจจะไม่ต้องการสร้างภาระหนี้สิน การผูกพันระยะยาวในการซื้อ และพอใจกับการอยู่อาศัยร่วมกับบิดามารดาที่เป็นได้

2.6 การวิเคราะห์กลุ่มข้อมูลด้วยเทคนิค Cluster Analysis

2.6.1 ความหมายของการวิเคราะห์กลุ่ม (Cluster Analysis)

การวิเคราะห์กลุ่ม (Cluster Analysis) เป็นเทคนิคการแบ่งกลุ่มหน่วยข้อมูลหรือเป็นการแบ่งคน สัตว์ สิ่งของ องค์กร ฯลฯ ออกเป็นกลุ่มย่อยอย่างน้อย 2 กลุ่ม โดยมีหลักเกณฑ์ในการแบ่งดังนี้ “ให้หน่วยที่อยู่ในกลุ่มเดียวกันมีลักษณะที่สนใจเหมือนกันหรือคล้ายกัน แต่หน่วยที่อยู่ต่างกลุ่มกันจะมีลักษณะที่สนใจต่างกัน”

คำว่าลักษณะที่สนใจอาจจะมีหลาย ๆ ตัวแปร เช่น ถ้าสนใจความคิดเห็นทางด้านการเมือง จะมีคำถามหลาย ๆ คำถามด้านการเมือง และจะนำคำตอบเหล่านั้นมาแบ่งกลุ่ม (กัลยา วาณิชยบัญชา, 2552: 286)

การจัด Case (หมายถึง คน สัตว์ สิ่งของ หรือ องค์กร ฯลฯ) หรือเป็นการจัดตัวแปรออกเป็นกลุ่มย่อย ๆ ตั้งแต่ 2 กลุ่มขึ้นไป Case ที่อยู่ในกลุ่มเดียวกันจะมีลักษณะที่เหมือนกันหรือคล้ายกัน ส่วน Case ที่อยู่ต่างกลุ่มกันจะมีลักษณะที่แตกต่างกัน

2.6.2 วัตถุประสงค์ของการแบ่งกลุ่มข้อมูลด้วยเทคนิคการวิเคราะห์กลุ่ม (Cluster Analysis)

การวิเคราะห์กลุ่มเป็นเทคนิคที่ใช้ในการจัดกลุ่มโดยไม่ทราบมาก่อนว่าควรมีกี่กลุ่ม แต่จะแบ่งตามค่าของตัวแปรที่นำมาใช้ในการแบ่ง โดยให้หน่วยที่อยู่ในกลุ่มเดียวกันมีความคล้ายกันในตัวแปรที่ศึกษา แต่หน่วยที่อยู่ต่างกลุ่มกันจะมีความต่างกัน สำหรับวัตถุประสงค์ของการจัดกลุ่มหรือจัดกลุ่มจะขึ้นกับสาขาที่จะนำไปประยุกต์ใช้ เช่น ด้านการตลาด ใช้วางแผนทางด้านการตลาดในพื้นที่ที่แตกต่างกัน โดยเริ่มต้นด้วยการใช้เทคนิคการวิเคราะห์กลุ่มแบ่งพื้นที่ หรือจังหวัดที่ประชากรมีพฤติกรรมการบริโภคคล้ายกัน หรือมีลักษณะประชากรศาสตร์คล้ายกัน เช่น จำนวนประชากร รายได้เฉลี่ย ขนาดพื้นที่ อาชีพ ทักษะคิดของคนในพื้นที่ หรือเป็นพื้นที่ที่มีสภาพเศรษฐกิจคล้ายกันไว้ในกลุ่มเดียวกัน

การนำเทคนิคการวิเคราะห์กลุ่มไปใช้ในงานด้านต่าง ๆ นั้นจะพบว่าการเลือกตัวแปรที่นำมาใช้ในการจัดกลุ่มนั้นมีความสำคัญมาก ถ้าผู้วิจัยเลือกตัวแปรที่ไม่ได้ทำให้คนที่อยู่ต่างกลุ่มกันมีความแตกต่างกันแล้ว จะทำให้ไม่สามารถจัดกลุ่มได้ถูกต้อง เช่น ด้านการตลาด ซึ่งเป็นการจัดกลุ่มพื้นที่หรือจังหวัด ผู้วิจัยจะต้องศึกษาว่าตัวแปรใดบ้างที่มีอิทธิพลที่ทำให้กลุ่มต่าง เช่น จำนวนประชากร รายได้เฉลี่ย อาชีพ สภาวะเศรษฐกิจ ฯลฯ เข้ามาใช้ในการจัดกลุ่ม

สุชาติ ประสิทธิ์รัฐสินธุ์ (2540) ได้กล่าวถึงวัตถุประสงค์ของเทคนิควิธี Cluster Analysis ว่าเทคนิค Cluster Analysis มีวัตถุประสงค์ที่สำคัญอยู่ 2 ประการ คือ การจัดกลุ่มหน่วยวิเคราะห์ การจัดกลุ่มตัวแปร ซึ่งมีความสอดคล้องกับกัลยา วาณิชยบัญชา (2552) และสามารถกล่าวโดยรวมคือเพื่อจัดกลุ่ม Case ซึ่งจะเป็นประโยชน์ในงานด้านต่าง ๆ เช่น การตลาด การแพทย์ การปกครอง ฯลฯ

2.6.3 ประเภทของเทคนิค Cluster Analysis

เทคนิค Cluster Analysis แบ่งเป็นหลายประเภทหรือเทคนิคย่อย โดยเทคนิคที่ใช้กันมากมี 2 เทคนิค คือ การวิเคราะห์กลุ่มแบบขั้นตอน (Hierarchical Cluster Analysis) และการวิเคราะห์กลุ่มแบบไม่เป็นขั้นตอน (Nonhierarchical Cluster Analysis) โดยในงานวิจัยนี้จะใช้เทคนิคการวิเคราะห์กลุ่มแบบไม่เป็นขั้นตอน

1) การวิเคราะห์กลุ่มแบบขั้นตอน (Hierarchical Cluster Analysis) เป็นเทคนิคที่นิยมใช้กันมากในการจัดกลุ่ม Case หรือจัดกลุ่มตัวแปร โดยมีเงื่อนไขดังนี้

- ในกรณีที่ใช้ในการแบ่ง Case นั้น จำนวน Case ต้องไม่มากนัก (จำนวน Case ควรต่ำกว่า 200 ถ้าตั้งแต่ 200

- ขึ้นไปใช้ K-Means Cluster) และจำนวนตัวแปรต้องไม่มากเช่นกัน

- ไม่จำเป็นต้องทราบจำนวนกลุ่มมาก่อน

- ไม่จำเป็นต้องทราบว่าตัวแปรใดหรือ Case ไตอยู่กลุ่มใดก่อน

เทคนิค Hierarchical Cluster แบ่งเป็น 2 เทคนิคย่อยคือ 1) Agglomerative Hierarchical Cluster Analysis 2) Divisive Hierarchical Cluster Analysis สำหรับโปรแกรมสำเร็จรูปทั่วไปจะใช้เทคนิค Agglomerative Hierarchical Cluster Analysis

2) การวิเคราะห์กลุ่มแบบไม่เป็นขั้นตอน (Nonhierarchical Cluster Analysis) หรือที่เรียกอีกอย่างว่า K-Means Cluster Analysis หรือ การแบ่งส่วน (Portioning) ซึ่งเป็นวิธีที่แตกต่างจากเทคนิคการวิเคราะห์แบบเป็นขั้นตอนคือ เทคนิค Hierarchical Cluster Analysis โดยวิธีนี้ผู้วิจัยจะต้องกำหนดเองว่าจะต้องแบ่งเป็นกี่กลุ่ม เช่น K กลุ่ม จึงเรียกรวมกันว่า K-Means Clustering โดย Hartigan (1975 อ้างถึงใน กลัทยา วานิชย์บัญชา, 2548) ได้ศึกษาขั้นตอนการวิเคราะห์ของวิธี K-Means สามารถสรุปได้ดังนี้

ขั้นตอนการจัดกลุ่มดังนี้

ขั้นที่ 1 จัดสิ่งของออกเป็น K กลุ่มคร่าว ๆ ก่อน

ขั้นที่ 2 หา centroid (ในที่นี้คือค่าเฉลี่ย) ของแต่ละกลุ่ม โดยจะจัดสิ่งของลงในกลุ่มที่อยู่ใกล้ centroid มากที่สุด ในกรณีที่กลุ่มที่จัดได้ในขั้นที่ 1 ไม่เป็นไปตามนี้ จะต้องกลับไปเริ่มที่ขั้นที่ 1 ใหม่

ขั้นที่ 3 กลับไปทำขั้นที่ 2

2.1) หลักการของเทคนิค K-Means Clustering

เป็นเทคนิคการจำแนก case ออกเป็นกลุ่มย่อย จะใช้เมื่อมีจำนวน case มาก โดยจะต้องกำหนดจำนวนกลุ่มหรือจำนวน cluster ที่ต้องการ เช่น กำหนดให้มี k กลุ่ม เทคนิค K-Means จะมีการทำงานหลาย ๆ รอบ (Iteration) โดยในแต่ละรอบจะมีการรวม cases ให้ไปอยู่ในกลุ่มใดกลุ่มหนึ่ง

โดยเลือกกลุ่มที่ case นั้นมีระยะห่างจากค่ากลางของกลุ่มน้อยที่สุด แล้วคำนวณค่ากลางของกลุ่มใหม่ จะทำเช่นนี้จนกระทั่งค่ากลางของกลุ่มไม่เปลี่ยนแปลงหรือครบจำนวนรอบที่กำหนดไว้

2.2) ชนิดของตัวแปรที่ใช้ในเทคนิค K-Means Clustering

ตัวแปรที่ใช้ในเทคนิค K-Means Clustering จะต้องเป็นตัวแปรเชิงปริมาณ กล่าวคือ เป็น สเกลอันดับภาค (Interval Scale) หรือสเกลอัตราส่วน (Ration Scale) โดยไม่สามารถใช้กับข้อมูลที่ อยู่ในรูปความถี่ หรือ binary เหมือนเทคนิค Hierarchical

2.3) ขั้นตอนการวิเคราะห์ของวิธี K-Means

การวิเคราะห์จำแนกกลุ่มด้วยเทคนิควิธี K-Means Clustering สามารถสรุป ขั้นตอนของการ วิเคราะห์ได้ 4 ขั้นตอนดังนี้

ขั้นที่ 1 จัดกลุ่มข้อมูลเป็น k กลุ่ม ซึ่งมีการแบ่งได้หลายวิธีดังนี้

- แบ่งอย่างสุ่ม
- แบ่งด้วยผู้ศึกษาเอง

ขั้นที่ 2 คำนวณหาจุดกึ่งกลางกลุ่มของแต่ละกลุ่ม เช่น จุดกลางกลุ่มของกลุ่ม \bar{x}_C C คือ

ขั้นที่ 3 มีวิธีการพิจารณา 2 แบบ โดยจะคำนวณ

แบบที่ 1 คำนวณหาระยะห่างจากแต่ละหน่วยไปยังจุดกลางกลุ่มของทุกกลุ่มและจะ พิจารณาย้ายหน่วยไปยังกลุ่มที่มีระยะห่างต่ำสุด

แบบที่ 2 คำนวณระยะห่างกำลังสองของแต่ละหน่วยไปยังจุดกลางกลุ่มที่หน่วยนั้นอยู่ โดยให้ ESSZ (Error Sum Square) เท่ากับระยะห่างกำลังสองของแต่ละหน่วยไปยังจุดกลาง กลุ่ม

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

C

$$ESS = \sum_{i=1}^n (x_i - \bar{x}_{C(i)}) (x_i - \bar{x}_{C(i)})$$

โดยที่ $C_{(i)}$ หมายถึง กลุ่มของหน่วยที่ i

ESS = ผลบวกของระยะห่างจากแต่ละหน่วยในกลุ่มไปยังจุดกลางกลุ่มรวมทุกกลุ่ม กลุ่มใดที่มีค่า ESS ต่ำ แสดงว่าหน่วยที่อยู่ในกลุ่มนั้นมีความคล้ายคลึงกัน

ขั้นที่ 4 การพิจารณาย้ายกลุ่ม จะใช้เกณฑ์การย้ายตามค่าที่คำนวณได้ในขั้นที่ 3

แบบที่ 1 จะทำการย้ายหน่วยที่ i ไปยังกลุ่มที่ทำให้ระยะห่างจากหน่วยที่ i ไปยังจุด กลางกลุ่มมีค่าต่ำสุด

แบบที่ 2 จะทำการย้ายหน่วยที่ i ไปยังกลุ่มที่ทำให้ค่า ESS มีค่าต่ำสุด

ถ้าขั้นที่ 4 ไม่มีการย้ายกลุ่มอีกแล้ว แสดงว่ากลุ่มที่แบ่งได้นั้นเหมาะสมแล้ว แต่ถ้าในขั้นที่ 4 มีการย้ายกลุ่ม กลุ่มที่มีหน่วยย้ายเข้าหรือย้ายออกจะต้องทำการคำนวณหาจุดกลางกลุ่มใหม่นั้นคือต้องกลับไปทำขั้นที่ 2

ข้อแตกต่างระหว่างเทคนิค Hierarchical กับวิธี K-Means

กัลยา วานิชย์บัญชา (2552) ได้จำแนกข้อแตกต่างระหว่างเทคนิค Hierarchical กับวิธี K-Means ไว้ดังนี้

1) เทคนิค K-Means ใช้เมื่อมีจำนวน Case หรือจำนวนข้อมูลมาก โดยทั่วไปนิยมใช้เมื่อ $n \geq 200$ เพราะเมื่อ n มาก เทคนิค K-Means จะง่ายกว่า และใช้ระยะเวลาในการคำนวณน้อยกว่าการใช้เทคนิค Hierarchical หรือกล่าวได้ว่าเมื่อมีจำนวน Case ไม่มากควรใช้เทคนิค Hierarchical

2) เทคนิค K-Means นั้น ผู้ใช้จะต้องกำหนดจำนวนกลุ่มที่แน่นอนไว้ล่วงหน้า กรณีที่ผู้วิเคราะห์ยังไม่แน่ใจว่าควรมีกี่กลุ่มจึงจะเหมาะสม ผู้วิเคราะห์อาจจะใช้วิธีใดวิธีหนึ่งดังต่อไปนี้

- ทำการวิเคราะห์ด้วยวิธี K-Means หลายๆ ครั้ง แต่แต่ละครั้งกำหนดจำนวนกลุ่มแตกต่างกันไป เช่น เป็น 3, 4 หรือ 5 กลุ่ม แล้วพิจารณาหาจำนวนกลุ่มที่เหมาะสม แต่เมื่อมีข้อมูลมากวิธีนี้จะทำให้เสียเวลามาก

- ใช้ข้อมูลบางส่วนทำการวิเคราะห์โดยวิธี Hierarchical เพื่อหาจำนวนกลุ่มที่ควรจะเป็น จากนั้นจึงใช้เทคนิค K-Means กับข้อมูลทั้งหมดที่มี

3) เทคนิค Hierarchical นั้น ผู้วิเคราะห์จะ Standardized ข้อมูลหรือไม่ก็ได้ แต่โดยวิธี K-Means จะต้องทำการ Standardized ข้อมูลก่อนเสมอ

4) วิธี K-Means จะหาระยะห่างโดยวิธี Euclidean Distance โดยอัตโนมัติ ขณะที่ Hierarchical ผู้วิเคราะห์มีสิทธิ์ที่จะเลือกวิธีการคำนวณระยะห่าง หรือความคล้ายได้

2.7 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในการศึกษาเรื่องทัศนคติของผู้หญิงโสดอายุตั้งแต่ 30 ปีขึ้นไปต่อการอยู่อาศัยในคอนโดมิเนียมในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล ได้ทำการศึกษางานวิจัยที่เกี่ยวข้อง 3 เรื่อง ดังต่อไปนี้ (ตารางที่ 2.3)

1) Buying for Themselves an Analysis of Unmarried Female Home Buyers โดย Rachel Bogardus Drew ปี 2006 จาก Joint Center for Housing Studies, Harvard University

2) Purchases of Condominiums by Single Women and Their Background โดย Yui Yoshimichi ตีพิมพ์ใน Geographical Review of Japan (2006)

3) Single Women and Housing Choices in Urban Japan โดย Richard Ronald และ Lynne Nakano ตีพิมพ์ใน Gender Place and Culture: A Journal of Feminist Geography (January 2012)

ตารางที่ 2.3 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ผู้วิจัย (ปี)	Drew (2006)	Yui (2006)	Ronald และ Nakano (2012)
ชื่อเรื่อง	Buying for Themselves an Analysis of Unmarried Female Home Buyers	Purchases of Condominiums by Single Women and Their Background	Single Women and Housing Choices in Urban Japan
วัตถุประสงค์	เพื่อศึกษาผู้ซื้อบ้านที่เป็นผู้หญิงโสด ทั้งลักษณะทางสังคมเศรษฐกิจ พฤติกรรมการซื้อและความต้องการในที่อยู่อาศัย	เพื่อศึกษาเหตุผลที่ผู้หญิงโสด ต้องการซื้อบ้านในโตเกียว รวมถึง ปัญหาที่อยู่อาศัยสำหรับผู้หญิงโสด ในโตเกียว	เพื่อศึกษาโอกาสและทางเลือกในที่อยู่อาศัยจากการเปลี่ยนแปลง ค่านิยมการแต่งงานและการใช้ชีวิตของผู้หญิงโสด
กลุ่มตัวอย่าง	ข้อมูลทุติยภูมิจาก American Housing Survey (AHS), 2003 และ U.S. Census Bureau, Annual Social and Economic Supplement, 2003	ข้อมูลทุติยภูมิจาก Housing Information for Women (HIW), แบบสอบถามออนไลน์จากผู้อ่าน HIW และผู้เข้าร่วมงาน Condominium Exhibitions for Women	การสัมภาษณ์ผู้หญิงโสดที่อาศัยอยู่ในโตเกียวอายุ 27-43 ปี จำนวน 25 คน
ผลการศึกษา	<ol style="list-style-type: none"> 1. ผู้หญิงโสด 45% อาศัยตามลำพัง 2. ผู้หญิงโสดเลือกอยู่ในคอนโด เพราะความปลอดภัยและความสะดวกสบาย โดยจะเลือกอยู่ใกล้กับครอบครัว และเพื่อน 3. ผู้หญิงโสดให้ความสำคัญกับทำเลที่ตั้ง (โดยเฉพาะใจกลางเมือง) และเพื่อนบ้านมากกว่าขนาดและราคา 4. คอนโดฯ ที่ตอบสนองความต้องการของผู้หญิงโสด คือขนาดห้องเล็กลง เสริมระบบการเข้าออก มีสิ่งอำนวยความสะดวกต่าง ๆ โดยเฉพาะพื้นที่ออกกำลังกาย พื้นที่สังสรรค์เพื่อสร้างความสัมพันธ์กับเพื่อนบ้าน ระบบการจัดการที่ดี 	<ol style="list-style-type: none"> 1. ผู้หญิงโสดนิยมซื้อมากกว่าเช่า เพราะราคาเช่าที่แพง (สูงกว่าค่าผ่อนบ้าน เพราะดอกเบี้ยสูง) และเป็นการสร้างความมั่นคงในที่อยู่อาศัยยามแก่ 2. ผู้หญิงโสดซื้อคอนโดมิเนียมที่ตั้งอยู่ในทำเลที่ปลอดภัย เดินทางสะดวก เดินถึงสถานีรถไฟใต้ดินใน 9 นาที และรายล้อมไปด้วยสิ่งอำนวยความสะดวก อีกทั้งยังให้ความสำคัญกับแสงสว่างภายในห้อง และแบบแปลนห้อง 3. ผู้หญิงโสดวัย 20 จะเลือกทำเลที่ตั้งอยู่ใจกลางเมืองในย่านธุรกิจหรือพื้นที่ใกล้เคียง ขณะที่วัย 30 จะซื้อแถบย่านที่อยู่อาศัยใกล้ใจกลางเมือง แต่ส่วนใหญ่จะเลือกที่อยู่ใกล้พ่อแม่ 	<ol style="list-style-type: none"> 1. ผู้หญิงโสดที่อาศัยอยู่ในบ้านพ่อแม่มีเพิ่มขึ้น (ญี่ปุ่นเรียก parasite singles) เพราะปัจจัยด้านเศรษฐกิจและความผูกพัน โดยทุกเดือนจะต้องจ่ายค่าเช่าให้พ่อแม่ 30,000-60,000 เยน ซึ่งถูกกว่าไปเช่าข้างนอก และมีเงินเหลือไปใช้เพื่อความบันเทิง หรือเก็บไว้เรียนหลักสูตรต่าง ๆ เพื่อความก้าวหน้าในหน้าที่การงาน ประกอบกับรายได้ที่น้อยกว่าผู้ชาย และค่าผ่อนบ้านต้องจ่ายเยอะกว่าผู้ชาย (ร้อยละ 31:20) 2. การอยู่บ้านพ่อแม่มีข้อดีข้อเสียคือ <ul style="list-style-type: none"> - ข้อดี ประหยัดค่าใช้จ่าย สุขภาพร่างกายและจิตใจดีกว่า อาจจะได้รับบ้านเป็นมรดก

ตารางที่ 2.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง (ต่อ)

ผู้วิจัย (ปี)	Drew (2006)	Yui (2006)	Ronald และ Nakano (2012)
ผลการศึกษา	5. ผู้หญิงโสดจำนวนหนึ่งซื้อบ้านแบบ co-housing community (มีเพียง 50 แห่งในอเมริกา) เพราะต้องการความเป็นส่วนตัวในบ้านของตัวเอง แต่ก็ยังต้องการสร้างความสัมพันธ์กับเพื่อนบ้านรอบข้าง โดยปกติแล้วชุมชนเหล่านี้ประกอบไปด้วยบ้าน 12-14 หลัง แม้ว่าทุกหลังจะมีห้องครัวเป็นของตนเอง แต่จะมีพื้นที่ครัวรวมหรือที่รับประทานอาหารรวม เพื่อจะได้นำอาหารมาแบ่งปันกันนอกบ้าน	4. ผู้หญิงโสด 40% ซื้อ คอนโดมิเนียมแบบ 1LDK (ขนาด 40-50 ตร.ม.) มักชวนเพื่อนมาสังสรรค์ในห้องนั่งเล่น ห้องครัวและพื้นที่รับประทานอาหาร ขณะที่กลุ่มผู้เช่าคิดว่าคอนโดมิเนียมเป็นสถานที่เพื่อใช้หลับนอนเท่านั้น 6. ปัญหาเรื่องที่อยู่อาศัยของผู้หญิงโสดในเมืองใหญ่ พบว่า รายได้ ผู้หญิงน้อยกว่าผู้ชาย ทำให้กำลังซื้อไม่พอ และบ้านส่วนใหญ่ออกแบบมาเพื่อครอบครัว หรือคู่แต่งงาน	- ข้อเสีย ขาดความเป็นส่วนตัว มีแผนยาก ต้องดูแลพ่อแม่ยามชรา 3. ผู้หญิงโสดเลือกที่จะเช่าที่อยู่มากขึ้น แต่บางส่วนเลือกที่จะซื้อเพื่อเป็นทรัพย์สินตอนแก่ และค่าผ่อนบ้านยังถูกกว่าค่าเช่า แต่การซื้ออาจถูกมองว่าไม่สนใจแต่งงาน 4. ส่วนใหญ่ขาดการวางแผนที่อยู่อาศัยในวัยเกษียณ ส่วนน้อยที่วางแผนเก็บเงินเพื่อซื้อบ้านพักคนชรา หรือย้ายไปอยู่ในประเทศแถบเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ เพราะค่าครองชีพถูกกว่า สะท้อนให้เห็นว่าขาดนโยบายด้านที่อยู่อาศัยที่รองรับกลุ่มคนเหล่านี้

ที่มา: จากการรวบรวมข้อมูลของผู้วิจัย

จากการศึกษาแนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ผู้วิจัยสามารถสรุปได้ดังนี้

1) ลักษณะคนโสด พบว่า คนโสด หมายถึง ผู้ที่ยังไม่เคยผ่านการสมรส (ไม่เคยผ่านพิธีแต่งงานหรือจดทะเบียนสมรส) และไม่เคยอยู่กินฉันท์สามีภรรยากับผู้ใด ซึ่งคนโสดส่วนใหญ่มีทัศนคติทางบวกต่อการเป็นโสด โดยมองว่าการอยู่เป็นโสดนั้นไม่ใช่เรื่องผิดปกติหรือเสียหาย และยังมีอิสระในการใช้ชีวิตได้ตามต้องการ ทำให้มีรูปแบบการดำเนินชีวิตที่หลากหลาย อย่างไรก็ตามสิ่งที่คนโสดต้องการที่สุดคือ เครือข่ายสังคม (เพื่อน) ที่สามารถแบ่งปันเรื่องราวร่วมกัน เอื้อเฟื้อกัน ติดต่อกันอย่างสม่ำเสมอ อีกทั้งผู้หญิงโสดมักหวาดหวั่นต่ออนาคตที่ไม่แน่นอนของตนเองว่าอาจต้องอยู่อย่างโดดเดี่ยวไร้ที่พึ่ง ดังนั้นผู้หญิงจึงสะสมปัจจัยพื้นฐานที่จะช่วยให้ทุกอย่างง่ายขึ้น ซึ่งก็คือเงินทองของมีค่า เนื่องจากผู้หญิงโสดกลัวความไม่มั่นคง ดังนั้นผู้หญิงโสดจึงกลัวความเสี่ยงในการลงทุน การเพิ่มพูนทรัพย์สินนั้นจึงเป็นการลงทุนซื้อทองเป็นหลัก รองลงมาคืออสังหาริมทรัพย์

2) ลักษณะการอยู่ในคอนโดมิเนียมและการใช้งาน พบว่า ปัจจุบันคนในเมืองใหญ่มีพฤติกรรมการอยู่อาศัยที่เปลี่ยนแปลงไปมากจากในอดีต อันเนื่องมาจากสภาพเศรษฐกิจและสังคมที่เปลี่ยนแปลงไป การใช้ชีวิตนอกบ้านเป็นส่วนใหญ่ มีความต้องการในการอยู่อาศัยในบ้านหรือที่พักเพียงแค่นอน นอน ทำความสะอาดร่างกายและเสื้อผ้าเป็นหลัก อีกทั้งการปรับตัวสูงขึ้นของราคาที่ดินในปัจจุบัน รวมไปถึงการลดขนาดของครอบครัวลงจากครอบครัวใหญ่กลายเป็นครอบครัวเดี่ยว อาคารชุดจึงเป็นการตอบโจทย์ของที่อยู่อาศัยได้ดีในสภาพการณ์ปัจจุบัน เนื่องจากอาคารชุดมักตั้งอยู่

ในทำเลใจกลางเมือง หรือมีบริเวณที่มีการขนส่งมวลชนที่สะดวกรวดเร็ว ซึ่งสามารถประหยัดทั้งเวลา และค่าใช้จ่ายในการเดินทาง หรือขนาดของครอบครัวที่เล็กกลง ทำให้การประกอบอาหารในครัวเป็นเรื่องที่ไม่จำเป็นมาก พื้นที่ครัวขนาดเล็ก ๆ ในอาคารชุดก็เพียงพอกับการประกอบหรืออุ่นอาหารเป็นครั้งคราว อย่างไรก็ตามมนุษย์ก็ยังคงมีความต้องการพื้นฐานในการใช้พื้นที่ออกเป็น 3 ด้านคือ ความต้องการทางด้านกายภาพ ความต้องการทางด้านจิตวิทยา และความต้องการด้านสังคม

3) ลักษณะอุปทานในตลาด พบว่า บริษัทพัฒนาอสังหาริมทรัพย์มีการพัฒนาโครงการสำหรับผู้หญิงโสดโดยเฉพาะทั้งในแนวราบและแนวสูงในกรุงเทพมหานครเพิ่มมากขึ้น รวมถึงการจัดบริการต่าง ๆ ที่จะคอยอำนวยความสะดวกให้แก่ผู้หญิงโสดในการอยู่อาศัยตามลำพังให้ดียิ่งขึ้น โดยคอนโดมิเนียมจะเน้นห้องพักที่มีตู้เสื้อผ้าตู้รองเท้าขนาดใหญ่แบบ Walk-in closet กระจกบานใหญ่ พื้นที่เก็บของที่มากขึ้น ฟังก์ชัน Smart room รวมไปถึงสิ่งอำนวยความสะดวกภายในโครงการ ไม่ว่าจะเป็น Infinity Edge Pool ห้องออกกำลังกายแยกชายหญิง ห้องโยคะ Lady Parking เป็นต้น ซึ่งการพัฒนาอุปทานที่อยู่อาศัยดังกล่าวสะท้อนให้เห็นถึงอุปสงค์หรือความต้องการของคนโสดในด้านที่อยู่อาศัยที่เพิ่มขึ้น

4) จากงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ในการเลือกคอนโดมิเนียมผู้หญิงโสดจะให้ความสำคัญกับทำเลที่ตั้งและเพื่อนบ้านมากกว่าขนาดและราคาห้อง โดยที่คำนึงถึงความปลอดภัยของทำเลที่ตั้ง การเดินทางสะดวก ใกล้สถานีรถไฟฟ้า และรายล้อมไปด้วยสิ่งอำนวยความสะดวกต่าง ๆ ครบครัน อีกทั้งยังต้องการระบบรักษาความปลอดภัยที่มีระบบการเข้าออกที่ดี ภายในโครงการมีสิ่งอำนวยความสะดวกต่าง ๆ โดยเฉพาะพื้นที่ออกกำลังกาย พื้นที่สังสรรค์รวม และระบบการดูแลจัดการที่ดี รวมถึงภายในห้องต้องได้รับแสงสว่างจากธรรมชาติไม่น้อยจนเกินไป ซึ่งกลุ่มผู้หญิงโสดบางส่วนซื้อคอนโดมิเนียมไว้เพื่อเก็บเป็นทรัพย์สินยามแก่ชรา แต่ส่วนใหญ่ยังขาดการวางแผนด้านที่อยู่อาศัยในวัยเกษียณ มีเพียงส่วนน้อยที่วางแผนเก็บเงินเพื่อซื้อบ้านพักคนชรา หรือย้ายไปอยู่ในประเทศแถบเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ เพราะค่าครองชีพที่ถูกกว่า ซึ่งสะท้อนให้เห็นว่ายังขาดนโยบายด้านที่อยู่อาศัยที่รองรับกลุ่มคนเหล่านี้โดยเฉพาะ

แม้ว่ากลุ่มผู้หญิงโสดจะเป็นกลุ่มผู้บริโภคที่มีขนาดใหญ่ แต่กลับถูกมองข้ามหรือไม่ได้รับความสนใจมากนัก ในด้านที่อยู่อาศัยส่วนใหญ่ไม่ได้ออกแบบมาเพื่อกลุ่มผู้หญิงโสดโดยเฉพาะ ทำให้ไม่สามารถตอบสนองความต้องการของกลุ่มเหล่านี้ได้อย่างเหมาะสม โดยงานวิจัยที่ผ่านมาพบว่าได้มีการศึกษาเกี่ยวกับการเลือกซื้อที่อยู่อาศัยในภาพรวม แต่ยังขาดลักษณะการอยู่อาศัยในคอนโดมิเนียม ผู้วิจัยจึงทำการศึกษาทัศนคติต่อการอยู่อาศัยในคอนโดมิเนียม ทั้งลักษณะการอยู่อาศัย ความพึงพอใจ และปัญหาในการอยู่อาศัย จากกลุ่มตัวอย่างเป็นกลุ่มผู้หญิงโสดอายุตั้งแต่ 30 ปี ขึ้นไปที่อาศัยอยู่ตามลำพังในคอนโดมิเนียมในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล ซึ่งจะนำแนวคิดด้านรูปแบบความเป็นโสด พฤติกรรมการอยู่อาศัย และลักษณะคอนโดมิเนียมไปกำหนดกรอบแนวคิดต่อไปในบทที่ 3

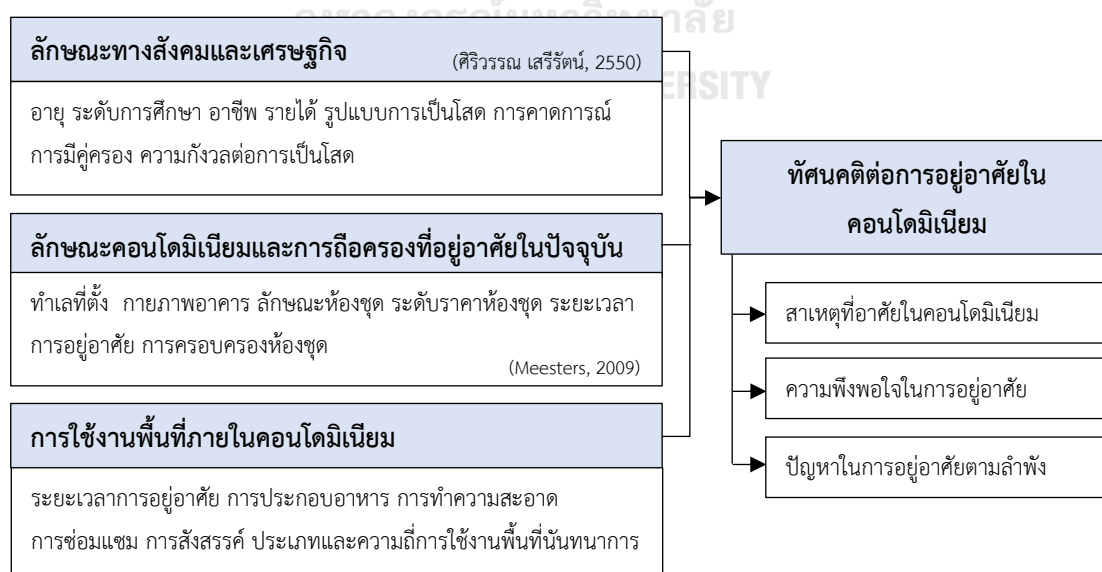
บทที่ 3

ระเบียบวิธีวิจัย

จากการทบทวนแนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ได้นำมาสู่การวิจัยเรื่อง “ทัศนคติของผู้หญิงโสดอายุตั้งแต่ 30 ปีขึ้นไปต่อการอยู่อาศัยในคอนโดมิเนียมในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล” เป็นการวิจัยเชิงปริมาณ โดยใช้วิธีการวิจัยสำรวจ (Survey Research) มีการเก็บข้อมูลในรูปแบบของการวัดผลครั้งเดียว (One-shot Description Study) โดยใช้แบบสอบถาม (Questionnaire) เป็นเครื่องมือในการเก็บข้อมูล จากนั้นจึงนำข้อมูลที่ได้อามาวิเคราะห์เพื่อหาข้อสรุปตามแนวทางของวัตถุประสงค์งานวิจัย ซึ่งผู้วิจัยได้กำหนดรายละเอียดของแนวทางในการดำเนินการวิจัยในเรื่องของกรอบแนวคิด ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง ขั้นตอนการศึกษา การเก็บรวบรวมข้อมูล และการวิเคราะห์ข้อมูล ดังนี้

3.1 กรอบแนวคิดในงานวิจัย

ในการศึกษาวิจัยได้กำหนดแนวคิดที่สำคัญ ประกอบไปด้วย 4 ส่วนหลัก ๆ คือ ลักษณะด้านประชากรศาสตร์ ทัศนคติต่อการเป็นโสด ลักษณะที่อยู่อาศัย และพฤติกรรมการใช้งานพื้นที่ ซึ่งทั้งสี่ส่วนมีผลต่อการอยู่อาศัยในคอนโดมิเนียมของผู้หญิงโสดในเขตกรุงเทพฯ และปริมณฑล โดยจะแสดงถึงลักษณะการอยู่อาศัย ปัญหาและความต้องการของผู้หญิงโสดในการอยู่อาศัยในคอนโดมิเนียม (ภาพที่ 3.1)

ภาพที่ 3.1 กรอบแนวคิดในงานวิจัย

ที่มา : ผู้วิจัย (2563)

3.2 ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ทำการวิจัยกับกลุ่มผู้หญิงโสดที่มีอายุตั้งแต่ 30 ปีขึ้นไป ที่อาศัยอยู่ในคอนโดมิเนียมตามลำพังในเขตกรุงเทพมหานคร เนื่องจากประชากรมีขนาดใหญ่และไม่ทราบจำนวนประชากรที่แน่นอน ดังนั้นขนาดตัวอย่างสามารถคำนวณได้จากสูตรไม่ทราบขนาดตัวอย่างของ W.G. Cochran โดยกำหนดระดับค่าความเชื่อมั่นร้อยละ 95 และระดับค่าความคลาดเคลื่อนร้อยละ 5 (กัลยา วาณิชย์บัญชา, 2549: 74) ซึ่งสูตรในการคำนวณที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้คือ

$$\text{สูตร} \quad n = \frac{P(1-P)Z^2}{E^2}$$

เมื่อ n แทน ขนาดตัวอย่าง

P แทน สัดส่วนของประชากรที่ผู้วิจัยกำลังสุ่ม .50

Z แทน ระดับความเชื่อมั่นที่ผู้วิจัยกำหนดไว้ Z มีค่าเท่ากับ 1.96 ที่ระดับความเชื่อมั่น ร้อยละ 95 (ระดับ .05)

E แทน ค่าความผิดพลาดสูงสุดที่เกิดขึ้น = .05

สามารถแทนค่าในสูตรได้

$$n = \frac{(.05)(1-.5)(1.96)^2}{(.05)^2}$$

$$= 384.16$$

จากการคำนวณโดยแทนค่าในสูตร ขนาดกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้มีอย่างน้อย 385 คน อย่างไรก็ตาม เนื่องจากผู้วิจัยได้ใช้วิธีการเก็บข้อมูลโดยใช้แบบสอบถามออนไลน์ จึงต้องมีกลุ่มตัวอย่างขนาดมากกว่าจำนวนที่คำนวณได้ เพื่อให้ผลการวิจัยมีความน่าเชื่อถือ โดยสามารถคำนวณได้จากสูตรของ Dillman (2000) ซึ่งกล่าวว่าขนาดตัวอย่างที่เหมาะสมสำหรับการสำรวจออนไลน์ในกลุ่มประชากรที่ไม่ทราบจำนวนที่แน่ชัดควรอยู่ที่ 1,067 ตัวอย่าง (Lang, 2002: 4) ในงานวิจัยนี้ ผู้วิจัยสามารถเก็บตัวอย่างวิจัยได้ 1,143 ตัวอย่าง

วิธีการคัดกรองกลุ่มตัวอย่างที่จะเข้ามาในกลุ่มตัวอย่างที่จะศึกษาครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ใช้คำถามแรกที่คัดกรองกลุ่มตัวอย่างคือ “สถานภาพของท่าน” และคำถามถัดมา คือ “ท่านอาศัยอยู่กับใคร” เพื่อเป็นการคัดกรองผู้ตอบตามสถานภาพสมรส คือ “โสด” โดยที่ผู้วิจัยได้ยอมรับเอาคำตอบที่ผู้ตอบ

ให้ในการแจ้งสถานภาพสมรสของตนเอง และมีได้ซักถามถึงลงไปกว่าที่ได้รับรายงาน แม้จะตระหนักถึงข้อเท็จจริงและสถานการณ์การใช้ชีวิตคู่ของคนหนุ่มสาวปัจจุบันว่าได้มีการเปลี่ยนแปลงไปจากเดิมมาก โดยเฉพาะอย่างยิ่งการอยู่กินกันฉันท์สามีภรรยา แต่ยังไม่ได้ทำการสมรส (co-habitation) ซึ่งในอนาคตอาจจะเกิดการสมรสหรือแยกจากกันก็เป็นไปได้

3.2.1 การกำหนดอายุกลุ่มตัวอย่าง

ในงานวิจัยครั้งนี้ได้กำหนดกลุ่มประชากรเป้าหมายเป็นผู้หญิงโสดอายุ 30-49 ปี โดยเป็นผู้อยู่อาศัยทั้งผู้ซื้อและผู้เช่าที่อยู่ตามลำพังในคอนโดมิเนียมในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล เนื่องจากในงานวิจัยที่ผ่านมาที่ศึกษาเกี่ยวกับคนโสด ส่วนใหญ่มักสำรวจคนโสดในช่วงอายุวัยเลข 3 ขึ้นไป ซึ่งถือเป็นวัยที่เข้าสู่โลกของความเป็นผู้ใหญ่เต็มตัว (ชอลดา วาดนัม, 2553; ชัญญา ลีศัตร์พ่าย, 2546; ธันยุดา บุรณวุฒิ, 2553) เป็นช่วงอายุที่มีการเปลี่ยนแปลงและแนวโน้มที่สูงขึ้น โดยยิ่งช่วงอายุสูงขึ้นก็จะมีอัตราการเปลี่ยนแปลงในการครองโสดเพิ่มมากขึ้น

3.2.2 การเข้าถึงกลุ่มตัวอย่าง

ผู้วิจัยใช้วิธีการเลือกกลุ่มตัวอย่างแบบไม่ใช้ความน่าจะเป็น (Non-Probability Sampling Techniques) เนื่องจากประชากรผู้หญิงโสดในกรุงเทพมหานครและปริมณฑลไม่ปรากฏจำนวนที่ชัดเจนในปัจจุบัน จึงไม่สามารถใช้วิธีการเลือกกลุ่มตัวอย่างแบบใช้ความน่าจะเป็นได้ ผู้วิจัยจึงใช้วิธีการสุ่มตัวอย่างจากหลายแหล่งข้อมูล (ตารางที่ 3.1) ดังนี้

1) แหล่งข้อมูลแอปพลิเคชันไลน์ (LINE) การใช้การเลือกกลุ่มตัวอย่างแบบใช้เกณฑ์ผู้วิจัยหรือเฉพาะเจาะจง (Judgmental or Purposive Sampling) โดยผู้วิจัยส่งข้อความหาคนรู้จักที่เข้าเกณฑ์ในแอปพลิเคชัน LINE ให้ช่วยตอบแบบสอบถามและฝากส่งต่อ จำนวนประมาณ 200 ตัวอย่าง

2) แหล่งข้อมูลกลุ่มคนโสดในเฟซบุ๊ก (Facebook) และกระทู้ในเว็บไซต์พันทิป (Pantip) เป็นการเลือกกลุ่มตัวอย่างแบบตามสะดวก (Convenience Sampling) (1) ผู้วิจัยประกาศลงในกลุ่ม Facebook ‘คนโสด’, ‘สาวโสด’ และ ‘รู้ไหม ใครโสด’ ซึ่งเป็นกลุ่มพูดคุยของคนโสด รวมถึงการส่งข้อความหาสมาชิกในกลุ่ม เพื่อขอความอนุเคราะห์ในการตอบแบบสอบถาม จำนวนประมาณ 400 ตัวอย่าง (2) ผู้วิจัยตั้งกระทู้ลงในเว็บไซต์ Pantip ในห้อง ‘ศาลาคนโสด’ ซึ่งเป็นห้องพูดคุยของกลุ่มคนโสด และห้อง ‘ชายคา’ ซึ่งเป็นห้องพูดคุยเกี่ยวกับที่อยู่อาศัย รวมถึงการส่งข้อความหาผู้ที่พูดคุยในกระทู้เกี่ยวกับผู้หญิงโสดที่อาศัยในคอนโดมิเนียม เพื่อขอความอนุเคราะห์ในการตอบแบบสอบถาม จำนวนประมาณ 400 ตัวอย่าง

ตารางที่ 3.1 การเลือกประชากรและกลุ่มตัวอย่างในงานวิจัย

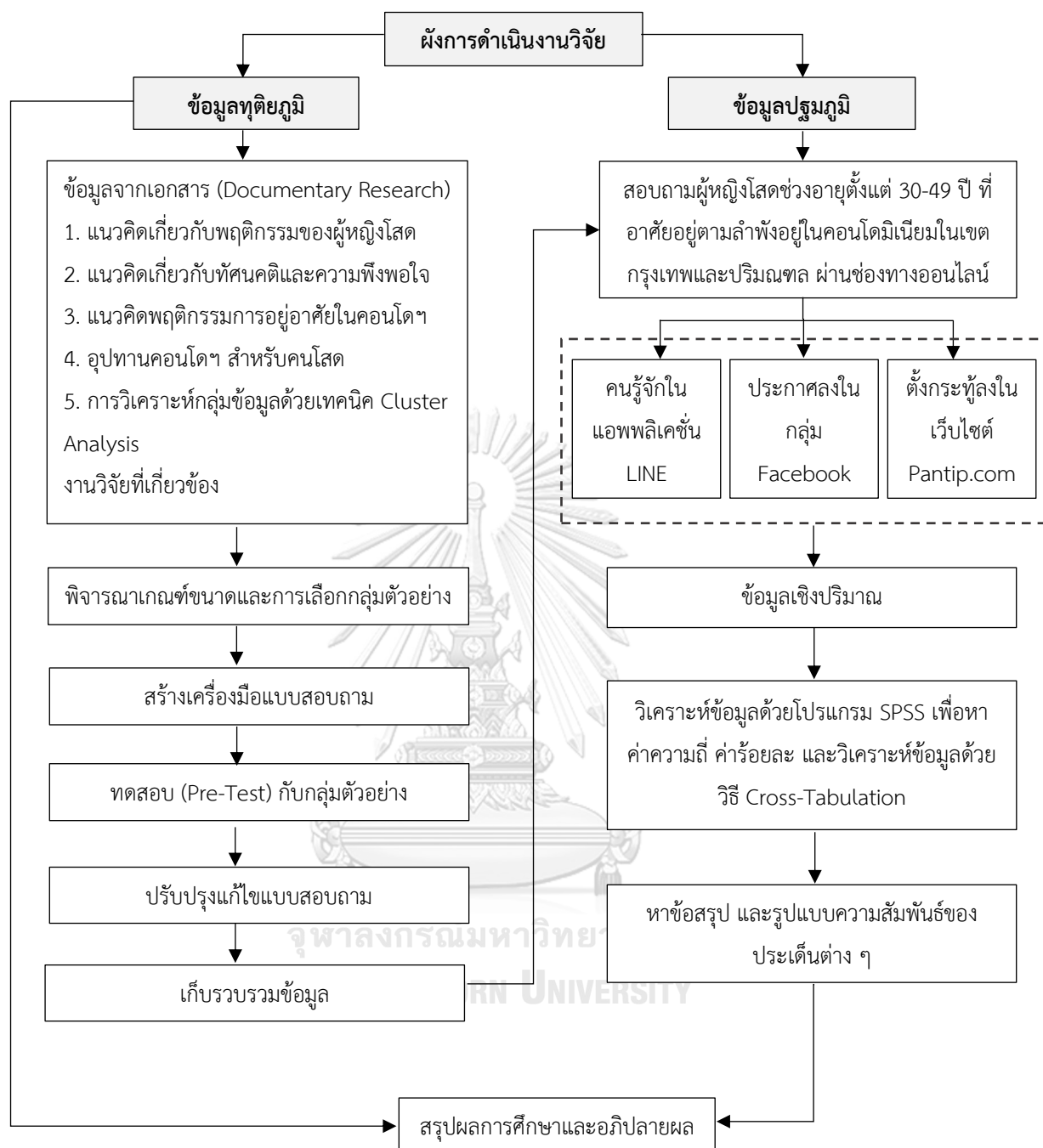
	การเข้าถึงกลุ่มตัวอย่าง	จำนวนตัวอย่าง
วิธีที่ 1	ส่งข้อความหาคนรู้จักของผู้วิจัยที่เข้าเกณฑ์ในงานวิจัยผ่านแอปพลิเคชัน LINE	200
วิธีที่ 2	ประกาศลงในกลุ่ม Facebook คนโสด (กลุ่ม 'คนโสด', 'สาวโสด' และ 'รู้ไหม ใครโสด')	400
วิธีที่ 3	ตั้งกระทู้ลงในเว็บไซต์ Pantip.com (ห้อง 'ศาลาคนโสด' และ 'ชายคา')	400
		1,000

ที่มา : การวิเคราะห์ข้อมูลของผู้วิจัย

จากการรวบรวมข้อมูลด้วยวิธีดังกล่าว ผู้วิจัยได้กลุ่มตัวอย่างรวมทั้งสิ้น 1,143 ตัวอย่าง โดยเก็บข้อมูลตั้งแต่วันที่ 15 พฤศจิกายน 2563 - 5 กุมภาพันธ์ 2564

3.3 ขั้นตอนการศึกษา

การวิจัยครั้งนี้มีการอ้างอิงข้อมูลจากเอกสาร ซึ่งรวบรวมข้อมูลแนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง เพื่อนำมากำหนดขนาดและการเลือกกลุ่มตัวอย่าง รวมถึงสร้างเครื่องมือในงานวิจัยเป็นแบบสอบถาม แล้วทำการทดสอบกับกลุ่มตัวอย่าง พร้อมทั้งปรับปรุงแก้ไขเครื่องมือในงานวิจัย หลังจากนั้นดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลจาก 3 แหล่งข้อมูล ทำการจัดระเบียบข้อมูล พร้อมทั้งวิเคราะห์หาข้อสรุปและหารูปแบบความสัมพันธ์ของประเด็นต่าง ๆ สรุปผลการศึกษาและอภิปรายผล ดังแสดงในผังการดำเนินงานวิจัยนี้ (ภาพที่ 3.2)

ภาพที่ 3.2 ผังการดำเนินงานวิจัย

ที่มา : ผู้วิจัย (2563)

3.4 การเก็บรวบรวมข้อมูล

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงสำรวจ (Survey Research) แบบวัดครั้งเดียว (One-shot Description Study) โดยใช้แบบสอบถาม (Questionnaire) เป็นเครื่องมือในการเก็บข้อมูล

3.4.1 การเก็บรวบรวมข้อมูล

3.4.1.1 ข้อมูลทุติยภูมิ (Secondary Data)

- 1) ศึกษาและรวบรวมข้อมูลที่สอดคล้องกับวัตถุประสงค์ในงานวิจัย แนวคิด และ ทฤษฎี จากหนังสือ บทความ เอกสารทางวิชาการ และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับทัศนคติและการดำเนิน ชีวิตของผู้หญิงโสด รวมทั้งพฤติกรรมการอยู่อาศัยและการใช้พื้นที่ในคอนโดมิเนียม
- 2) รวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับที่อยู่อาศัยสำหรับผู้หญิงโสดทั้งในและต่างประเทศ

3.4.1.2 ข้อมูลปฐมภูมิ (Primary Data)

ผู้วิจัยทำการเก็บข้อมูลจากผู้หญิงโสดอายุตั้งแต่ 30 ปีขึ้นไปโดยใช้แบบสอบถาม ออนไลน์ ซึ่งครอบคลุมประเด็นข้อมูลทั่วไปและลักษณะที่อยู่อาศัยของผู้ตอบแบบสอบถาม ลักษณะ การใช้งานพื้นที่ภายในห้องพักและพื้นที่นันทนาการ ปัญหาและความต้องการในการอยู่อาศัยใน คอนโดมิเนียม โดยการนำแบบสอบถามไปกระจายบนช่องทางออนไลน์

3.4.2 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

งานวิจัยนี้ใช้แบบสอบถาม (Questionnaire) เป็นเครื่องมือที่ใช้ในการเก็บข้อมูล ในลักษณะ ที่ให้ผู้ตอบแบบสอบถามกรอกด้วยตนเอง (Self Administration) แล้วนำผลการเก็บข้อมูลมา วิเคราะห์เพื่อหาข้อสรุปตามแนวทางของวัตถุประสงค์การวิจัย คำถามแต่ละชุดจะประกอบไปด้วย แบบสอบถามเพื่อคัดกรองกลุ่มตัวอย่างในการตอบแบบสอบถาม (Screening Questionnaire) และ แบบสอบถามหลัก (Main Questionnaire) โดยมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

1. แบบสอบถามเพื่อคัดกรองกลุ่มตัวอย่างในการตอบแบบสอบถาม (Screening Questionnaire) ประกอบด้วย คำถามเกี่ยวกับสถานภาพปัจจุบัน เพศสภาพ ช่วงอายุ ทำเลที่ตั้ง ของคอนโดมิเนียม และรูปแบบการอยู่อาศัย โดยผู้ที่ถูกเลือกต้องมีสถานภาพโสด มีอายุ 30-49 ปี และอาศัยอยู่ตามลำพังในคอนโดมิเนียมในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล เท่านั้น

2. แบบสอบถามหลัก (Main Questionnaire) ประกอบด้วยคำถามทั้งหมด 42 ข้อ แบ่ง ออกเป็น 5 ส่วน โดยให้กลุ่มตัวอย่างเลือกตอบจากคำตอบที่กำหนดไว้ (Multiple Choices) ดังนี้

ส่วนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม จำนวน 7 ข้อ
ประกอบด้วย อายุ, ระดับการศึกษา, อาชีพ, รายได้, รูปแบบความเป็นโสด, ระยะเวลาคาด ว่าจะมีคู่, ความกังวลต่อความโสด

ส่วนที่ 2 ลักษณะคอนโดมิเนียมและการครอบครองที่อยู่อาศัยในปัจจุบัน จำนวน 11 ข้อ
ประกอบด้วย สาเหตุในการเลือกอยู่ในคอนโดมิเนียม, ทำเลที่ตั้ง, ระยะห่างจากสถานี รถไฟฟ้า, รูปแบบคอนโดมิเนียม, อายุคอนโดมิเนียม, รูปแบบห้อง, ขนาดห้อง, ระดับราคา ห้อง, ระยะเวลาที่อาศัยในคอนโดมิเนียม, ระยะเวลาที่คาดว่าจะอาศัยต่อในคอนโดมิเนียม, การครอบครองห้องชุด

- ส่วนที่ 3 ลักษณะการอยู่อาศัยในคอนโดมิเนียมในปัจจุบัน จำนวน 12 ข้อ
ประกอบด้วย วันที่พักอาศัยในคอนโดมิเนียม, ระยะเวลาอยู่อาศัยในที่พักในวันหยุด, รูปแบบอาหารที่รับประทาน, ความถี่ในการประกอบอาหาร, ความถี่การใช้บริการบริษัททำความสะอาดห้องพัก, รูปแบบการทำความสะอาดเสื้อผ้า, บุคคลที่ซ่อมแซมอุปกรณ์ภายในห้องพัก, ความถี่การสังสรรค์ภายในห้อง, งานอดิเรก, ประเภทการใช้งานพื้นที่นันทนาการ, ความถี่และเวลาในการใช้งานพื้นที่นันทนาการ
- ส่วนที่ 4 ความพึงพอใจและปัญหาในการอยู่อาศัยในคอนโดมิเนียม จำนวน 5 ข้อ
ประกอบด้วย ระดับความพึงพอใจต่อการอยู่อาศัย, ปัจจัยสร้างความพึงพอใจต่อการอยู่อาศัย, ระดับความเหงาในการอยู่อาศัย, ความกังวลในการอยู่อาศัย, ปัญหาที่ประสบในการอาศัยอยู่ตามลำพัง
- ส่วนที่ 5 ที่อยู่อาศัยที่ต้องการในอนาคต จำนวน 7 ข้อ
ประกอบด้วย ปัจจัยในการเลือกคอนโดมิเนียมในอนาคต, สถานที่ที่ควรอยู่รอบคอนโดมิเนียม, ความต้องการพื้นที่นันทนาการในคอนโดมิเนียม, ความต้องการบริการในคอนโดมิเนียม, การวางแผนที่อยู่อาศัยในวัยเกษียณ, รูปแบบที่อยู่อาศัยในวัยเกษียณ, บุคคลที่อยู่อาศัยร่วมในวัยเกษียณ

3.5 การวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูลเชิงปริมาณ ผู้วิจัยนำข้อมูลจากแบบสอบถามจำนวนทั้งสิ้น 1,143 ชุด และตรวจสอบความสมบูรณ์และความถูกต้องแล้ว จึงทำการแปลงผลข้อมูลวิจัยเพื่อทำการลงรหัส (Coding) แล้วนำข้อมูลไปประมวลผลบนโปรแกรม SPSS เพื่อให้ได้ผลการศึกษา ซึ่งจะได้ข้อมูลเชิงปริมาณเป็นค่าความถี่ ค่าร้อยละ และการวิเคราะห์ข้อมูลด้วยวิธี Cross-Tabulation ผู้วิจัยได้ทำการวิเคราะห์ข้อมูลที่ได้ด้วยการใช้สถิติเชิงพรรณนา (Descriptive Statistic)

นอกจากนี้ ผู้วิจัยได้จัดกลุ่มแบ่งประเภทผู้หญิงโสดจากกิจกรรมที่ทำในเวลาว่าง ใช้สถิติในการวิเคราะห์การจัดกลุ่ม (Cluster Analysis) โดยโปรแกรม SPSS ด้วยการวิเคราะห์กลุ่มแบบไม่เป็นขั้นตอน (Nonhierarchical Cluster Analysis หรือเรียกว่า K-Means Cluster Analysis) ซึ่งผู้วิจัยเลือกใช้เทคนิค K-Means เนื่องจากมีจำนวนข้อมูลมาก ($n = 1,143$) ซึ่งกัลยา วานิชย์บัญชา (2548) กล่าวว่า เทคนิค K-Means ใช้เมื่อมีจำนวน Case หรือจำนวนข้อมูลมาก โดยทั่วไปจะนิยมใช้เมื่อ $n \geq 200$ สำหรับการกำหนดจำนวนกลุ่มที่เหมาะสม ผู้วิจัยจะต้องกำหนดเองว่าต้องการแบ่งเป็นกี่กลุ่ม ด้วยเหตุนี้ ผู้วิจัยได้ทำการวิเคราะห์ด้วยวิธี K-Means หลายๆ ครั้ง แต่แต่ละครั้งกำหนดจำนวนกลุ่มแตกต่างกันไปตั้งแต่ 2, 3, 4 และ 5 กลุ่ม ผู้วิจัยทดสอบโดยแทนค่าแต่ละกลุ่มด้วยค่าเฉลี่ยของกลุ่มซึ่ง

ใช้เป็นจุดศูนย์กลาง (Centroid) ของกลุ่มในการวัดระยะห่างของข้อมูลในกลุ่มเดียวกัน และสรุปผลการศึกษาในประเด็นต่าง ๆ เพื่อให้ตอบรับกับวัตถุประสงค์ในการวิจัยด้วยวิธีการเขียนบรรยายข้อมูลพร้อมอ้างอิงทฤษฎี แนวคิด และงานวิจัยที่ได้ค้นคว้ามา

ตารางที่ 3.2 การแบ่งกลุ่มประเภทผู้หญิงโสด

การแบ่งกลุ่มประเภท ผู้หญิงโสด		จำนวนสมาชิกภายในกลุ่ม (คน)					รวม
		กลุ่ม 1	กลุ่ม 2	กลุ่ม 3	กลุ่ม 4	กลุ่ม 5	
จำนวน ประเภท	2 ประเภท	883	260	-	-	-	1,143
	3 ประเภท	224	525	394	-	-	1,143
	4 ประเภท	284	459	183	217	-	1,143
	5 ประเภท	216	122	645	67	93	1,143

ที่มา: ผู้วิจัย (2563)

ผู้วิจัยได้พิจารณากำหนดการแบ่งกลุ่มผู้หญิงโสดตามกิจกรรมที่ทำในเวลาว่างออกเป็น 4 กลุ่ม หลังจากที่ได้เปรียบเทียบกับจำนวนกลุ่ม 2, 3 และ 5 กลุ่มแล้ว พบว่า การกำหนดการแบ่งกลุ่มที่ 4 นั้นสามารถอธิบายลักษณะของกลุ่มด้วยตัวแปรได้อย่างเหมาะสม อีกทั้งยังมีจำนวนตัวอย่างในแต่ละกลุ่มที่เหมาะสมด้วย โดยในการประมวลผลทำการคำนวณ ค่าเฉลี่ย หรือค่ากลางของแต่ละ Cluster ที่เปลี่ยนไปในแต่ละรอบของการคำนวณรวม 6 รอบ (Iteration) จึงไม่พบการเปลี่ยนแปลงของค่ากลาง และได้จำนวนสมาชิกของแต่ละกลุ่มดังตารางที่ 3.3

ตารางที่ 3.3 เปรียบเทียบค่าดัชนีเฉลี่ยในแต่ละกลุ่ม

ตัวแปร	กลุ่มที่ 1	กลุ่มที่ 2	กลุ่มที่ 3	กลุ่มที่ 4
ท่องเที่ยว	1.42762	-0.69985	-0.00232	-0.38612
ปลูกต้นไม้	-0.18665	-0.28243	-0.21226	1.02069
อ่านหนังสือ	-0.33696	-0.22150	0.06991	0.85057
ดูภาพยนตร์/ซีรีส์	-0.21172	-0.18998	0.17947	0.52757
ทำงานบ้าน	-0.24765	-0.23554	-0.00300	0.82486
ออกกำลังกาย	-0.21619	-0.01987	0.23600	0.12593
ช้อปปิ้งออนไลน์	-0.23998	-0.26408	1.29869	-0.22255
เล่นโซเชียลมีเดีย	-0.43925	-0.43925	2.27461	-0.41424

ที่มา: ผู้วิจัย (2563)

จากตารางที่ 3.3 แสดงให้เห็นถึงค่าเฉลี่ยตัวแปรที่ Standardized แล้ว ซึ่งเป็นค่ากลางของแต่ละ Cluster จะพบว่าค่าเฉลี่ยของตัวแปร ท่องเที่ยว แตกต่างกันเมื่ออยู่ Cluster ที่ต่างกัน และแตกต่างกันมากเมื่อเทียบกับตัวแปรอื่น ๆ นั่นคือ ค่าเฉลี่ยของ ท่องเที่ยว ในกลุ่มที่ 1 เท่ากับ 1.43 หรือมากกว่าค่าเฉลี่ยรวม 1.43 เท่าของค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน ขณะที่ของกลุ่มที่ 4 เท่ากับ -.39 หรือน้อยกว่าค่าเฉลี่ยรวมถึง .39 เท่าของค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ คือ สถิติเชิงพรรณนา (Descriptive Statistic) เพื่อวิเคราะห์ลักษณะทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม เป็นการนำเสนอข้อมูลทั่วไปของกลุ่มตัวอย่าง โดยนำเสนอข้อมูลด้วยตารางแจกแจงความถี่ (frequency) ที่ระบุค่าของข้อมูลเป็นอัตราร้อยละ (Percentage) และใช้การวิเคราะห์ข้อมูลด้วยวิธี Cross-Tabulation

รายละเอียดตัวแปรที่ใช้ในการวิจัย มีดังตารางที่ 3.4

ตารางที่ 3.4 ตัวแปรในการวิจัย

เรื่องที่ศึกษา		ตัวแปรในการศึกษา
1. ลักษณะผู้หญิงโสด	ลักษณะทางสังคม เศรษฐกิจ	อายุ, ระดับการศึกษา, อาชีพ, รายได้
	ความเป็นโสด	รูปแบบความเป็นโสด, ระยะเวลาคาดว่าจะมีคู่, ความกังวลต่อความโสด
2. การอยู่อาศัยในคอนโด	ลักษณะคอนโดมิเนียมและการครอบครองที่อยู่อาศัยในปัจจุบัน	สาเหตุในการเลือกอยู่ในคอนโดมิเนียม, ทำเลที่ตั้ง, ระยะห่างจากสถานีรถไฟฟ้า, รูปแบบคอนโดมิเนียม, อายุคอนโดมิเนียม, รูปแบบห้อง, ขนาดห้อง, ระดับราคาห้อง, ระยะเวลาที่อาศัยในคอนโดมิเนียม, ระยะเวลาที่คาดว่าจะอาศัยต่อในคอนโดมิเนียม, การครอบครองห้องชุด
	ลักษณะการอยู่อาศัยในคอนโดมิเนียม	วันที่พักอาศัยในคอนโดมิเนียม, ระยะเวลาอยู่อาศัยในที่พักในวันหยุด, รูปแบบอาหารที่รับประทาน, ความถี่ในการประกอบอาหาร, ความถี่การใช้บริการบริษัททำความสะอาดห้องพัก, รูปแบบการทำความสะอาดเสื้อผ้า, บุคคลที่ซ่อมแซมอุปกรณ์ภายในห้องพัก, ความถี่การสังสรรค์ภายในห้อง, งานอดิเรก, ประเภทการใช้งานพื้นที่นันทนาการ, ความถี่และเวลาในการใช้งานพื้นที่นันทนาการ
3. ความพึงพอใจและปัญหาในการอยู่อาศัย	ความพึงพอใจต่อการอยู่อาศัย	ระดับความพึงพอใจต่อการอยู่อาศัย, ปัจจัยสร้างความพึงพอใจต่อการอยู่อาศัย, ระดับความเหงาในการอยู่อาศัย
	ปัญหา	ความกังวลในการอยู่อาศัย, ปัญหาที่ประสบในการอาศัยอยู่ตามลำพัง

ตารางที่ 3.4 (ต่อ) ตัวแปรในการวิจัย

เรื่องที่ศึกษา		ตัวแปรในการศึกษา
4. ที่อยู่อาศัยที่ ต้องการใน อนาคต	การเลือกและความ ต้องการในที่อยู่ อาศัย	ปัจจัยในการเลือกคอนโดมิเนียมในอนาคต, สถานที่ที่ควรอยู่รอบ คอนโดมิเนียม, ความต้องการพื้นที่นันทนาการในคอนโดมิเนียม, ความ ต้องการบริการในคอนโดมิเนียม
	การวางแผนที่อยู่ อาศัยในวัยเกษียณ	การวางแผนที่อยู่อาศัย, รูปแบบที่อยู่อาศัย, บุคคลที่อยู่อาศัยร่วม

ที่มา: ผู้วิจัย (2563)

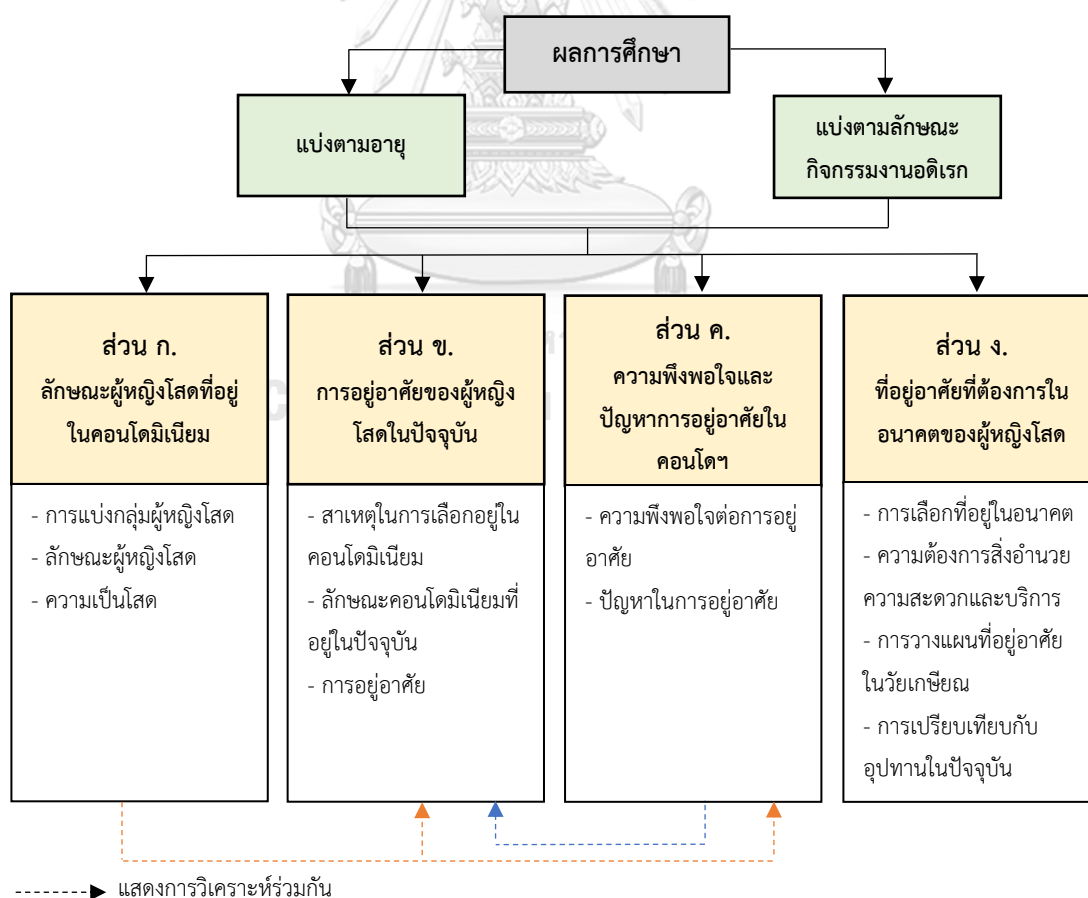
จากตัวแปรข้างต้นผู้วิจัยได้ทำการสร้างแบบสอบถามในหัวข้อเรื่อง ทักษะของผู้หญิงโสด
อายุตั้งแต่ 30 ปีขึ้นไปต่อการอยู่อาศัยในคอนโดมิเนียมในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล ซึ่งผลการศึกษาที่
ได้จะแสดงรายละเอียดทั้งหมดในบทถัดไป

บทที่ 4

ผลการศึกษา

การวิจัยเรื่อง “ทัศนคติของผู้หญิงโสดอายุตั้งแต่ 30 ปีขึ้นไปต่อการอยู่อาศัยในคอนโดมิเนียมในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล” เป็นการวิจัยเชิงสำรวจ (Survey Research) แบบวัดครั้งเดียว (One-shot Description Study) โดยใช้แบบสอบถาม (Questionnaire) เป็นเครื่องมือในการเก็บข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่างผู้หญิงโสด อายุตั้งแต่ 30 ปีขึ้นไป ที่อาศัยอยู่ตามลำพังในคอนโดมิเนียมในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล จำนวนทั้งสิ้น 1,143 คน โดยนำเสนอข้อมูลในส่วนนี้ ผ่านการวิเคราะห์เชิงพรรณนาโดยใช้ค่าความถี่ อัตราร้อยละ และการวิเคราะห์ข้อมูลด้วยวิธี Cross-Tabulation ซึ่งผลการศึกษาผู้วิจัยแบ่งออกเป็น 4 ส่วนหลัก ประกอบด้วย ส่วน ก. ลักษณะผู้หญิงโสดที่อยู่ในคอนโดมิเนียม ส่วน ข. การอยู่อาศัยของผู้หญิงโสดในปัจจุบัน ส่วน ค. ความพึงพอใจและปัญหาการอยู่อาศัยในคอนโดมิเนียม และ ส่วน ง. ที่อยู่อาศัยที่ต้องการในอนาคตของผู้หญิงโสด

ภาพที่ 4.1 แผนผังแสดงลำดับเนื้อหา

ที่มา: ผู้วิจัย (2564)

ส่วน ก. ลักษณะผู้หญิงโสดที่อยู่ในคอนโดมิเนียม

เนื้อหาในส่วนนี้จะประกอบไปด้วย 3 ส่วน คือ 1) การแบ่งกลุ่มผู้หญิงโสด 2) ลักษณะผู้หญิงโสด และ 3) ความเป็นโสด ซึ่งมีรายละเอียดดังนี้

4.1 การแบ่งกลุ่มผู้หญิงโสด

ผู้วิจัยพิจารณาลักษณะของผู้หญิงโสดที่อาศัยในคอนโดมิเนียมเป็น 2 ลักษณะคือ แบ่งตามกลุ่มอายุ และแบ่งตามลักษณะกิจกรรมงานอดิเรกซึ่งเป็นปัจจัยหนึ่งที่สะท้อนบุคลิกภาพและการใช้ชีวิต ดังนี้

4.1.1 แบ่งตามอายุ

จากการจำแนกอายุผู้หญิงโสดของ Levinson (1978 อ้างถึงในนิภาวรรณ กิริยะ, 2534: 13-15) ได้ทำการแบ่งช่วงอายุของคนโสดไว้เป็น 3 ช่วง คือ ช่วงก่อนอายุ 30 ปี ช่วงอายุ 30-35 ปี และช่วงหลังอายุ 35 ปี ประกอบกับงานวิจัยที่ศึกษาเกี่ยวกับผู้หญิงโสดที่ผ่านมาได้ทำการศึกษาช่วงอายุ 30 ปี ขึ้นไป และแสดงให้เห็นว่านอกจากอายุจะเป็นตัวสะท้อนการสังสรรค์แล้ว ยังเป็นตัวบ่งบอกถึงพฤติกรรมได้ในระดับหนึ่ง (ระวีวรรณ ธรณี, 2549; ชัญญา ลีศัตร์พ่าย, 2546; กัญญารัตน์ สุดสะอาด, 2542) จากที่กล่าวมา ผู้วิจัยจึงใช้หลักการแบ่งข้างต้นมาช่วยในการจัดกลุ่มอายุผู้หญิงโสดในงานวิจัยเป็น 2 ช่วงหลักคือ (1) 30-39 ปี (2) 40-49 ปี

จากผลการศึกษาพบว่า กลุ่มผู้หญิงโสดอายุ 30-39 ปี มีสัดส่วนอยู่ที่ร้อยละ 72.9 ในขณะที่ร้อยละ 27.1 เป็นกลุ่มผู้หญิงโสดอายุ 40-49 ซึ่งจะเห็นได้ว่า กลุ่มอายุ 30-39 ปีมีมากกว่า 2 เท่าของกลุ่มอายุ 40-49 ปี (ตารางที่ 4.1)

ตารางที่ 4.1 ช่วงอายุผู้หญิงโสด

ช่วงอายุ (ปี)	จำนวน (คน)	ร้อยละ
30-34	444	38.9
35-39	389	34.0
40-44	227	19.9
45-49	83	7.3
รวม	1,143	100.0

ที่มา: จากการเก็บรวบรวมข้อมูลของผู้วิจัย

ภาพที่ 4. 2 ประเภทผู้หญิงโสดจำแนกตามอายุ

ที่มา: จากการรวบรวมข้อมูลของผู้วิจัย

4.1.2 แบ่งตามลักษณะกิจกรรมงานอดิเรก

แนวความคิดและทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับการแบ่งกลุ่มผู้บริโภคหรือการแบ่งส่วนตลาด (Market Segmentation) จะยึดหลักว่า ผู้บริโภคที่มีลักษณะคล้ายคลึงกันจะจัดรวมไว้ในกลุ่มเดียวกัน โดยแต่ละกลุ่มก็มีความต้องการสินค้าที่แตกต่างกันไป ซึ่งลักษณะของแต่ละกลุ่มจะมีอยู่หลายลักษณะและหลายตัวแปร (Kotler et al, 2005) ในงานวิจัยนี้ ผู้วิจัยได้ใช้การแบ่งส่วนตลาดตามพฤติกรรม (Behavioral segmentation) จากปัจจัยทางด้านงานอดิเรกเป็นตัวแปรในการจัดกลุ่มผู้หญิงโสด (ตารางที่ 4.2)

ตารางที่ 4.2 ประเภทผู้หญิงโสดตามลักษณะกิจกรรมงานอดิเรก

งานอดิเรก*	การรวมกลุ่ม	จำนวน	ร้อยละ
ท่องเที่ยว	} กลุ่มที่ 1	376	17.2
ออกกำลังกาย		272	12.4
ช้อปปิ้งออนไลน์	} กลุ่มที่ 3	278	12.7
เล่นโซเชียลมีเดีย		384	17.5
ปลูกต้นไม้	} กลุ่มที่ 2	245	11.2
อ่านหนังสือ		256	11.7
ดูภาพยนตร์/ซีรีส์		196	8.9
ทำงานบ้าน		185	8.4
รวม		2,192	100.0

ที่มา: จากการเก็บรวบรวมข้อมูลของผู้วิจัย

* เลือกตอบได้มากกว่า 1 ข้อ

จากการวิเคราะห์แบ่งกลุ่มผู้หญิงโสด ด้วยเทคนิค K-Means หรือการรวมกลุ่มแบบไม่เป็นขั้นตอน ผู้วิจัยได้แบ่งออกเป็น 4 กลุ่ม ดังตารางที่ 4.3 โดยมีแต่ละกลุ่มมีลักษณะดังนี้

กลุ่มที่ 1 มีสมาชิกจำนวน 284 คน ซึ่งเป็นกลุ่มที่มีพฤติกรรมเด่นในด้านการท่องเที่ยว สูงกว่าอีกสามกลุ่ม ผู้วิจัยจึงได้ตั้งชื่อกลุ่มที่ 1 ว่า “**กลุ่มผู้หญิงโสดนักเดินทาง**” คิดเป็นร้อยละ 24.8

กลุ่มที่ 2 มีสมาชิกจำนวน 459 คน ซึ่งเป็นกลุ่มที่ไม่มีพฤติกรรมด้านใดที่โดดเด่นชัดเจน แต่ก็ทำกิจกรรมทุกด้าน ผู้วิจัยจึงตั้งชื่อกลุ่มที่ 2 ว่า “**กลุ่มผู้หญิงโสดเต็มที่กับชีวิต**” คิดเป็นร้อยละ 40.2

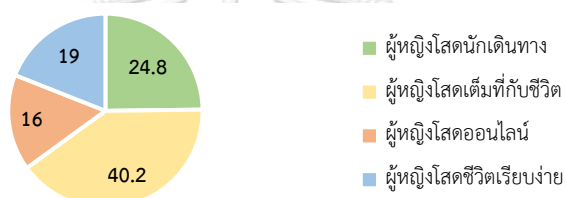
กลุ่มที่ 3 มีสมาชิกจำนวน 183 คน เป็นกลุ่มที่มีพฤติกรรมชื่นชอบการใช้โซเชียลมีเดีย ช้อปปิ้งออนไลน์ และการออกกำลังกาย สูงกว่าอีกสามกลุ่ม ผู้วิจัยจึงได้ตั้งชื่อกลุ่มที่ 3 ว่า “**กลุ่มผู้หญิงโสดออนไลน์**” คิดเป็นร้อยละ 16.0

กลุ่มที่ 4 มีสมาชิกจำนวน 217 คน เป็นกลุ่มที่มีพฤติกรรมเด่นด้านการปลูกต้นไม้ อ่านหนังสือ ชมภาพยนตร์/ซีรีส์ และทำงานบ้าน สูงกว่าอีกสามกลุ่ม ผู้วิจัยจึงได้ตั้งชื่อกลุ่มที่ 3 ว่า “**กลุ่มผู้หญิงโสดชีวิตเรียบง่าย**” คิดเป็นร้อยละ 20.0

ตารางที่ 4.3 ประเภทผู้หญิงโสดตามลักษณะกิจกรรมงานอดิเรก

ลักษณะกิจกรรมงานอดิเรก	กิจกรรมเด่น	จำนวน (คน)	ร้อยละ
กลุ่มผู้หญิงโสดนักเดินทาง	การท่องเที่ยว	284	24.8
กลุ่มผู้หญิงโสดเต็มทีกับชีวิต	-	459	40.2
กลุ่มผู้หญิงโสดออนไลน์	เล่นโซเชียลมีเดีย ขอปิ้งออนไลน์ ออกกำลังกาย	183	16.0
กลุ่มผู้หญิงโสดชีวิตเรียบง่าย	ปลูกต้นไม้ อ่านหนังสือ ดูภาพยนตร์/ซีรีส์ ทำงานบ้าน	217	19.0
รวม		1143	100.0

ที่มา: จากการเก็บรวบรวมข้อมูลของผู้วิจัย

ภาพที่ 4.3 ประเภทผู้หญิงโสดจำแนกตามลักษณะกิจกรรมงานอดิเรก

ที่มา: จากการรวบรวมข้อมูลของผู้วิจัย

กลุ่มผู้หญิงโสดนักเดินทางพบมากในอายุ 30-34 ปี ขณะที่กลุ่มผู้หญิงโสดเต็มทีกับชีวิตพบมากในอายุ 35-39 ปี กลุ่มผู้หญิงโสดชีวิตเรียบง่ายพบมากในอายุ 40-44 ปี และกลุ่มผู้หญิงโสดออนไลน์พบมากในอายุ 45-49 ปี เป็นที่สังเกตได้ว่า กลุ่มผู้หญิงโสดอายุน้อยกว่า 40 ปี มีกิจกรรมที่ค่อนข้าง active กว่ากลุ่มอายุมากกว่า 40 ปี

ตารางที่ 4.4 ช่วงอายุของประเภทผู้หญิงโสดตามลักษณะกิจกรรมงานอดิเรก

ประเภทกลุ่มผู้หญิงโสด	30-34 ปี		35-39 ปี		40-44 ปี		45-49 ปี		รวม	
	N	%	N	%	N	%	N	%	N	%
กลุ่มผู้หญิงโสดนักเดินทาง	129	29.1	99	25.4	44	19.4	12	14.5	284	24.8
กลุ่มผู้หญิงโสดเต็มทีกับชีวิต	182	41.0	165	42.4	86	37.9	26	31.3	459	40.2
กลุ่มผู้หญิงโสดออนไลน์	58	13.1	59	15.2	40	17.6	26	31.3	183	16.0
กลุ่มผู้หญิงโสดชีวิตเรียบง่าย	75	16.9	66	17.0	57	25.1	19	22.9	217	19.0
รวม	444	100	389	100	227	100	83	100	1143	100

ที่มา: จากการรวบรวมข้อมูลของผู้วิจัย

ในการนำเสนอผลการศึกษาคือ จากนี้ ผู้วิจัยจะใช้การเปรียบเทียบข้อมูลทั้ง 2 แบบคือ แบ่งตามอายุ และแบ่งตามลักษณะกิจกรรมงานอดิเรก ดังต่อไปนี้

4.2 ลักษณะผู้หญิงโสด

4.2.1 ระดับการศึกษา

กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่จบการศึกษาระดับปริญญาตรีที่ร้อยละ 59.1 รองลงมาคือ สูงกว่าระดับปริญญาตรี (ร้อยละ 32.5) เมื่อพิจารณาตามช่วงอายุจะพบว่า กลุ่มอายุ 40-49 ปี จะจบการศึกษาสูงกว่าระดับปริญญาตรีมากกว่ากลุ่มอายุ 30-39 ปี ที่ร้อยละ 42.9 ขณะที่กลุ่มอายุ 30-39 ปีมีเพียงร้อยละ 28.7 ที่จบการศึกษาสูงกว่าระดับปริญญาตรี โดยกลุ่มอายุ 45-49 ปี จบการศึกษากว่าระดับปริญญาตรีมากถึงร้อยละ 45.8 (ตารางที่ 4.5) และหากพิจารณาตามกลุ่มผู้หญิงโสด 4 กลุ่มจะพบว่า กลุ่มผู้หญิงโสดออนไลน์จบการศึกษาระดับปริญญาตรีมากกว่าทุกกลุ่มที่ร้อยละ 66.7 นอกจากนี้ กลุ่มผู้หญิงโสดนักเดินทางจะมีระดับการศึกษาที่สูงกว่าระดับปริญญาตรีถึงร้อยละ 40.1 ซึ่งมากกว่ากลุ่มอื่น ๆ (ตารางที่ 4.6)

ตารางที่ 4.5 ระดับการศึกษาของผู้หญิงโสด แบ่งตามอายุ 30-39 ปี และ 40-49 ปี

ระดับการศึกษา	รวม		30-39 ปี						40-49 ปี					
			30-34 ปี		35-39 ปี		รวม		40-44 ปี		45-49 ปี		รวม	
	N	%	N	%	N	%	N	%	N	%	N	%	N	%
ต่ำกว่าปริญญาตรี	96	8.4	67	15.1	19	4.9	86	10.3	6	2.6	4	4.8	10	3.2
ปริญญาตรี	675	59.1	261	58.8	247	63.5	508	61.0	126	55.5	41	49.4	167	53.9
สูงกว่าปริญญาตรี	372	32.5	116	26.1	123	31.6	239	28.7	95	41.9	38	45.8	133	42.9
รวม	1143	100	444	100	389	100	833	100	227	100	83	100	310	100

ที่มา: จากการเก็บรวบรวมข้อมูลของผู้วิจัย

ตารางที่ 4.6 ระดับการศึกษาของผู้หญิงโสด แบ่งตามประเภทผู้หญิงโสด 4 กลุ่ม

ระดับการศึกษา	รวม		ผู้หญิงโสด นักเดินทาง		ผู้หญิงโสด เต็มที่กับชีวิต		ผู้หญิงโสด ออนไลน์		ผู้หญิงโสด ชีวิตเรียบง่าย	
	N	%	N	%	N	%	N	%	N	%
ต่ำกว่าปริญญาตรี	96	8.4	25	8.8	39	8.5	12	6.6	20	9.2
ปริญญาตรี	675	59.1	145	51.1	271	59.0	122	66.7	137	63.1
สูงกว่าปริญญาตรี	372	32.5	114	40.1	149	32.5	49	26.8	60	27.6
รวม	1143	100.0	284	100.0	459	100.0	183	100.0	217	100.0

ที่มา: จากการเก็บรวบรวมข้อมูลของผู้วิจัย

4.2.2 อาชีพ

ผู้หญิงโสดส่วนใหญ่ร้อยละ 38.1 เป็นพนักงานเอกชน รองลงมาคือ พนักงานรัฐวิสาหกิจและข้าราชการ ซึ่งแสดงให้เห็นว่าผู้หญิงโสดส่วนใหญ่มีรายได้ประจำ ทั้งนี้ เมื่อพิจารณาตามกลุ่มอายุพบว่า กลุ่มอายุ 30-39 ปี และกลุ่มอายุ 40-49 ปี ส่วนใหญ่มีลักษณะคล้ายคลึงกันคือ เป็นพนักงานเอกชนที่ร้อยละ 38.3 และ 37.4 ตามลำดับ ทั้งนี้ ช่วงอายุ 45-49 ปี จะเป็นข้าราชการและพนักงานรัฐวิสาหกิจรวมกันถึงร้อยละ 54.2 (ตารางที่ 4.7) หากพิจารณาตามกลุ่มผู้หญิงโสด 4 กลุ่ม พบว่าเกือบร้อยละ 50 ของกลุ่มผู้หญิงโสดนักเดินทางและกลุ่มผู้หญิงโสดเต็มที่กับชีวิตทำงานในภาครัฐ (ข้าราชการและพนักงานรัฐวิสาหกิจ) ซึ่งมากกว่ากลุ่มผู้หญิงโสดออนไลน์และกลุ่มผู้หญิงโสดชีวิตเรียบง่ายที่ทำงานในภาครัฐที่ร้อยละ 32.2 และ 41.4 ตามลำดับ (ตารางที่ 4.8)

ตารางที่ 4.7 อาชีพของผู้หญิงโสด แบ่งตามอายุ 30-39 ปี และ 40-49 ปี

อาชีพ	รวม		30-39 ปี						40-49 ปี					
			30-34 ปี		35-39 ปี		รวม		40-44 ปี		45-49 ปี		รวม	
	N	%	N	%	N	%	N	%	N	%	N	%	N	%
ข้าราชการ	225	19.7	115	25.9	61	15.7	176	21.1	23	10.1	26	31.3	49	15.8
พณ.รัฐวิสาหกิจ	280	24.5	87	19.6	115	29.6	202	24.2	59	26.0	19	22.9	78	25.2
พนักงานเอกชน	435	38.1	166	37.4	153	39.3	319	38.3	102	44.9	14	16.9	116	37.4
ธุรกิจส่วนตัว	160	14.0	57	12.8	45	11.6	102	12.2	38	16.7	20	24.1	58	18.7
รับจ้างอิสระ	43	3.8	19	4.3	15	3.9	34	4.1	5	2.2	4	4.8	9	2.9
รวม	1143	100	444	100	389	100	833	100	227	100	83	100	310	100

ที่มา: จากการเก็บรวบรวมข้อมูลของผู้วิจัย

ตารางที่ 4.8 อาชีพของผู้หญิงโสด แบ่งตามประเภทผู้หญิงโสด 4 กลุ่ม

อาชีพ	รวม		ผู้หญิงโสด นักเดินทาง		ผู้หญิงโสด เต็มที่กับชีวิต		ผู้หญิงโสด ออนไลน์		ผู้หญิงโสด ชีวิตเรียบง่าย	
	N	%	N	%	N	%	N	%	N	%
ข้าราชการ/จนท.รัฐ	225	19.7	61	21.5	108	23.5	26	14.2	30	13.8
พนักงานรัฐวิสาหกิจ	280	24.5	79	27.8	108	23.5	33	18.0	60	27.6
พนักงานเอกชน	435	38.1	106	37.3	155	33.8	84	45.9	90	41.5
ธุรกิจส่วนตัว	160	14.0	30	10.6	75	16.3	27	14.8	28	12.9
รับจ้างอิสระ	43	3.8	8	2.8	13	2.8	13	7.1	9	4.1
รวม	1143	100.0	284	100.0	459	100.0	183	100.0	217	100.0

ที่มา: จากการเก็บรวบรวมข้อมูลของผู้วิจัย

4.2.3 รายได้

ผู้หญิงโสดส่วนใหญ่ร้อยละ 77.2 มีรายได้ต่อเดือน 30,001-70,000 บาท เมื่อพิจารณาตามช่วงอายุจะพบว่า กลุ่มอายุ 40-49 ปี มีรายได้มากกว่ากลุ่มผู้หญิงโสดอายุ 30-39 ปี โดยกลุ่มอายุ 30-39 ปีส่วนใหญ่มีรายได้อยู่ที่ 30,001-50,000 บาท (ร้อยละ 41.5) ขณะที่กลุ่มอายุ 40-49 ปีมีรายได้ อยู่ที่ 50,001-70,000 บาท (ร้อยละ 45.5) ดังตารางที่ 4.9 และหากพิจารณาตามกลุ่มผู้หญิงโสด 4 กลุ่ม พบว่า กลุ่มผู้หญิงโสดนักเดินทางส่วนใหญ่ร้อยละ 43.7 มีรายได้เฉลี่ย 50,001-70,000 บาท ขณะที่กลุ่มผู้หญิงโสดออนไลน์และกลุ่มผู้หญิงโสดชีวิตเรียบง่ายส่วนใหญ่มีรายได้เฉลี่ย 30,001-50,000 บาท และในส่วนของกลุ่มผู้หญิงโสดเต็มที่กับชีวิตส่วนใหญ่มีรายได้ 30,001-70,000 บาท สังเกตได้ว่ากลุ่มผู้หญิงโสดนักเดินทาง กลุ่มผู้หญิงโสดเต็มที่กับชีวิตและกลุ่มผู้หญิงโสดชีวิตเรียบง่ายมากกว่าร้อยละ 50 ของทั้ง 3 กลุ่มมีรายได้ต่อเดือนเกิน 50,000 บาท ขณะที่กลุ่มผู้หญิงโสดออนไลน์ที่มีรายได้ต่อเดือนเกิน 50,000 บาท เพียงร้อยละ 43.7 (ตารางที่ 4.10)

ตารางที่ 4.9 รายได้เฉลี่ยต่อเดือนของผู้หญิงโสด แบ่งตามอายุ 30-39 ปี และ 40-49 ปี

รายได้เฉลี่ย/ เดือน (บาท)	รวม		30-39 ปี						40-49 ปี					
			30-34 ปี		35-39 ปี		รวม		40-44 ปี		45-49 ปี		รวม	
	N	%	N	%	N	%	N	%	N	%	N	%	N	%
< 30,000	123	10.8	84	18.9	23	5.9	107	12.8	11	4.8	5	6.0	16	5.2
30,001-50,000	439	38.4	199	44.8	147	37.8	346	41.5	69	30.4	24	28.9	93	30.0
50,001-70,000	444	38.8	125	28.2	178	45.8	303	36.4	105	46.3	36	43.4	141	45.5
> 70,000	137	12.0	36	8.1	41	10.5	77	9.3	42	18.5	18	21.7	60	19.4
รวม	1143	100	444	100	389	100	833	100	227	100	83	100	310	100

ที่มา: จากการเก็บรวบรวมข้อมูลของผู้วิจัย

CHULALONGKORN UNIVERSITY

ตารางที่ 4.10 รายได้เฉลี่ยต่อเดือนของผู้หญิงโสด แบ่งตามประเภทผู้หญิงโสด 4 กลุ่ม

รายได้เฉลี่ย/ เดือน (บาท)	รวม		ผู้หญิงโสด นักเดินทาง		ผู้หญิงโสด เต็มที่กับชีวิต		ผู้หญิงโสด ออนไลน์		ผู้หญิงโสด ชีวิตเรียบง่าย	
	N	%	N	%	N	%	N	%	N	%
< 30,000	123	10.8	25	8.8	43	9.4	28	15.3	27	12.4
30,001-50,000	439	38.4	100	35.2	184	40.1	75	41.0	80	36.9
50,001-70,000	444	38.8	124	43.7	184	40.1	58	31.7	78	35.9
> 70,000	137	12.0	35	12.4	48	10.5	22	12.0	32	14.7
รวม	1143	100.0	284	100.0	459	100.0	183	100.0	217	100.0

ที่มา: จากการเก็บรวบรวมข้อมูลของผู้วิจัย

จากลักษณะดังกล่าวจะเห็นได้ว่า ผู้หญิงโสดมากกว่าครึ่งจบการศึกษาระดับปริญญาตรี และเมื่ออายุเพิ่มขึ้นการศึกษา ก็จะสูงขึ้นตามไปด้วย โดยเฉพาะในกลุ่มผู้หญิงโสดนักรับราชการ นอกจากนี้ ผู้หญิงโสดมักทำงานในภาครัฐกว่าร้อยละ 44.2 และเพิ่มสูงขึ้นถึงร้อยละ 54.2 ในกลุ่มอายุ 45-49 ปี ซึ่งแสดงให้เห็นถึงการมีรายได้ประจำทุกปี มีความมั่นคงทางด้านเศรษฐกิจ และยิ่งอายุมากขึ้นความมั่นคงก็จะเพิ่มสูงขึ้น อย่างไรก็ตาม หากพิจารณาตามกลุ่มผู้หญิงโสด 4 กลุ่ม พบว่ากลุ่มผู้หญิงโสดนักรับราชการและกลุ่มผู้หญิงโสดเต็มที่มีอาชีพที่มั่นคงในการรับราชการในหน่วยงานรัฐวิสาหกิจและของรัฐมากกว่าอีก 2 กลุ่ม ด้วยเหตุนี้ทำให้รายได้ต่อเดือนของผู้หญิงโสดส่วนใหญ่อยู่ที่ 30,001-70,000 บาท และเพิ่มสูงขึ้นตามอายุที่เพิ่มมากขึ้น อีกทั้งยังพบว่ากลุ่มผู้หญิงโสดนักรับราชการยังมีรายได้ที่สูงกว่าทุกกลุ่ม

4.3 ความเป็นโสด

ในส่วนของความเป็นโสด ผู้วิจัยได้แบ่งเนื้อหาออกเป็น 3 ส่วน ได้แก่ 1) รูปแบบความเป็นโสด 2) ระยะเวลาการมีคู่ครอง และ 3) ความกังวลต่อการเป็นโสด มีรายละเอียดดังนี้

4.3.1 รูปแบบความเป็นโสด

ความเป็นโสดของกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่กว่าร้อยละ 69.6 สมัครงใจเป็นโสด เมื่อพิจารณาตามช่วงอายุจะพบว่า กลุ่มอายุ 40-49 ปี สมัครงใจเป็นโสดสูงถึงร้อยละ 80.6 โดยเฉพาะในช่วงอายุ 45-49 ปี ที่สมัครงใจเป็นโสดเพิ่มสูงถึงร้อยละ 91.6 ขณะที่อายุ 30-39 ปี สมัครงใจเป็นโสดที่ร้อยละ 65.5 (ตารางที่ 4.11) หากพิจารณาตามกลุ่มผู้หญิงโสด 4 กลุ่ม พบว่ากลุ่มผู้หญิงโสดเต็มที่มีอาชีพและกลุ่มผู้หญิงโสดชีวิตเรียบง่ายสมัครงใจเป็นโสดมากกว่ากลุ่มอื่นที่ร้อยละ 75.2 และ 70.5 ตามลำดับ ซึ่งสะท้อนให้เห็นว่ากลุ่มผู้หญิงโสดทั้ง 2 กลุ่ม ต้องการอิสระในการใช้ชีวิต ไม่อยากมีภาระ อยากรอกออกไปใช้ชีวิตหรือใช้ชีวิตเรียบง่าย (ตารางที่ 4.12)

ตารางที่ 4.11 รูปแบบความเป็นโสด แบ่งตามอายุ 30-39 ปี และ 40-49 ปี

รูปแบบความเป็นโสด	รวม		30-39 ปี						40-49 ปี					
			30-34 ปี		35-39 ปี		รวม		40-44 ปี		45-49 ปี		รวม	
	N	%	N	%	N	%	N	%	N	%	N	%	N	%
สมัครงใจ	796	69.6	272	61.3	274	70.4	546	65.5	174	76.7	76	91.6	250	80.6
ไม่สมัครงใจ	347	30.4	172	38.7	115	29.6	287	34.5	53	23.3	7	8.4	60	19.4
รวม	1143	100	444	100	389	100	833	100	227	100	83	100	310	100

ที่มา: จากการเก็บรวบรวมข้อมูลของผู้วิจัย

ตารางที่ 4.12 รูปแบบความเป็นโรค แบ่งตามประเภทผู้หญิงโรค 4 กลุ่ม

รูปแบบความเป็นโรค	รวม		ผู้หญิงโรค นักเดินทาง		ผู้หญิงโรค เต็มที่กับชีวิต		ผู้หญิงโรค ออนไลน์		ผู้หญิงโรค ชีวิตเรียบง่าย	
	N	%	N	%	N	%	N	%	N	%
สมัครใจ	796	69.6	190	66.9	345	75.2	108	59.0	153	70.5
ไม่สมัครใจ	347	30.4	94	33.1	114	24.8	75	41.0	64	29.5
รวม	1143	100.0	284	100.0	459	100.0	183	100.0	217	100.0

ที่มา: จากการเก็บรวบรวมข้อมูลของผู้วิจัย

4.3.2 ระยะเวลาการมีคู่ครอง

ผู้หญิงโรคส่วนใหญ่ไม่แน่ใจระยะเวลาในการมีคู่ที่ร้อยละ 32.5 และไม่ต้องการมีคู่ที่ร้อยละ 24.6 อย่างไรก็ตาม ผู้หญิงโรคนั้นยังคงมีความต้องการที่จะมีคู่ครองที่ร้อยละ 42.9 (คำนวณจากจำนวนการคาดว่าจะมีคู่ที่น้อยกว่า 3 ปี, ภายใน 3-5 ปี และมากกว่า 5 ปีรวมกัน) เมื่อพิจารณาตามช่วงอายุจะพบว่า กลุ่มอายุ 40-49 ปี ร้อยละ 31.9 ไม่ต้องการมีคู่ในอนาคต ขณะที่กลุ่มอายุ 30-39 ปี ร้อยละ 35.5 ไม่แน่ใจระยะเวลาในการมีคู่ครอง แต่มีถึงร้อยละ 21.8 ที่ไม่ต้องการมีคู่ (ตารางที่ 4.13)

ตารางที่ 4.13 ระยะเวลาการมีคู่ครอง แบ่งตามอายุ 30-39 ปี และ 40-49 ปี

ระยะเวลา การมีคู่ครอง	รวม		30-39 ปี						40-49 ปี					
			30-34 ปี		35-39 ปี		รวม		40-44 ปี		45-49 ปี		รวม	
	N	%	N	%	N	%	N	%	N	%	N	%	N	%
ไม่แน่ใจ	372	32.5	182	41.0	114	29.3	296	35.5	60	26.4	16	19.3	76	24.5
ไม่ต้องการ	281	24.6	99	22.3	83	21.3	182	21.8	62	27.3	37	44.6	99	31.9
คาดว่าจะมี < 3 ปี	203	17.8	83	18.7	77	19.8	160	19.2	35	15.4	8	9.6	43	13.9
คาดว่าจะมี 3-5 ปี	201	17.6	60	13.5	82	21.1	142	17.0	44	19.4	15	18.1	59	19.0
คาดว่าจะมี > 5 ปี	86	7.5	20	4.5	33	8.5	53	6.4	26	11.5	7	8.4	33	10.6
รวม	1143	100	444	100	389	100	833	100	227	100	83	100	310	100

ที่มา: จากการเก็บรวบรวมข้อมูลของผู้วิจัย

หากพิจารณาความสมัครใจเป็นโรคและระยะเวลาการมีคู่ครองของผู้หญิงโรคพบว่า กลุ่มที่สมัครใจเป็นโรคส่วนใหญ่ไม่ต้องการมีคู่ร้อยละ 34.3 โดยเฉพาะกลุ่มอายุ 45-49 ปี ที่ไม่ต้องการมีคู่สูงถึงร้อยละ 48.7 อย่างไรก็ตาม สังเกตได้ว่ากลุ่มที่สมัครใจเป็นโรคบางส่วนยังมีความต้องการมีคู่อยู่ที่ร้อยละ 43 (คำนวณจากจำนวนการคาดว่าจะมีคู่ไม่เกิน 3 ปี, ภายใน 3-5 ปี และเกิน 5 ปีรวมกัน) โดยส่วนใหญ่คาดว่าจะมีคู่ใน 3-5 ปี (ร้อยละ 19.5) ขณะที่กลุ่มที่ไม่สมัครใจเป็นโรคส่วนใหญ่ไม่แน่ใจระยะเวลาในการมีคู่ที่ร้อยละ 55.0 และยังคงการมีคู่อยู่ที่ร้อยละ 42.7 โดยส่วนใหญ่คาดว่าจะมีภายใน 3 ปี (ร้อยละ 23.9) ซึ่งแสดงให้เห็นว่าทั้งกลุ่มที่สมัครใจเป็นโรคและไม่สมัครใจเป็นโรคกว่าร้อยละ 40 ยังคงมีความคาดหวังในการมีคู่ครองในอนาคต (ตารางที่ 4.14)

ตารางที่ 4.14 ความสมัครใจเป็นโสดและระยะเวลาการมีคู่ครองของผู้หญิงโสด

ความสมัครใจเป็นโสดและระยะเวลาการมีคู่ครอง		รวม		30-39 ปี						40-49 ปี					
				30-34 ปี		35-39 ปี		รวม		40-44 ปี		45-49 ปี		รวม	
		N	%	N	%	N	%	N	%	N	%	N	%	N	%
สมัครใจเป็นโสด	ไม่แน่ใจ	181	22.7	89	32.7	50	18.2	139	25.5	30	17.2	12	15.8	42	16.8
	ไม่ต้องการ	273	34.3	95	34.9	81	29.6	176	32.2	60	34.5	37	48.7	97	38.8
	< 3 ปี	120	15.1	38	14.0	48	17.5	86	15.8	28	16.1	6	7.9	34	13.6
	3-5 ปี	155	19.5	38	14.0	66	24.1	104	19.0	36	20.7	15	19.7	51	20.4
	> 5 ปี	67	8.4	12	4.4	29	10.6	41	7.5	20	11.5	6	7.9	26	10.4
	รวม	796	100	272	100	274	100	546	100	174	100	76	100	250	100
ไม่สมัครใจเป็นโสด	ไม่แน่ใจ	191	55.0	93	54.1	64	55.7	157	54.7	30	56.6	4	57.1	34	56.7
	ไม่ต้องการ	8	2.3	4	2.3	2	1.7	6	2.1	2	3.8	0	0	2	3.3
	< 3 ปี	83	23.9	45	26.2	29	25.2	74	25.8	7	13.2	2	28.6	9	15.0
	3-5 ปี	46	13.3	22	12.8	16	13.9	38	13.2	8	15.1	0	0	8	13.3
	> 5 ปี	19	5.5	8	4.7	4	3.5	12	4.2	6	11.3	1	14.3	7	11.7
	รวม	347	100	172	100	115	100	287	100	53	100	7	100	60	100

ที่มา: จากการเก็บรวบรวมข้อมูลของผู้วิจัย

หากพิจารณาตามกลุ่มผู้หญิงโสด 4 กลุ่ม พบว่ากลุ่มผู้หญิงโสดออนไลน์ต้องการมีคู่ครองมากกว่าทุกกลุ่มที่ร้อยละ 51.9 ขณะที่กลุ่มผู้หญิงโสดนักเดินทางต้องการมีคู่เพียงร้อยละ 37.2 ซึ่งน้อยกว่าทุกกลุ่ม (ตารางที่ 4.15)

ตารางที่ 4.15 ระยะเวลาการมีคู่ครอง แบ่งตามประเภทผู้หญิงโสด 4 กลุ่ม

ระยะเวลาการมีคู่ครอง	รวม		ผู้หญิงโสด นักเดินทาง		ผู้หญิงโสด เต็มทีกับชีวิต		ผู้หญิงโสด ออนไลน์		ผู้หญิงโสด ชีวิตเรียบง่าย	
	N	%	N	%	N	%	N	%	N	%
ไม่แน่ใจ	372	32.5	94	33.1	153	33.3	52	28.4	73	33.6
ไม่ต้องการ	281	24.6	84	29.6	110	24.0	36	19.7	51	23.5
คาดว่าจะมี < 3 ปี	203	17.8	45	15.8	87	19.0	35	19.1	36	16.6
คาดว่าจะมี 3-5 ปี	201	17.6	45	15.8	82	17.9	40	21.9	34	15.7
คาดว่าจะมี > 5 ปี	86	7.5	16	5.6	27	5.9	20	10.9	23	10.6
รวม	1143	100.0	284	100.0	459	100.0	183	100.0	217	100.0

ที่มา: จากการเก็บรวบรวมข้อมูลของผู้วิจัย

4.3.3 ความกังวลต่อการเป็นโสด

ผู้หญิงโสดส่วนใหญ่กังวลต่อความเป็นโสดในด้านความเหงาโดดเดี่ยวมากที่สุด (ร้อยละ 27.3) รองลงมาคือ ความไม่ปลอดภัย ไม่มีคนคอยดูแล และไม่มีที่ปรึกษา ตามลำดับ เมื่อพิจารณาตามช่วงอายุพบว่า กลุ่มอายุ 30-39 ปี ส่วนใหญ่กังวลกับเรื่องความเหงาโดดเดี่ยวมากที่สุดที่ร้อยละ 28.9

ขณะที่กลุ่มผู้หญิงโสดอายุ 40-49 ปี ส่วนใหญ่กังวลต่อเรื่องความไม่ปลอดภัยมากที่สุดที่ร้อยละ 38.7 อย่างไรก็ตาม หากพิจารณาความกังวลต่อความโสดโดย 3 ด้าน คือ ความเหงาโดดเดี่ยว ไม่มีคนดูแล และไม่มีที่ปรึกษา พบว่า คนกลุ่มอายุ 30-39 ปี มีความกังวลทั้ง 3 ด้านนี้รวมกันถึงร้อยละ 77.2 ขณะที่กลุ่มคนอายุ 40-49 มีความกังวล 3 ด้านนี้รวมกันร้อยละ 61.3 (ตารางที่ 4.16) หากพิจารณาตามกลุ่มผู้หญิงโสด 4 กลุ่ม พบว่ากลุ่มผู้หญิงโสดเต็มที่กับชีวิตและกลุ่มผู้หญิงโสดชีวิตเรียบง่ายกังวลกับความเหงาโดดเดี่ยวมากที่สุดร้อยละ 27.2 และ 33.6 ตามลำดับ ขณะที่กลุ่มผู้หญิงโสดนักเดินทางกังวลด้านไม่มีคนคอยดูแลมากที่สุดร้อยละ 27.8 และกลุ่มผู้หญิงโสดออนไลน์กังวลต่อความไม่ปลอดภัยมากที่สุดร้อยละ 36.6 (ตารางที่ 4.17)

ตารางที่ 4.16 ความกังวลต่อการเป็นโสด แบ่งตามอายุ 30-39 ปี และ 40-49 ปี

ความกังวลต่อการเป็นโสด	รวม		30-39 ปี						40-49 ปี					
			30-34 ปี		35-39 ปี		รวม		40-44 ปี		45-49 ปี		รวม	
	N	%	N	%	N	%	N	%	N	%	N	%	N	%
เหงาโดดเดี่ยว	312	27.3	150	33.8	91	23.4	241	28.9	57	25.1	14	16.9	71	22.9
ไม่ปลอดภัย	310	27.1	83	18.7	107	27.5	190	22.8	81	35.7	39	47.0	120	38.7
ขาดคนดูแล	285	24.9	100	22.5	111	28.5	211	25.3	54	23.8	20	24.1	74	23.9
ขาดที่ปรึกษา	236	20.6	111	25.0	80	20.6	191	22.9	35	15.4	10	12.0	45	14.5
รวม	1143	100	444	100	389	100	833	100	227	100	83	100	310	100

ที่มา: จากการเก็บรวบรวมข้อมูลของผู้วิจัย

ตารางที่ 4.17 ความกังวลต่อการเป็นโสด แบ่งตามประเภทผู้หญิงโสด 4 กลุ่ม

ความกังวลต่อการเป็นโสด	รวม		ผู้หญิงโสดนักเดินทาง		ผู้หญิงโสดเต็มที่กับชีวิต		ผู้หญิงโสดออนไลน์		ผู้หญิงโสดชีวิตเรียบง่าย	
	N	%	N	%	N	%	N	%	N	%
เหงาโดดเดี่ยว	310	27.1	70	24.6	125	27.2	42	23.0	73	33.6
ไม่ปลอดภัย	311	27.2	66	23.2	120	26.1	67	36.6	58	26.7
ไม่มีคนดูแล	281	24.6	79	27.8	102	22.2	48	26.2	52	24.0
ไม่มีที่ปรึกษา	241	21.1	69	24.3	112	24.4	26	14.2	34	15.7
รวม	1143	100.0	284	100.0	459	100.0	183	100.0	217	100.0

ที่มา: จากการเก็บรวบรวมข้อมูลของผู้วิจัย

จากผลสำรวจแสดงให้เห็นว่า เกือบร้อยละ 70 ของผู้หญิงโสดสมัครใจที่จะเป็นโสด โดยเฉพาะในกลุ่มอายุ 45-49 ปี ที่สมัครเป็นโสดสูงถึงร้อยละ 91.6 อาจเป็นเพราะด้วยอายุที่เพิ่มขึ้น หน้าที่การงานมีความมั่นคง และรายได้ที่เพิ่มสูงขึ้น สามารถพึ่งพาตนเองได้ จึงเลือกที่จะครองตัวเป็นโสด โดยกลุ่มผู้หญิงโสดเต็มที่กับชีวิตสมัครใจเป็นโสดมากกว่าทุกกลุ่ม อย่างไรก็ตาม ผู้หญิงโสดก็ยังคงมีความคาดหวังในการมีคู่ครองกว่าร้อยละ 42.9 แต่ความไม่ต้องการมีคู่ก็มีเพิ่มสูงขึ้นเช่นกันตามอายุที่มากขึ้น นอกจากนี้ ยังพบว่ากลุ่มผู้หญิงโสดนักเดินทางไม่ต้องการมีคู่มากกว่าทุกกลุ่ม อาจเป็น

เพราะอิสระในการใช้ชีวิต การเดินทางท่องเที่ยวสามารถเติมเต็มหรือทดแทนการมีคู่ครองก็เป็นได้ สำหรับความกังวลต่อความโสดในด้านความเหงาโดดเดี่ยว ไม่มีคนดูแล และไม่มีที่ปรึกษาจะพบมากในกลุ่มอายุน้อย ขณะที่กลุ่มอายุมากจะกังวลเรื่องความไม่ปลอดภัยมากที่สุด ซึ่งแสดงให้เห็นว่ากลุ่มอายุมากสามารถจัดการความกังวลต่าง ๆ ได้ดี แต่การอาศัยอยู่ตามลำพังนั้นไม่สามารถสร้างความรู้สึกปลอดภัยได้อย่างเต็มที่

ส่วน ข. การอยู่อาศัยของผู้หญิงโสดในปัจจุบัน

เนื้อหาในส่วนนี้จะประกอบไปด้วย 3 ส่วน คือ 1) สาเหตุในการเลือกอยู่อาศัยในคอนโดมิเนียม 2) ลักษณะคอนโดมิเนียมและการครอบครองที่อยู่อาศัยในปัจจุบัน และ 3) ลักษณะการอยู่อาศัยในคอนโดมิเนียม ซึ่งมีรายละเอียดดังนี้

4.4 สาเหตุในการเลือกอยู่อาศัยในคอนโดมิเนียม

ผู้หญิงโสดส่วนใหญ่เลือกอยู่อาศัยในคอนโดมิเนียมเนื่องจากปัจจัยด้านทัศนียภาพเป็นอันดับ 1 คิดเป็นร้อยละ 24.8 รองลงมาคือ ด้านทำเลที่ตั้งใกล้สถานีรถไฟฟ้า ใกล้สถานที่ทำงาน และความปลอดภัย ตามลำดับ โดยปัจจัยที่ส่งผลต่อการเลือกอยู่อาศัยในคอนโดมิเนียมน้อยที่สุดคือ ด้านราคา คิดเป็นสัดส่วนเพียงร้อยละ 2.4 เมื่อพิจารณาตามกลุ่มอายุ พบว่ากลุ่มอายุ 30-39 ปี ส่วนใหญ่เลือกอยู่ในคอนโดมิเนียมเพราะปัจจัยด้านทัศนียภาพมากที่สุด (ร้อยละ 27.6) ขณะที่กลุ่มอายุ 40-49 ปี ให้ความสำคัญกับปัจจัยด้านทำเลที่ตั้งใกล้ที่ทำงานมากที่สุด (ร้อยละ 24.2) นอกจากนี้ยังพบว่าเมื่ออายุเพิ่มขึ้น ปัจจัยที่มีการปรับตัวลดลงคือ ด้านทัศนียภาพและด้านราคา ที่ร้อยละ 10.2 และ 1.0 ตามลำดับ ในทางตรงกันข้ามปัจจัยที่มีการปรับตัวเพิ่มขึ้นคือ ด้านทำเลที่ตั้งใกล้สถานที่ทำงาน ใกล้สถานีรถไฟฟ้า ความปลอดภัย การดูแลรักษาและการเดินทาง (ตารางที่ 4.18)

ตารางที่ 4.18 สาเหตุที่อาศัยในคอนโดมิเนียมของผู้หญิงโสด แบ่งตามอายุ 30-39 ปี และ 40-49 ปี

สาเหตุที่อาศัย ในคอนโดมิเนียม	รวม		30-39 ปี						40-49 ปี					
			30-34 ปี		35-39 ปี		รวม		40-44 ปี		45-49 ปี		รวม	
	N	%	N	%	N	%	N	%	N	%	N	%	N	%
ทัศนียภาพ	284	24.8	139	31.3	91	23.4	230	27.6	42	18.5	12	14.5	54	17.4
ความปลอดภัย	127	11.1	46	10.4	44	11.3	90	10.8	22	9.7	15	18.1	37	11.9
ใกล้ที่ทำงาน	230	20.1	71	16.0	84	21.6	155	18.6	56	24.7	19	22.9	75	24.2
ใกล้สถานีรถไฟฟ้า	232	20.3	83	18.7	78	20.1	161	19.3	53	23.3	18	21.7	71	22.9
การดูแลรักษา	125	10.9	43	9.7	47	12.1	90	10.8	24	10.6	11	13.3	35	11.3
เดินทางสะดวก	118	10.3	50	11.3	35	9.0	85	10.2	25	11.0	8	9.6	33	10.6
ราคา (ถูกกว่าบ้าน)	27	2.4	12	2.7	10	2.6	22	2.6	5	2.2	0	0.0	5	1.6
รวม	1143	100	444	100	389	100	833	100	227	100	83	100	310	100

ที่มา: จากการเก็บรวบรวมข้อมูลของผู้วิจัย

หากพิจารณาตามกลุ่มผู้หญิงโสด 4 กลุ่ม พบว่าส่วนใหญ่คำนึงถึงทัศนียภาพเป็นอันดับหนึ่ง ยกเว้นกลุ่มผู้หญิงโสดออนไลน์ที่ให้ความสำคัญกับทำเลที่ตั้งใกล้สถานีรถไฟฟ้ามากที่สุด (ร้อยละ 42.1) อย่างไรก็ตาม กลุ่มผู้หญิงโสดทั้ง 4 กลุ่ม ให้ความสำคัญกับปัจจัยด้านราคาน้อยที่สุด (ตารางที่ 4.19)

ตารางที่ 4.19 สาเหตุที่อาศัยในคอนโดมิเนียมของผู้หญิงโสด แบ่งตามประเภทผู้หญิงโสด 4 กลุ่ม

สาเหตุสำคัญในการเลือกอยู่คอนโดมิเนียม	รวม		ผู้หญิงโสด นักเดินทาง		ผู้หญิงโสด เต็มที่กับชีวิต		ผู้หญิงโสด ออนไลน์		ผู้หญิงโสด ชีวิตเรียบง่าย	
	N	%	N	%	N	%	N	%	N	%
ทัศนียภาพ	288	25.2	74	26.1	130	28.3	22	12.0	62	28.6
ความปลอดภัย	118	10.3	30	10.6	44	9.6	20	10.9	24	11.1
ใกล้สถานที่ทำงาน	228	19.9	54	19.0	92	20.0	39	21.3	44	20.3
ใกล้สถานีรถไฟฟ้า	235	20.6	53	18.7	63	13.7	77	42.1	41	18.9
การดูแลรักษา	128	11.2	35	12.3	60	13.1	8	4.4	25	11.5
การเดินทางสะดวก	117	10.2	28	9.9	57	12.4	11	6.0	21	9.7
ราคา (ถูกกว่าบ้าน)	29	2.5	10	3.5	13	2.8	6	3.3	0	0.0
รวม	1143	100.0	284	100.0	459	100.0	183	100.0	217	100.0

ที่มา: จากการเก็บรวบรวมข้อมูลของผู้วิจัย

ผลการศึกษาสะท้อนให้เห็นว่า ผู้หญิงโสดอายุต่างก็มีสาเหตุในการเลือกอยู่อาศัยในคอนโดมิเนียมที่แตกต่างกัน โดยกลุ่มผู้หญิงโสดอายุ 30-39 ปี ให้ความสำคัญกับเรื่องทัศนียภาพมากที่สุด ขณะที่กลุ่มผู้หญิงโสด 40-49 ปี คำนึงถึงทำเลที่ตั้งใกล้กับสถานที่ทำงานมากที่สุด เช่นเดียวกับกลุ่มผู้หญิงโสดออนไลน์ และสังเกตได้ว่าในภาพรวมสาเหตุสำคัญที่ผู้หญิงโสดเลือกอยู่อาศัยในคอนโดมิเนียม ส่วนใหญ่มีความเกี่ยวข้องกับทำเลที่ตั้งของคอนโดมิเนียมที่ใกล้กับสถานที่ทำงานและใกล้สถานีรถไฟฟ้า เพื่อการเดินทางที่สะดวกและรวดเร็ว นอกจากนี้ปัจจัยด้านราคาส่งผลต่อการเลือกอยู่อาศัยในคอนโดมิเนียมน้อยที่สุด

4.5 ลักษณะคอนโดมิเนียมและการครอบครองที่อยู่อาศัยในปัจจุบัน

ในการศึกษาลักษณะคอนโดมิเนียมและการครอบครองที่อยู่อาศัยในปัจจุบันของผู้หญิงโสด จากกลุ่มตัวอย่าง ผู้วิจัยจะนำเสนอข้อมูลแบ่งออกเป็น 6 ส่วน คือ (1) ทำเลที่ตั้ง (2) กายภาพอาคาร (3) ลักษณะห้องชุด (4) ระดับราคาห้องชุด (5) ระยะเวลาการอยู่อาศัย และ (6) การครอบครองห้องชุด ดังนี้

4.5.1 ทำเลที่ตั้ง

1) **ทำเลที่ตั้ง** กลุ่มผู้หญิงโสดส่วนใหญ่จะอาศัยอยู่ในคอนโดมิเนียมที่ตั้งอยู่ในเขตกรุงเทพมหานครชั้นกลาง (ร้อยละ 43.7) รองลงมาคือ เขตกรุงเทพมหานครชั้นใน (ร้อยละ 29.3) และเขตปริมณฑล (ร้อยละ 15.6) ตามลำดับ เมื่อพิจารณาตามกลุ่มอายุ พบว่ากลุ่มอายุ 30-39 ปี ส่วนใหญ่อาศัยในเขตกรุงเทพมหานครชั้นกลางมากกว่ากลุ่มอายุ 40-49 ปี โดยกลุ่มอายุ 30-39 ปี อาศัยในเขตกรุงเทพมหานครชั้นกลางที่ร้อยละ 46.6 ขณะที่กลุ่มอายุ 40-49 ปี มีเพียงร้อยละ 35.8 อย่างไรก็ตาม กลุ่มอายุ 40-49 ปี ร้อยละ 33.2 จะอยู่อาศัยในเขตกรุงเทพมหานครชั้นใน ซึ่งมากกว่ากลุ่มอายุน้อยที่มีเพียงร้อยละ 27.9 โดยเฉพาะอย่างยิ่งในกลุ่มอายุ 45-49 ปี อาศัยในเขตกรุงเทพมหานครชั้นในมีสูงถึงร้อยละ 49.4 (ตารางที่ 4.20) หากพิจารณาตามกลุ่มผู้หญิงโสด 4 กลุ่ม พบว่าคอนโดมิเนียมของกลุ่มผู้หญิงโสดส่วนใหญ่จะตั้งอยู่ในเขตกรุงเทพมหานครชั้นกลาง ยกเว้นคอนโดมิเนียมของกลุ่มผู้หญิงโสดออนไลน์ที่ส่วนใหญ่จะตั้งอยู่ในเขตกรุงเทพมหานครชั้นในที่ร้อยละ 44.3 (ตารางที่ 4.21)

ตารางที่ 4.20 ทำเลที่ตั้งคอนโดมิเนียมของผู้หญิงโสด แบ่งตามอายุ 30-39 ปี และ 40-49 ปี

ทำเลที่ตั้ง	รวม		30-39 ปี						40-49 ปี					
			30-34 ปี		35-39 ปี		รวม		40-44 ปี		45-49 ปี		รวม	
	N	%	N	%	N	%	N	%	N	%	N	%	N	%
กรุงเทพชั้นใน	335	29.3	143	32.2	89	22.9	232	27.9	62	27.3	41	49.4	103	33.2
กรุงเทพชั้นกลาง	496	43.7	209	47.1	179	46.0	388	46.6	91	40.1	20	24.1	111	35.8
กรุงเทพชั้นนอก	131	11.5	37	8.3	54	13.9	91	10.9	34	15.0	6	7.2	40	12.9
ปริมณฑล	178	15.6	55	12.4	67	17.2	122	14.6	40	17.6	16	19.3	56	18.1
รวม	1143	100	444	100	389	100	833	100	227	100	83	100	310	100

ที่มา: จากการเก็บรวบรวมข้อมูลของผู้วิจัย

CHULALONGKORN UNIVERSITY

ตารางที่ 4.21 ทำเลที่ตั้งคอนโดมิเนียมของผู้หญิงโสด แบ่งตามประเภทผู้หญิงโสด 4 กลุ่ม

ทำเลที่ตั้ง	รวม		ผู้หญิงโสดนักเดินทาง		ผู้หญิงโสดเต็มที่พักชีวิต		ผู้หญิงโสดออนไลน์		ผู้หญิงโสดชีวิตเรียบง่าย	
	N	%	N	%	N	%	N	%	N	%
กรุงเทพชั้นใน	335	29.3	66	23.2	131	28.5	81	44.3	57	26.3
กรุงเทพชั้นกลาง	499	43.7	139	48.9	203	44.2	54	29.5	103	47.5
กรุงเทพชั้นนอก	131	11.5	35	12.3	56	12.2	15	8.2	25	11.5
ปริมณฑล	178	15.6	44	15.5	69	15.0	33	18.0	32	14.7
รวม	1143	100.0	284	100.0	459	100.0	183	100.0	217	100.0

ที่มา: จากการเก็บรวบรวมข้อมูลของผู้วิจัย

2) ระยะห่างจากสถานีรถไฟฟ้า คอนโดมิเนียมของผู้หญิงโสดส่วนใหญ่อยู่ห่างจากสถานีรถไฟฟ้า 300-399 เมตร (ร้อยละ 21.4) รองลงมาคือ 200-299 เมตร และ 400-499 เมตร ตามลำดับ เมื่อพิจารณาตามกลุ่มอายุ พบว่าคอนโดมิเนียมของกลุ่มอายุ 30-39 ปี จะห่างจากสถานีรถไฟฟ้าไม่เกิน 500 เมตรที่ร้อยละ 80.4 ขณะที่คอนโดมิเนียมของกลุ่มอายุ 40-49 ปี ห่างจากสถานีรถไฟฟ้าไม่เกิน 500 เมตรที่ร้อยละ 72.9 เป็นที่สังเกตว่ากลุ่มอายุ 30-39 ปี ให้ความสำคัญกับสถานีรถไฟฟ้ามากกว่ากลุ่ม 40-49 ปี อีกทั้งยังพบเพียงร้อยละ 6 ของกลุ่มอายุ 30-39 ปี เท่านั้นที่เลือกคอนโดมิเนียมไม่ใกล้สถานีรถไฟฟ้า น้อยกว่าเท่าตัวเมื่อเทียบกับกลุ่ม 40-49 ปี ที่ร้อยละ 12.9 (ตารางที่ 4.22)

ตารางที่ 4.22 ระยะห่างจากสถานีรถไฟฟ้า แบ่งตามอายุ 30-39 ปี และ 40-49 ปี

ระยะห่างจาก สถานีรถไฟฟ้า	รวม		30-39 ปี						40-49 ปี					
			30-34 ปี		35-39 ปี		รวม		40-44 ปี		45-49 ปี		รวม	
	N	%	N	%	N	%	N	%	N	%	N	%	N	%
0-99 เมตร	87	7.6	60	13.5	15	3.9	75	9.0	6	2.6	6	7.2	12	3.9
100-199 เมตร	160	14.0	80	18.0	46	11.8	126	15.1	26	11.5	8	9.6	34	11.0
200-299 เมตร	225	19.7	81	18.2	93	23.9	174	20.9	43	18.9	8	9.6	51	16.5
300-399 เมตร	245	21.4	87	19.6	88	22.6	175	21.0	54	23.8	16	19.3	70	22.6
400-499 เมตร	179	15.7	58	13.1	62	15.9	120	14.4	39	17.7	20	24.1	59	19.0
> 500 เมตร	157	13.7	56	12.6	57	14.7	113	13.6	33	14.5	11	13.3	44	14.2
ไม่ใกล้สถานี	90	7.9	22	5.0	28	7.2	50	6.0	26	11.5	14	16.9	40	12.9
รวม	1143	100	444	100	389	100	833	100	227	100	83	100	310	100

ที่มา: จากการเก็บรวบรวมข้อมูลของผู้วิจัย

หากพิจารณาตามกลุ่มผู้หญิงโสด 4 กลุ่ม พบว่าคอนโดมิเนียมของกลุ่มผู้หญิงโสดออนไลน์ส่วนใหญ่ตั้งอยู่ห่างจากสถานีรถไฟฟ้ามากกว่าทุกกลุ่มที่ 400-499 เมตร (ร้อยละ 17.5) ขณะที่กลุ่มผู้หญิงโสดเต็มทีกับชีวิตจะอาศัยในคอนโดมิเนียมที่ใกล้สถานีรถไฟฟ้ามากกว่าทุกกลุ่มที่ 200-299 เมตร (ร้อยละ 21.6) เป็นที่ได้สังเกตว่ากลุ่มผู้หญิงโสดเต็มทีกับชีวิตให้ความสำคัญกับสถานีรถไฟฟ้ามากกว่ากลุ่มอื่น ๆ ขณะที่กลุ่มผู้หญิงโสดออนไลน์ให้ความสำคัญน้อยที่สุด เนื่องจากกลุ่มดังกล่าวอาศัยในคอนโดมิเนียมที่ห่างจากสถานีรถไฟฟ้าเกิน 500 เมตรและไม่ใกล้สถานีรถไฟฟ้ารวมกันถึงร้อยละ 30 (ตารางที่ 4.23)

ตารางที่ 4.23 ระยะห่างจากสถานีรถไฟฟ้ํา แบ่งตามประเภทผู้หญิงโสด 4 กลุ่ม

ระยะห่างจาก สถานีรถไฟฟ้ํา	รวม		ผู้หญิงโสดนัก เดินทาง		ผู้หญิงโสด เต็มทีกับชีวิต		ผู้หญิงโสด ออนไลน์		ผู้หญิงโสด ชีวิตเรียบง่าย	
	N	%	N	%	N	%	N	%	N	%
0-99 เมตร	87	7.6	25	8.8	32	7.0	14	7.7	16	7.4
100-199 เมตร	160	14.0	29	10.2	78	17.0	23	12.6	30	13.8
200-299 เมตร	225	19.7	66	23.2	99	21.6	31	16.9	29	13.4
300-399 เมตร	245	21.4	73	25.7	94	20.5	28	15.3	50	23.0
400-499 เมตร	179	15.7	39	13.7	69	15.0	32	17.5	39	18.0
> 500 เมตร	157	13.7	42	14.8	66	14.4	26	14.2	23	10.6
ไม่ใกล้สถานีรถไฟฟ้ํา	90	7.9	10	3.5	21	4.6	29	15.8	30	13.8
รวม	1143	100.0	284	100.0	459	100.0	183	100.0	217	100.0

ที่มา: จากการเก็บรวบรวมข้อมูลของผู้วิจัย

จากผลการสำรวจพบว่า ผู้หญิงโสดส่วนใหญ่จะอาศัยอยู่ในคอนโดมิเนียมที่ตั้งอยู่ในเขตกรุงเทพมหานครชั้นกลาง และห่างจากสถานีรถไฟฟ้ําประมาณ 400 เมตร เมื่อพิจารณาตามกลุ่มอายุ พบว่าอายุเพิ่มขึ้นมีแนวโน้มจะย้ายไปอาศัยในคอนโดมิเนียมในเขตกรุงเทพมหานครชั้นในเพิ่มมากขึ้น อาจเป็นเพราะต้องการอยู่อาศัยในทำเลที่รายล้อมไปด้วยสิ่งอำนวยความสะดวกต่าง ๆ ครบครัน การเดินทางที่สะดวกรวดเร็วเชื่อมต่อกับรถไฟฟ้า แต่จะไม่ให้ความสำคัญกับสถานีรถไฟฟ้ํามากกว่าเท่ากับกลุ่มอายุ 30-39 ปี และหากพิจารณาตามกลุ่มผู้หญิงโสด 4 กลุ่ม พบว่าคอนโดมิเนียมของกลุ่มผู้หญิงโสดออนไลน์ส่วนใหญ่จะตั้งอยู่ในเขตกรุงเทพมหานครชั้นใน ขณะที่คอนโดมิเนียมของกลุ่มผู้หญิงโสดอีก 3 กลุ่มที่เหลือส่วนใหญ่จะตั้งอยู่ในเขตกรุงเทพมหานครชั้นกลาง และกลุ่มผู้หญิงโสดเต็มทีกับชีวิตให้ความสำคัญกับสถานีรถไฟฟ้ํามากที่สุด ขณะที่กลุ่มผู้หญิงโสดออนไลน์ให้ความสำคัญน้อยที่สุด

4.5.2 กายภาพอาคาร

1) รูปแบบ ผู้หญิงโสดอาศัยในคอนโดมิเนียมทั้งแบบ Low Rise และ High Rise ในสัดส่วนที่เกือบเท่ากัน เมื่อพิจารณาตามกลุ่มอายุ พบว่ากลุ่มอายุ 30-39 ปี ส่วนใหญ่อาศัยในคอนโดมิเนียมแบบ High Rise (มากกว่า 8 ชั้น) ที่ร้อยละ 50.1 ขณะที่กลุ่มอายุ 40-49 ปี ส่วนใหญ่อาศัยในคอนโดมิเนียมแบบ Low Rise ที่ร้อยละ 52.3 (ตารางที่ 4.24) หากพิจารณาตามกลุ่มผู้หญิงโสด 4 กลุ่ม พบว่า ทั้ง 4 กลุ่มมีความแตกต่างกัน โดยกลุ่มผู้หญิงโสดนักเดินทางและกลุ่มผู้หญิงโสดเต็มทีกับชีวิตส่วนใหญ่เลือกอาศัยในคอนโดมิเนียมแบบ Low Rise ที่ร้อยละ 55.6 และ 54.9 ตามลำดับ ขณะที่ กลุ่มผู้หญิงโสดออนไลน์และกลุ่มผู้หญิงโสดชีวิตเรียบง่ายส่วนใหญ่จะอาศัยในคอนโดมิเนียมแบบ High Rise ที่ร้อยละ 60.7 และ 55.8 ตามลำดับ สังเกตได้ว่ากลุ่มผู้หญิงโสดนักเดินทางอยู่ใน

คอนโดมิเนียมแบบ Low Rise มากกว่าทุกกลุ่ม ขณะที่กลุ่มผู้หญิงโสดออนไลน์อาศัยในคอนโดมิเนียมแบบ High Rise มากกว่าทุกกลุ่ม (ตารางที่ 4.25)

ตารางที่ 4.24 รูปแบบคอนโดมิเนียมของผู้หญิงโสด แบ่งตามอายุ 30-39 ปี และ 40-49 ปี

รูปแบบ คอนโดมิเนียม	รวม		30-39 ปี						40-49 ปี					
			30-34 ปี		35-39 ปี		รวม		40-44 ปี		45-49 ปี		รวม	
	N	%	N	%	N	%	N	%	N	%	N	%	N	%
Low Rise	578	50.6	211	47.5	205	52.7	416	49.9	125	55.1	37	44.6	162	52.3
High Rise	565	49.4	233	52.5	184	47.3	417	50.1	102	44.9	46	55.4	148	47.7
รวม	1143	100	444	100	389	100	833	100	227	100	83	100	310	100

ที่มา: จากการเก็บรวบรวมข้อมูลของผู้วิจัย

ตารางที่ 4.25 รูปแบบคอนโดมิเนียมของผู้หญิงโสด แบ่งตามประเภทผู้หญิงโสด 4 กลุ่ม

รูปแบบคอนโดมิเนียม	รวม		ผู้หญิงโสด นักเดินทาง		ผู้หญิงโสด เต็มทีกับชีวิต		ผู้หญิงโสด ออนไลน์		ผู้หญิงโสด ชีวิตเรียบง่าย	
	N	%	N	%	N	%	N	%	N	%
Low Rise	578	50.6	158	55.6	252	54.9	72	39.3	96	44.2
High Rise	565	49.4	126	44.4	207	45.1	111	60.7	121	55.8
รวม	1143	100.0	284	100.0	459	100.0	183	100.0	217	100.0

ที่มา: จากการเก็บรวบรวมข้อมูลของผู้วิจัย

2) อายุคอนโดมิเนียม คอนโดมิเนียมของผู้หญิงโสดส่วนใหญ่ร้อยละ 38.6 มีอายุ 4-6 ปี รองลงมาคือ 7-9 ปี และ 1-3 ปี ตามลำดับ เมื่อพิจารณาตามกลุ่มอายุ พบว่าทั้ง 2 กลุ่มมีลักษณะคล้ายคลึงกันคือ อาศัยในคอนโดมิเนียมอายุ 4-6 ปี เป็นหลัก (ตารางที่ 4.26) หากพิจารณาตามกลุ่มผู้หญิงโสด 4 กลุ่ม พบว่าอายุคอนโดมิเนียมของทุกกลุ่มอยู่ที่ 4-6 ปี เช่นเดียวกัน (ตารางที่ 4.27)

ตารางที่ 4.26 อายุคอนโดมิเนียมของผู้หญิงโสด แบ่งตามอายุ 30-39 ปี และ 40-49 ปี

อายุ คอนโดมิเนียม	รวม		30-39 ปี						40-49 ปี					
			30-34 ปี		35-39 ปี		รวม		40-44 ปี		45-49 ปี		รวม	
	N	%	N	%	N	%	N	%	N	%	N	%	N	%
< 1 ปี	69	6.0	50	11.3	10	2.6	60	7.2	7	3.1	2	2.4	9	2.9
1-3 ปี	136	11.9	73	16.4	40	10.3	113	13.6	17	7.5	6	7.2	23	7.4
4-6 ปี	441	38.6	142	32.0	161	41.4	303	36.4	108	47.6	30	36.1	138	44.5
7-9 ปี	363	31.8	126	28.4	143	36.8	269	32.3	70	30.8	24	28.9	94	30.3
> 10 ปี	134	11.7	53	11.9	35	9.0	88	10.6	25	11.0	21	25.3	46	14.8
รวม	1143	100	444	100	389	100	833	100	227	100	83	100	310	100

ที่มา: จากการเก็บรวบรวมข้อมูลของผู้วิจัย

ตารางที่ 4.27 อายุคอนโดมิเนียมของผู้หญิงโสดแบ่งตามประเภทผู้หญิงโสด 4 กลุ่ม

อายุคอนโดมิเนียม	รวม		ผู้หญิงโสด นักเดินทาง		ผู้หญิงโสด เต็มทีกับชีวิต		ผู้หญิงโสด ออนไลน์		ผู้หญิงโสด ชีวิตเรียบง่าย	
	N	%	N	%	N	%	N	%	N	%
< 1 ปี	69	6.0	21	7.4	27	5.9	8	4.4	13	6.0
1-3 ปี	136	11.9	32	11.3	59	12.9	15	8.2	30	13.8
4-6 ปี	441	38.6	119	41.9	175	38.1	57	31.1	90	41.5
7-9 ปี	363	31.8	87	30.6	158	34.4	53	29.0	65	30.0
> 10 ปี	134	11.7	25	8.8	40	8.7	50	27.3	19	8.8
รวม	1143	100.0	284	100.0	459	100.0	183	100.0	217	100.0

ที่มา: จากการเก็บรวบรวมข้อมูลของผู้วิจัย

จากผลการสำรวจพบว่า คอนโดมิเนียมของผู้หญิงโสดส่วนใหญ่เป็นแบบ Low Rise โดยกลุ่มอายุมากจะนิยมอยู่อาศัยในคอนโดมิเนียมแบบ Low Rise มากกว่ากลุ่มอายุน้อย อาจเป็นเพราะอายุที่เพิ่มขึ้นการอาศัยอยู่ในชั้นสูง ๆ อาจจะไม่สะดวกปลอดภัยหากเกิดอัคคีภัย หรืออาจต้องการความเป็นส่วนตัวมากขึ้น เพราะจำนวนผู้อยู่อาศัยในคอนโดมิเนียมแบบ Low Rise มีน้อยกว่าแบบ High Rise อย่างไรก็ตาม กลุ่มอายุน้อยจะนิยมอาศัยในคอนโดมิเนียมที่ใหม่กว่ากลุ่มอายุมาก และหากพิจารณาตามกลุ่มผู้หญิงโสด 4 กลุ่ม พบว่ารูปแบบคอนโดมิเนียมทั้ง 4 กลุ่มมีความแตกต่างกัน โดยกลุ่มผู้หญิงโสดนักเดินทางและกลุ่มผู้หญิงโสดเต็มทีกับชีวิตส่วนใหญ่เลือกอาศัยในคอนโดมิเนียมแบบ Low Rise มากกว่ากลุ่มผู้หญิงโสดออนไลน์และกลุ่มผู้หญิงโสดชีวิตเรียบง่าย อาจเป็นเพราะทั้ง 2 กลุ่มแรกนี้มีรูปแบบการใช้ชีวิตภายนอกที่พักเป็นส่วนใหญ่ จึงเน้นความสะดวกคล่องตัวในการเดินทางมากกว่าทัศนียภาพ ขณะที่อายุคอนโดมิเนียมส่วนใหญ่ของทั้ง 4 กลุ่มเหมือนกันคือ 4-6 ปี

4.5.3 ลักษณะห้องชุด

1) รูปแบบห้องชุด ห้องชุดของผู้หญิงโสดส่วนใหญ่เป็นแบบ 1 ห้องนอน (ร้อยละ 67.6) รองลงมาคือ สตูดิโอ และ 2 ห้องนอน ตามลำดับ เมื่อพิจารณาตามกลุ่มอายุ พบว่ากลุ่มอายุ 30-39 ปี จะอยู่ในห้องชุดแบบ 1 ห้องนอนที่ร้อยละ 70.3 ขณะที่กลุ่มอายุ 40-49 ปี อาศัยในห้องชุดแบบ 1 ห้องนอนที่ร้อยละ 60.3 (ตารางที่ 4.28) หากพิจารณาตามกลุ่มผู้หญิงโสด 4 กลุ่ม พบว่ารูปแบบห้องชุดของผู้หญิงโสดทั้ง 4 กลุ่มมีลักษณะคล้ายคลึงกันคือ ส่วนใหญ่อาศัยในห้องชุดแบบ 1 ห้องนอน (ตารางที่ 4.29)

ตารางที่ 4.28 รูปแบบห้องชุดของผู้หญิงโสด แบ่งตามอายุ 30-39 ปี และ 40-49 ปี

รูปแบบห้องชุด	รวม		30-39 ปี						40-49 ปี					
			30-34 ปี		35-39 ปี		รวม		40-44 ปี		45-49 ปี		รวม	
	N	%	N	%	N	%	N	%	N	%	N	%	N	%
สตูดิโอ	266	23.3	82	18.5	96	24.7	178	21.4	60	26.4	28	33.7	88	28.4
1 ห้องนอน	773	67.6	320	72.1	266	68.4	586	70.3	144	63.4	43	51.8	187	60.3
2 ห้องนอน	104	9.1	42	9.5	27	6.9	69	8.3	23	10.1	12	14.5	35	11.3
รวม	1143	100	444	100	389	100	833	100	227	100	83	100	310	100

ที่มา: จากการเก็บรวบรวมข้อมูลของผู้วิจัย

ตารางที่ 4.29 รูปแบบห้องชุดของผู้หญิงโสด แบ่งตามประเภทผู้หญิงโสด 4 กลุ่ม

รูปแบบห้องชุด	รวม		ผู้หญิงโสด นักเดินทาง		ผู้หญิงโสด เต็มทีกับชีวิต		ผู้หญิงโสด ออนไลน์		ผู้หญิงโสด ชีวิตเรียบง่าย	
	N	%	N	%	N	%	N	%	N	%
สตูดิโอ	266	23.3	51	18.0	124	27.0	43	23.5	48	22.1
1 ห้องนอน	773	67.6	199	70.1	297	64.7	128	69.9	149	68.7
2 ห้องนอน	104	9.1	34	12.0	38	8.3	12	6.6	20	9.2
รวม	1143	100.0	284	100.0	459	100.0	183	100.0	217	100.0

ที่มา: จากการเก็บรวบรวมข้อมูลของผู้วิจัย

2) **ขนาดห้องชุด** ห้องชุดของผู้หญิงโสดส่วนใหญ่มีขนาด 31-35 ตารางเมตร (ร้อยละ 38.5) รองลงมาคือ 26-30 ตารางเมตร และ 36-40 ตารางเมตร ตามลำดับ เมื่อพิจารณาตามกลุ่มอายุ พบว่าห้องชุดของกลุ่มอายุ 40-49 ปี มีขนาดใหญ่กว่ากลุ่มอายุ 30-39 ปี โดยกว่าร้อยละ 67.1 ของกลุ่มอายุ 30-39 ปี อาศัยในห้องชุดขนาด 26-35 ตารางเมตร ขณะที่ร้อยละ 66.8 ของกลุ่มอายุ 40-49 ปี อาศัยในห้องชุดขนาด 31-40 ตารางเมตร (ตารางที่ 4.30)

ตารางที่ 4.30 ขนาดห้องชุดของผู้หญิงโสด แบ่งตามอายุ 30-39 ปี และ 40-49 ปี

ขนาดห้องชุด (ตร.ม.)	รวม		30-39 ปี						40-49 ปี					
			30-34 ปี		35-39 ปี		รวม		40-44 ปี		45-49 ปี		รวม	
	N	%	N	%	N	%	N	%	N	%	N	%	N	%
20-24	95	8.3	55	12.4	25	6.4	80	9.6	10	4.4	5	6.0	15	4.8
25-29	302	26.4	148	33.3	103	26.5	251	30.1	43	18.9	8	9.6	51	16.5
30-34	440	38.5	151	34.0	157	40.4	308	37.0	104	45.8	28	33.7	132	42.6
35-39	210	18.4	53	11.9	82	21.1	135	16.2	50	22.0	25	30.1	75	24.2
40-44	54	4.7	20	4.5	14	3.6	34	4.1	13	5.7	7	8.4	20	6.5
≥ 45	42	3.7	17	3.8	8	2.1	25	3.0	7	3.1	10	12.0	17	5.5
รวม	1143	100	444	100	389	100	833	100	227	100	83	100	310	100

ที่มา: จากการเก็บรวบรวมข้อมูลของผู้วิจัย

หากพิจารณาตามกลุ่มผู้หญิงโสด 4 กลุ่ม พบว่าขนาดห้องชุดของผู้หญิงโสดทั้ง 4 กลุ่มส่วนใหญ่อยู่ระหว่าง 31-35 ตารางเมตร โดยกลุ่มผู้หญิงโสดชีวิตเรียบง่ายอาศัยในห้องขนาด 31-35 ตารางเมตร มากกว่าทุกกลุ่มที่ร้อยละ 47.9 นอกจากนี้ กลุ่มผู้หญิงโสดออนไลน์อาศัยในห้องชุดขนาด 35 ตารางเมตรขึ้นไปที่ร้อยละ 31.7 ซึ่งมากกว่าทุกกลุ่ม (ตารางที่ 4.31)

ตารางที่ 4.31 ขนาดห้องชุดของผู้หญิงโสด แบ่งตามประเภทผู้หญิงโสด 4 กลุ่ม

ขนาดห้องชุด (ตร.ม.)	รวม		ผู้หญิงโสด นักเดินทาง		ผู้หญิงโสด เต็มทีกับชีวิต		ผู้หญิงโสด ออนไลน์		ผู้หญิงโสด ชีวิตเรียบง่าย	
	N	%	N	%	N	%	N	%	N	%
20-24	95	8.3	25	8.8	47	10.2	14	7.7	9	4.1
25-29	302	26.4	77	27.1	136	29.6	37	20.2	52	24.0
30-34	440	38.5	107	37.7	155	33.8	74	40.4	104	47.9
35-39	210	18.4	51	18.0	93	20.3	35	19.1	31	14.3
40-44	54	4.7	17	6.0	18	3.9	6	3.3	13	6.0
≥ 45	42	3.7	7	2.5	10	2.2	17	9.3	8	3.7
รวม	1143	100.0	284	100.0	459	100.0	183	100.0	217	100.0

ที่มา: จากการเก็บรวบรวมข้อมูลของผู้วิจัย

จากผลการสำรวจพบว่า รูปแบบห้องชุดของผู้หญิงโสดส่วนใหญ่เป็นแบบ 1 ห้องนอน และมีขนาดอยู่ที่ 31-35 ตารางเมตร เมื่อพิจารณาตามกลุ่มอายุ พบว่าห้องชุดของกลุ่มอายุ 40-49 ปี มีขนาดใหญ่กว่ากลุ่มอายุ 30-39 ปี โดยขนาดห้องชุดของกลุ่มอายุ 30-39 ปี ส่วนใหญ่อยู่ที่ 26-35 ตารางเมตร ขณะที่ขนาดห้องชุดของกลุ่มอายุ 40-49 ปี ส่วนใหญ่อยู่ที่ 31-40 ตารางเมตร หากพิจารณาตามกลุ่มผู้หญิงโสด 4 กลุ่ม พบว่ากลุ่มผู้หญิงโสดออนไลน์จะอาศัยในห้องขนาดใหญ่กว่าทุกกลุ่ม และกลุ่มผู้หญิงโสดเต็มทีกับชีวิตจะอาศัยในห้องขนาดเล็กกว่าทุกกลุ่ม

4.5.4 ระดับราคาห้องชุด

ห้องชุดของกลุ่มผู้หญิงโสดส่วนใหญ่มีราคาไม่เกิน 70,000 บาท/ตารางเมตร (ร้อยละ 31.1) เมื่อพิจารณาตามกลุ่มอายุ พบว่าห้องชุดของกลุ่มอายุ 30-39 ปี ส่วนใหญ่มีราคาไม่เกิน 70,000 บาท/ตารางเมตร (ร้อยละ 35.2) ขณะที่ราคาห้องชุดของกลุ่มอายุ 40-49 ปี ส่วนใหญ่อยู่ระหว่าง 150,001-250,000 บาท/ตารางเมตร (ร้อยละ 33.2) (ตารางที่ 4.32)

ตารางที่ 4.32 ระดับราคาห้องชุดของผู้หญิงโสด แบ่งตามอายุ 30-39 ปี และ 40-49 ปี

ระดับราคาห้องชุด (บาท/ตร.ม.)	รวม		30-39 ปี						40-49 ปี					
			30-34 ปี		35-39 ปี		รวม		40-44 ปี		45-49 ปี		รวม	
	N	%	N	%	N	%	N	%	N	%	N	%	N	%
≤ 70,000	355	31.1	177	39.9	116	29.8	293	35.2	51	22.5	11	13.3	62	20.0
70,001-100,000	208	18.2	90	20.3	76	19.5	166	19.9	30	13.2	12	14.5	42	13.5
100,001-150,000	259	22.7	73	16.4	101	26.0	174	20.9	60	26.4	25	30.1	85	27.4
150,001-250,000	259	22.7	81	18.2	75	19.3	156	18.7	76	33.5	27	32.5	103	33.2
250,001-350,000	49	4.3	17	3.8	17	4.4	34	4.1	9	4.0	6	7.2	15	4.8
> 350,000	13	1.1	6	1.4	4	1.0	10	1.2	1	0.4	2	2.4	3	1.0
รวม	1143	100	444	100	389	100	833	100	227	100	83	100	310	100

ที่มา: จากการเก็บรวบรวมข้อมูลของผู้วิจัย

หากพิจารณาตามกลุ่มผู้หญิงโสด 4 กลุ่ม พบว่าในด้านระดับราคาห้องชุดของทั้ง 4 กลุ่มมีความแตกต่างกัน โดยกลุ่มผู้หญิงโสดนักเดินทางและกลุ่มผู้หญิงโสดเต็มที่กับชีวิตส่วนใหญ่อาศัยในห้องชุดที่มีราคาไม่เกิน 70,000 บาทต่อตารางเมตร ที่ร้อยละ 39.4 และ 37.9 ตามลำดับ ขณะที่กลุ่มผู้หญิงโสดออนไลน์ส่วนใหญ่ร้อยละ 32.8 อาศัยในห้องชุดราคา 100,001-150,000 บาทต่อตารางเมตร และกลุ่มผู้หญิงโสดชีวิตเรียบง่ายส่วนใหญ่อาศัยในห้องชุดที่มีราคาแพงที่สุดเมื่อเทียบกับอีก 3 กลุ่ม โดยมีราคาอยู่ที่ 150,001-250,000 บาทต่อตารางเมตร ที่ร้อยละ 31.8 (ตารางที่ 4.33)

ตารางที่ 4.33 ระดับราคาห้องชุดของผู้หญิงโสด แบ่งตามประเภทผู้หญิงโสด 4 กลุ่ม

ระดับราคาห้องชุด (บาท/ตร.ม.)	รวม		ผู้หญิงโสด นักเดินทาง		ผู้หญิงโสด เต็มที่กับชีวิต		ผู้หญิงโสด ออนไลน์		ผู้หญิงโสด ชีวิตเรียบง่าย	
	N	%	N	%	N	%	N	%	N	%
≤ 70,000	355	31.1	112	39.4	174	37.9	20	10.9	49	22.6
70,001-100,000	208	18.2	44	15.5	86	18.7	47	25.7	31	14.3
100,001-150,000	259	22.7	53	18.7	89	19.4	60	32.8	57	26.3
150,001-250,000	259	22.7	62	21.8	89	19.4	39	21.3	69	31.8
> 250,000	62	5.4	13	4.6	21	4.6	17	9.3	11	3.6
รวม	1143	100.0	284	100.0	459	100.0	183	100.0	217	100.0

ที่มา: จากการเก็บรวบรวมข้อมูลของผู้วิจัย

4.5.5 ระยะเวลาการอยู่อาศัย

1) ระยะเวลาการอยู่อาศัยในคอนโดมิเนียมปัจจุบัน กลุ่มผู้หญิงโสดส่วนใหญ่ร้อยละ 44.7 อาศัยในคอนโดมิเนียมปัจจุบันเป็นเวลา 1-2 ปี รองลงมาคือ 3-4 ปี และน้อยกว่า 1 ปี ตามลำดับ เมื่อพิจารณาตามกลุ่มอายุ พบว่าร้อยละ 45.1 ของกลุ่มอายุ 40-49 ปี อาศัยในคอนโดมิเนียมปัจจุบัน

มาแล้วตั้งแต่ 3 ปีขึ้นไป ขณะที่กลุ่มอายุ 30-39 ปีมีเพียงร้อยละ 34.2 ซึ่งแสดงให้เห็นว่ากลุ่มอายุน้อยมีแนวโน้มเปลี่ยนที่อยู่อาศัยบ่อยกว่ากลุ่มอายุมาก (ตารางที่ 4.34) และหากพิจารณาตามกลุ่มผู้หญิงโสด 4 กลุ่ม พบว่าผู้หญิงโสดทั้ง 4 กลุ่ม ส่วนใหญ่มีระยะเวลาอยู่อาศัยในคอนโดมิเนียมปัจจุบัน คล้ายคลึงกันอยู่ที่ 1-2 ปี ยกเว้นกลุ่มผู้หญิงโสดชีวิตเรียบง่ายที่มีระยะเวลาอยู่อาศัยมากกว่าที่ 3-4 ปี (ตารางที่ 4.35)

ตารางที่ 4.34 ระยะการอยู่อาศัยในคอนโดปัจจุบันของผู้หญิงโสด แบ่งตามอายุ 30-39 ปี และ 40-49 ปี

ระยะการอยู่อาศัยในคอนโดปัจจุบัน	รวม		30-39 ปี						40-49 ปี					
			30-34 ปี		35-39 ปี		รวม		40-44 ปี		45-49 ปี		รวม	
	N	%	N	%	N	%	N	%	N	%	N	%	N	%
< 1 ปี	207	18.1	112	25.2	49	12.6	161	19.3	30	13.2	16	19.3	46	14.8
1-2 ปี	511	44.7	219	49.3	168	43.2	387	46.5	104	45.8	20	24.1	124	40.0
3-4 ปี	354	31.0	92	20.7	158	40.6	250	30.0	69	30.4	35	42.2	104	33.5
> 5 ปี	71	6.2	21	4.7	14	3.6	35	4.2	24	10.6	12	14.5	36	11.6
รวม	1143	100	444	100	389	100	833	100	227	100	83	100	310	100

ที่มา: จากการเก็บรวบรวมและวิเคราะห์ข้อมูลของผู้วิจัย

ตารางที่ 4.35 ระยะการอยู่อาศัยในคอนโดปัจจุบันของผู้หญิงโสด แบ่งตามประเภทผู้หญิงโสด 4 กลุ่ม

ระยะการอยู่อาศัยในคอนโดฯ ปัจจุบัน	รวม		ผู้หญิงโสด นักเดินทาง		ผู้หญิงโสด เต็มที่กับชีวิต		ผู้หญิงโสด ออนไลน์		ผู้หญิงโสด ชีวิตเรียบง่าย	
	N	%	N	%	N	%	N	%	N	%
< 1 ปี	207	18.1	69	24.3	82	17.9	23	12.6	33	15.2
1-2 ปี	511	44.7	127	44.7	235	51.2	75	41.0	74	34.1
3-4 ปี	354	31.0	76	26.8	127	27.7	70	38.3	81	37.3
> 5 ปี	71	6.2	12	4.2	15	3.3	15	8.2	29	13.4
รวม	1143	100.0	284	100.0	459	100.0	183	100.0	217	100.0

ที่มา: จากการเก็บรวบรวมและวิเคราะห์ข้อมูลของผู้วิจัย

2) ระยะเวลาที่คาดว่าจะอาศัยต่อในคอนโดมิเนียมปัจจุบัน ผู้หญิงโสดส่วนใหญ่ร้อยละ 42.0 คาดว่าจะอาศัยในคอนโดมิเนียมแห่งเดิมต่อไปอีกมากกว่า 5 ปี รองลงมาคือ 3-4 ปี และ 1-2 ปี ตามลำดับ เมื่อพิจารณาตามกลุ่มอายุ พบว่า กลุ่มอายุ 30-39 ปี มีความต้องการเปลี่ยนที่อยู่อาศัยภายในระยะเวลา 2 ปี ที่ร้อยละ 31.3 ซึ่งมากกว่ากลุ่มอายุ 40-49 ปี ที่ร้อยละ 24.5 โดยเฉพาะในกลุ่มอายุ 30-35 ปี ร้อยละ 9.2 คาดว่าจะย้ายที่อยู่ใหม่ภายใน 1 ปี (ตารางที่ 4.36)

ตารางที่ 4.36 ระยะเวลาที่คาดว่าจะอาศัยอยู่ในคอนโดปัจจุบัน แบ่งตามอายุ 30-39 ปี และ 40-49 ปี

ระยะเวลาที่คาดว่าจะอาศัยอยู่ใน คอนโด ปัจจุบัน	รวม		30-39 ปี						40-49 ปี					
			30-34 ปี		35-39 ปี		รวม		40-44 ปี		45-49 ปี		รวม	
	N	%	N	%	N	%	N	%	N	%	N	%	N	%
< 1 ปี	57	5.0	41	9.2	11	2.8	52	6.2	4	1.8	1	1.2	5	1.6
1-2 ปี	280	24.5	119	26.8	90	23.1	209	25.1	58	25.6	13	15.7	71	22.9
3-4 ปี	326	28.5	105	23.6	128	32.9	233	28.0	62	27.3	31	37.3	93	30.0
≥ 5 ปี	480	42.0	179	40.3	160	41.1	339	40.7	103	45.4	38	45.8	141	45.5
รวม	1143	100	444	100	389	100	833	100	227	100	83	100	310	100

ที่มา: จากการเก็บรวบรวมและวิเคราะห์ข้อมูลของผู้วิจัย

เมื่อพิจารณาระยะเวลาการมีคู่ครองและระยะเวลาที่คาดว่าจะอาศัยอยู่ในคอนโดมิเนียมปัจจุบันพบว่า กลุ่มที่ไม่แน่ใจและไม่ต้องการคู่ครองประมาณร้อยละ 50 คาดว่าจะอาศัยต่อไปอีกตั้งแต่ 5 ปีขึ้นไป โดยเฉพาะในกลุ่มอายุ 40-49 ปี ที่มีมากกว่าร้อยละ 60 ขณะที่กลุ่มที่ต้องการมีคู่ส่วนใหญ่อจะอยู่ในคอนโดมิเนียมเดิมอีกประมาณ 3-4 ปี (ตารางที่ 4.37)

ตารางที่ 4.37 ระยะเวลาการมีคู่ครองและระยะเวลาที่คาดว่าจะอาศัยอยู่ในคอนโดมิเนียมปัจจุบัน

ระยะเวลาการมีคู่ และระยะเวลาที่คาดว่าจะ อยู่อาศัยต่อไป	รวม		30-39 ปี						40-49 ปี						
			30-34 ปี		35-39 ปี		รวม		40-44 ปี		45-49 ปี		รวม		
	N	%	N	%	N	%	N	%	N	%	N	%	N	%	
ไม่แน่ใจ	อยู่ต่อ ≤ 2 ปี	101	27.2	62	34.1	27	23.7	89	30.1	12	20.0	0	0	12	15.8
	อยู่ต่อ 3-4 ปี	88	23.7	52	28.6	24	21.1	76	25.7	6	10.0	6	37.5	12	15.8
	อยู่ต่อ ≥ 5 ปี	183	49.2	68	37.4	63	55.3	131	44.3	42	70.0	10	62.5	52	68.4
	รวม	372	100	182	100	114	100	296	100	60	100	16	100	76	100
ไม่ต้องการ	อยู่ต่อ ≤ 2 ปี	74	26.3	42	42.4	13	15.7	55	30.2	11	17.7	8	21.6	19	19.2
	อยู่ต่อ 3-4 ปี	53	18.9	16	16.2	21	25.3	37	20.3	10	16.1	6	16.2	16	16.2
	อยู่ต่อ ≥ 5 ปี	154	54.8	41	41.4	49	59.0	90	49.5	41	66.1	23	62.2	64	64.6
	รวม	281	100	99	100	83	100	182	100	62	100	37	100	99	100
คาดว่าจะมี < 3 ปี	อยู่ต่อ ≤ 2 ปี	70	34.5	31	37.3	25	32.5	56	35.0	13	37.1	1	12.5	14	32.6
	อยู่ต่อ 3-4 ปี	58	28.6	12	14.5	24	31.2	36	22.5	16	45.7	6	75.0	22	51.2
	อยู่ต่อ ≥ 5 ปี	75	36.9	40	48.2	28	36.4	68	42.5	6	17.1	1	12.5	7	16.3
	รวม	203	100	83	100	77	100	160	100	35	100	8	100	43	100
คาดว่าจะมี 3-5 ปี	อยู่ต่อ ≤ 2 ปี	70	34.8	21	35.0	25	30.5	46	32.4	19	43.2	5	33.3	24	40.7
	อยู่ต่อ 3-4 ปี	85	42.3	18	30.0	42	51.2	60	42.3	16	36.4	9	60.0	25	42.2
	อยู่ต่อ ≥ 5 ปี	46	22.9	21	35.0	15	18.3	36	25.4	9	20.5	1	6.7	10	16.9
	รวม	201	100	60	100	82	100	142	100	44	100	15	100	59	100
คาดว่าจะมี > 5 ปี	อยู่ต่อ ≤ 2 ปี	22	25.6	4	20.0	11	33.3	15	28.3	7	26.9	0	0	7	21.2
	อยู่ต่อ 3-4 ปี	42	48.8	7	35.0	17	51.5	24	45.3	14	53.8	4	57.1	18	54.5
	อยู่ต่อ ≥ 5 ปี	22	25.6	9	45.0	5	15.2	14	26.4	5	19.2	3	42.9	8	24.2
	รวม	86	100	20	100	33	100	53	100	26	100	7	100	33	100

ที่มา: จากการเก็บรวบรวมและวิเคราะห์ข้อมูลของผู้วิจัย

หากพิจารณาตามกลุ่มผู้หญิงโสด 4 กลุ่ม พบว่ากลุ่มที่จะอาศัยต่อในคอนโดมิเนียมปัจจุบัน ตั้งแต่ 5 ปี ขึ้นไปมากที่สุดคือ กลุ่มผู้หญิงโสดออนไลน์ (ร้อยละ 47.0) ขณะที่กลุ่มที่คาดว่าจะเปลี่ยนที่อยู่อาศัยใหม่ภายใน 2 ปี มากที่สุดคือ กลุ่มผู้หญิงโสดนักเดินทางที่ร้อยละ 32.1 (ตารางที่ 4.38)

ตารางที่ 4.38 ระยะเวลาที่จะอาศัยต่อในคอนโดมิเนียมปัจจุบัน แบ่งตามประเภทผู้หญิงโสด 4 กลุ่ม

ระยะเวลาที่ คาดว่าจะอาศัยต่อ ในคอนโดฯ ปัจจุบัน	รวม		ผู้หญิงโสด นักเดินทาง		ผู้หญิงโสด เต็มทีกับชีวิต		ผู้หญิงโสด ออนไลน์		ผู้หญิงโสด ชีวิตเรียบง่าย	
	N	%	N	%	N	%	N	%	N	%
< 1 ปี	57	5.0	17	6.0	28	6.1	1	0.5	11	5.1
1-2 ปี	280	24.5	74	26.1	117	25.5	41	22.4	48	22.1
3-4 ปี	326	28.5	80	28.2	128	27.9	55	30.1	63	29.0
≥ 5 ปี	480	42.0	113	39.8	186	40.5	86	47.0	95	43.8
รวม	1143	100.0	284	100.0	459	100.0	183	100.0	217	100.0

ที่มา: จากการเก็บรวบรวมและวิเคราะห์ข้อมูลของผู้วิจัย

3) ระยะเวลาการอยู่อาศัยในคอนโดมิเนียมปัจจุบันและการอยู่ต่อในอนาคต ผู้หญิงโสดส่วนใหญ่จะอาศัยอยู่ในคอนโดมิเนียมปัจจุบันมาแล้ว 1-2 ปี และกลุ่มนี้ร้อยละ 43.6 คาดว่าจะอยู่ต่อไปอีกมากกว่า 5 ปีขึ้นไป นอกจากนี้ หากพิจารณาในกลุ่มที่อยู่อาศัยมาแล้วไม่ถึง 1 ปี พบว่าส่วนใหญ่คาดว่าจะเปลี่ยนที่อยู่ใหม่ในอีก 1-2 ปี ที่ร้อยละ 37.7 และสังเกตได้ว่ากลุ่มอายุ 30-39 ปี มีความต้องการเปลี่ยนที่อยู่ภายใน 1 ปี ที่ร้อยละ 18.0 ซึ่งมากกว่ากลุ่มอายุ 40-49 ปี ถึง 4 เท่าตัว สำหรับกลุ่มที่อาศัยในคอนโดมิเนียมปัจจุบันเกิน 2 ปีขึ้นไป มากกว่าครึ่งจะอยู่ต่อไปอีกเกิน 5 ปีขึ้นไป โดยเฉพาะในกลุ่มอายุ 40-49 ปี (ตารางที่ 4.39)

ตารางที่ 4.39 ระยะเวลาอยู่ในคอนโดมิเนียมและอยู่ต่อในอนาคต แบ่งตามอายุ 30-39ปีและ 40-49ปี

ระยะเวลาอยู่อาศัยในคอนโดมิเนียม ปัจจุบันและจะอาศัยต่อในอนาคต		30-39 ปี		40-49 ปี		รวม	
		N	%	N	%	N	%
อยู่มาแล้ว < 1 ปี							
อยู่ต่ออีก	< 1 ปี	29	18.0	2	4.3	31	15.0
	1-2 ปี	62	38.5	16	34.8	78	37.7
	3-4 ปี	45	28.0	13	28.3	58	28.0
	≥ 5 ปี	25	15.5	15	32.6	40	19.3
รวม		161	100	46	100	207	100
อยู่มาแล้ว 1-2 ปี							
อยู่ต่ออีก	< 1 ปี	18	4.7	0	0	18	3.5
	1-2 ปี	90	23.3	25	20.2	115	22.5
	3-4 ปี	107	27.6	48	38.7	155	30.3
	≥ 5 ปี	172	44.4	51	41.1	223	43.6
รวม		387	100	124	100	511	100

ตารางที่ 4.39 (ต่อ)

ระยะเวลาอยู่อาศัยในคอนโดมิเนียม ปัจจุบันและจะอาศัยต่อในอนาคต		30-39 ปี		40-49 ปี		รวม	
		N	%	N	%	N	%
อยู่มาแล้ว > 2 ปี							
อยู่ต่ออีก	< 1 ปี	5	1.8	3	2.1	8	1.9
	1-2 ปี	57	20.0	30	21.4	87	20.5
	3-4 ปี	81	28.4	32	22.9	113	26.6
	≥ 5 ปี	142	49.8	75	53.6	217	51.1
รวม		285	100	140	100	425	100

ที่มา: จากการเก็บรวบรวมและวิเคราะห์ข้อมูลของผู้วิจัย

ผลการสำรวจแสดงให้เห็นว่า ผู้หญิงโสดส่วนใหญ่อาศัยในคอนโดมิเนียมปัจจุบันเป็นเวลา 1-2 ปี และคาดว่าจะอาศัยในคอนโดมิเนียมแห่งเดิมต่อไปอีกมากกว่า 5 ปี อย่างไรก็ตาม กลุ่มอายุน้อยมีแนวโน้มจะเปลี่ยนที่อยู่อาศัยบ่อยกว่ากลุ่มอายุมาก กว่าร้อยละ 30 คาดว่าจะเปลี่ยนที่อยู่อาศัยภายใน 2 ปี โดยเฉพาะในกลุ่มอายุ 30-35 ปี เกือบร้อยละ 10 คาดว่าจะย้ายที่อยู่ใหม่ภายใน 1 ปี อีกทั้งกลุ่มที่พึ่งอยู่อาศัยในคอนโดมิเนียมปัจจุบันไม่ถึง 1 ปี มักจะเปลี่ยนที่อยู่อาศัยใหม่เร็วกว่ากลุ่มที่อาศัยนานกว่า 1 ปี และหากพิจารณาตามกลุ่มผู้หญิงโสด 4 กลุ่ม พบว่ากลุ่มผู้หญิงโสดนักเดินทางเปลี่ยนที่อยู่อาศัยมากกว่าทุกกลุ่ม และกลุ่มผู้หญิงโสดออนไลน์มีการเปลี่ยนที่อยู่อาศัยน้อยที่สุด

4.5.6 การครอบครองห้องชุด

1) การครอบครองห้องชุด ผู้หญิงโสดส่วนใหญ่เป็นผู้เช่าที่ร้อยละ 59.4 เมื่อพิจารณาตามกลุ่มอายุ พบว่ากลุ่มอายุ 30-39 ปี และกลุ่มอายุ 40-49 ปี เป็นผู้เช่าใกล้เคียงกันที่ร้อยละ 59.4 และ 59.3 ตามลำดับ (ตารางที่ 4.40) หากพิจารณาตามกลุ่มผู้หญิงโสด 4 กลุ่ม พบว่ามากกว่าครึ่งของผู้หญิงโสดทั้ง 4 กลุ่มเป็นผู้เช่า โดยกลุ่มผู้หญิงโสดนักเดินทางเป็นผู้เช่ามากที่สุดที่ร้อยละ 65.5 รองลงมาคือ กลุ่มผู้หญิงโสดเต็มทีกับชีวิต กลุ่มผู้หญิงโสดชีวิตเรียบง่าย และกลุ่มผู้หญิงโสดออนไลน์ที่ร้อยละ 59.7, 56.2 และ 53.0 ตามลำดับ (ตารางที่ 4.41)

ตารางที่ 4.40 การครอบครองห้องชุดของผู้หญิงโสด แบ่งตามอายุ 30-39 ปี และ 40-49 ปี

การครอบครอง ห้องชุด	รวม		30-39 ปี						40-49 ปี					
			30-34 ปี		35-39 ปี		รวม		40-44 ปี		45-49 ปี		รวม	
	N	%	N	%	N	%	N	%	N	%	N	%	N	%
ผู้ซื้อ	464	40.6	199	44.8	139	35.7	338	40.6	90	39.6	36	43.4	126	40.6
ผู้เช่า	679	59.4	245	55.2	250	64.3	495	59.4	137	60.4	47	56.6	184	59.3
รวม	1143	100	444	100	389	100	833	100	227	100	83	100	310	100

ที่มา: จากการเก็บรวบรวมและวิเคราะห์ข้อมูลของผู้วิจัย

ตารางที่ 4.41 การครอบครองห้องชุดของผู้หญิงโสด แบ่งตามประเภทผู้หญิงโสด 4 กลุ่ม

การครอบครอง ห้องชุด	รวม		ผู้หญิงโสด นักเดินทาง		ผู้หญิงโสด เต็มทีกับชีวิต		ผู้หญิงโสด ออนไลน์		ผู้หญิงโสด ชีวิตเรียบง่าย	
	N	%	N	%	N	%	N	%	N	%
ผู้ซื้อ	464	40.6	98	34.5	185	40.3	86	47.0	95	43.8
ผู้เช่า	679	59.4	186	65.5	274	59.7	97	53.0	122	56.2
รวม	1143	100.0	284	100.0	459	100.0	183	100.0	217	100.0

ที่มา: จากการเก็บรวบรวมและวิเคราะห์ข้อมูลของผู้วิจัย

2) การครอบครองห้องชุดและระยะเวลาอยู่อาศัยต่อในคอนโดมิเนียมปัจจุบัน พบว่ากลุ่มผู้ซื้อกว่าร้อยละ 70.9 คาดว่าจะอยู่ต่อในคอนโดมิเนียมเดิมตั้งแต่ 5 ปีขึ้นไป โดยเฉพาะกลุ่มอายุ 45-49 ปี ที่คาดว่าจะอยู่ต่อตั้งแต่ 5 ปีขึ้นไป มีมากถึงร้อยละ 88.9 ขณะที่กลุ่มที่เป็นผู้เช่าส่วนใหญ่คาดว่าจะอาศัยต่อในคอนโดมิเนียมประมาณ 4-5 ปี ร้อยละ 40.1 แสดงให้เห็นว่ากลุ่มที่เป็นผู้ซื้อส่วนใหญ่จะอยู่ในคอนโดมิเนียมต่อในระยะยาว โดยเฉพาะอย่างยิ่งกลุ่มอายุมาก สะท้อนให้เห็นว่ากลุ่มนี้อาจจะอยู่ในคอนโดมิเนียมในช่วงวัยเกษียณ (ตารางที่ 4.42)

ตารางที่ 4.42 การครอบครองห้องชุดและระยะเวลาอยู่อาศัยต่อในคอนโดมิเนียมปัจจุบัน

การครอบครอง ห้องชุดและ ระยะเวลาอยู่อาศัยต่อ	รวม		30-39 ปี						40-49 ปี						
			30-34 ปี		35-39 ปี		รวม		40-44 ปี		45-49 ปี		รวม		
	N	%	N	%	N	%	N	%	N	%	N	%	N	%	
ผู้ซื้อ	< 1 ปี	30	6.5	24	12.1	4	2.9	28	8.3	2	2.2	0	0	2	1.6
	1-2 ปี	51	11.0	35	17.6	11	7.9	46	13.6	5	5.6	0	0	5	4.0
	3-4 ปี	54	11.6	22	11.1	17	12.2	39	11.5	11	12.2	4	11.1	15	11.9
	≥ 5 ปี	329	70.9	118	59.3	107	77.0	225	66.6	72	80.0	32	88.9	104	82.5
	รวม	464	100	199	100	139	100	338	100	90	100	36	100	126	100
ผู้เช่า	< 1 ปี	27	4.0	17	6.9	7	2.8	24	4.8	2	1.5	1	2.1	3	1.6
	1-2 ปี	229	33.7	84	34.3	79	31.6	163	32.9	53	38.7	13	27.7	66	35.9
	3-4 ปี	272	40.1	83	33.9	111	44.4	194	39.2	51	37.2	27	57.4	78	42.4
	≥ 5 ปี	151	22.2	61	24.9	53	21.2	114	23.0	31	22.6	6	12.8	37	20.1
	รวม	679	100	245	100	250	100	495	100	137	100	47	100	184	100

ที่มา: จากการเก็บรวบรวมและวิเคราะห์ข้อมูลของผู้วิจัย

3) ลักษณะสังคมเศรษฐกิจและการครอบครองห้องชุด กลุ่มผู้หญิงโสดที่เป็นผู้เช่าส่วนใหญ่มีอายุ 35-39 ปี (ร้อยละ 36.8) จบการศึกษาระดับปริญญาตรี (ร้อยละ 63.6) เป็นพนักงานเอกชน (ร้อยละ 43.3) และมีรายได้เฉลี่ยต่อเดือน 50,001-70,000 บาท (ร้อยละ 41.8) 3) ขณะที่กลุ่มผู้หญิงโสดที่เป็นผู้ซื้อส่วนใหญ่อายุ 30-34 ปี (ร้อยละ 42.9) จบการศึกษาระดับปริญญาตรี (ร้อยละ 52.4)

เป็นพนักงานเอกชน (ร้อยละ 30.4) และมีรายได้เฉลี่ยต่อเดือน 30,001-50,000 บาท (ร้อยละ 37.1) (ตารางที่ 4.43) มีข้อสังเกตที่สำคัญคือ กลุ่มที่นิยมซื้อเข้ามาจะเข้าเป็นกลุ่มอายุน้อย ระดับการศึกษาสูง ทำงานในภาครัฐ (ข้าราชการและพนักงานรัฐวิสาหกิจ) และมีรายได้เฉลี่ยต่อเดือนน้อยกว่ากลุ่มผู้เช่า

ตารางที่ 4.43 ลักษณะสังคมเศรษฐกิจและการครอบครองห้องชุดของผู้หญิงโสด

ลักษณะสังคมเศรษฐกิจและ การครอบครองห้องชุด		ซื้อ		เช่า		รวม	
		N	%	N	%	N	%
อายุ (ปี)	30-34	199	42.9	245	36.1	444	38.8
	35-39	139	30.0	250	36.8	389	34.0
	40-44	90	19.4	137	20.2	227	19.9
	45-49	36	7.8	47	6.9	83	7.3
	รวม	464	100.0	679	100.0	1143	100.0
ระดับการศึกษา	ต่ำกว่าปริญญาตรี	32	6.9	64	9.4	96	8.4
	ปริญญาตรี	243	52.4	432	63.6	675	59.1
	สูงกว่าปริญญาตรี	189	40.7	182	26.8	372	32.6
	รวม	464	100.0	679	100.0	1143	100.0
อาชีพ	ข้าราชการ	138	29.7	87	12.8	225	19.7
	พณ.รัฐวิสาหกิจ	108	23.3	172	25.3	280	24.5
	พนักงานเอกชน	141	30.4	294	43.3	435	38.1
	ธุรกิจส่วนตัว	66	14.2	94	13.8	160	14.0
	รับจ้างอิสระ	11	2.4	32	4.7	43	3.8
	รวม	464	100.0	679	100.0	1143	100.0
รายได้ต่อเดือน (บาท)	< 30,000	59	12.7	64	9.4	123	10.8
	30,001-50,000	172	37.1	267	39.3	439	38.4
	50,001-70,000	160	34.5	284	41.8	444	38.8
	> 70,000	73	15.7	64	9.4	137	12.0
	รวม	464	100.0	679	100.0	1143	100.0

ที่มา: จากการเก็บรวบรวมและวิเคราะห์ข้อมูลของผู้วิจัย

4) ราคาคอนโดมิเนียมที่ซื้อหรือเช่า ผู้ซื้อส่วนใหญ่จะซื้อคอนโดมิเนียมในราคาตารางเมตรละไม่เกิน 70,000 บาท (ร้อยละ 48.1) และขนาดห้อง 26-29 ตารางเมตร (ร้อยละ 37.7) ดังนั้นราคาห้องจะประมาณไม่เกิน 2 ล้านบาท ขณะที่ผู้เช่าส่วนใหญ่จะเช่าคอนโดมิเนียมราคาตารางเมตรละ 100,001-150,000 บาท (ร้อยละ 30.3) และขนาดห้อง 30-34 ตารางเมตร (ร้อยละ 46.4) ราคาห้องก็จะประมาณ 3-5.1 ล้านบาท ซึ่งแสดงว่ากลุ่มนี้ยอมจ่ายค่าเช่าห้องเดือนละประมาณ 10,000-20,000 บาท (อ้างอิงจากค่าเช่าทั่วไปในทำเลรัชดา-ลาดพร้าว จากเว็บไซต์ propertyhub.in.th)

แสดงให้เห็นว่ากลุ่มผู้ซื้อจะซื้อคอนโดมิเนียมขนาดเล็กระดับ Economy class ขณะที่กลุ่มผู้เช่าจะเช่าคอนโดมิเนียมขนาดกลางระดับ Upper class ดังตารางที่ 4.44

ตารางที่ 4.44 ระดับราคาและขนาดห้องชุดของผู้หญิงโสด แบ่งตามการครอบครองห้องชุด

ระดับราคาและขนาดห้องชุด		ซื้อ		เช่า		รวม	
		N	%	N	%	N	%
ราคาห้องชุด (บาท/ตรม.)	≤ 70,000	223	48.1	132	19.4	355	31.1
	70,001-100,000	88	19.0	120	17.7	208	18.2
	100,001-150,000	53	11.4	206	30.3	259	22.7
	150,001-250,000	69	14.9	190	28.0	259	22.7
	> 250,000	31	6.7	31	4.6	62	5.4
	รวม	464	100.0	679	100	1143	100.0
ขนาดห้องชุด (ตร.ม.)	20-24	60	12.9	35	5.2	95	8.3
	25-29	175	37.7	127	18.7	302	26.4
	30-34	125	26.9	315	46.4	440	38.5
	35-39	54	11.6	156	23.0	210	18.4
	40-44	20	4.3	34	5.0	54	4.7
	≥ 45	30	6.5	12	1.8	42	3.7
	รวม	464	100.0	679	100.0	1143	100.0

ที่มา: จากการเก็บรวบรวมและวิเคราะห์ข้อมูลของผู้วิจัย

จากการสอบถามราคาต่อตารางเมตรและพื้นที่ห้องชุด ผู้วิจัยได้ลองคำนวณราคาคอนโดมิเนียม เพื่อวิเคราะห์เรื่องระดับราคาคอนโดมิเนียมที่มีการซื้อหรือเช่า (ตารางที่ 4.45) พบว่า

- (1) คอนโดมิเนียมที่ราคาตารางเมตรละไม่เกิน 70,000 บาท
 - ผู้ซื้อส่วนใหญ่จะมีห้องขนาด 25-29 ตารางเมตร ราคาห้องประมาณไม่เกิน 2 ล้านบาท
 - ผู้เช่าส่วนใหญ่จะมีห้องขนาด 25-29 ตารางเมตร ราคาห้องประมาณไม่เกิน 2 ล้านบาท
- (2) คอนโดมิเนียมที่ราคาตารางเมตรละ 70,001-100,000 บาท
 - ผู้ซื้อส่วนใหญ่จะมีห้องขนาด 25-29 ตารางเมตร ราคาห้องประมาณ 1.8-2.9 ล้านบาท
 - ผู้เช่าส่วนใหญ่จะมีห้องขนาด 30-34 ตารางเมตร ราคาห้องประมาณ 2.1-3.4 ล้านบาท
- (3) คอนโดมิเนียมที่ราคาตารางเมตรละ 100,001-150,000 บาท
 - ผู้ซื้อส่วนใหญ่จะมีห้องขนาด 30-34 ตารางเมตร ราคาห้องประมาณ 3-5.1 ล้านบาท
 - ผู้เช่าส่วนใหญ่จะมีห้องขนาด 30-34 ตารางเมตร ราคาห้องประมาณ 3-5.1 ล้านบาท
- (4) คอนโดมิเนียมที่ราคาตารางเมตรละ 150,001-250,000 บาท
 - ผู้ซื้อส่วนใหญ่จะมีห้องขนาด 30-34 ตารางเมตร ราคาห้องประมาณ 4.5-8.5 ล้านบาท
 - ผู้เช่าส่วนใหญ่จะมีห้องขนาด 30-34 ตารางเมตร ราคาห้องประมาณ 4.5-8.5 ล้านบาท

(5) คอนโดมิเนียมที่ราคาตารางเมตรละมากกว่า 250,000 บาท

- ผู้ซื้อส่วนใหญ่จะมีห้องขนาดตั้งแต่ 40 ตารางเมตรขึ้นไป ราคาห้องประมาณ 10 ล้านบาทขึ้นไป
- ผู้เช่าส่วนใหญ่จะมีห้องขนาดตั้งแต่ 40 ตารางเมตรขึ้นไป ราคาห้องประมาณ 10 ล้านบาทขึ้นไป

ตารางที่ 4.45 ขนาดห้องและระดับราคาห้องชุดของผู้หญิงโสด แบ่งตามการครอบครองห้องชุด

ราคาห้อง (บาท/ตร.ม.) และขนาดห้อง		ซื้อ		เช่า		รวม	
		N	%	N	%	N	%
≤ 70,000	20-24 ตร.ม.	42	18.8	21	15.9	63	17.7
	25-29 ตร.ม.	103	46.2	56	42.4	159	44.8
	30-34 ตร.ม.	53	23.8	41	31.1	94	26.5
	35-39 ตร.ม.	13	5.8	9	6.8	22	6.2
	≥ 40 ตร.ม.	12	5.3	5	3.8	17	4.8
	รวม	223	100.0	132	100.0	355	100.0
70,001-100,000	20-24 ตร.ม.	16	18.2	10	8.3	26	12.5
	25-29 ตร.ม.	47	53.4	38	31.7	85	40.9
	30-34 ตร.ม.	9	10.2	51	42.5	60	28.8
	35-39 ตร.ม.	6	6.8	16	13.3	22	10.6
	≥ 40 ตร.ม.	10	11.3	5	4.2	15	7.2
	รวม	88	100.0	120	100.0	208	100.0
100,001-150,000	20-24 ตร.ม.	2	3.8	3	1.5	5	1.9
	25-29 ตร.ม.	15	28.3	23	11.2	38	14.7
	30-34 ตร.ม.	24	45.3	112	54.4	136	52.5
	35-39 ตร.ม.	10	18.9	54	26.2	64	24.7
	≥ 40 ตร.ม.	2	3.8	14	6.8	16	6.1
	รวม	53	100.0	206	100.0	259	100.0
150,001-250,000	20-24 ตร.ม.	0	0	1	0.5	1	0.4
	25-29 ตร.ม.	8	11.6	9	4.7	17	6.6
	30-34 ตร.ม.	34	49.3	105	55.3	139	53.7
	35-39 ตร.ม.	18	26.1	65	34.2	83	32.0
	≥ 40 ตร.ม.	9	13.0	10	5.3	19	7.3
	รวม	69	100.0	190	100.0	259	100.0
> 250,000	25-29 ตร.ม.	0	0	1	3.4	1	2.0
	30-34 ตร.ม.	5	25.0	5	17.2	10	20.4
	35-39 ตร.ม.	5	25.0	11	37.9	16	32.7
	≥ 40 ตร.ม.	10	50.0	12	41.3	22	44.9
	รวม	20	100.0	29	100.0	49	100.0

*หมายเหตุ: ผู้วิจัยได้ลองคำนวณราคาคอนโดมิเนียม จากราคาต่อตารางเมตรและขนาดพื้นที่ห้องพัก

ที่มา: จากการเก็บรวบรวมและวิเคราะห์ข้อมูลของผู้วิจัย

5) ผู้เช่าและระดับรายได้ กลุ่มผู้ซื้อส่วนใหญ่มีรายได้ต่อเดือนเฉลี่ย 30,001-50,000 บาท (ร้อยละ 37.1) ขณะที่กลุ่มผู้เช่าส่วนใหญ่มีรายได้ต่อเดือนเฉลี่ย 50,001-70,000 บาท (ร้อยละ 41.8) อย่างไรก็ตาม ทั้งกลุ่มผู้ซื้อและผู้เช่าที่อยู่ในช่วงอายุ 30-34 ปี จะมีรายได้เฉลี่ยอยู่ที่ 30,001-50,000 บาท ขณะที่ช่วงอายุ 40-49 ปี จะมีรายได้สูงกว่าอยู่ที่ 50,001-70,000 บาท (ตารางที่ 4.46)

ตารางที่ 4.46 ผู้เช่าและรายได้เฉลี่ยต่อเดือน

ผู้เช่าและ รายได้เฉลี่ยต่อ เดือน (บาท)	รวม		30-39 ปี						40-49 ปี					
			30-34 ปี		35-39 ปี		รวม		40-44 ปี		45-49 ปี		รวม	
	N	%	N	%	N	%	N	%	N	%	N	%	N	%
< 30,000	64	9.4	43	17.6	12	4.9	57	11.5	4	3.0	3	6.8	7	3.8
30,001-50,000	267	39.3	115	47.1	94	38.5	209	42.2	39	29.1	17	38.6	58	31.5
50,001-70,000	284	41.8	74	30.3	118	48.4	196	39.6	68	50.7	17	38.6	88	47.8
> 70,000	64	9.4	12	4.9	20	8.2	33	6.7	23	17.2	7	15.9	31	16.9
รวม	679	100	244	100	244	100	495	100	134	100	44	100	184	100

ที่มา: จากการเก็บรวบรวมและวิเคราะห์ข้อมูลของผู้วิจัย

หากพิจารณาการเช่าอยู่อาศัยกับระยะเวลาอยู่อาศัยในคอนโดมิเนียมปัจจุบัน พบว่า ผู้เช่าส่วนใหญ่กว่าร้อยละ 44.0 เพิ่งเริ่มอยู่อาศัยในคอนโดมิเนียมปัจจุบันเพียง 1-2 ปี โดยเฉพาะในช่วงอายุ 30-34 ปี ที่อาศัยในคอนโดมิเนียมปัจจุบันมาแล้วไม่เกิน 2 ปี คิดเป็นร้อยละ 75.5 อย่างไรก็ตาม เป็นที่สังเกตว่า ร้อยละ 38.6 ของกลุ่มผู้เช่าอายุ 40-49 ปี อาศัยในคอนโดมิเนียมปัจจุบันมาแล้วตั้งแต่ 3 ปีขึ้นไป (ตารางที่ 4.47)

ตารางที่ 4.47 ผู้เช่าและระยะเวลาอยู่อาศัยในคอนโดมิเนียมปัจจุบัน

ผู้เช่าและ ระยะเวลาอาศัย ในคอนโดปัจจุบัน	รวม		30-39 ปี						40-49 ปี					
			30-34 ปี		35-39 ปี		รวม		40-44 ปี		45-49 ปี		รวม	
	N	%	N	%	N	%	N	%	N	%	N	%	N	%
< 1 ปี	151	22.2	74	30.2	41	16.4	115	23.2	23	16.8	13	27.7	36	19.6
1-2 ปี	299	44.0	111	45.3	111	44.4	222	44.8	61	44.5	16	34.0	77	41.8
3-4 ปี	203	29.9	52	21.2	90	36.0	142	28.7	46	33.6	15	31.9	61	33.2
≥ 5 ปี	26	3.8	8	3.3	8	3.2	16	3.2	7	5.1	3	6.4	10	5.4
รวม	679	100	245	100	250	100	495	100	137	100	47	100	184	100

ที่มา: จากการเก็บรวบรวมและวิเคราะห์ข้อมูลของผู้วิจัย

จากผลการศึกษา พบว่า ผู้หญิงโสดส่วนใหญ่เป็นผู้เช่ามากกว่าผู้ซื้อ โดยกว่าร้อยละ 73 อยู่ในช่วงอายุ 30-39 ปี และร้อยละ 66 ของกลุ่มผู้เช่า อาศัยในคอนโดมิเนียมปัจจุบันมาเป็นเวลาไม่เกิน

2 ปี อีกทั้งกลุ่มผู้เช่าในช่วงอายุ 30-34 ปี ส่วนใหญ่มีรายได้ต่อเดือนอยู่ที่ 30,001-50,000 บาท แสดงให้เห็นว่าผู้หญิงโสดที่เป็นผู้เช่าส่วนใหญ่อยู่ในช่วงเริ่มต้นของวัยทำงาน จึงทดลองเลือกเช่าอยู่ก่อน 1-2 ปี ประกอบกับเป็นกลุ่มที่อายุน้อย รายได้น้อยยังไม่พร้อมที่จะซื้อที่อยู่อาศัยเป็นของตนเอง ขณะที่กลุ่มผู้เช่าอายุมากมีรายได้ที่สูง แต่กลับเลือกการเช่าแทนการซื้อ อาจเป็นเพราะคอนโดมิเนียมไม่ได้เป็นที่อยู่อาศัยหลัก แต่อยู่อาศัยเฉพาะวันทำงานจันทร์-ศุกร์ ซึ่งสอดคล้องกับผลการศึกษาข้างต้นที่พบว่ากลุ่มอายุ 40-49 ปี เลือกอยู่อาศัยในคอนโดมิเนียมเพราะใกล้ที่ทำงานมากที่สุด

4.6 ลักษณะการอยู่อาศัยในคอนโดมิเนียม

ในการศึกษาลักษณะการอยู่อาศัยในคอนโดมิเนียมของกลุ่มผู้หญิงโสด ผู้วิจัยจะนำเสนอเนื้อหาในส่วนนี้เป็น 2 ส่วน ประกอบด้วย (1) การใช้พื้นที่ภายในห้องพัก และ (2) การใช้พื้นที่นันทนาการ มีรายละเอียดดังต่อไปนี้

4.6.1 การใช้พื้นที่ภายในห้องพัก

ผู้วิจัยแบ่งการนำเสนอเนื้อหาในส่วนนี้เป็น 6 ประเด็น ประกอบด้วย (1) ระยะเวลาการอยู่อาศัย (2) การประกอบอาหาร (3) การทำความสะอาด (4) การซ่อมแซม (5) การสังสรรค์ และ (6) งานอดิเรก ซึ่งมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

4.6.1.1 ระยะเวลาการอยู่อาศัย

1) **วันที่อยู่อาศัย** ผู้หญิงโสดส่วนใหญ่จะอยู่อาศัยในคอนโดมิเนียมทุกวันที่มีร้อยละ 51.4 รองลงมาคือ วันจันทร์-ศุกร์ (ร้อยละ 34.0) เมื่อพิจารณาตามกลุ่มอายุ พบว่ากลุ่มอายุ 30-39 ปี ที่อาศัยในคอนโดมิเนียมทุกวันอยู่ที่ร้อยละ 52.6 ซึ่งมีมากกว่ากลุ่มอายุ 40-49 ปี ที่อาศัยในคอนโดมิเนียมทุกวันอยู่ที่ร้อยละ 48.4 แสดงให้เห็นว่าคอนโดมิเนียมอาจจะไม่ได้เป็นที่อยู่อาศัยหลักของกลุ่มคนอายุมาก (ตารางที่ 4.48)

ตารางที่ 4.48 วันที่อยู่อาศัยในคอนโดมิเนียมของผู้หญิงโสด แบ่งตามอายุ 30-39 ปี และ 40-49 ปี

วันที่อยู่อาศัย ในคอนโดมิเนียม	รวม		30-39 ปี						40-49 ปี					
			30-34 ปี		35-39 ปี		รวม		40-44 ปี		45-49 ปี		รวม	
	N	%	N	%	N	%	N	%	N	%	N	%	N	%
ทุกวัน	588	51.4	263	59.2	175	45.0	438	52.6	113	49.8	37	44.6	150	48.4
จันทร์-ศุกร์	389	34.0	129	29.1	154	39.6	283	34.0	82	36.1	24	28.9	106	34.2
เสาร์-อาทิตย์	93	8.1	18	4.1	38	9.8	56	6.7	23	10.1	14	16.9	37	11.9
ไม่แน่นอน	73	6.4	34	7.7	22	5.7	56	6.7	9	4.0	8	9.6	17	5.5
รวม	1143	100	444	100	389	100	833	100	227	100	83	100	310	100

ที่มา: จากการเก็บรวบรวมและวิเคราะห์ข้อมูลของผู้วิจัย

หากพิจารณาตามกลุ่มผู้หญิงโสด 4 กลุ่ม พบว่าผู้หญิงโสดทั้ง 4 กลุ่มส่วนใหญ่อาศัยใน คอนโดมิเนียมทุกวัน โดยกลุ่มผู้หญิงโสดออนไลน์อาศัยในคอนโดมิเนียมทุกวันมากกว่าทุกกลุ่มที่ร้อยละ 62.8 ขณะที่กลุ่มผู้หญิงโสดนักรับจ้างและกลุ่มผู้หญิงโสดเต็มเวลาที่กับชีวิตอยู่อาศัยทุกวันใกล้เคียงกัน ที่ร้อยละ 48.9 และ 47.9 ตามลำดับ ซึ่งถือว่าน้อยที่สุด (ตารางที่ 4.49)

ตารางที่ 4.49 การอยู่อาศัยในคอนโดมิเนียมของผู้หญิงโสด แบ่งตามประเภทผู้หญิงโสด 4 กลุ่ม

วันที่อยู่อาศัย ในคอนโดมิเนียม	รวม		ผู้หญิงโสด นักรับจ้าง		ผู้หญิงโสด เต็มเวลาที่กับชีวิต		ผู้หญิงโสด ออนไลน์		ผู้หญิงโสด ชีวิตเรียบง่าย	
	N	%	N	%	N	%	N	%	N	%
ทุกวัน	588	51.4	139	48.9	220	47.9	115	62.8	114	52.5
จันทร์-ศุกร์	389	34.0	113	39.8	164	35.7	43	23.5	69	31.8
เสาร์-อาทิตย์	93	8.1	19	6.7	43	9.4	12	6.6	19	8.8
ไม่แน่นอน	73	6.4	13	4.6	32	7.0	13	7.1	15	6.9
รวม	1143	100.0	284	100.0	459	100.0	183	100.0	217	100.0

ที่มา: จากการเก็บรวบรวมและวิเคราะห์ข้อมูลของผู้วิจัย

2) ระยะเวลาอยู่อาศัยในที่พักในวันหยุด ผู้หญิงโสดกว่าร้อยละ 53.7 ใช้เวลาใน คอนโดมิเนียมในวันหยุดที่ 6-12 ชั่วโมง รองลงมาคือ 13-18 ชั่วโมง และน้อยกว่า 6 ชั่วโมง ตามลำดับ เมื่อพิจารณาตามกลุ่มอายุ พบว่าทั้ง 2 กลุ่มส่วนใหญ่ใช้เวลา 6-12 ชั่วโมงเช่นเดียวกัน แต่กลุ่มอายุ 30-39 ปี มีสัดส่วนมากกว่ากลุ่มอายุ 40-49 ปี ที่ร้อยละ 57.7 : 42.9 อีกทั้งสังเกตได้ว่ากลุ่มอายุ 40-49 ปี จะใช้เวลาในที่พักในวันหยุดมากกว่ากลุ่มอายุ 30-39 ปี โดยกลุ่มอายุ 40-49 ปี อยู่อาศัยเกิน 12 ชั่วโมง ที่ร้อยละ 49.4 ขณะที่กลุ่มอายุ 30-39 ปี เพียงร้อยละ 31.5 (ตารางที่ 4.50)

ตารางที่ 4.50 ระยะเวลาอยู่อาศัยในวันหยุดของผู้หญิงโสด แบ่งตามอายุ 30-39 ปี และ 40-49 ปี

ระยะเวลาอยู่ อาศัยในวันหยุด (ต่อวัน)	รวม		30-39 ปี						40-49 ปี					
			30-34 ปี		35-39 ปี		รวม		40-44 ปี		45-49 ปี		รวม	
	N	%	N	%	N	%	N	%	N	%	N	%	N	%
< 6 ชั่วโมง	114	10.0	61	13.7	29	7.5	90	10.8	17	7.5	7	8.4	24	7.7
6-12 ชั่วโมง	614	53.7	259	58.3	222	57.1	481	57.7	99	43.6	34	41.0	133	42.9
13-18 ชั่วโมง	336	29.4	88	19.8	120	30.8	208	25.0	95	41.9	33	39.8	128	41.3
19-24 ชั่วโมง	79	6.9	36	8.1	18	4.6	54	6.5	16	7.0	9	10.8	25	8.1
รวม	1143	100	444	100	389	100	833	100	227	100	83	100	310	100

ที่มา: จากการเก็บรวบรวมและวิเคราะห์ข้อมูลของผู้วิจัย

หากพิจารณาตามกลุ่มผู้หญิงโสด 4 กลุ่ม พบว่าผู้หญิงโสดทั้ง 4 กลุ่มส่วนใหญ่มีลักษณะคล้ายกันคือ ในวันหยุดจะใช้เวลา 6-12 ชั่วโมงในคอนโดมิเนียม โดยพบสัดส่วนมากที่สุดในกลุ่มผู้หญิงโสดนักเดินทางที่ร้อยละ 60.2 นอกจากนี้ การอยู่อาศัยเกิน 12 ชั่วโมงในที่พักจะพบมากที่สุดในกลุ่มผู้หญิงโสดออนไลน์ที่ร้อยละ 43.8 แสดงให้เห็นว่ากลุ่มที่มีกิจกรรม active (กลุ่มผู้หญิงโสดนักเดินทาง และกลุ่มผู้หญิงโสดเต็มที่พักกับชีวิต) จะใช้เวลาในที่พักในวันหยุดน้อย (ตารางที่ 4.51)

ตารางที่ 4.51 ระยะเวลาอยู่อาศัยในวันหยุดของผู้หญิงโสด แบ่งตามประเภทผู้หญิงโสด 4 กลุ่ม

ระยะเวลาอยู่อาศัยในวันหยุด (ต่อวัน)	รวม		ผู้หญิงโสดนักเดินทาง		ผู้หญิงโสดเต็มที่พักกับชีวิต		ผู้หญิงโสดออนไลน์		ผู้หญิงโสดชีวิตเรียบง่าย	
	N	%	N	%	N	%	N	%	N	%
< 6 ชั่วโมง	114	10.0	26	9.2	51	11.1	17	9.3	20	9.2
6-12 ชั่วโมง	614	53.7	171	60.2	252	54.9	86	47.0	105	48.4
13-18 ชั่วโมง	336	29.4	78	27.5	124	27.0	66	36.1	68	31.3
19-24 ชั่วโมง	79	6.9	9	3.2	32	7.0	14	7.7	24	11.1
รวม	1143	100.0	284	100.0	459	100.0	183	100.0	217	100.0

ที่มา: จากการเก็บรวบรวมและวิเคราะห์ข้อมูลของผู้วิจัย

จากผลการสำรวจดังกล่าวแสดงให้เห็นว่า หากพิจารณาตามจำนวนวันในการอยู่อาศัยจะพบว่ากลุ่มอายุ 30-39 ปี มีมากกว่ากลุ่มอายุ 40-49 ปี อาจเป็นเพราะคอนโดมิเนียมไม่ได้เป็นที่อยู่อาศัยหลักของกลุ่มอายุมาก แต่เมื่อพิจารณาตามจำนวนชั่วโมงในการอยู่อาศัยในวันหยุดกลับพบว่ากลุ่มอายุ 40-49 ปี มีการใช้เวลามากกว่ากลุ่มอายุ 30-39 ปี นอกจากนี้ กลุ่มผู้หญิงโสดที่มีกิจกรรมแบบ active จะใช้เวลาในที่พักน้อยทั้งจำนวนวันที่พักและระยะเวลาที่ใช้ในวันหยุดน้อยกว่ากลุ่มผู้หญิงโสดที่มีกิจกรรมแบบ passive

4.6.1.2 การประกอบอาหาร

1) รูปแบบการรับประทานอาหาร กลุ่มผู้หญิงโสดส่วนใหญ่ร้อยละ 45.3 ประกอบอาหารรับประทานเอง รองลงมาคือ รับประทานอาหารนอกบ้าน (ร้อยละ 20.5) และสั่งอาหารเดลิเวอรี่ (ร้อยละ 18.2) ตามลำดับ เมื่อพิจารณาตามกลุ่มอายุ พบว่ากลุ่มอายุ 30-39 ปี ประกอบอาหารรับประทานเองที่ร้อยละ 42.7 ขณะที่กลุ่มอายุ 40-49 ปี มีสูงถึงร้อยละ 52.3 นอกจากนี้ ร้อยละ 40.6 ของกลุ่มอายุ 30-39 ปี นิยมสั่งอาหารเดลิเวอรี่และรับประทานอาหารนอกบ้าน ขณะที่กลุ่มอายุ 40-49 ปี มีเพียงร้อยละ 33.5 แสดงให้เห็นว่ากลุ่มอายุน้อยเน้นความสะดวกสบายและรวดเร็วมากกว่ากลุ่มอายุมาก (ตารางที่ 4.52)

ตารางที่ 4.52 รูปแบบการรับประทานอาหารของผู้หญิงโสด แบ่งตามอายุ 30-39 ปี และ 40-49 ปี

รูปแบบ การรับประทานอาหาร	รวม		30-39 ปี						40-49 ปี					
			30-34 ปี		35-39 ปี		รวม		40-44 ปี		45-49 ปี		รวม	
	N	%	N	%	N	%	N	%	N	%	N	%	N	%
สั่งอาหารเดลิเวอรี่	208	18.2	113	25.5	46	11.8	159	19.1	31	13.7	18	21.7	49	15.8
ทานนอกบ้าน	234	20.5	87	19.6	92	23.7	179	21.5	38	16.7	17	20.5	55	17.7
ทำอาหารเอง	518	45.3	172	38.7	184	47.3	356	42.7	128	56.4	34	41.0	162	52.3
อาหารกึ่งสำเร็จรูป	87	7.6	27	6.1	38	9.8	65	7.8	15	6.6	7	8.4	22	7.1
ซื้ออาหารสำเร็จ	96	8.4	45	10.1	29	7.5	74	8.9	15	6.6	7	8.4	22	7.1
รวม	1143	100	444	100	389	100	833	100	227	100	83	100	310	100

ที่มา: จากการเก็บรวบรวมและวิเคราะห์ข้อมูลของผู้วิจัย

หากพิจารณาตามกลุ่มผู้หญิงโสด 4 กลุ่ม พบว่ากลุ่มผู้หญิงโสดนักเดินทางประกอบอาหารรับประทานเองมากกว่าทุกกลุ่ม (ร้อยละ 49.6) ขณะที่ผู้หญิงโสดเต็มทีกับชีวิตรับประทานอาหารนอกบ้านมากกว่าทุกกลุ่ม (ร้อยละ 23.3) กลุ่มผู้หญิงโสดออนไลน์ มีการสั่งอาหารเดลิเวอรี่มากกว่าทุกกลุ่ม (ร้อยละ 27.3) และกลุ่มผู้หญิงโสดชีวิตเรียบง่ายรับประทานอาหารปรุงสำเร็จพร้อมทานและอาหารกึ่งสำเร็จรูปมากกว่าทุกกลุ่ม (ร้อยละ 20.2) (ตารางที่ 4.53)

ตารางที่ 4.53 รูปแบบการรับประทานอาหารของผู้หญิงโสด แบ่งตามประเภทผู้หญิงโสด 4 กลุ่ม

รูปแบบ การรับประทานอาหาร	รวม		ผู้หญิงโสด นักเดินทาง		ผู้หญิงโสด เต็มทีกับชีวิต		ผู้หญิงโสด ออนไลน์		ผู้หญิงโสด ชีวิตเรียบง่าย	
	N	%	N	%	N	%	N	%	N	%
สั่งอาหารเดลิเวอรี่	208	18.2	53	18.7	72	15.7	50	27.3	33	15.2
รับประทานนอกบ้าน	234	20.5	49	17.3	107	23.3	30	16.4	48	22.1
ทำอาหารเอง	518	45.3	141	49.6	206	44.9	79	43.2	92	42.4
อาหารกึ่งสำเร็จรูป/แช่แข็ง	87	7.6	20	7.0	36	7.8	11	6.0	20	9.2
ซื้ออาหารปรุงสำเร็จ	96	8.4	21	7.4	38	8.3	13	7.1	24	11.0
รวม	1143	100.0	284	100.0	459	100.0	183	100.0	217	100.0

ที่มา: จากการเก็บรวบรวมและวิเคราะห์ข้อมูลของผู้วิจัย

2) ความถี่ในการประกอบอาหาร ผู้หญิงโสดส่วนใหญ่ร้อยละ 31.5 จะประกอบอาหาร 1-2 ครั้ง/สัปดาห์ รองลงมาคือ 3-4 ครั้ง/สัปดาห์ และ 1-3 ครั้ง/เดือน ตามลำดับ เมื่อพิจารณาตามกลุ่มอายุ พบว่ากลุ่มอายุ 40-49 ปี ร้อยละ 39.4 ประกอบอาหาร 1-2 ครั้ง/สัปดาห์ ขณะที่กลุ่มอายุ 30-39 ปี มีเพียงร้อยละ 28.6 นอกจากนี้ กลุ่มอายุ 40-49 ปี ที่ประกอบอาหารอย่างน้อยสัปดาห์ละ 1 ครั้ง มีสูงถึงร้อยละ 82.6 ขณะที่กลุ่มอายุ 30-39 ปี มีเพียงร้อยละ 65.2 (ตารางที่ 4.54)

ตารางที่ 4.54 ความถี่ในการประกอบอาหารของผู้หญิงโสด แบ่งตามอายุ 30-39 ปี และ 40-49 ปี

ความถี่ในการประกอบอาหาร	รวม		30-39 ปี						40-49 ปี					
			30-34 ปี		35-39 ปี		รวม		40-44 ปี		45-49 ปี		รวม	
	N	%	N	%	N	%	N	%	N	%	N	%	N	%
ไม่ทำอาหาร	128	11.2	70	15.8	41	10.5	111	13.3	12	5.3	5	6.0	17	5.5
1-3 ครั้ง/เดือน	216	18.9	110	24.8	69	17.7	179	21.5	26	11.5	11	13.3	37	11.9
1-2 ครั้ง/สัปดาห์	360	31.5	105	23.6	133	34.2	238	28.6	92	40.5	30	36.1	122	39.4
3-4 ครั้ง/สัปดาห์	235	20.6	77	17.3	77	19.8	154	18.5	58	25.6	23	27.7	81	26.1
5-6 ครั้ง/สัปดาห์	204	17.8	82	18.5	69	17.7	151	18.1	39	17.2	14	16.9	53	17.1
รวม	1143	100	444	100	389	100	833	100	227	100	83	100	310	100

ที่มา: จากการเก็บรวบรวมและวิเคราะห์ข้อมูลของผู้วิจัย

หากพิจารณาตามกลุ่มผู้หญิงโสด 4 กลุ่ม พบว่าทั้ง 4 กลุ่ม ส่วนใหญ่มีลักษณะคล้ายคลึงกัน อย่างไรก็ตาม ผู้หญิงโสดชีวิตเรียบง่ายจะประกอบอาหารอย่างน้อยสัปดาห์ละ 1 มากกว่าทุกกลุ่มที่ร้อยละ 75.1 นอกจากนี้ กลุ่มที่มีกิจกรรม active (กลุ่มผู้หญิงโสดนักเดินทางและกลุ่มผู้หญิงโสดเต็มที่กับชีวิต) มีสัดส่วนความถี่ในการประกอบอาหารน้อยกว่ากลุ่มอื่น ๆ (ตารางที่ 4.55)

ตารางที่ 4.55 ความถี่ในการประกอบอาหารของผู้หญิงโสด แบ่งตามประเภทผู้หญิงโสด 4 กลุ่ม

ความถี่ในการประกอบอาหาร	รวม		ผู้หญิงโสดนักเดินทาง		ผู้หญิงโสดเต็มที่กับชีวิต		ผู้หญิงโสดออนไลน์		ผู้หญิงโสดชีวิตเรียบง่าย	
	N	%	N	%	N	%	N	%	N	%
ไม่ประกอบอาหาร	128	11.2	44	15.5	55	12.0	16	8.7	13	6.0
1-3 ครั้ง/เดือน	216	18.9	55	19.4	96	20.9	24	13.1	41	18.9
1-2 ครั้ง/สัปดาห์	360	31.5	86	30.3	124	27.0	62	33.9	88	40.6
3-4 ครั้ง/สัปดาห์	235	20.6	50	17.6	100	21.8	35	19.1	50	23.0
5-6 ครั้ง/สัปดาห์	204	17.8	49	17.3	84	18.3	46	25.1	25	11.5
รวม	1143	100.0	284	100.0	459	100.0	183	100.0	217	100.0

ที่มา: จากการเก็บรวบรวมและวิเคราะห์ข้อมูลของผู้วิจัย

จากผลการสำรวจแสดงให้เห็นว่า กลุ่มอายุ 30-39 ปี จะเน้นความสะดวกสบายและรวดเร็วในการรับประทานอาหารเช้า เช่น การรับประทานอาหารเช้าที่บ้านหรือสั่งอาหารเดลิเวอรี่ มากกว่ากลุ่มอายุ 40-49 ปี ที่เน้นการประกอบอาหารรับประทานเอง จึงเป็นสาเหตุทำให้ความถี่ในการประกอบอาหารของกลุ่มอายุมากมีสูงกว่ากลุ่มอายุน้อย และหากพิจารณาตามกลุ่มผู้หญิงโสด 4 กลุ่ม พบว่าแม้ว่ากลุ่มผู้หญิงโสดที่มีกิจกรรม active จะนิยมการประกอบอาหารรับประทานเองมากกว่ากลุ่มผู้หญิงโสดที่มีกิจกรรม passive แต่ความถี่ในการประกอบอาหารกลับมีน้อยกว่า อาจเป็นเพราะการใช้ชีวิตภายในที่พักที่มีน้อยกว่านั่นเอง

4.6.1.3 การทำความสะอาด

1) การใช้บริการทำความสะอาด ผู้หญิงโสดส่วนใหญ่จะใช้บริการทำความสะอาด 3 เดือนครั้ง (ร้อยละ 30.0) เมื่อพิจารณาตามกลุ่มอายุ พบว่ากลุ่มอายุ 40-49 ปี จะใช้บริการทุก ๆ 3 เดือน (ร้อยละ 34.2) ประกอบกับมีสัดส่วนการไม่ใช้บริการเพียงร้อยละ 16.1 ขณะที่กลุ่มอายุ 30-39 ปี ไม่ใช้บริการถึงร้อยละ 26.7 แสดงให้เห็นว่ากลุ่มอายุ 40-49 ปี มีการใช้บริการการทำความสะอาดห้องพักมากกว่ากลุ่มอายุน้อย (ตารางที่ 4.56)

ตารางที่ 4.56 การใช้บริการทำความสะอาดของผู้หญิงโสด แบ่งตามอายุ 30-39 ปี และ 40-49 ปี

การใช้บริการทำความสะอาด	รวม		30-39 ปี						40-49 ปี					
			30-34 ปี		35-39 ปี		รวม		40-44 ปี		45-49 ปี		รวม	
	N	%	N	%	N	%	N	%	N	%	N	%	N	%
ไม่ใช้บริการ	272	23.8	142	32.0	80	20.6	222	26.7	26	11.5	24	28.9	50	16.1
ปีละครั้ง	99	8.7	39	8.8	34	8.7	73	8.8	21	9.3	5	6.0	26	8.4
6 เดือนครั้ง	211	18.5	61	13.7	82	21.1	143	17.2	49	21.6	19	22.9	68	21.9
3 เดือนครั้ง	343	30.0	107	24.1	130	33.4	237	28.5	87	38.3	19	22.9	106	34.2
เดือนละครั้ง	174	15.2	69	15.5	49	12.6	118	14.2	42	18.5	14	16.9	56	18.1
สัปดาห์ละครั้ง	44	3.8	26	5.9	14	3.6	40	4.8	2	0.9	2	2.4	4	1.3
รวม	1143	100	444	100	389	100	833	100	227	100	83	100	310	100

ที่มา: จากการเก็บรวบรวมและวิเคราะห์ข้อมูลของผู้วิจัย

หากพิจารณาตามกลุ่มผู้หญิงโสด 4 กลุ่ม พบว่ากลุ่มผู้หญิงโสดส่วนใหญ่จะใช้บริการทำความสะอาด 3 เดือนครั้ง ยกเว้นกลุ่มผู้หญิงโสดออนไลน์ที่ส่วนใหญ่ร้อยละ 37.2 ไม่ใช้บริการทำความสะอาดห้องพัก เป็นที่สังเกตว่ากลุ่มผู้หญิงโสดที่มีกิจกรรม active (กลุ่มผู้หญิงโสดนักเดินทางและกลุ่มผู้หญิงโสดเต็มที่กับชีวิต) จะมีการใช้บริการทำความสะอาดมากกว่ากลุ่มอื่น ๆ (ตารางที่ 4.57)

ตารางที่ 4.57 การใช้บริการทำความสะอาดของผู้หญิงโสด แบ่งตามประเภทผู้หญิงโสด 4 กลุ่ม

การใช้บริการทำความสะอาด	รวม		ผู้หญิงโสดนักเดินทาง		ผู้หญิงโสดเต็มที่กับชีวิต		ผู้หญิงโสดออนไลน์		ผู้หญิงโสดชีวิตเรียบง่าย	
	N	%	N	%	N	%	N	%	N	%
ไม่ใช้บริการ	272	23.8	63	22.2	88	19.2	68	37.2	53	24.4
ปีละครั้ง	99	8.7	26	9.2	46	10.0	15	8.2	12	5.5
6 เดือนครั้ง	211	18.5	51	18.0	85	18.5	28	15.3	47	21.7
3 เดือนครั้ง	343	30.0	95	33.5	126	27.5	50	27.3	72	33.2
เดือนละครั้ง	174	15.2	43	15.1	84	18.3	21	11.5	26	12.0
สัปดาห์ละครั้ง	44	3.8	6	2.1	30	6.5	1	0.5	7	3.2
รวม	1143	100.0	284	100.0	459	100.0	183	100.0	217	100.0

ที่มา: จากการเก็บรวบรวมและวิเคราะห์ข้อมูลของผู้วิจัย

2) รูปแบบการทำความสะอาดเสื้อผ้า ผู้หญิงโสดส่วนใหญ่กว่าร้อยละ 53.7 จะทำความสะอาดเสื้อผ้าด้วยเครื่องซักผ้าภายในห้อง รองลงมาคือ ส่งร้านซัก อบ รีด และใช้เครื่องซักผ้ารวมตามลำดับ เมื่อพิจารณาตามกลุ่มอายุ พบว่า กลุ่มอายุ 40-49 ปี มีการใช้เครื่องซักผ้าภายในห้องมากกว่ากลุ่มอายุ 30-39 ปี ที่ร้อยละ 59.4 แต่จะส่งร้านซัก อบ รีด น้อยกว่าที่ร้อยละ 22.3 และสังเกตได้ว่ากลุ่มอายุ 30-34 ปี จะส่งร้านซัก อบ รีดสูงถึงร้อยละ 34.5 (ตารางที่ 4.58) หากพิจารณาตามกลุ่มผู้หญิงโสด 4 กลุ่ม พบว่ากลุ่มผู้หญิงโสดเต็มที่กับชีวิตเลือกส่งร้านซัก อบ รีด ที่ร้อยละ 36.2 ซึ่งมากกว่าทุกกลุ่ม (ตารางที่ 4.59)

ตารางที่ 4.58 รูปแบบการทำความสะอาดเสื้อผ้าของผู้หญิงโสด แบ่งตามอายุ 30-39 ปี และ 40-49 ปี

รูปแบบการทำความสะอาดเสื้อผ้า	รวม		30-39 ปี						40-49 ปี					
			30-34 ปี		35-39 ปี		รวม		40-44 ปี		45-49 ปี		รวม	
	N	%	N	%	N	%	N	%	N	%	N	%	N	%
ส่งร้านซัก อบ รีด	334	29.2	153	34.5	112	28.8	265	31.8	48	21.1	21	25.3	69	22.3
เครื่องซักผ้าในห้อง	614	53.7	211	47.5	219	56.3	430	51.6	145	63.9	39	47.0	184	59.4
เครื่องซักผ้ารวม	195	17.1	80	18.0	58	14.9	138	16.6	34	15.0	23	27.7	57	18.4
รวม	1143	100	444	100	389	100	833	100	227	100	83	100	310	100

ที่มา: จากการเก็บรวบรวมและวิเคราะห์ข้อมูลของผู้วิจัย

ตารางที่ 4.59 รูปแบบการทำความสะอาดเสื้อผ้าของผู้หญิงโสด แบ่งตามประเภทผู้หญิงโสด 4 กลุ่ม

รูปแบบการทำ ความสะอาดเสื้อผ้า	รวม		ผู้หญิงโสด นักเดินทาง		ผู้หญิงโสด เต็มที่กับชีวิต		ผู้หญิงโสด ออนไลน์		ผู้หญิงโสด ชีวิตเรียบง่าย	
	N	%	N	%	N	%	N	%	N	%
ส่งร้านซัก อบ รีด	334	29.2	82	28.9	166	36.2	41	22.4	45	20.7
เครื่องซักผ้าในห้อง	614	53.7	161	56.7	216	47.1	88	48.1	149	68.7
เครื่องซักผ้ารวม	195	17.1	41	14.4	77	16.8	54	29.5	23	10.6
รวม	1143	100.0	284	100.0	459	100.0	183	100.0	217	100.0

ที่มา: จากการเก็บรวบรวมและวิเคราะห์ข้อมูลของผู้วิจัย

จากการสำรวจข้างต้นแสดงให้เห็นว่า กลุ่มอายุ 40-49 ปี เลือกใช้บริการทำความสะอาดห้องพักรวมกว่ากลุ่มอายุ 30-39 ปี ขณะเดียวกันกลุ่มอายุ 30-39 ปี จะเน้นการทำความสะอาดเสื้อผ้าด้วยการส่งร้าน ซัก อบ รีดมากกว่ากลุ่มอายุ 40-49 ปี นอกจากนี้ยังพบว่า กลุ่มผู้หญิงโสดที่มีกิจกรรม active (กลุ่มผู้หญิงโสดนักเดินทางและกลุ่มผู้หญิงโสดเต็มที่กับชีวิต) จะเน้นความสะดวกสบายโดยการใช้บริการทำความสะอาดและนำเสื้อผ้าส่งร้าน ซัก อบ รีดมากกว่ากลุ่มผู้หญิงโสดที่มีกิจกรรม passive

4.6.1.4 การซ่อมแซม

ผู้หญิงโสดส่วนใหญ่จะซ่อมแซมอุปกรณ์ภายในห้องพักด้วยตนเองที่ร้อยละ 34.1 รองลงมาคือเรียกช่างจากนิติบุคคล และพ่อแม่ ตามลำดับ เมื่อพิจารณาตามกลุ่มอายุ พบว่ากลุ่มอายุ 30-39 ปี ส่วนใหญ่จะซ่อมแซมด้วยตัวเองที่ร้อยละ 38.7 ขณะที่กลุ่มอายุ 40-49 ปี ส่วนใหญ่จะเรียกช่างจากนิติบุคคลแทนที่ร้อยละ 40.0 (ตารางที่ 4.60)

ตารางที่ 4.60 บุคคลที่ซ่อมแซมอุปกรณ์ในห้องพักของผู้หญิงโสด แบ่งตามอายุ 30-39 ปี และ 40-49 ปี

บุคคลที่ซ่อมแซม อุปกรณ์ใน ห้องพัก	รวม		30-39 ปี						40-49 ปี					
			30-34 ปี		35-39 ปี		รวม		40-44 ปี		45-49 ปี		รวม	
	N	%	N	%	N	%	N	%	N	%	N	%	N	%
ตัวเอง	390	34.1	189	42.6	133	34.2	322	38.7	60	26.4	8	9.6	68	21.9
เพื่อน	95	8.3	32	7.2	39	10.0	71	8.5	16	7.0	8	9.6	24	7.7
พ่อแม่	114	10.0	33	7.4	51	13.1	84	10.1	25	11.0	5	6.0	30	9.7
ญาติพี่น้อง	109	9.5	27	6.1	47	12.1	74	8.9	27	11.9	8	9.6	35	11.3
ช่างจากนิติบุคคล	347	30.4	121	27.3	102	26.2	223	26.8	79	34.8	45	54.2	124	40.0
ช่างภายนอก	88	7.7	42	9.5	17	4.4	59	7.1	20	8.8	9	10.8	29	9.4
รวม	1143	100	444	100	389	100	833	100	227	100	83	100	310	100

ที่มา: จากการเก็บรวบรวมและวิเคราะห์ข้อมูลของผู้วิจัย

หากพิจารณาตามกลุ่มผู้หญิงโสด 4 กลุ่ม พบว่ากลุ่มผู้หญิงโสดนักเดินทางและกลุ่มผู้หญิงโสดเต็มทีกับชีวิตส่วนใหญ่จะเลือกซ่อมแซมด้วยตัวเอง ขณะที่กลุ่มผู้หญิงโสดออนไลน์และกลุ่มผู้หญิงโสดชีวิตเรียบง่ายส่วนมากจะเรียกช่างจากนิติบุคคลแทน (ตารางที่ 4.61)

ตารางที่ 4.61 บุคคลที่ซ่อมแซมอุปกรณ์ในห้องพักของผู้หญิงโสด แบ่งตามประเภทผู้หญิงโสด 4 กลุ่ม

บุคคลที่ซ่อมแซม อุปกรณ์ในห้องพัก	รวม		ผู้หญิงโสด นักเดินทาง		ผู้หญิงโสด เต็มทีกับชีวิต		ผู้หญิงโสด ออนไลน์		ผู้หญิงโสด ชีวิตเรียบง่าย	
	N	%	N	%	N	%	N	%	N	%
ตัวเอง	390	34.1	127	44.7	204	44.4	17	9.3	42	19.4
เพื่อน	95	8.3	22	7.7	40	8.7	12	6.6	21	9.7
พ่อแม่	114	10.0	26	9.2	48	10.5	9	4.9	31	14.3
ญาติพี่น้อง	109	9.5	27	9.5	40	8.7	24	13.1	18	8.3
ช่างจากนิติบุคคล	347	30.4	76	26.8	103	22.4	85	46.4	83	38.2
ช่างภายนอก	88	7.7	6	2.1	24	5.2	36	19.7	22	10.1
รวม	1143	100.0	284	100.0	459	100.0	183	100.0	217	100.0

ที่มา: จากการเก็บรวบรวมและวิเคราะห์ข้อมูลของผู้วิจัย

4.6.1.5 การสังสรรค์

ผู้หญิงโสดส่วนใหญ่ร้อยละ 33.2 มีการสังสรรค์ภายในห้องพักนาน ๆ ครั้ง รองลงมาคือ 1-3 ครั้ง/เดือน และไม่สังสรรค์ ตามลำดับ เมื่อพิจารณาตามกลุ่มอายุ พบว่า กลุ่มอายุ 40-49 ปี มีการสังสรรค์ภายในห้องพักอย่างน้อยเดือนละครั้งสูงถึงร้อยละ 59 ขณะที่กลุ่มอายุ 30-39 ปี มีเพียงร้อยละ 45.5 (ตารางที่ 4.62)

ตารางที่ 4.62 ความถี่การสังสรรค์ภายในห้องพักของผู้หญิงโสด แบ่งตามอายุ 30-39 ปี และ 40-49 ปี

ความถี่ การสังสรรค์ ภายในห้อง	รวม		30-39 ปี						40-49 ปี					
			30-34 ปี		35-39 ปี		รวม		40-44 ปี		45-49 ปี		รวม	
	N	%	N	%	N	%	N	%	N	%	N	%	N	%
ไม่สังสรรค์	202	17.7	98	22.1	56	14.4	154	18.5	27	11.9	21	25.3	48	15.5
นาน ๆ ครั้ง	379	33.2	181	40.8	119	30.6	300	36.0	51	22.5	28	33.7	79	25.5
1-3 ครั้ง/เดือน	215	18.8	65	14.6	80	20.6	145	17.4	56	24.7	14	16.9	70	22.6
4-6 ครั้ง/เดือน	188	16.4	48	10.8	72	18.5	120	14.4	58	25.6	10	12.0	68	21.9
1-3 ครั้ง/สัปดาห์	122	10.7	29	6.5	54	13.9	83	10.0	29	12.8	10	12.0	39	12.6
4-6 ครั้ง/สัปดาห์	37	3.2	23	5.2	8	2.1	31	3.7	6	2.6	0	0.0	6	1.9
รวม	1143	100	444	100	389	100	833	100	227	100	83	100	310	100

ที่มา: จากการเก็บรวบรวมและวิเคราะห์ข้อมูลของผู้วิจัย

หากพิจารณาตามกลุ่มผู้หญิงโสด 4 กลุ่ม พบว่ากว่าครึ่งของกลุ่มผู้หญิงโสดเต็มที่พักชีวิตและกลุ่มผู้หญิงโสดชีวิตเรียบง่ายมีการสังสรรค์อย่างน้อยเดือนละครั้งที่มีร้อยละ 50.9 และ 51.6 ตามลำดับ ซึ่งมากกว่ากลุ่มอื่น ๆ (ตารางที่ 4.63)

ตารางที่ 4.63 ความถี่การสังสรรค์ภายในห้องพักของผู้หญิงโสด แบ่งตามประเภทผู้หญิงโสด 4 กลุ่ม

ความถี่การสังสรรค์ ภายในห้อง	รวม		ผู้หญิงโสด นักเดินทาง		ผู้หญิงโสด เต็มที่พักชีวิต		ผู้หญิงโสด ออนไลน์		ผู้หญิงโสด ชีวิตเรียบง่าย	
	N	%	N	%	N	%	N	%	N	%
ไม่สังสรรค์	202	17.7	54	19.0	89	19.4	33	18.0	26	12.0
นาน ๆ ครั้ง	379	33.2	99	34.9	137	29.8	64	35.0	79	36.4
1-3 ครั้ง/เดือน	215	18.8	55	19.4	76	16.6	43	23.5	41	18.9
4-6 ครั้ง/เดือน	188	16.4	40	14.1	76	16.6	26	14.2	46	21.2
1-3 ครั้ง/สัปดาห์	122	10.7	25	8.8	61	13.3	15	8.2	21	9.7
4-6 ครั้ง/สัปดาห์	37	3.2	11	3.9	20	4.4	2	1.1	4	1.8
รวม	1143	100.0	284	100.0	459	100.0	183	100.0	217	100.0

ที่มา: จากการเก็บรวบรวมและวิเคราะห์ข้อมูลของผู้วิจัย

4.6.1.6 งานอดิเรก

ผู้หญิงโสดส่วนใหญ่ชื่นชอบการชมภาพยนตร์/ซีรี่ย์มากที่สุด (ร้อยละ 17.5) รองลงมาคือ การท่องเที่ยว อ่านหนังสือ ปูกลต้นไม้ และออกกำลังกาย ตามลำดับ แสดงให้เห็นว่าผู้หญิงโสดนิยมทำกิจกรรมพักผ่อนหย่อนใจแบบไม่ใช้การออกแรง (passive activity) ซึ่งเน้นเป็นกิจกรรมในลักษณะความสงบเงียบ เช่น อ่านหนังสือ ปูกลต้นไม้ ชมภาพยนตร์/ซีรี่ย์ เป็นต้น เมื่อพิจารณาตามกลุ่มอายุพบว่ากลุ่มอายุ 30-39 ปี ส่วนใหญ่นิยมชมภาพยนตร์/ซีรี่ย์มากที่สุด (ร้อยละ 19.2) รองลงมาคือ การท่องเที่ยว และปูกลต้นไม้ ตามลำดับ ขณะที่กลุ่มอายุ 40-49 ปี ส่วนใหญ่ชอบอ่านหนังสือมากที่สุด (ร้อยละ 15.3) รองลงมาคือ การท่องเที่ยว และชมภาพยนตร์/ซีรี่ย์ ตามลำดับ (ตารางที่ 4.64)

ตารางที่ 4.64 งานอดิเรกของผู้หญิงโสด แบ่งตามอายุ 30-39 ปี และ 40-49 ปี

งานอดิเรก*	รวม		30-39 ปี						40-49 ปี					
			30-34 ปี		35-39 ปี		รวม		40-44 ปี		45-49 ปี		รวม	
	N	%	N	%	N	%	N	%	N	%	N	%	N	%
ท่องเที่ยว	376	17.2	157	19.9	118	16.8	275	18.4	66	13.8	35	15.8	101	14.4
ปูกลต้นไม้	272	12.4	99	12.5	89	12.7	188	12.6	59	12.3	25	11.3	84	12.0
อ่านหนังสือ	278	12.7	86	10.9	85	12.1	171	11.5	76	15.9	31	14.0	107	15.3
ชมภาพยนตร์/ซีรี่ย์	384	17.5	176	22.3	110	15.7	286	19.2	70	14.6	28	12.7	98	14.0
ทำงานบ้าน	245	11.2	70	8.9	87	12.4	157	10.5	62	12.9	26	11.8	88	12.6
ออกกำลังกาย	256	11.7	85	10.8	89	12.7	174	11.7	55	11.5	27	12.2	82	11.7
ช้อปปิ้งออนไลน์	196	8.9	59	7.5	65	9.3	124	8.3	51	10.6	21	9.5	72	10.3
เล่นโซเชียลมีเดีย	185	8.4	58	7.3	59	8.4	117	7.8	40	8.4	28	12.7	68	9.7
รวม	2192	100	790	100	702	100	1492	100	479	100	221	100	700	100

ที่มา: จากการเก็บรวบรวมและวิเคราะห์ข้อมูลของผู้วิจัย

* เลือกตอบได้มากกว่า 1 ข้อ

หากพิจารณาตามกลุ่มผู้หญิงโสด 4 กลุ่ม พบว่าทั้ง 4 กลุ่มมีความชื่นชอบงานอดิเรกที่แตกต่างกัน โดยกลุ่มผู้หญิงโสดนักเดินทางชื่นชอบการท่องเที่ยวมากที่สุดถึงร้อยละ 54.9 ขณะที่กลุ่มผู้หญิงโสดเต็มที่กับชีวิตส่วนใหญ่ชื่นชอบการชมภาพยนตร์หรือซีรี่ย์มากที่สุดที่ร้อยละ 26.8 สำหรับกลุ่มผู้หญิงโสดออนไลน์ชอบเล่นโซเชียลมีเดียมากที่สุดที่ร้อยละ 29.7 และกลุ่มผู้หญิงโสดชีวิตเรียบง่ายชอบปูกลต้นไม้มากที่สุดที่ร้อยละ 22.9 (ตารางที่ 4.65)

ตารางที่ 4.65 งานอดิเรกของผู้หญิงโสด แบ่งตามประเภทผู้หญิงโสด 4 กลุ่ม

ความถี่การสร้างสรรค์ ภายในห้อง	รวม		ผู้หญิงโสด นักเดินทาง		ผู้หญิงโสด เต็มที่กับชีวิต		ผู้หญิงโสด ออนไลน์		ผู้หญิงโสด ชีวิตเรียบง่าย	
	N	%	N	%	N	%	N	%	N	%
ท่องเที่ยว	376	17.2	284	54.9	0	0.0	60	9.7	32	5.0
ปลูกต้นไม้	272	12.4	45	8.7	54	12.8	27	4.4	146	22.9
อ่านหนังสือ	278	12.7	28	5.4	68	16.2	50	8.1	132	20.7
ชมภาพยนตร์/ซีรีส์	384	17.5	67	13.0	113	26.8	77	12.5	127	19.9
ทำงานบ้าน	245	11.2	32	6.2	54	12.8	39	6.3	120	18.8
ออกกำลังกาย	256	11.7	38	7.4	99	23.5	59	9.6	60	9.4
ซื้อปิ้งออนไลน์	196	8.9	23	4.4	33	7.8	121	19.6	19	3.0
เล่นโซเชียลมีเดีย	185	8.4	0	0.0	0	0.0	183	29.7	2	0.3
รวม	2192	100	517	100	421	100	616	100	638	100

ที่มา: จากการเก็บรวบรวมและวิเคราะห์ข้อมูลของผู้วิจัย

* เลือกตอบได้มากกว่า 1 ข้อ

4.6.2 การใช้พื้นที่นันทนาการ

1) ประเภทการใช้งาน ผู้หญิงโสดส่วนใหญ่ใช้งานพื้นที่นันทนาการในคอนโดมิเนียมประเภทห้องออกกำลังกายมากที่สุด (ร้อยละ 19.5) รองลงมา คือ สระว่ายน้ำ สวนหย่อม และลานรอบสระว่ายน้ำ ตามลำดับ เมื่อพิจารณาตามกลุ่มอายุ พบว่ากลุ่มอายุ 30-39 ปี ส่วนใหญ่ใช้งานสระว่ายน้ำมากที่สุด (ร้อยละ 19.8) ขณะที่กลุ่มอายุ 40-49 ปี ส่วนใหญ่ใช้งานห้องออกกำลังกายมากที่สุด (ร้อยละ 20.1) เป็นที่สังเกตได้ว่าประเภทของพื้นที่นันทนาการที่ได้รับความนิยมเพิ่มขึ้นเมื่ออายุมากขึ้น คือ ห้องออกกำลังกาย ห้องโยคะ ห้องซาวน่า สวนหย่อม ห้องประชุม และ Co-working Space โดยพื้นที่ห้องโยคะมีส่วนการได้รับความนิยมเพิ่มสูงขึ้นมากที่สุดที่ร้อยละ 2.2 (ตารางที่ 4.66) และหากพิจารณาตามกลุ่มผู้หญิงโสด 4 กลุ่ม พบว่ากลุ่มผู้หญิงโสดนักเดินทางและกลุ่มผู้หญิงโสดเต็มที่กับชีวิตส่วนใหญ่มีการใช้งานพื้นที่เหมือนกันในสามอันดับแรก คือ สระว่ายน้ำ ห้องออกกำลังกาย และสวนหย่อม ขณะที่กลุ่มผู้หญิงโสดออนไลน์และกลุ่มผู้หญิงโสดชีวิตเรียบง่ายส่วนใหญ่มีการใช้งานพื้นที่เหมือนกันในสามอันดับแรก คือ ห้องออกกำลังกาย สระว่ายน้ำ และสวนหย่อม (ตารางที่ 4.67)

ตารางที่ 4.66 ประเภทการใช้งานพื้นที่นันทนาการของผู้หญิงโสด แบ่งตามอายุ 30-39 ปีและ40-49ปี

ประเภท การใช้งานพื้นที่ นันทนาการ*	รวม		30-39 ปี						40-49 ปี					
			30-34 ปี		35-39 ปี		รวม		40-44 ปี		45-49 ปี		รวม	
	N	%	N	%	N	%	N	%	N	%	N	%	N	%
สระว่ายน้ำ	445	18.8	195	22.9	134	16.5	329	19.8	81	15.9	35	17.7	116	16.4
ลานรอบสระว่ายน้ำ	262	11.1	102	12.0	92	11.4	194	11.7	52	10.2	16	8.1	68	9.6
ห้องออกกำลังกาย	461	19.5	168	19.7	151	18.6	319	19.2	99	19.4	43	21.7	142	20.1
ห้องโยคะ	231	9.8	71	8.3	80	9.9	151	9.1	58	11.4	22	11.1	80	11.3
ห้องซาวน่า	187	7.9	58	6.8	67	8.3	125	7.5	44	8.6	18	9.1	62	8.8
สวนหย่อม	345	14.6	116	13.6	119	14.7	235	14.1	75	14.7	35	17.7	110	15.6
ห้องประชุม	130	5.5	37	4.3	47	5.8	84	5.1	38	7.5	8	4.0	46	6.5
พื้นที่บาร์บีคิว	159	6.7	64	7.5	57	7.0	121	7.3	29	5.7	9	4.5	38	5.4
Co-working Space	111	4.7	29	3.4	46	5.7	75	4.5	27	5.3	9	4.5	36	5.1
Co-kitchen Space	37	1.6	11	1.3	17	2.1	28	1.7	6	1.2	3	1.5	9	1.3
รวม	2368	100	851	100	810	100	1661	100	509	100	198	100	707	100

ที่มา: จากการเก็บรวบรวมและวิเคราะห์ข้อมูลของผู้วิจัย

* เลือกตอบได้มากกว่า 1 ข้อ

ตารางที่ 4.67 ประเภทการใช้งานพื้นที่นันทนาการของผู้หญิงโสด แบ่งตามประเภทผู้หญิงโสด 4 กลุ่ม

ประเภท การใช้งาน พื้นที่นันทนาการ*	รวม		ผู้หญิงโสด นักเดินทาง		ผู้หญิงโสด เต็มที่กับชีวิต		ผู้หญิงโสด ออนไลน์		ผู้หญิงโสด ชีวิตเรียบง่าย	
	N	%	N	%	N	%	N	%	N	%
สระว่ายน้ำ	445	18.8	112	20.6	139	19.5	100	21.5	94	14.6
ลานรอบสระว่ายน้ำ	262	11.1	74	13.6	72	10.1	34	7.3	82	12.7
ห้องออกกำลังกาย	461	19.5	102	18.8	133	18.6	117	25.2	109	16.9
ห้องโยคะ	231	9.8	47	8.7	75	10.5	40	8.6	69	10.7
ห้องซาวน่า	187	7.9	29	5.3	48	6.7	34	7.3	76	11.8
สวนหย่อม	345	14.6	78	14.4	115	16.1	69	14.8	83	12.8
ห้องประชุม	130	5.5	28	5.2	37	5.2	16	3.4	49	7.6
พื้นที่บาร์บีคิว	159	6.7	37	6.8	58	8.1	22	4.7	42	6.5
Co-working Space	111	4.7	24	4.4	26	3.6	29	6.2	32	5.0
Co-kitchen Space	37	1.6	12	2.2	11	1.5	4	0.9	10	1.5
รวม	2368	100.0	543	100.0	714	100.0	465	100.0	646	100.0

ที่มา: จากการเก็บรวบรวมและวิเคราะห์ข้อมูลของผู้วิจัย

* เลือกตอบได้มากกว่า 1 ข้อ

2) ความถี่การใช้งาน ผู้หญิงโสดส่วนใหญ่มีการใช้งานพื้นที่นันทนาการนาน ๆ ครั้ง (ร้อยละ 31.8) รองลงมา คือ 4-6 ครั้ง/เดือน และ 1-3 ครั้ง/เดือน ตามลำดับ เมื่อพิจารณาตามกลุ่มอายุ พบว่า กลุ่มอายุ 30-39 ปี ส่วนใหญ่มีการใช้งานพื้นที่นันทนาการนาน ๆ ครั้ง (ร้อยละ 35.1) ขณะที่กลุ่มอายุ

40-49 ปี ส่วนใหญ่มีการใช้งานพื้นที่นันทนาการประมาณ 4-6 ครั้ง/เดือน (ร้อยละ 27.7) แสดงให้เห็นว่ากลุ่มอายุมากมีการใช้งานพื้นที่นันทนาการมากกว่ากลุ่มอายุน้อย (ตารางที่ 4.68) หากพิจารณาตามกลุ่มผู้หญิงโสด 4 กลุ่ม พบว่ากลุ่มผู้หญิงโสดส่วนใหญ่มีการใช้งานพื้นที่นันทนาการนาน ๆ ครั้ง ยกเว้นกลุ่มผู้หญิงโสดออนไลน์ที่ส่วนใหญ่มีการใช้งานสูงถึง 4-6 ครั้ง/เดือน (ตารางที่ 4.69)

ตารางที่ 4.68 ความถี่การใช้งานพื้นที่นันทนาการของผู้หญิงโสด แบ่งตามอายุ 30-39 ปี และ 40-49 ปี

ความถี่การใช้งานพื้นที่นันทนาการ	รวม		30-39 ปี						40-49 ปี					
			30-34 ปี		35-39 ปี		รวม		40-44 ปี		45-49 ปี		รวม	
	N	%	N	%	N	%	N	%	N	%	N	%	N	%
ไม่เคยใช้	121	10.6	62	14.0	39	10.0	101	12.1	16	7.0	4	4.8	20	6.5
นาน ๆ ครั้ง	364	31.8	170	38.3	122	31.4	292	35.1	52	22.9	21	25.3	72	23.4
1-3 ครั้ง/เดือน	240	21.0	67	15.1	98	25.2	166	19.9	56	24.7	17	20.5	74	23.6
4-6 ครั้ง/เดือน	250	21.9	75	16.9	90	23.1	164	19.7	61	26.9	25	30.1	86	27.7
7-9 ครั้ง/เดือน	129	11.3	54	12.2	32	8.2	86	10.3	36	15.9	7	8.4	43	13.9
> 9 ครั้ง/เดือน	39	3.4	16	3.6	8	2.1	24	2.9	6	2.6	9	10.8	15	4.8
รวม	1143	100	444	100	389	100	833	100	227	100	83	100	310	100

ที่มา: จากการเก็บรวบรวมและวิเคราะห์ข้อมูลของผู้วิจัย

ตารางที่ 4.69 ความถี่การใช้งานพื้นที่นันทนาการของผู้หญิงโสด แบ่งตามประเภทผู้หญิงโสด 4 กลุ่ม

ความถี่การใช้งานพื้นที่นันทนาการ	รวม		ผู้หญิงโสด นักเดินทาง		ผู้หญิงโสด เต็มทีกับชีวิต		ผู้หญิงโสด ออนไลน์		ผู้หญิงโสด ชีวิตเรียบง่าย	
	N	%	N	%	N	%	N	%	N	%
ไม่เคยใช้	121	10.6	41	14.4	55	12.0	10	5.5	15	6.9
นาน ๆ ครั้ง	364	31.8	91	32.0	169	36.8	41	22.4	64	29.5
1-3 ครั้ง/เดือน	240	21.0	63	22.2	87	19.0	42	23.0	46	21.2
4-6 ครั้ง/เดือน	250	21.9	54	19.0	88	19.2	47	25.7	62	28.6
7-9 ครั้ง/เดือน	129	11.3	27	9.5	57	12.4	26	14.2	19	8.8
> 9 ครั้ง/เดือน	39	3.4	8	2.8	3	0.7	17	9.3	11	5.1
รวม	1143	100	284	100.0	459	100.0	183	100.0	217	100.0

ที่มา: จากการเก็บรวบรวมและวิเคราะห์ข้อมูลของผู้วิจัย

3) ช่วงเวลาการใช้งาน ผู้หญิงโสดส่วนใหญ่ร้อยละ 31.7 มักจะใช้งานพื้นที่นันทนาการช่วง 18.00-20.59 น. รองลงมา คือ ช่วงเวลา 15.00-17.59 น. และ 12.00-14.59 น. ตามลำดับ เมื่อพิจารณาตามกลุ่มอายุ พบว่าทั้ง 2 กลุ่มส่วนใหญ่ใช้งานช่วง 18.00-20.59 น. ใกล้เคียงกันที่ร้อยละ 31.9 และ 31.0 ตามลำดับ อย่างไรก็ตามสังเกตได้ว่ากลุ่มอายุ 45-49 ปี กว่าร้อยละ 21.7 จะใช้งาน

ช่วงก่อน 9.00 น. (ตารางที่ 4.70) หากพิจารณาตามกลุ่มผู้หญิงโสด 4 กลุ่ม พบว่ากลุ่มผู้หญิงโสดออนไลน์ใช้งานช่วงเวลา 18.00-20.59 น. สูงถึงร้อยละ 51.4 (ตารางที่ 4.71)

ตารางที่ 4.70 ช่วงเวลาการใช้งานพื้นที่นันทนาการของผู้หญิงโสด แบ่งตามอายุ 30-39 ปีและ40-49ปี

ช่วงเวลา การใช้งาน พื้นที่นันทนาการ	รวม		30-39 ปี						40-49 ปี					
			30-34 ปี		35-39 ปี		รวม		40-44 ปี		45-49 ปี		รวม	
	N	%	N	%	N	%	N	%	N	%	N	%	N	%
ไม่เคยใช้	110	9.6	53	11.9	38	9.8	91	10.9	16	7.0	3	3.6	19	6.1
ก่อน 9.00 น.	106	9.3	34	7.7	34	8.7	68	8.2	20	8.8	18	21.7	38	12.3
9.00-11.59 น.	107	9.4	33	7.4	41	10.5	74	8.9	26	11.5	7	8.4	33	10.6
12.00-14.59 น.	130	11.4	29	6.5	48	12.3	77	9.2	40	17.6	13	15.7	53	17.1
15.00-17.59 น.	214	18.7	74	16.7	85	21.9	159	19.1	42	18.5	13	15.7	55	17.7
18.00-20.59 น.	362	31.7	161	36.3	105	27.0	266	31.9	70	30.8	26	31.3	96	31.0
หลัง 21.00 น.	114	10.0	60	13.5	38	9.8	98	11.8	13	5.7	3	3.6	16	5.2
รวม	1143	100	444	100	389	100	833	100	227	100	83	100	310	100

ที่มา: จากการเก็บรวบรวมและวิเคราะห์ข้อมูลของผู้วิจัย

ตารางที่ 4.71 ช่วงเวลาการใช้งานพื้นที่นันทนาการของผู้หญิงโสด แบ่งตามประเภทผู้หญิงโสด 4 กลุ่ม

ช่วงเวลาการใช้งาน พื้นที่นันทนาการ	รวม		ผู้หญิงโสด นักเดินทาง		ผู้หญิงโสด เต็มที่กับชีวิต		ผู้หญิงโสด ออนไลน์		ผู้หญิงโสด ชีวิตเรียบง่าย	
	N	%	N	%	N	%	N	%	N	%
ไม่เคยใช้	110	9.6	38	13.4	48	10.5	9	4.9	15	6.9
ก่อน 9.00 น.	106	9.3	20	7.0	34	7.4	25	13.7	27	12.4
9.00-11.59 น.	107	9.4	21	7.4	56	12.2	9	4.9	21	9.7
12.00-14.59 น.	130	11.4	30	10.6	62	13.5	14	7.7	24	11.1
15.00-17.59 น.	214	18.7	52	18.3	98	21.4	22	12.0	42	19.4
18.00-21.59 น.	362	31.7	83	29.2	111	24.2	94	51.4	74	34.1
หลัง 21.00 น.	114	10.0	40	14.1	50	10.9	10	5.5	14	6.5
รวม	1143	100.0	284	100.0	459	100.0	183	100.0	217	100.0

ที่มา: จากการเก็บรวบรวมและวิเคราะห์ข้อมูลของผู้วิจัย

จากผลการศึกษาข้างต้นพบว่า ผู้หญิงโสดส่วนใหญ่ใช้พื้นที่นันทนาการในคอนโดมิเนียมนาน ๆ ครั้ง โดยมีการใช้ห้องออกกำลังกายมากที่สุด และใช้ช่วง 18.00-20.59 น. เป็นหลัก โดยกลุ่มอายุ 30-39 ปี และกลุ่มผู้หญิงโสดกิจกรรมแบบ active ส่วนใหญ่ใช้งานสระว่ายน้ำมากที่สุด ขณะที่กลุ่มอายุ 40-49 ปี และกลุ่มผู้หญิงโสดกิจกรรมแบบ passive ส่วนใหญ่ใช้งานห้องออกกำลังกายมากที่สุด เมื่ออายุเพิ่มขึ้นพื้นที่กิจกรรมแบบ passive จะได้รับความนิยมมากขึ้น เช่น ห้องโยคะ ห้องซาวน่า

สวนหย่อม เป็นต้น อีกทั้งกลุ่มอายุมากมีการใช้งานพื้นที่นันทนาการมากกว่ากลุ่มอายุน้อย และมีแนวโน้มใช้งานช่วงก่อน 9.00 น. เพิ่มมากขึ้นโดยเฉพาะช่วงอายุ 45-49 ปี หากพิจารณาตามกลุ่มผู้หญิงโสด 4 กลุ่ม พบว่ากลุ่มผู้หญิงโสดออนไลน์ส่วนใหญ่ใช้งานพื้นที่สูงถึง 4-6 ครั้ง/เดือน และใช้ช่วงเวลา 18.00-20.59 น. มากกว่าทุกกลุ่ม

ส่วน ค. ความพึงพอใจและปัญหาการอยู่อาศัยในคอนโดมิเนียม

ผู้วิจัยได้ทำการแบ่งเนื้อหาในส่วนนี้ออกเป็น 2 ประเด็น คือ (1) ความพึงพอใจต่อการอยู่อาศัย และ (2) ปัญหาในการอยู่อาศัย มีรายละเอียดดังนี้

4.7 ความพึงพอใจต่อการอยู่อาศัย

ความพึงพอใจต่อการอยู่อาศัยในคอนโดมิเนียมของผู้หญิงโสดสามารถแบ่งเนื้อหาออกเป็น 3 ส่วน คือ (1) ระดับความพึงพอใจ (2) ปัจจัยสร้างความพึงพอใจ และ (3) ความเหงาในการอยู่อาศัย ดังนี้

4.7.1 ระดับความพึงพอใจ

ผู้หญิงโสดส่วนใหญ่พึงพอใจต่อการอยู่อาศัยในคอนโดมิเนียมอยู่ในระดับมาก ที่ร้อยละ 52.8 เมื่อพิจารณาตามกลุ่มอายุ พบว่าทั้ง 2 กลุ่มอายุมีลักษณะคล้ายคลึงกันคือ ส่วนใหญ่อยู่ในระดับปานกลางถึงมาก โดยกลุ่มอายุ 30-39 มีแนวโน้มความพึงพอใจมากกว่ากลุ่มอายุ 40-49 ปี (ตารางที่ 4.72)

ตารางที่ 4.72 ระดับความพึงพอใจต่อการอยู่อาศัยของผู้หญิงโสด แบ่งตามอายุ 30-39 ปีและ40-49ปี

ระดับความพึงพอใจต่อการอยู่อาศัย	รวม		30-39 ปี						40-49 ปี					
			30-34 ปี		35-39 ปี		รวม		40-44 ปี		45-49 ปี		รวม	
	N	%	N	%	N	%	N	%	N	%	N	%	N	%
น้อยที่สุด	11	1.0	2	0.5	3	0.8	5	0.6	5	2.2	1	1.2	6	1.9
น้อย	36	3.1	7	1.6	17	4.4	24	2.9	10	4.4	2	2.4	12	3.9
ปานกลาง	333	29.1	108	24.4	123	31.6	231	27.8	72	31.7	30	36.1	102	32.9
มาก	603	52.8	241	54.3	209	53.7	450	54.0	119	52.4	34	41.0	153	49.4
มากที่สุด	160	14.0	86	19.4	37	9.5	123	14.8	21	9.3	16	19.3	37	11.9
รวม	1143	100	444	100	389	100	833	100	227	100	83	100	310	100

ที่มา: จากการเก็บรวบรวมข้อมูลของผู้วิจัย

หากพิจารณาตามกลุ่มผู้หญิงโสด 4 กลุ่ม พบว่ากลุ่มผู้หญิงโสดนักเดินทางและกลุ่มผู้หญิงโสดออนไลน์มีความพึงพอใจอยู่ในระดับมากและมากที่สุดรวมกันเกินร้อยละ 70 ขณะที่กลุ่มผู้หญิงโสดเต็มทีกับชีวิตและกลุ่มผู้หญิงโสดชีวิตเรียบง่าย มีความพึงพอใจอยู่ในระดับมากและมากที่สุดรวมกัน

ประมาณร้อยละ 64 แสดงให้เห็นว่ากลุ่มผู้หญิงโสดนักรับราชการและกลุ่มผู้หญิงโสดออนไลน์มีความพึงพอใจต่อการอยู่อาศัยในคอนโดมิเนียมมากกว่ากลุ่มที่เหลือ (ตารางที่ 4.73)

ตารางที่ 4.73 ระดับความพึงพอใจต่อการอยู่อาศัยของผู้หญิงโสด แบ่งตามประเภทผู้หญิงโสด 4 กลุ่ม

ระดับความพึงพอใจต่อการอยู่อาศัย	รวม		ผู้หญิงโสด นักรับราชการ		ผู้หญิงโสด เต็มทีกับชีวิต		ผู้หญิงโสด ออนไลน์		ผู้หญิงโสด ชีวิตเรียบง่าย	
	N	%	N	%	N	%	N	%	N	%
น้อยที่สุด	11	1.0	3	1.1	4	0.9	1	0.5	3	1.4
น้อย	36	3.1	7	2.5	17	3.7	3	1.6	9	4.1
ปานกลาง	333	29.1	73	25.8	145	31.6	48	26.2	67	30.9
มาก	603	52.8	165	58.1	231	50.3	91	49.7	116	53.5
มากที่สุด	160	14.0	36	12.7	62	13.5	40	21.9	22	10.1
รวม	1143	100.0	284	100.0	459	100.0	183	100.0	217	100.0

ที่มา: จากการเก็บรวบรวมข้อมูลของผู้วิจัย

4.7.2 ปัจจัยสร้างความพึงพอใจ

ปัจจัยที่สร้างความพึงพอใจในการอยู่อาศัยของผู้หญิงโสดมากที่สุดคือ ด้านความปลอดภัย (ร้อยละ 25.7) รองลงมาคือ ด้านความผ่อนคลาย และความสวยงาม ตามลำดับ เมื่อพิจารณาตามกลุ่มอายุ พบว่าทั้ง 2 กลุ่ม ส่วนใหญ่มีลักษณะคล้ายคลึงกันคือ ปัจจัยด้านความปลอดภัยส่งผลต่อความพึงพอใจมากที่สุด นอกจากนี้ กลุ่มอายุ 30-39 ปี จะเน้นความสงบ ความสวยงามและความเป็นส่วนตัว ในที่พักอาศัย ขณะที่กลุ่มอายุ 40-49 ปี จะเน้นความสะดวกสบายในการอยู่อาศัยมากกว่า (ตารางที่ 4.74)

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
CHULALONGKORN UNIVERSITY

ตารางที่ 4.74 ปัจจัยสร้างความพึงพอใจต่อการอาศัย แบ่งตามอายุ 30-39 ปีและ 40-49 ปี

ปัจจัยสร้างความพึงพอใจต่อการอยู่อาศัย	รวม		30-39 ปี						40-49 ปี					
			30-34 ปี		35-39 ปี		รวม		40-44 ปี		45-49 ปี		รวม	
	N	%	N	%	N	%	N	%	N	%	N	%	N	%
ความสงบ	139	12.2	75	16.9	35	9.0	110	13.2	21	9.3	8	9.6	29	9.4
ความสวยงาม	193	16.9	75	16.9	70	18.0	145	17.4	38	16.7	10	12.0	48	15.5
ความปลอดภัย	294	25.7	85	19.1	128	32.9	213	25.6	58	25.6	23	27.7	81	26.1
ความผ่อนคลาย	218	19.1	89	20.0	65	16.7	154	18.5	50	22.0	14	16.9	64	20.6
ความเป็นส่วนตัว	167	14.6	69	15.5	59	15.2	128	15.4	27	11.9	12	14.5	39	12.6
ความสะดวกสบาย	132	11.5	51	11.5	32	8.2	83	10.0	33	14.5	16	19.3	49	15.8
รวม	1143	100	444	100	389	100	833	100	227	100	83	100	310	100

ที่มา: จากการเก็บรวบรวมข้อมูลของผู้วิจัย

หากพิจารณาตามกลุ่มผู้หญิงโสด 4 กลุ่ม พบว่า ปัจจัยสำคัญที่สุดที่สร้างความพึงพอใจต่อการอยู่อาศัยของกลุ่มผู้หญิงโสดส่วนใหญ่คือ ความปลอดภัย ยกเว้นกลุ่มผู้หญิงโสดออนไลน์ที่ให้ความสำคัญกับปัจจัยด้านความสะดวกสบายมากที่สุด (ตารางที่ 4.75)

ตารางที่ 4.75 ปัจจัยสร้างความพึงพอใจต่อการอาศัยของผู้หญิงโสด แบ่งตามประเภทผู้หญิงโสด 4 กลุ่ม

ปัจจัยสร้างความพึงพอใจต่อการอยู่อาศัย	รวม		ผู้หญิงโสด นักเดินทาง		ผู้หญิงโสด เต็มทีกับชีวิต		ผู้หญิงโสด ออนไลน์		ผู้หญิงโสด ชีวิตเรียบง่าย	
	N	%	N	%	N	%	N	%	N	%
ความสงบ	139	12.2	28	9.9	75	16.3	19	10.4	17	7.8
ความสวยงาม	193	16.9	64	22.5	86	18.7	15	8.2	28	12.9
ความปลอดภัย	294	25.7	79	27.8	118	25.7	33	18.0	64	29.5
ความผ่อนคลาย	218	19.1	58	20.4	97	21.1	17	9.3	46	21.2
ความเป็นส่วนตัว	167	14.6	39	13.7	63	13.7	33	18.0	32	14.7
ความสะดวกสบาย	132	11.5	16	5.6	20	4.4	66	36.1	30	13.8
รวม	1143	100.0	284	100.0	459	100.0	183	100.0	217	100.0

ที่มา: จากการเก็บรวบรวมข้อมูลของผู้วิจัย

4.7.3 ระดับความเหงาในการอยู่อาศัย

1) **ระดับความเหงา** ผู้หญิงโสดส่วนใหญ่ประทับใจกับความเหงาในการอยู่อาศัยตามลำพังในคอนโดมิเนียมเป็นครั้งคราวที่ร้อยละ 41.1 เมื่อพิจารณาตามกลุ่มอายุ พบว่าเมื่ออายุเพิ่มขึ้นระดับความเหงาจะลดน้อยลง ซึ่งสะท้อนให้เห็นว่าระดับความเหงาแปรผกผันกับอายุ (ตารางที่ 4.76) หากพิจารณาตามกลุ่มผู้หญิงโสด 4 กลุ่ม พบว่ากลุ่มผู้หญิงโสดที่มีกิจกรรมแบบ active มีความเหงามากจนชิน สูงกว่ากลุ่มผู้หญิงโสดที่มีกิจกรรมแบบ passive นอกจากนี้ กลุ่มผู้หญิงโสดออนไลน์ไม่รู้สึกเหงามากกว่าทุกกลุ่มที่ร้อยละ 14.8 (ตารางที่ 4.77)

ตารางที่ 4.76 ระดับความเหงาในการอยู่อาศัยในคอนโดมิเนียม แบ่งตามอายุ 30-39 ปี และ 40-49 ปี

ระดับความเหงา ในการอยู่อาศัย	รวม		30-39 ปี						40-49 ปี					
			30-34 ปี		35-39 ปี		รวม		40-44 ปี		45-49 ปี		รวม	
	N	%	N	%	N	%	N	%	N	%	N	%	N	%
เหงาจนชิน	280	24.5	132	29.7	86	22.1	218	26.2	45	19.8	17	20.5	62	20.0
เหงาเป็นครั้งคราว	470	41.1	164	36.9	176	45.2	340	40.8	108	47.6	22	26.5	130	41.9
ไม่ค่อยเหงา	275	24.1	110	24.8	91	23.4	201	24.1	51	22.5	23	27.7	74	23.9
ไม่เหงา	118	10.3	38	8.6	36	9.3	74	8.9	23	10.1	21	25.3	44	14.2
รวม	1143	100	444	100	389	100	833	100	227	100	83	100	310	100

ที่มา: จากการเก็บรวบรวมข้อมูลของผู้วิจัย

ตารางที่ 4.77 ระดับความเหงาในการอยู่อาศัยในคอนโดมิเนียม แบ่งตามประเภทผู้หญิงโสด 4 กลุ่ม

ระดับความเหงา ในการอยู่อาศัย	รวม		ผู้หญิงโสด นักเดินทาง		ผู้หญิงโสด เต็มทีกับชีวิต		ผู้หญิงโสด ออนไลน์		ผู้หญิงโสด ชีวิตเรียบง่าย	
	N	%	N	%	N	%	N	%	N	%
เหงาจนชิน	280	24.5	80	28.2	133	29.0	29	15.8	38	17.5
เหงาเป็นครั้งคราว	470	41.1	121	42.6	159	34.6	81	44.3	109	50.2
ไม่ค่อยเหงา	275	24.1	63	22.2	122	26.6	46	25.1	44	20.3
ไม่เหงา	118	10.3	20	7.0	45	9.8	27	14.8	26	12.0
รวม	1143	100.0	284	100.0	459	100.0	183	100.0	217	100.0

ที่มา: จากการเก็บรวบรวมข้อมูลของผู้วิจัย

จากผลการวิเคราะห์แสดงให้เห็นว่า ผู้หญิงโสดส่วนใหญ่มีความพึงพอใจต่อการอยู่อาศัยในระดับมาก โดยมีปัจจัยมาจากความปลอดภัยเป็นหลัก อย่างไรก็ตามมักจะประสบความเหงาในการอยู่อาศัยเป็นครั้งคราว เมื่อพิจารณาตามกลุ่มอายุ พบว่ากลุ่มอายุ 30-39 มีแนวโน้มความพึงพอใจมากกว่ากลุ่มอายุ 40-49 ปี อีกทั้งกลุ่มอายุ 30-39 ปี จะเน้นความสงบ ความสวยงามและความเป็นส่วนตัวในที่พักอาศัย ขณะที่กลุ่มอายุ 40-49 ปี จะเน้นความสะดวกสบายในการอยู่อาศัยมากกว่า นอกจากนี้ยังพบว่าระดับความเหงาในการอยู่อาศัยจะแปรผกผันกับอายุ และหากพิจารณาตามกลุ่มผู้หญิงโสด 4 กลุ่ม พบว่ากลุ่มผู้หญิงโสดนักเดินทางและกลุ่มผู้หญิงโสดออนไลน์มีความพึงพอใจอยู่ในระดับมากที่สุดถึงมากที่สุด อีกทั้งกลุ่มผู้หญิงโสดออนไลน์จะให้ความสำคัญกับปัจจัยด้านความสะดวกสบายมากกว่าความปลอดภัย และกลุ่มผู้หญิงโสดที่มีกิจกรรมแบบ active จะประสบความเหงามากกว่ากลุ่มผู้หญิงโสดที่มีกิจกรรมแบบ passive

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

3) ระดับความเหงาและการใช้งานพื้นที่ในคอนโดมิเนียม กลุ่มเหงาจนชินมีการใช้งานพื้นที่ในคอนโดมิเนียมน้อยกว่าทุกกลุ่ม ทั้งระยะเวลาการอยู่อาศัยในวันหยุด การสังสรรค์ภายในห้อง และการใช้งานพื้นที่นันทนาการ โดยกลุ่มนี้มีระยะเวลาอยู่อาศัยในวันหยุดไม่เกิน 12 ชั่วโมงที่ร้อยละ 70.0 ขณะที่กลุ่มไม่เหงามีเพียงร้อยละ 59.3 (ตารางที่ 4.78)

ตารางที่ 4.78 ระดับความเหงาและการใช้งานพื้นที่ในคอนโดมิเนียมของผู้หญิงโสด

การใช้งานพื้นที่		ระดับความเหงา				รวม
		เหงาจนชิน	เหงาเป็นครั้งคราว	ไม่ค่อยเหงา	ไม่เหงา	
ระยะเวลาอยู่อาศัยในวันหยุด (ต่อวัน)	< 6 ชั่วโมง	13.6	8.3	8.7	11.0	10.0
	6-12 ชั่วโมง	56.4	53.6	53.5	48.3	53.7
	13-18 ชั่วโมง	22.5	33.2	29.1	31.4	29.4
	19-24 ชั่วโมง	7.5	4.9	8.7	9.3	6.9
	รวม	100.0	100.0	100.0	100.0	100.0
ความถี่การสังสรรค์ภายในห้อง	ไม่สังสรรค์	25.7	12.6	15.6	23.7	17.7
	นาน ๆ ครั้ง	29.3	34.9	36.0	28.8	33.2
	1-3 ครั้ง/เดือน	15.0	22.8	18.5	12.7	18.8
	4-6 ครั้ง/เดือน	14.3	18.5	16.7	12.7	16.4
	1-3 ครั้ง/สัปดาห์	10.0	9.6	11.3	15.3	10.7
	4-6 ครั้ง/สัปดาห์	5.7	1.7	1.8	6.8	3.2
	รวม	100.0	100.0	100.0	100.0	100.0
ความถี่การใช้งานพื้นที่นันทนาการ	ไม่เคยใช้	16.4	8.3	8.7	10.2	10.6
	นาน ๆ ครั้ง	38.2	31.3	30.2	23.7	31.9
	1-3 ครั้ง/เดือน	13.9	25.3	23.6	12.7	20.8
	4-6 ครั้ง/เดือน	15.7	24.0	22.5	27.1	22.0
	7-9 ครั้ง/เดือน	13.9	8.5	10.9	16.9	11.3
	> 9 ครั้ง/เดือน	1.8	2.6	4.0	9.3	3.4
รวม	100.0	100.0	100.0	100.0	100.0	

ที่มา: จากการเก็บรวบรวมข้อมูลของผู้วิจัย

ผลการศึกษาชี้ให้เห็นว่าระดับความเหงาในการอยู่อาศัยมาก ส่งผลให้การใช้งานพื้นที่ในคอนโดมิเนียมน้อยลง และเป็นที่สังเกตว่าระดับความเหงาจนชินซึ่งพบมากในกลุ่มผู้หญิงโสดที่มีกิจกรรมแบบ active ซึ่งรูปแบบการใช้ชีวิตที่ไม่ค่อยอยู่ในที่พักอาศัย จึงส่งผลให้การใช้งานพื้นที่ในคอนโดมิเนียมน้อยกว่ากลุ่มผู้หญิงโสดที่มีกิจกรรมแบบ passive

4.8 ปัญหาในการอยู่อาศัย

ผู้วิจัยแบ่งเนื้อหาในส่วนนี้ออกเป็น 2 ส่วน คือ (1) ความกังวลในการอยู่อาศัย และ (2) ปัญหาในการอยู่อาศัย ดังนี้

4.8.1 ความกังวลในการอยู่อาศัย

ผู้หญิงโสดส่วนใหญ่กังวลกับเรื่องเสียงรบกวนมากที่สุด (ร้อยละ 18.9) รองลงมาคือ พื้นที่เก็บของ ที่จอดรถ และการระบายอากาศเป็นหลัก เมื่อพิจารณาตามกลุ่มอายุ พบว่ากลุ่มอายุ 30-39 ปี จะกังวลเรื่องเสียงรบกวนมากที่สุด (ร้อยละ 19.5) รองลงมาคือ พื้นที่เก็บของและที่จอดรถ ตามลำดับ ขณะที่กลุ่มอายุ 40-49 ปี จะกังวลเรื่องที่จอดรถมากที่สุด (ร้อยละ 19.3) รองลงมาคือ การระบาย

อากาศและเสียงรบกวน ตามลำดับ (ตารางที่ 4.79) หากพิจารณาตามกลุ่มผู้หญิงโสด 4 กลุ่ม พบว่าเกือบทุกกลุ่มมีลักษณะคล้ายคลึงกัน โดยกังวลกับเรื่องเสียงรบกวนมากที่สุด ยกเว้นกลุ่มผู้หญิงโสดชีวิตเรียบง่ายที่กังวลต่อที่จอดรถมากที่สุด (ตารางที่ 4.80)

ตารางที่ 4.79 ความกังวลต่อการอยู่อาศัยในคอนโดมิเนียม แบ่งตามอายุ 30-39 ปี และ 40-49 ปี

ความกังวลต่อการอยู่อาศัย*	รวม		30-39 ปี						40-49 ปี					
			30-34 ปี		35-39 ปี		รวม		40-44 ปี		45-49 ปี		รวม	
	N	%	N	%	N	%	N	%	N	%	N	%	N	%
อัคคีภัย	366	11.2	154	12.6	121	10.7	275	11.7	64	9.5	27	11.4	91	10.0
ที่จอดรถ	560	17.2	203	16.5	181	16.1	384	16.3	132	19.6	44	18.6	176	19.3
พื้นที่เก็บของ	569	17.4	213	17.4	207	18.4	420	17.8	116	17.2	33	13.9	149	16.4
เสียงรบกวน	617	18.9	223	18.2	235	20.9	458	19.5	127	18.8	32	13.5	159	17.5
การระบายอากาศ	531	16.3	172	14.0	193	17.1	365	15.5	122	18.1	44	18.6	166	18.2
ความปลอดภัย	415	12.7	176	14.3	140	12.4	316	13.4	70	10.4	29	12.2	99	10.9
นิติบุคคล	207	6.3	86	7.0	50	4.4	136	5.8	43	6.4	28	11.8	71	7.8
รวม	3265	100	1227	100	1127	100	2354	100	674	100	237	100	911	100

* เลือกตอบได้มากกว่า 1 ข้อ

ที่มา: จากการเก็บรวบรวมข้อมูลของผู้วิจัย

ตารางที่ 4.80 ความกังวลต่อการอยู่อาศัยในคอนโดมิเนียม แบ่งตามประเภทผู้หญิงโสด 4 กลุ่ม

ความกังวลต่อการอยู่อาศัย*	รวม		ผู้หญิงโสด นักเดินทาง		ผู้หญิงโสด เต็มทีกับชีวิต		ผู้หญิงโสด ออนไลน์		ผู้หญิงโสด ชีวิตเรียบง่าย	
	N	%	N	%	N	%	N	%	N	%
อัคคีภัย	366	11.2	82	10.0	168	13.3	45	8.3	71	11.1
ที่จอดรถ	560	17.2	139	17.0	213	16.9	90	16.5	118	18.5
พื้นที่เก็บของ	569	17.4	152	18.5	228	18.1	91	16.7	98	15.3
เสียงรบกวน	617	18.9	165	20.1	242	19.2	93	17.1	117	18.3
การระบายอากาศ	531	16.3	140	17.1	220	17.4	77	14.2	94	14.7
ความปลอดภัย	415	12.7	106	12.9	138	10.9	83	15.3	88	13.8
นิติบุคคล	207	6.3	36	4.4	53	4.2	65	11.9	53	8.3
รวม	3265	100	820	100.0	1262	100.0	544	100.0	639	100.0

ที่มา: จากการเก็บรวบรวมข้อมูลของผู้วิจัย

* เลือกตอบได้มากกว่า 1 ข้อ

4.8.2 ปัญหาในการอยู่อาศัยตามลำพัง

ผู้หญิงโสดส่วนใหญ่ร้อยละ 19.2 ไม่ประสบปัญหาในการอยู่อาศัยตามลำพัง รองลงมาคือ การซ่อมแซมอุปกรณ์เครื่องใช้ภายในห้อง การขนของขึ้นห้องพัก การขอความช่วยเหลือเวลาเจ็บป่วย เป็นหลัก เมื่อพิจารณาตามกลุ่มอายุ พบว่า กลุ่มอายุ 40-49 ปี จะประสบปัญหาในการอยู่อาศัย

มากกว่ากลุ่มอายุ 30-39 ปี โดยเฉพาะเรื่องการซ่อมแซมอุปกรณ์ การขนของขึ้นห้องพัก การขอความช่วยเหลือยามเจ็บป่วยเป็นหลัก (ตารางที่ 4.81)

ตารางที่ 4.81 ปัญหาในการอยู่อาศัยตามลำพังของผู้หญิงโสด แบ่งตามอายุ 30-39 ปี และ 40-49 ปี

ปัญหาที่ประสบในการอยู่อาศัย*	30-39 ปี		40-49 ปี		รวม	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
การขอความช่วยเหลือเวลาป่วย	187	13.4	88	14.3	275	13.7
การซ่อมอุปกรณ์เครื่องใช้ภายในห้อง	251	18.0	109	17.7	360	17.9
การขนของขึ้นห้องพัก	211	15.1	100	16.2	311	15.4
ที่จอดรถเวลากลางคืนไม่ปลอดภัย	128	9.2	79	12.8	207	10.3
เพื่อนบ้านเป็นผู้ชาย ไม่น่าไว้วางใจ	134	9.6	83	13.5	217	10.8
ความหวาดระแวงคนสะกดรอยตาม	104	7.4	52	8.4	156	7.7
บุคคลแปลกหน้ามาเคาะห้อง	71	5.1	30	4.9	101	5.0
ไม่ประสบปัญหา	311	22.3	76	12.3	387	19.2
รวม	1397	100.0	617	100.0	2014	100.0

ที่มา: จากการเก็บรวบรวมข้อมูลของผู้วิจัย

* เลือกตอบได้มากกว่า 1 ข้อ

หากพิจารณาตามกลุ่มผู้หญิงโสด 4 กลุ่ม พบว่ากลุ่มผู้หญิงโสดนักเดินทางและกลุ่มผู้หญิงโสดเต็มที่กับชีวิตส่วนใหญ่ไม่ประสบปัญหาในการอยู่อาศัย ขณะที่กลุ่มผู้หญิงโสดออนไลน์และกลุ่มผู้หญิงโสดชีวิตเรียบง่ายส่วนใหญ่ประสบปัญหาด้านการซ่อมแซมอุปกรณ์ภายในห้องพักมากที่สุด (ตารางที่ 4.82)

ตารางที่ 4.82 ปัญหาในการอยู่อาศัยตามลำพังของผู้หญิงโสด แบ่งตามประเภทผู้หญิงโสด 4 กลุ่ม

ปัญหาที่ประสบในการอยู่อาศัย*	ผู้หญิงโสด นักเดินทาง		ผู้หญิงโสด เต็มที่กับชีวิต		ผู้หญิงโสด ออนไลน์		ผู้หญิงโสด ชีวิตเรียบง่าย		รวม	
	N	%	N	%	N	%	N	%	N	%
การขอความช่วยเหลือเวลาป่วย	60	12.9	95	14.2	62	17.8	58	11.0	275	13.7
การซ่อมอุปกรณ์ภายในห้อง	85	18.2	98	14.6	76	21.8	101	19.1	360	17.9
การขนของขึ้นห้องพัก	66	14.2	88	13.1	72	20.6	85	16.1	311	15.4
ที่จอดรถเวลากลางคืนไม่ปลอดภัย	37	7.9	63	9.4	37	10.6	70	13.2	207	10.3
เพื่อนบ้านเป็นผู้ชายไม่น่าไว้วางใจ	48	10.3	67	10.0	25	7.2	77	14.6	217	10.8
หวาดระแวงคนสะกดรอยตาม	29	6.2	51	7.6	19	5.4	57	10.8	156	7.7
บุคคลแปลกหน้ามาเคาะห้อง	28	6.0	28	4.2	13	3.7	32	6.0	101	5.0
ไม่ประสบปัญหา	113	24.2	180	26.9	45	12.9	49	9.3	387	19.2
รวม	466	100.0	670	100.0	349	100.0	529	100.0	2014	100.0

ที่มา: จากการเก็บรวบรวมข้อมูลของผู้วิจัย

* เลือกตอบได้มากกว่า 1 ข้อ

ส่วน ง. ที่อยู่อาศัยที่ต้องการในอนาคตของผู้หญิงโสด

ผู้วิจัยได้ทำการแบ่งเนื้อหาในส่วนนี้ออกเป็น 3 ประเด็น คือ (1) การเลือกคอนโดมิเนียมในอนาคต (2) ความต้องการสิ่งอำนวยความสะดวกและบริการในคอนโดมิเนียม (3) การวางแผนที่อยู่อาศัยในวัยเกษียณ และ (4) การวิเคราะห์เปรียบเทียบความต้องการในคอนโดมิเนียมกับอุปทานที่อยู่อาศัยสำหรับผู้หญิงโสดในปัจจุบัน มีรายละเอียดดังนี้

4.9 การเลือกที่อยู่อาศัยในอนาคต

4.9.1 ปัจจัยเลือกคอนโดมิเนียมในอนาคต

ผู้หญิงโสดส่วนใหญ่จะคำนึงถึงปัจจัยด้านราคาและทำเลที่ตั้งมากที่สุด รองลงมาคือ รูปแบบห้องและขนาดห้อง ตามลำดับ เมื่อพิจารณาตามกลุ่มอายุ พบว่ากลุ่มอายุ 30-39 ปีให้ความสำคัญกับปัจจัยด้านราคามากที่สุด โดยเฉพาะในกลุ่มอายุ 30-34 ปี ขณะที่กลุ่มอายุ 40-49 ปีจะให้ความสำคัญกับปัจจัยด้านทำเลที่ตั้งมากที่สุด (ตารางที่ 4.83) หากพิจารณาตามกลุ่มผู้หญิงโสด 4 กลุ่ม พบว่ากลุ่มผู้หญิงโสดที่มีกิจกรรมแบบ active ส่วนใหญ่จะคำนึงถึงปัจจัยด้านราคา ขณะที่กลุ่มผู้หญิงโสดที่มีกิจกรรมแบบ passive จะคำนึงถึงทำเลที่ตั้งเป็นหลัก (ตารางที่ 4.84)

ตารางที่ 4.83 ปัจจัยเลือกคอนโดมิเนียมในอนาคตของผู้หญิงโสด แบ่งตามอายุ 30-39 ปีและ40-49ปี

ปัจจัยในการเลือกคอนโดมิเนียมในอนาคต*	รวม		30-39 ปี						40-49 ปี					
			30-34 ปี		35-39 ปี		รวม		40-44 ปี		45-49 ปี		รวม	
	N	%	N	%	N	%	N	%	N	%	N	%	N	%
ราคา	564	17.6	257	21.9	189	16.9	446	19.5	85	12.6	33	13.9	118	13.0
ทำเลที่ตั้ง	563	17.6	239	20.4	182	16.2	421	18.4	99	14.7	43	18.1	142	15.6
แบบห้อง	432	13.5	168	14.3	146	13.0	314	13.7	92	13.7	26	10.9	118	13.0
ขนาดห้อง	344	10.7	107	9.1	127	11.3	234	10.2	85	12.6	25	10.5	110	12.1
วิวจากห้อง	272	8.5	82	7.0	111	9.9	193	8.4	60	8.9	19	8.0	79	8.7
ความปลอดภัย	294	9.2	99	8.5	106	9.5	205	8.9	59	8.8	30	12.6	89	9.8
จำนวนที่จอดรถ	192	6.0	47	4.0	79	7.0	126	5.5	56	8.3	10	4.2	66	7.2
ชื่อเสียงโครงการ	163	5.1	33	2.8	60	5.4	93	4.1	56	8.3	14	5.9	70	7.7
Facility โครงการ	117	3.7	25	2.1	50	4.5	75	3.3	32	4.8	10	4.2	42	4.6
เดินทางสะดวก	168	5.2	72	6.1	46	4.1	118	5.1	31	4.6	19	8.0	50	5.5
บรรยากาศเงียบ	81	2.5	37	3.2	22	2.0	59	2.6	16	2.4	6	2.5	22	2.4
สถาปัตยกรรม	13	0.4	5	0.4	3	0.3	8	0.3	2	0.3	3	1.3	5	0.5
รวม	3203	100	1171	100	1121	100	2292	100	673	100	238	100	911	100

ที่มา: จากการเก็บรวบรวมข้อมูลของผู้วิจัย

* เลือกตอบได้มากกว่า 1 ข้อ

ตารางที่ 4.84 ปัจจัยเลือกคอนโดมิเนียมในขนาดของผู้หญิงโสด แบ่งตามประเภทผู้หญิงโสด 4 กลุ่ม

ปัจจัยในการเลือก คอนโดมิเนียม ในขนาด*	ผู้หญิงโสด นักเดินทาง		ผู้หญิงโสด เต็มทีกับชีวิต		ผู้หญิงโสด ออนไลน์		ผู้หญิงโสด ชีวิตเรียบง่าย		รวม	
	N	%	N	%	N	%	N	%	N	%
ราคา	146	18.2	216	17.7	91	16.6	111	17.6	564	17.6
ทำเลที่ตั้ง	131	16.3	191	15.7	117	21.4	124	19.6	563	17.6
แบบห้อง	118	14.7	182	14.9	43	7.9	89	14.1	432	13.5
ขนาดห้อง	103	12.8	134	11.0	40	7.3	67	10.6	344	10.7
วิวจากห้อง	77	9.6	108	8.9	37	6.8	50	7.9	272	8.5
ความปลอดภัย	72	9.0	114	9.3	53	9.7	55	8.7	294	9.2
จำนวนที่จอดรถ	45	5.6	73	6.0	29	5.3	45	7.1	192	6.0
ชื่อเสียงโครงการ	32	4.0	63	5.2	43	7.9	25	4.0	163	5.1
Facility โครงการ	22	2.7	53	4.3	24	4.4	18	2.8	117	3.7
การเดินทางสะดวก	39	4.9	48	3.9	44	8.0	37	5.9	168	5.2
บรรยากาศเงียบ	15	1.9	34	2.8	21	3.8	11	1.7	81	2.5
สถาปัตยกรรม	4	0.5	4	0.3	5	0.9	0	0.0	13	0.4
รวม	804	100.0	1220	100.0	547	100.0	632	100.0	3203	100

ที่มา: จากการเก็บรวบรวมข้อมูลของผู้วิจัย

* เลือกตอบได้มากกว่า 1 ข้อ

4.9.2 สถานที่ที่ควรอยู่รอบคอนโดมิเนียม

ผู้หญิงโสดส่วนใหญ่ต้องการอยู่อาศัยในคอนโดมิเนียมที่ใกล้กับสถานีรถไฟฟ้าและห้างสรรพสินค้ามากที่สุด รองลงมาคือ โรงพยาบาล สถานีตำรวจ และสวนสาธารณะ ตามลำดับ เมื่อพิจารณาตามกลุ่มอายุ พบว่ากลุ่มอายุ 30-39 ปี ต้องการอยู่ใกล้สถานีรถไฟฟ้ามากที่สุด (ร้อยละ 16.2) ขณะที่กลุ่มอายุ 40-49 ปี เลือกอยู่ใกล้ห้างสรรพสินค้ามากที่สุด (ร้อยละ 17.4) ซึ่งสังเกตได้ว่ากลุ่มผู้หญิงโสดส่วนใหญ่จะต้องการอยู่อาศัยในทำเลที่รายล้อมไปด้วยสิ่งอำนวยความสะดวกครบครัน และใกล้ระบบขนส่งมวลชนสะดวกต่อการเดินทาง (ตารางที่ 4.85)

หากพิจารณาตามกลุ่มผู้หญิงโสด 4 กลุ่ม พบว่ากลุ่มผู้หญิงโสดนักเดินทางส่วนใหญ่ต้องการให้คอนโดมิเนียมตั้งอยู่ใกล้กับสวนสาธารณะมากที่สุด (ร้อยละ 15.6) ขณะที่กลุ่มผู้หญิงโสดเต็มทีกับชีวิตส่วนใหญ่ต้องการอยู่ใกล้ห้างสรรพสินค้ามากที่สุด (ร้อยละ 15.3) สำหรับกลุ่มผู้หญิงโสดชีวิตเรียบง่ายส่วนใหญ่ต้องการอยู่ใกล้กับสถานีรถไฟฟ้า (ร้อยละ 16.4) และกลุ่มผู้หญิงโสดออนไลน์มีความต้องการอยู่ใกล้กับสถานีรถไฟฟ้า ห้างสรรพสินค้า และร้านอาหาร/แหล่งช้อปปิ้ง ในสัดส่วนที่เท่ากันที่ร้อยละ 19.8 (ตารางที่ 4.86)

ตารางที่ 4.85 สถานที่ที่ควรอยู่รอบคอนโดมิเนียมของผู้หญิงโสด แบ่งตามอายุ 30-39 ปีและ40-49 ปี

สถานที่ ที่ควรอยู่รอบ คอนโดมิเนียม*	รวม		30-39 ปี						40-49 ปี					
			30-34 ปี		35-39 ปี		รวม		40-44 ปี		45-49 ปี		รวม	
	N	%	N	%	N	%	N	%	N	%	N	%	N	%
สถาบันเทিং	319	10.0	134	11.4	108	9.8	242	10.6	62	9.3	15	6.3	77	8.5
โรงพยาบาล	452	14.2	173	14.8	154	13.9	327	14.4	91	13.6	34	14.2	125	13.8
สถานีตำรวจ	414	13.0	149	12.7	163	14.7	312	13.7	77	11.5	25	10.5	102	11.2
สวนสาธารณะ	394	12.4	134	11.4	145	13.1	279	12.3	81	12.1	34	14.2	115	12.7
สถานีรถไฟฟ้า	504	15.8	200	17.1	169	15.3	369	16.2	99	14.8	36	15.1	135	14.9
ห้างสรรพสินค้า	502	15.8	172	14.7	172	15.6	344	15.1	112	16.7	46	19.2	158	17.4
จุดขึ้น-ลงทางด่วน	262	8.2	84	7.2	87	7.9	171	7.5	71	10.6	20	8.4	91	10.0
แหล่งช้อปปิ้ง	338	10.6	125	10.7	108	9.8	233	10.2	76	11.4	29	12.1	105	11.6
รวม	3185	100	1171	100	1106	100	2277	100	669	100	239	100	908	100

ที่มา: จากการเก็บรวบรวมข้อมูลของผู้วิจัย

* เลือกตอบได้มากกว่า 1 ข้อ

ตารางที่ 4.86 สถานที่ที่ควรอยู่รอบคอนโดมิเนียมของผู้หญิงโสด แบ่งตามประเภทผู้หญิงโสด 4 กลุ่ม

สถานที่ที่ควรอยู่รอบ คอนโดมิเนียม*	ผู้หญิงโสด นักเดินทาง		ผู้หญิงโสด เต็มทีกับชีวิต		ผู้หญิงโสด ออนไลน์		ผู้หญิงโสด ชีวิตเรียบง่าย		รวม	
	N	%	N	%	N	%	N	%	N	%
สถาบันเทিং	88	11.0	132	10.9	31	5.7	68	10.8	319	10.0
โรงพยาบาล	109	13.7	179	14.7	80	14.7	84	13.4	452	14.2
สถานีตำรวจ	111	13.9	179	14.7	40	7.3	84	13.4	414	13.0
สวนสาธารณะ	124	15.6	163	13.4	43	7.9	64	10.2	394	12.4
สถานีรถไฟฟ้า	120	15.1	173	14.2	108	19.8	103	16.4	504	15.8
ห้างสรรพสินค้า	119	14.9	186	15.3	108	19.8	89	14.2	502	15.8
จุดขึ้น-ลงทางด่วน	62	7.8	109	9.0	28	5.1	63	10.0	262	8.2
แหล่งช้อปปิ้ง	64	8.0	94	7.7	108	19.8	72	11.5	338	10.6
รวม	797	100.0	1215	100.0	546	100.0	627	100.0	3185	100

ที่มา: จากการเก็บรวบรวมข้อมูลของผู้วิจัย

* เลือกตอบได้มากกว่า 1 ข้อ

4.10 ความต้องการสิ่งอำนวยความสะดวกและบริการในคอนโดมิเนียม

ผู้วิจัยแบ่งเนื้อหาความต้องการสิ่งอำนวยความสะดวกและบริการในคอนโดมิเนียมออกเป็น 2 ส่วน คือ (1) ความต้องการพื้นที่นันทนาการในคอนโดมิเนียม และ (2) ความต้องการบริการในคอนโดมิเนียม ดังนี้

4.10.1 ความต้องการพื้นที่นันทนาการในคอนโดมิเนียม

ผู้หญิงโสดส่วนใหญ่ต้องการพื้นที่ห้องออกกำลังกายมากที่สุด (ร้อยละ 71.0) รองลงมาคือ สระว่ายน้ำ ห้องโยคะ ห้องซาวน่า และห้องนันทนาการเป็นหลัก เมื่อพิจารณาตามกลุ่มอายุ พบว่า

กลุ่มอายุ 30-39 ปี ต้องการห้องออกกำลังกายมากที่สุด (ร้อยละ 72.4) รองลงมาคือสระว่ายน้ำ และห้องสันทนาการตามลำดับ ขณะที่กลุ่มอายุ 40-49 ปี ต้องการสระว่ายน้ำมากที่สุด (ร้อยละ 74.5) รองลงมาคือห้องออกกำลังกาย และห้องโยคะตามลำดับ (ตารางที่ 4.87)

ตารางที่ 4.87 ความต้องการพื้นที่นันทนาการของผู้หญิงโสด แบ่งตามอายุ 30-39 ปี และ 40-49 ปี

ความต้องการพื้นที่ นันทนาการ*	30-39 ปี			40-49 ปี			รวม		
	มาก	ปานกลาง	น้อย	มาก	ปานกลาง	น้อย	มาก	ปานกลาง	น้อย
สระว่ายน้ำ	68.7	16.8	14.5	74.5	16.8	8.7	70.3	16.8	12.9
ห้องออกกำลังกาย	72.4	20.3	7.3	67.1	25.5	7.4	71.0	21.7	7.3
ห้องโยคะ	61.8	29.3	8.9	65.5	22.3	12.3	62.8	27.4	9.8
ห้องชานา	61.7	26.1	12.2	59.7	27.7	12.6	61.2	26.5	12.3
พื้นที่บาร์บีคิว	44.5	37.9	17.5	35.2	38.7	26.1	42.0	38.1	19.9
Co-working Space	48.9	32.1	19.1	36.1	37.1	26.8	45.4	33.4	21.2
Co-kitchen Space	46.9	32.8	20.3	34.2	36.8	29.0	43.5	33.9	22.7
ห้องสันทนาการ	63.5	21.9	14.6	53.9	24.8	21.3	60.9	22.7	16.4

ที่มา: จากการเก็บรวบรวมข้อมูลของผู้วิจัย

* เลือกตอบได้มากกว่า 1 ข้อ

หากพิจารณาตามกลุ่มผู้หญิงโสด 4 กลุ่ม พบว่าทุกกลุ่มมีความต้องการพื้นที่นันทนาการใน 3 อันดับแรกใกล้เคียงกันกล่าวคือ ทั้ง 4 กลุ่มต้องการสระว่ายน้ำและห้องชานา รองลงมาคือมี 3 กลุ่มที่ต้องการห้องสันทนาการ/ห้องเกมส์ และมี 1 กลุ่มที่ต้องการห้องออกกำลังกาย โดยกลุ่มผู้หญิงโสด นักเดินทางและกลุ่มผู้หญิงโสดชีวิตเรียบง่าย ส่วนใหญ่มีความต้องการสระว่ายน้ำมากที่สุดที่ร้อยละ 71.8 และ 74.2 ตามลำดับ ขณะที่ผู้หญิงโสดเต็มที่กับชีวิตและกลุ่มผู้หญิงโสดออนไลน์ส่วนใหญ่มีความต้องการห้องชานามากที่สุดที่ร้อยละ 65.1 และ 85.2 ตามลำดับ ซึ่งจะเห็นได้ว่ากลุ่มผู้หญิงโสดเต็มที่กับชีวิตจะไม่ได้มีความต้องการพื้นที่นันทนาการใดที่โดดเด่นชัดเจน อีกทั้งระดับความต้องการเฉลี่ยของพื้นที่ต่าง ๆ ยังต่ำกว่ากลุ่มอื่น ๆ อาจแสดงว่ากลุ่มดังกล่าวไม่ค่อยใช้พื้นที่เหล่านี้ภายในคอนโดมิเนียม (ตารางที่ 4.88)

ตารางที่ 4.88 ความต้องการพื้นที่นันทนาการของผู้หญิงโสด แบ่งตามประเภทผู้หญิงโสด 4 กลุ่ม

ความต้องการพื้นที่ นันทนาการ*	ผู้หญิงโสด นักเดินทาง			ผู้หญิงโสด เต็มที่กับชีวิต			ผู้หญิงโสด ออนไลน์			ผู้หญิงโสด ชีวิตเรียบง่าย		
	มาก	ปาน กลาง	น้อย	มาก	ปาน กลาง	น้อย	มาก	ปาน กลาง	น้อย	มาก	ปาน กลาง	น้อย
สระว่ายน้ำ	71.8	17.6	10.6	62.1	19.8	18.1	83.6	14.8	1.6	74.2	11.1	14.7
ห้องออกกำลังกาย	67.6	22.9	9.5	59.7	33.8	6.5	65.0	25.7	9.3	61.3	21.2	17.5
ห้องโยคะ	67.3	25.0	7.7	56.9	28.8	14.4	61.7	32.2	6.0	61.8	18.9	19.4
ห้องซาวน่า	69.0	23.9	7.0	65.1	27.2	7.6	85.2	12.6	2.2	73.7	14.7	11.5
พื้นที่บาร์บีคิว	53.2	30.3	16.5	41.8	44.0	14.2	25.1	49.2	25.7	41.9	26.7	31.3
Co-working Space	51.8	28.9	19.4	44.0	34.0	22.0	36.1	49.2	14.8	47.9	24.9	27.2
Co-kitchen Space	47.9	30.6	21.5	48.1	33.8	18.1	26.8	51.9	21.3	41.9	23.0	35.0
ห้องสันทนาการ/ ห้องเกมส์	68.9	16.4	14.6	61.8	43.8	34.4	47.9	38.1	14.0	69.2	15.8	25.0

ที่มา: จากการเก็บรวบรวมข้อมูลของผู้วิจัย

* เลือกตอบได้มากกว่า 1 ข้อ

4.10.2 ความต้องการบริการในคอนโดมิเนียม

ผู้หญิงโสดต้องการให้มีเจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัยเดินตรวจตราตลอด 24 ชั่วโมงมากที่สุด (ร้อยละ 76.9) รองลงมาคือ อนุญาตให้เลี้ยงสัตว์ การตรวจสอบสภาพห้องประจำปี และ emergency call ที่เชื่อมต่อกับนิติบุคคลหรือเจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัยตามลำดับ สำหรับบริการที่มีความต้องการน้อยที่สุดคือ การจัดส่งสินค้าถึงหน้าห้องพัก เมื่อพิจารณาตามกลุ่มอายุ พบว่าทั้ง 2 กลุ่มมีความต้องการสอดคล้องกับการวิเคราะห์ในภาพรวม (ตารางที่ 4.89)

ตารางที่ 4.89 ความต้องการบริการภายในคอนโดมิเนียม แบ่งตามอายุ 30-39 ปี และ 40-49 ปี

ความต้องการบริการ	30-39 ปี			40-49 ปี			รวม		
	มาก	ปานกลาง	น้อย	มาก	ปานกลาง	น้อย	มาก	ปานกลาง	น้อย
รปภ.เดินตรวจ 24 ชม.	76.4	16.8	6.8	78.4	13.2	8.4	76.9	15.8	7.3
อนุญาตให้เลี้ยงสัตว์	63.5	16.3	20.2	66.1	13.9	20.0	64.2	15.7	20.1
ช่างซ่อมหญิง	54.9	31.8	13.3	56.8	32.3	11.0	55.4	31.9	12.7
การจัดส่งสินค้าถึงห้องพัก	49.6	25.5	25.0	49.0	32.3	18.7	49.4	27.3	23.3
รถเข็น/พวง.ขนของ	55.3	28.3	16.3	50.0	30.3	19.7	53.9	28.9	17.2
ตรวจห้องประจำปี	61.6	22.8	15.6	57.4	22.9	19.7	60.5	22.8	16.7
Emergency call	60.0	26.7	13.3	52.9	30.3	16.8	58.1	27.6	14.3
กิจกรรมสร้างสัมพันธ์	50.5	30.3	19.2	53.2	24.2	22.6	51.3	28.6	20.1

ที่มา: จากการเก็บรวบรวมข้อมูลของผู้วิจัย

หากพิจารณาตามกลุ่มผู้หญิงโสด 4 กลุ่ม พบว่าจากความต้องการ 3 อันดับแรกทั้ง 4 กลุ่มมีความต้องการร่วมกันคือ มีเจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัยเดินตรวจตราตลอด 24 ชั่วโมง โดยกลุ่มผู้หญิงโสดออนไลน์ต้องการสูงถึงร้อยละ 90.2 นอกจากนี้มี 3 กลุ่มที่ต้องการให้อนุญาตเลี้ยงสัตว์ได้ โดยกลุ่มผู้หญิงโสดนักเดินทางต้องการมากที่สุดที่ร้อยละ 73.2 และมี 2 กลุ่มที่ต้องการให้มีการตรวจสภาพห้องพักประจำปีและ Emergency call ที่เชื่อมต่อกับนิติบุคคลหรือเจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัย แสดงให้เห็นว่าโดยส่วนใหญ่ผู้หญิงโสดต้องการบริการที่เกี่ยวข้องกับความปลอดภัยทั้งด้านร่างกายและทรัพย์สิน รวมถึงตัวช่วยในการลดความเหงาที่ต้องอยู่อาศัยตามลำพัง (ตารางที่ 4.90)

ตารางที่ 4.90 ความต้องการบริการในคอนโดมิเนียม แบ่งตามประเภทผู้หญิงโสด 4 กลุ่ม

ความต้องการบริการ	ผู้หญิงโสด นักเดินทาง			ผู้หญิงโสด เต็มทีกับชีวิต			ผู้หญิงโสด ออนไลน์			ผู้หญิงโสด ชีวิตเรียบง่าย		
	มาก	ปาน กลาง	น้อย	มาก	ปาน กลาง	น้อย	มาก	ปาน กลาง	น้อย	มาก	ปาน กลาง	น้อย
รปภ.เดินตรวจ 24 ชม.	72.2	19.4	8.5	74.3	19.2	6.5	90.2	7.1	2.7	77.4	11.5	11.1
อนุญาตให้เลี้ยงสัตว์	73.2	14.4	12.3	60.8	17.9	21.4	61.7	16.9	21.3	61.8	11.5	26.7
ช่างซ่อมหญิง	56.0	29.9	14.1	50.3	38.8	10.9	67.8	26.8	5.5	54.8	24.4	20.7
การจัดส่งสินค้าถึงห้อง	52.8	25.0	22.2	41.0	33.1	25.9	57.4	26.2	16.4	56.2	18.9	24.9
รถเข็น/พวง.ขนของ	52.5	29.2	18.3	52.7	30.5	16.8	53.0	35.0	12.0	59.0	19.8	21.2
ตรวจห้องประจำปี	60.9	23.6	15.5	55.8	24.8	19.4	57.9	29.0	13.1	71.9	12.4	15.7
Emergency call	64.1	25.0	10.9	50.5	33.6	15.9	55.2	30.6	14.2	68.7	16.1	15.2
กิจกรรมสร้างสัมพันธ์	51.8	28.5	19.7	46.4	30.1	23.5	53.0	30.6	16.4	59.4	24.0	16.6

ที่มา: จากการเก็บรวบรวมข้อมูลของผู้วิจัย

4.11 การวางแผนที่อยู่อาศัยในวัยเกษียณ

ในส่วนของการวางแผนที่อยู่อาศัยในวัยเกษียณ ผู้วิจัยแบ่งเนื้อหาเป็น 3 ส่วน ประกอบด้วย (1) การวางแผนที่อยู่อาศัย (2) รูปแบบที่อยู่อาศัย และ (3) บุคคลที่อยู่อาศัยร่วมกัน ดังนี้

4.11.1 การวางแผนที่อยู่อาศัย

ผู้หญิงโสดส่วนใหญ่มีการวางแผนสูงถึงร้อยละ 79.6 เมื่อพิจารณาตามกลุ่มอายุ พบว่ากลุ่มอายุ 40-49 ปี มีการวางแผนที่อยู่อาศัยมากกว่ากลุ่มอายุ 30-39 ปี โดยเฉพาะช่วงอายุ 45-49 ปี ที่มีการวางแผนสูงถึงร้อยละ 90.4 (ตารางที่ 4.91) และหากพิจารณาตามกลุ่มผู้หญิงโสด 4 กลุ่ม พบว่าทุกกลุ่มไม่ต่ำกว่าร้อยละ 70 มีการวางแผน โดยกลุ่มผู้หญิงโสดออนไลน์มีการวางแผนมากกว่าทุกกลุ่มสูงถึงร้อยละ 89.1 (ตารางที่ 4.92)

ตารางที่ 4.91 การวางแผนที่อยู่อาศัยในวัยเกษียณของผู้หญิงโสด แบ่งตามอายุ 30-39 ปีและ40-49ปี

การวางแผน ที่อยู่อาศัย ในวัยเกษียณ	รวม		30-39 ปี						40-49 ปี					
			30-34 ปี		35-39 ปี		รวม		40-44 ปี		45-49 ปี		รวม	
	N	%	N	%	N	%	N	%	N	%	N	%	N	%
วางแผน	910	79.6	331	74.5	312	80.2	643	77.2	192	84.6	75	90.4	267	86.1
ไม่ได้วางแผน	233	20.4	113	25.5	77	19.8	190	22.8	35	15.4	8	9.6	43	13.9
รวม	1143	100	444	100	389	100	833	100	227	100	83	100	310	100

ที่มา: จากการเก็บรวบรวมข้อมูลของผู้วิจัย

ตารางที่ 4.92 การวางแผนที่อยู่อาศัยในวัยเกษียณของผู้หญิงโสด แบ่งตามประเภทผู้หญิงโสด 4 กลุ่ม

การวางแผนที่อยู่อาศัย ในวัยเกษียณ	ผู้หญิงโสด นักเดินทาง		ผู้หญิงโสด เต็มทีกับชีวิต		ผู้หญิงโสด ออนไลน์		ผู้หญิงโสด ชีวิตเรียบง่าย		รวม	
	N	%	N	%	N	%	N	%	N	%
วางแผน	222	78.2	373	81.3	163	89.1	152	70.0	910	79.6
ไม่ได้วางแผน	62	21.8	86	18.7	20	10.9	65	30.0	233	20.4
รวม	284	100.0	459	100.0	183	100.0	217	100.0	1143	100.0

ที่มา: จากการเก็บรวบรวมข้อมูลของผู้วิจัย

4.11.2 รูปแบบที่อยู่อาศัย

ผู้หญิงโสดส่วนใหญ่คาดว่าจะหลังเกษียณจะอยู่อาศัยในบ้านเดี่ยว/บ้านแฝดมากที่สุดที่ร้อยละ 47.0 รองลงมาคือ คอนโดมิเนียม และทาวน์เฮ้าส์ตามลำดับ เมื่อพิจารณาตามกลุ่มอายุ พบว่ากลุ่มอายุ 40-49 ปี มีความต้องการอยู่บ้านเดี่ยว/บ้านแฝดมากกว่ากลุ่มอายุ 30-39 ปี ที่ร้อยละ 52.3 อย่างไรก็ตาม ในกลุ่มอายุ 30-34 ปี เลือกที่จะอยู่อาศัยในคอนโดมิเนียมมากที่สุดที่ร้อยละ 38.7 แสดงให้เห็นว่าเมื่ออายุเพิ่มขึ้นความต้องการที่อยู่อาศัยในวัยเกษียณมีการเปลี่ยนแปลงจากคอนโดมิเนียมไปเป็นบ้านเดี่ยว/บ้านแฝด อาจเป็นเพราะความต้องการพื้นที่ที่มากขึ้น ประกอบกับรายได้ที่เพิ่มสูงขึ้นมีความสามารถในการผ่อนชำระ จึงเลือกที่จะใช้เงินปลายชีวิตในบ้านที่ใหญ่ขึ้น (ตารางที่ 4.93)

ตารางที่ 4.93 รูปแบบที่อยู่อาศัยในวัยเกษียณของผู้หญิงโสด แบ่งตามอายุ 30-39 ปี และ 40-49 ปี

รูปแบบ ที่อยู่อาศัย ในวัยเกษียณ	รวม		30-39 ปี						40-49 ปี					
			30-34 ปี		35-39 ปี		รวม		40-44 ปี		45-49 ปี		รวม	
	N	%	N	%	N	%	N	%	N	%	N	%	N	%
คอนโดมิเนียม	395	34.6	172	38.7	111	28.5	283	34.0	76	33.5	36	43.4	112	36.1
บ้านเดี่ยว/แฝด	537	47.0	165	37.2	210	54.0	375	45.0	123	54.2	39	47.0	162	52.3
ทาวน์เฮ้าส์	211	18.5	107	24.1	68	17.5	175	21.0	28	12.3	8	9.6	36	11.6
รวม	1143	100	444	100	389	100	833	100	227	100	83	100	310	100

ที่มา: จากการเก็บรวบรวมข้อมูลของผู้วิจัย

หากพิจารณาตามกลุ่มผู้หญิงโสด 4 กลุ่ม พบว่าในวัยเกษียณทุกกลุ่มต้องการอาศัยในบ้านเดี่ยว/บ้านแฝด โดยมีสัดส่วนสูงสุดในกลุ่มผู้หญิงโสดนักรับบำนาญที่ร้อยละ 51.4 ขณะที่กลุ่มผู้หญิงโสดออนไลน์มีสัดส่วนน้อยที่สุดที่ร้อยละ 38.8 (ตารางที่ 4.94)

ตารางที่ 4.94 รูปแบบที่อยู่อาศัยในวัยเกษียณของผู้หญิงโสด แบ่งตามประเภทผู้หญิงโสด 4 กลุ่ม

รูปแบบที่อยู่อาศัย ในวัยเกษียณ	ผู้หญิงโสด นักรับบำนาญ		ผู้หญิงโสด เต็มทีกับชีวิต		ผู้หญิงโสด ออนไลน์		ผู้หญิงโสด ชีวิตเรียบง่าย		รวม	
	N	%	N	%	N	%	N	%	N	%
คอนโดมิเนียม	88	31.0	159	34.6	61	33.3	87	40.1	395	34.6
บ้านเดี่ยว/แฝด	146	51.4	229	49.9	71	38.8	91	41.9	537	47.0
ทาวน์เฮ้าส์	50	17.6	71	15.5	51	27.9	39	18.0	211	18.5
รวม	284	100.0	459	100.0	183	100.0	217	100.0	1143	100.0

ที่มา: จากการเก็บรวบรวมข้อมูลของผู้วิจัย

4.11.3 บุคคลที่อยู่อาศัยร่วมกัน

ผู้หญิงโสดส่วนใหญ่ร้อยละ 39.6 คาดว่าจะอยู่อาศัยตามลำพังในวัยเกษียณ รองลงมาคือ อยู่กับญาติ/พี่น้อง และอยู่กับเพื่อนโสดเป็นหลัก เมื่อพิจารณาตามกลุ่มอายุ พบว่าทั้ง 2 กลุ่มส่วนใหญ่ต้องการอาศัยตามลำพังมากที่สุด โดยกลุ่มอายุ 30-39 ปี มีสัดส่วนมากกว่ากลุ่มอายุ 40-49 ปี ที่ร้อยละ 42.4 อย่างไรก็ตาม กลุ่มอายุ 45-49 ปี เลือกที่จะอยู่อาศัยกับญาติ พี่น้องมากที่สุดที่ร้อยละ 33.7 สังเกตได้ว่ากลุ่มอายุ 40-49 ปี มีแนวโน้มเลือกจะอยู่ร่วมกับบุคคลอื่นมากกว่าอยู่ตามลำพัง โดยเฉพาะสัดส่วนการอยู่ร่วมกับเพื่อนโสดและอยู่บ้านพักคนชราที่มีการปรับตัวเพิ่มขึ้นที่ร้อยละ 7.8 และ 6.8 ตามลำดับ (ตารางที่ 4.95)

ตารางที่ 4.95 บุคคลที่อาศัยร่วมในวัยเกษียณของผู้หญิงโสด แบ่งตามอายุ 30-39 ปี และ 40-49 ปี

บุคคลที่อาศัยร่วม ในวัยเกษียณ	รวม		30-39 ปี						40-49 ปี					
			30-34 ปี		35-39 ปี		รวม		40-44 ปี		45-49 ปี		รวม	
	N	%	N	%	N	%	N	%	N	%	N	%	N	%
คนเดียว	453	39.6	205	46.2	148	38.0	353	42.4	73	32.2	27	32.5	100	32.3
เพื่อนโสด	238	20.8	64	14.4	92	23.7	156	18.7	65	28.6	17	20.5	82	26.5
ญาติ/พี่น้อง	383	33.5	163	36.7	126	32.4	289	34.7	66	29.1	28	33.7	94	30.3
ผู้สูงอายุ (บ้านพักคนชรา)	69	6.0	12	2.7	23	5.9	35	4.2	23	10.1	11	13.3	34	11.0
รวม	1143	100	444	100	389	100	833	100	227	100	83	100	310	100

ที่มา: จากการเก็บรวบรวมข้อมูลของผู้วิจัย

หากพิจารณาตามกลุ่มผู้หญิงโสด 4 กลุ่ม พบว่ากลุ่มผู้หญิงโสดที่มีกิจกรรมแบบ active ต้องการอยู่ตามลำพังมากที่สุด ขณะที่กลุ่มผู้หญิงโสดที่มีกิจกรรมแบบ passive ต้องการอยู่อาศัยร่วมกับญาติ พี่น้องมากที่สุด (ตารางที่ 4.96)

ตารางที่ 4.96 บุคคลที่อาศัยร่วมในวัยเกษียณของผู้หญิงโสด แบ่งตามประเภทผู้หญิงโสด 4 กลุ่ม

บุคคลที่อาศัยร่วม ในวัยเกษียณ	ผู้หญิงโสด นักเดินทาง		ผู้หญิงโสด เต็มทีกับชีวิต		ผู้หญิงโสด ออนไลน์		ผู้หญิงโสด ชีวิตเรียบง่าย		รวม	
	N	%	N	%	N	%	N	%	N	%
คนเดียว	114	40.1	220	47.9	57	31.1	62	28.6	453	39.6
เพื่อนโสด	68	23.9	93	20.3	27	14.8	50	23.0	238	20.8
ญาติ/พี่น้อง	96	33.8	123	26.8	84	45.9	80	36.9	383	33.5
ผู้สูงอายุ (บ้านพักคนชรา)	6	2.1	23	5.0	15	8.2	25	11.5	69	6.0
รวม	284	100.0	459	100.0	183	100.0	217	100.0	1143	100.0

ที่มา: จากการเก็บรวบรวมข้อมูลของผู้วิจัย

ผู้หญิงโสดส่วนใหญ่มีการวางแผนที่อยู่อาศัยในวัยเกษียณ โดยเฉพาะในกลุ่มอายุ 40-49 ปี และกลุ่มผู้หญิงโสดออนไลน์ โดยรูปแบบที่อยู่อาศัยจะเป็นบ้านเดี่ยว/บ้านแฝดเป็นหลัก ซึ่งพบมากในกลุ่มอายุมากและกลุ่มผู้หญิงโสดนักเดินทาง อย่างไรก็ตาม ผู้หญิงโสดส่วนใหญ่คาดว่าจะอาศัยตามลำพัง แต่ถึงกระนั้นเมื่ออายุมากขึ้นก็มีแนวโน้มจะอยู่ร่วมกับเพื่อนโสดและอยู่บ้านพักคนชราสูงขึ้น อีกทั้งกลุ่มผู้หญิงโสดที่มีกิจกรรมแบบ active ต้องการอยู่ตามลำพังมากที่สุด ขณะที่กลุ่มผู้หญิงโสดที่มีกิจกรรมแบบ passive ต้องการอยู่อาศัยร่วมกับญาติ พี่น้องมากที่สุด

4.12 การวิเคราะห์เปรียบเทียบความต้องการในคอนโดมิเนียมของผู้หญิงโสดกับ อุปทานที่อยู่อาศัยสำหรับผู้หญิงโสดในปัจจุบัน

จากผลการศึกษาความต้องการของผู้หญิงโสดในการอยู่อาศัยในคอนโดมิเนียม ผู้วิจัยได้แบ่งออกเป็น 2 ส่วนหลัก คือ ด้านพื้นที่ และ ด้านบริการ โดยในส่วนของด้านพื้นที่จะแบ่งออกเป็น 2 ส่วนย่อย คือ พื้นที่ภายในห้องพัก และ พื้นที่ส่วนกลาง แล้วนำไปเปรียบเทียบกับอุปทานที่อยู่อาศัยสำหรับผู้หญิงโสดในปัจจุบัน โดยพบความเหมือนและความแตกต่างดังตาราง 4.97

ตารางที่ 4.97 ผลการศึกษาความต้องการของผู้หญิงโสดในการอยู่อาศัยในคอนโดมิเนียมกับอุปทานที่
อยู่อาศัยสำหรับผู้หญิงโสดในปัจจุบัน

ผลจากการศึกษาของผู้วิจัย ผู้อยู่อาศัยในพื้นที่และมีความต้องการ ดังนี้	บริษัท แอล.พี.เอ็น. ดีเวลลอปเม้นท์	บริษัท เสนา ดีเวลลอปเม้นท์	บริษัท พลัส พร็อพเพอร์ตี้ จำกัด
1. ด้านพื้นที่			
1.1 พื้นที่ภายในห้องพัก			
เพิ่มพื้นที่ระเบียง	X	X	X
เพิ่มพื้นที่เตรียมอาหาร และการใช้งาน	✓	✓	X
พื้นที่เก็บของ เช่น ตู้เสื้อผ้า ตู้รองเท้า walk-in closet	✓	✓	X
มุมอ่านหนังสือ (Bay window)	✓	X	X
หน้าต่างบานใหญ่	✓	X	X
การป้องกันเสียงรบกวน	X	X	X
การระบายอากาศ	X	X	X
1.2 พื้นที่ส่วนกลาง			
ห้องโยคะ	✓	✓	X
พื้นที่พบปะสังสรรค์ เช่น ห้องสังสรรค์	✓	✓	X
พื้นที่เอนกประสงค์ Co-working Space	✓	✓	X
พื้นที่ผ่อนคลาย เช่น ห้องซาวน่า สวนหย่อม	✓	✓	X
พื้นที่ส่วนกลางบนดาดฟ้า (Rooftop) เช่น Rooftop Garden, Infinity Edge Pool, Sky Lounge	✓	X	X
ธรรมชาติภายในโครงการ	✓	X	X
2. ด้านการบริการ			
ช่างซ่อมหญิง	X	X	✓
ปุ่มกด เบอร์โทรูกเล่นที่เชื่อมต่อกับนิติบุคคล	X	✓	X
ที่จอดรถสำหรับผู้หญิง (Lady Parking)	X	✓	X
บริการส่งของถึงห้องโดยเจ้าหน้าที่นิติบุคคล	X	✓	X
รปภ.เดินตรวจตราตลอด 24 ชั่วโมง	X	X	X
การตรวจสอบซ่อมบำรุงสภาพห้องประจำปี	X	X	X
บริการทำความสะอาดห้องพัก	X	X	X
บริการซักอบรีด	X	X	X
รถเข็นขนของ	X	X	X
คอนโดมิเนียมที่อนุญาตให้เลี้ยงสัตว์ได้ (Pet friendly)	X	X	X

ที่มา: จากการเก็บรวบรวมและวิเคราะห์ข้อมูลของผู้วิจัย

หมายเหตุ: ✓ หมายถึง มีการจัดสรรพื้นที่หรือให้บริการตามผลการศึกษาของผู้วิจัย

X หมายถึง ไม่มีการจัดสรรพื้นที่หรือให้บริการตามผลการศึกษาของผู้วิจัย

จากผลการศึกษาข้างต้น พบว่าอุปทานที่อยู่อาศัยสำหรับผู้หญิงโสดในปัจจุบันสามารถรองรับพฤติกรรมการอยู่อาศัยในคอนโดมิเนียมได้เป็นอย่างดี ทั้งในด้านพื้นที่และบริการที่ออกแบบให้สอดคล้องกับการใช้งานของผู้หญิงโสด หากแต่ยังไม่สามารถตอบสนองความต้องการของผู้หญิงโสดได้อย่างครอบคลุมและครบถ้วน โดยยังต้องเติมเต็มใน 2 ด้าน คือ

1) **ด้านพื้นที่ภายในห้องพัก** ในเรื่องการเพิ่มพื้นที่ระเบียง การจัดสรรพื้นที่ระเบียงให้สามารถใช้งานได้เพิ่มมากขึ้น สามารถปลูกต้นไม้ หรือ เป็นพื้นที่พักผ่อนอ่านหนังสือ สามารถชมวิวจากห้องพักได้อย่างเต็มที่ นอกจากนี้ควรเสริมการออกแบบหรือนวัตกรรมในเรื่องการป้องกันเสียงรบกวนและการระบายอากาศ เพื่อส่งเสริมคุณภาพการอยู่อาศัยที่ดียิ่งขึ้น

2) **ด้านการบริการ** ในด้านความปลอดภัย ควรจัดให้มีเจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัยเดินตรวจตราตลอด 24 ชั่วโมง รวมไปถึงมีการตรวจสอบซ่อมบำรุงสภาพห้องประจำปี เพื่อหลีกเลี่ยงปัญหาการซ่อมแซมอุปกรณ์ ซึ่งเป็นปัญหาที่ผู้หญิงโสดส่วนใหญ่มักประสบ ในด้านความสะดวกสบายในการอยู่อาศัย ควรจัดให้มีบริการทำความสะอาดห้องพัก เพราะผู้หญิงโสดมีแนวโน้มใช้บริการด้านนี้เพิ่มมากขึ้น โดยเฉพาะในกลุ่มอายุมาก หรือบริการซักอบรีด ที่กลุ่มอายุน้อยมักนิยมใช้บริการ รวมไปถึงการจัดเตรียมรถเข็นขนของ เพื่ออำนวยความสะดวกและทำให้การขนของเป็นเรื่องที่สะดวกสบายขึ้น แม้ว่าจะอยู่อาศัยเพียงลำพังคนเดียวก็ตาม นอกจากนี้การพัฒนาคอนโดมิเนียมที่อนุญาตให้เลี้ยงสัตว์ได้ น่าจะได้รับความนิยมในกลุ่มผู้หญิงโสดเป็นอย่างมาก

ดังนั้น นอกจากการจัดสรรพื้นที่แล้ว ผู้ประกอบการควรเน้นการส่งเสริมด้านบริการให้เพิ่มมากขึ้น เนื่องจากยังมีความต้องการในส่วนนี้อยู่มาก เพื่อให้การอยู่อาศัยในคอนโดมิเนียมของผู้หญิงโสดมีความปลอดภัยและสะดวกสบายมากยิ่งขึ้น

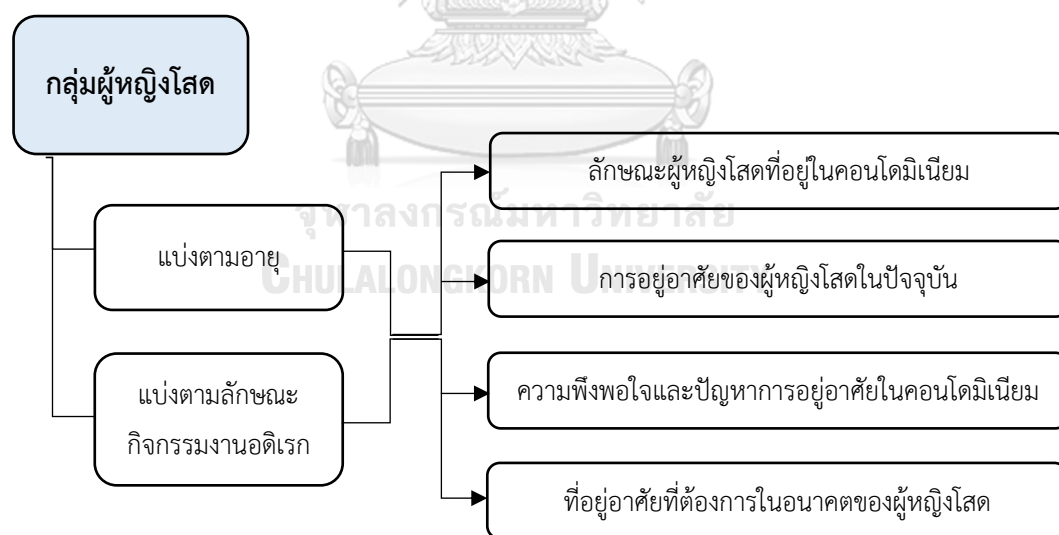
บทที่ 5

สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

จากผลการศึกษาในบทที่ 4 ซึ่งผู้วิจัยค้นพบเกี่ยวกับทัศนคติของผู้หญิงโสดอายุ 30 ปีขึ้นไป ต่อการอยู่อาศัยในคอนโดมิเนียม และจะนำมาสรุปผลการศึกษาพร้อมอภิปรายผล เสนอแนะข้อวิจัย รวมถึงเสนอแนะในงานวิจัยครั้งต่อไป ดังนี้

5.1 สรุปผลการศึกษา

สำหรับแนวทางการนำเสนอสรุปผลการศึกษาจะประกอบไปด้วย 4 ประเด็นสำคัญ ได้แก่ (1) ลักษณะผู้หญิงโสดที่อยู่ในคอนโดมิเนียม (2) การอยู่อาศัยของผู้หญิงโสดในปัจจุบัน (3) ความพึงพอใจและปัญหาการอยู่อาศัยในคอนโดมิเนียม และ (4) ที่อยู่อาศัยที่ต้องการในอนาคตของผู้หญิงโสด โดยทำการแบ่งกลุ่มผู้หญิงโสดออกเป็น 2 กลุ่ม ได้แก่ กลุ่มผู้หญิงโสดแบ่งตามอายุ และกลุ่มผู้หญิงโสดแบ่งตามลักษณะกิจกรรมงานอดิเรก และแสดงให้เห็นถึงความเหมือนและความแตกต่างของแต่ละกลุ่ม (ภาพที่ 5.1) ซึ่งมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

ภาพที่ 5.1 ภาพรวมผลการศึกษา

ที่มา: จัดทำโดยผู้วิจัย (2564)

5.1.1 ลักษณะผู้หญิงโสดที่อยู่ในคอนโดมิเนียม

จากการศึกษากลุ่มตัวอย่างผู้หญิงโสดอายุ 30-49 ปี ที่อยู่อาศัยตามลำพังในคอนโดมิเนียมในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล สามารถสรุปได้ดังนี้

5.1.1.1 ลักษณะสังคมเศรษฐกิจของผู้หญิงโสด พบว่า

1) ผู้หญิงโสดที่อยู่ในคอนโดมิเนียมส่วนใหญ่เป็นกลุ่มอายุ 30-39 ปี (ร้อยละ 72.9) และกลุ่มอายุ 40-49 ปี (ร้อยละ 27.1)

2) หากแบ่งกลุ่มผู้หญิงโสดตามลักษณะกิจกรรมงานอดิเรกสามารถแบ่งออกเป็น 4 กลุ่ม โดยส่วนใหญ่เป็นกลุ่มผู้หญิงโสดเต็มที่กับชีวิตมากที่สุด (ร้อยละ 40.2) รองลงมาคือ กลุ่มผู้หญิงโสดนักเดินทาง (ร้อยละ 24.8) ผู้หญิงโสดชีวิตเรียบง่าย (ร้อยละ 19.0) และกลุ่มผู้หญิงโสดออนไลน์ (ร้อยละ 16.0) ตามลำดับ

3) เมื่อพิจารณาตามระดับการศึกษาพบว่า ผู้หญิงโสดส่วนใหญ่จบการศึกษาปริญญาตรี (ร้อยละ 59.1) โดยกลุ่มอายุ 40-49 ปี จะจบการศึกษาสูงกว่าระดับปริญญาตรีมากกว่ากลุ่มอายุ 30-39 ปี ที่ร้อยละ 42.9 และหากพิจารณาตามกลุ่มผู้หญิงโสด 4 กลุ่มพบว่า กลุ่มผู้หญิงโสดนักเดินทางจะมีระดับการศึกษาที่สูงกว่าระดับปริญญาตรีถึงร้อยละ 40.1 ซึ่งมากกว่ากลุ่มอื่น ๆ

4) ผู้หญิงโสดส่วนใหญ่ทำงานประจำทั้งในภาครัฐและเอกชน และมีรายได้ต่อเดือนสูง 5-7 หมื่นบาท (ร้อยละ 38.8) ทั้งนี้จะเห็นว่ากลุ่มอายุ 40-49 ปี มีรายได้มากกว่ากลุ่มอายุ 30-39 ปี และหากพิจารณาตามกลุ่มผู้หญิงโสด 4 กลุ่มพบว่า กลุ่มผู้หญิงโสดออนไลน์และกลุ่มผู้หญิงโสดชีวิตเรียบง่ายจะมีรายได้ต่อเดือนน้อยกว่าอยู่ที่ 3-5 หมื่นบาท

ตารางที่ 5.1 สรุปลักษณะทางสังคมและเศรษฐกิจของผู้หญิงโสด

ลักษณะทางสังคมและเศรษฐกิจ	ภาพรวม	แบ่งตามอายุ		แบ่งตามลักษณะกิจกรรมงานอดิเรก			
		30-39 ปี	40-49 ปี	ผู้หญิงโสดนักเดินทาง	ผู้หญิงโสดเต็มที่กับชีวิต	ผู้หญิงโสดออนไลน์	ผู้หญิงโสดชีวิตเรียบง่าย
ระดับการศึกษา	ปริญญาตรี (59.1%)	ปริญญาตรี (61.0%)	ปริญญาตรี (53.9%)	ปริญญาตรี (51.1%)	ปริญญาตรี (59.0%)	ปริญญาตรี (66.7%)	ปริญญาตรี (63.1%)
อาชีพ	พจน.เอกชน (38.1%)	พจน.เอกชน (38.3%)	พจน.เอกชน (37.4%)	พจน.เอกชน (37.3%)	พจน.เอกชน (33.8%)	พจน.เอกชน (45.9%)	พจน.เอกชน (41.5%)
รายได้/เดือน (บาท)	50,001- 70,000 (38.8%)	30,001- 50,000 (41.5%)	50,001- 70,000 (45.5%)	50,001- 70,000 (43.7%)	30,001- 70,000 (80.2%)	30,001- 50,000 (41.0%)	30,001- 50,000 (36.9%)

ที่มา: จากการเก็บรวบรวมข้อมูลของผู้วิจัย

5.1.1.2 ความเป็นโรค พบว่า

1) ผู้หญิงโรคสมาธิเป็นโรคกว่าร้อยละ 70 ทั้งนี้กลุ่มอายุ 40-49 ปี จะสมาธิเป็นโรคสูงกว่ากลุ่มอายุ 30-39 ปี โดยเฉพาะอย่างยิ่งกลุ่มอายุ 45-49 ปี ที่สมาธิสูงถึงร้อยละ 92 ซึ่งมากที่สุดในทุกช่วงอายุ และหากพิจารณาตามกลุ่มผู้หญิงโรค 4 กลุ่ม จะพบว่ากลุ่มผู้หญิงโรคเต็มทีกับชีวิตและกลุ่มผู้หญิงโรคชีวิตเรียบง่าย จะนิยมสมาธิเป็นโรคมากกว่ากลุ่มที่เหลือ

2) ผู้หญิงโรคส่วนใหญ่ไม่แน่ใจระยะเวลาในการมีคู่ที่ร้อยละ 32.5 และไม่ต้องการมีคู่ที่ร้อยละ 24.6 โดยกลุ่มอายุ 40-49 ปี ร้อยละ 31.9 ไม่ต้องการมีคู่ในอนาคต ขณะที่กลุ่มอายุ 30-39 ปี ร้อยละ 35.5 ไม่แน่ใจระยะเวลาในการมีคู่ครอง แต่มีถึงร้อยละ 21.8 ที่ไม่ต้องการมีคู่ และหากพิจารณาตามกลุ่มผู้หญิงโรค 4 กลุ่ม จะพบว่า กลุ่มผู้หญิงโรคนักเดินทางไม่ประสงค์ที่จะมีคู่มากกว่าทุกกลุ่ม

3) ในด้านความกังวลต่อความเป็นโรค ผู้หญิงโรคส่วนใหญ่จะกังวลเรื่องความเหงาโดดเดี่ยวมากที่สุด (ร้อยละ 27.3) อย่างไรก็ตาม กลุ่มอายุ 40-49 ปี จะกังวลเรื่องความไม่ปลอดภัยมากที่สุด (ร้อยละ 38.7) หากพิจารณาความกังวลต่อความเป็นโรคโดย 3 ด้าน คือ ความเหงาโดดเดี่ยว ไม่มีคนดูแล และไม่มีที่ปรึกษา พบว่า คนกลุ่มอายุ 30-39 ปี มีความกังวลทั้ง 3 ด้านนี้รวมกันถึงร้อยละ 77.2 ขณะที่กลุ่มคนอายุ 40-49 มีความกังวล 3 ด้านนี้รวมกันร้อยละ 61.3

ตารางที่ 5.2 สรุปความเป็นโรคของผู้หญิงโรค

ความเป็นโรค	ภาพรวม	แบ่งตามอายุ		แบ่งตามลักษณะกิจกรรมงานอดิเรก			
		30-39 ปี	40-49 ปี	ผู้หญิงโรคนักเดินทาง	ผู้หญิงโรคเต็มทีกับชีวิต	ผู้หญิงโรคออนไลน์	ผู้หญิงโรคชีวิตเรียบง่าย
รูปแบบการอยู่เป็นโรค	สมาธิ (69.6%)	สมาธิ (65.5%)	สมาธิ (80.6%)	สมาธิ (66.9%)	สมาธิ (75.2%)	สมาธิ (59.0%)	สมาธิ (70.5%)
ระยะเวลาที่มีคู่ครอง	ไม่แน่ใจ (32.5%)	ไม่แน่ใจ (35.5%)	ไม่ต้องการ (31.9%)	ไม่แน่ใจ (33.1%)	ไม่แน่ใจ (33.3%)	ไม่แน่ใจ (28.4%)	ไม่แน่ใจ (33.6%)
ความกังวลต่อความเป็นโรค	เหงาโดดเดี่ยว (27.3%)	เหงาโดดเดี่ยว (28.9%)	ไม่ปลอดภัย (38.7%)	ไม่มีคนดูแล (27.8%)	เหงาโดดเดี่ยว (27.2%)	ไม่ปลอดภัย (36.6%)	เหงาโดดเดี่ยว (33.6%)

ที่มา: จากการเก็บรวบรวมข้อมูลของผู้วิจัย

5.1.2 การอยู่อาศัยของผู้หญิงโรคในปัจจุบัน

5.1.2.1 สาเหตุในการเลือกอยู่อาศัยในคอนโดมิเนียม พบว่า

1) ผู้หญิงโรคส่วนใหญ่เลือกอยู่อาศัยในคอนโดมิเนียมเนื่องจากปัจจัยด้านทัศนียภาพเป็นอันดับ 1 (ร้อยละ 24.8) อันดับ 2 คือ ด้านทำเลที่ตั้งใกล้สถานีรถไฟฟ้าและใกล้สถานที่ทำงาน (ร้อยละ 20.3 และ 20.1 ตามลำดับ) และอันดับ 3 คือ ความปลอดภัย (ร้อยละ 11.1)

2) ผู้หญิงโรคอายุต่างกันมีสาเหตุในการเลือกอยู่อาศัยในคอนโดมิเนียมที่แตกต่างกัน โดยกลุ่มผู้หญิงโรคอายุ 30-39 ปี ให้ความสำคัญกับเรื่องทัศนียภาพมากที่สุด (ร้อยละ 27.6) ขณะที่กลุ่ม

ผู้หญิงโสด 40-49 ปี คำนึงถึงทำเลที่ตั้งใกล้กับสถานที่ทำงานมากที่สุด (ร้อยละ 24.2) นอกจากนี้ ในกลุ่มอายุ 40-49 ปี ปัจจัยที่ส่งผลต่อการเลือกคอนโดมิเนียมที่มีการปรับตัวเพิ่มขึ้นคือ ด้านทำเลที่ตั้งใกล้สถานีรถไฟฟ้า ความปลอดภัย การดูแลรักษาและการเดินทางสะดวก โดยเฉพาะเรื่องความปลอดภัยในกลุ่มอายุ 45-49 ปี ที่เพิ่มขึ้นเป็นร้อยละ 18.1 ซึ่งมากที่สุดในทุกช่วงอายุ

3) หากพิจารณาตามกลุ่มผู้หญิงโสด 4 กลุ่ม พบว่าเกือบทุกกลุ่มส่วนใหญ่คำนึงถึงทัศนียภาพเป็นอันดับหนึ่ง โดยมีสัดส่วนสูงสุดประมาณร้อยละ 28 ในกลุ่มผู้หญิงโสดเต็มทีกับชีวิตและกลุ่มผู้หญิงโสดชีวิตเรียบง่าย ยกเว้นกลุ่มผู้หญิงโสดออนไลน์ที่ให้ความสำคัญกับทำเลที่ตั้งใกล้สถานีรถไฟฟ้ามากที่สุดสูงถึงร้อยละ 42.1

ตารางที่ 5.3 สรุปสาเหตุในการเลือกอยู่อาศัยในคอนโดมิเนียม

สาเหตุในการเลือกอยู่อาศัยในคอนโดมิเนียม	ภาพรวม	แบ่งตามอายุ		แบ่งตามลักษณะกิจกรรมงานอดิเรก			
		30-39 ปี	40-49 ปี	ผู้หญิงโสด นักเดินทาง	ผู้หญิงโสด เต็มทีกับชีวิต	ผู้หญิงโสด ออนไลน์	ผู้หญิงโสด ชีวิตเรียบง่าย
อันดับ 1	ทัศนียภาพ (24.8%)	ทัศนียภาพ (27.6%)	ใกล้ที่ทำงาน (24.2%)	ทัศนียภาพ (26.1%)	ทัศนียภาพ (28.3%)	ใกล้รถไฟฟ้า (42.1%)	ทัศนียภาพ (28.6%)
อันดับ 2	ใกล้รถไฟฟ้า (20.3%)	ใกล้รถไฟฟ้า (19.3%)	ใกล้รถไฟฟ้า (22.9%)	ใกล้ที่ทำงาน (19.0%)	ใกล้ที่ทำงาน (20.0%)	ใกล้ที่ทำงาน (21.3%)	ใกล้ที่ทำงาน (20.3%)
อันดับ 3	ใกล้ที่ทำงาน (20.1%)	ใกล้ที่ทำงาน (18.6%)	ทัศนียภาพ (17.4%)	ใกล้รถไฟฟ้า (18.7%)	ใกล้รถไฟฟ้า (13.7%)	ทัศนียภาพ (12.0%)	ใกล้รถไฟฟ้า (18.9%)

ที่มา: จากการเก็บรวบรวมข้อมูลของผู้วิจัย

5.1.2.2 ลักษณะคอนโดมิเนียมและการครอบครองที่อยู่อาศัยในปัจจุบัน พบว่า

1) ผู้หญิงโสดส่วนใหญ่เลือกอยู่ในคอนโดมิเนียมที่ตั้งอยู่ในเขตกรุงเทพฯ ชั้นกลาง ห่างจากสถานีรถไฟฟ้าประมาณ 400 เมตร ทั้งแบบ Low Rise และ High Rise ในสัดส่วนที่เกือบเท่ากัน อายุคอนโดมิเนียมประมาณ 4-6 ปี โดยอาศัยในห้องชุดแบบ 1 ห้องนอน ขนาด 30-34 ตารางเมตร และราคาไม่เกิน 70,000 บาท/ตารางเมตร

2) กลุ่มอายุ 40-49 ปีจะมีแนวโน้มอยู่อาศัยในเขตกรุงเทพฯ ชั้นในเพิ่มมากขึ้น โดยเฉพาะอย่างยิ่งในกลุ่มอายุ 45-49 ปี ที่สูงถึงร้อยละ 49.4 และสังเกตได้ว่าห้องชุดของกลุ่มอายุ 30-39 ปี จะมีขนาดเล็กและถูกกว่าห้องชุดของกลุ่มอายุ 40-49 ปี โดยกลุ่มอายุ 30-39 ปี ส่วนใหญ่จะอยู่ในห้องขนาด 25-34 ตารางเมตร และราคาไม่เกิน 70,000 บาท ขณะที่กลุ่มอายุ 40-49 ปี ที่ส่วนใหญ่จะอยู่ในห้องขนาด 30-39 ตารางเมตร และราคา 150,001-250,000 บาท/ตารางเมตร และหากพิจารณาตามกลุ่มผู้หญิงโสด 4 กลุ่ม พบว่ากลุ่มผู้หญิงโสดออนไลน์ส่วนใหญ่จะอาศัยอยู่ในเขตกรุงเทพฯ ชั้นใน

กลุ่มผู้หญิงโสดเต็มทีกับชีวิตจะอยู่ใกล้สถานีรถไฟฟ้าประมาณ 300 เมตร ซึ่งใกล้กว่าทุกกลุ่ม อีกทั้งห้องชุดของกลุ่มผู้หญิงโสดออนไลน์มีราคาสูงตารางเมตรละ 100,001-150,000 บาท และห้องชุดของกลุ่มผู้หญิงโสดชีวิตเรียบง่ายมีราคาแพงกว่าทุกกลุ่มที่ตารางเมตรละ 150,001-250,000 บาท

ตารางที่ 5.4 สรุปลักษณะคอนโดมิเนียมและการครอบครองที่อยู่อาศัยปัจจุบันของผู้หญิงโสด

ลักษณะคอนโดมิเนียมและ การครอบครองที่อยู่อาศัยในปัจจุบัน		ภาพรวม	แบ่งตามอายุ		แบ่งตามลักษณะกิจกรรมงานอดิเรก			
			30-39 ปี	40-49 ปี	ผู้หญิงโสด นักเดินทาง	ผู้หญิงโสด เต็มทีกับ ชีวิต	ผู้หญิงโสด ออนไลน์	ผู้หญิงโสด ชีวิตเรียบง่าย
ทำเลที่ตั้ง	ทำเลที่ตั้ง	กรุงเทพฯ ชั้นกลาง (43.7%)	กรุงเทพฯ ชั้นกลาง (46.6%)	กรุงเทพฯ ชั้นกลาง (35.8%)	กรุงเทพฯ ชั้นกลาง (48.9%)	กรุงเทพฯ ชั้นกลาง (44.2%)	กรุงเทพฯ ชั้นใน (44.3%)	กรุงเทพฯ ชั้นกลาง (47.5%)
	ระยะห่างจากสถานี รถไฟฟ้า (เมตร)	300-399 (21.4%)	300-399 (21.0%)	300-399 (22.6%)	300-399 (25.7%)	200-299 (21.6%)	400-499 (17.5%)	300-399 (23.0%)
กายภาพ	รูปแบบคอนโดมิเนียม	Low Rise (50.6%)	High Rise (50.1%)	Low Rise (52.3%)	Low Rise (55.6%)	Low Rise (54.9%)	High Rise (60.7%)	High Rise (55.8%)
	อายุของคอนโดมิเนียม	4-6 ปี (38.6%)	4-6 ปี (36.4%)	4-6 ปี (44.5%)	4-6 ปี (41.9%)	4-6 ปี (38.1%)	4-6 ปี (31.1%)	4-6 ปี (41.5%)
ลักษณะ ห้องชุด	รูปแบบห้องชุด	1 ห้องนอน (67.6%)	1 ห้องนอน (70.3%)	1 ห้องนอน (60.3%)	1 ห้องนอน (70.1%)	1 ห้องนอน (64.7%)	1 ห้องนอน (69.9%)	1 ห้องนอน (68.7%)
	ขนาดห้องชุด (ตร.ม.)	30-34 (38.5%)	30-34 (37.0%)	30-34 (42.6%)	30-34 (37.7%)	30-34 (33.8%)	30-34 (40.4%)	30-34 (47.9%)
	ระดับราคาห้องชุด (บาท/ตร.ม.)	≤ 70,000 (31.1%)	≤ 70,000 (35.2%)	150,001- 250,000 (33.2%)	≤ 70,000 (39.4%)	≤ 70,000 (37.9%)	100,001- 150,000 (32.8%)	150,001- 250,000 (31.8%)
ระยะเวลา การอาศัย	ระยะเวลาที่อาศัยใน คอนโดมิเนียมปัจจุบัน	1-2 ปี (44.7%)	1-2 ปี (46.5%)	1-2 ปี (40.0%)	1-2 ปี (44.7%)	1-2 ปี (51.2%)	1-2 ปี (41.0%)	3-4 ปี (37.3%)
	ระยะเวลาที่จะอาศัยต่อ ในคอนโดมิเนียม	≥ 5 ปี (42.0%)	≥ 5 ปี (40.7%)	≥ 5 ปี (45.5%)	≥ 5 ปี (39.8%)	≥ 5 ปี (40.5%)	≥ 5 ปี (47.0%)	≥ 5 ปี (43.8%)
การครอบครองห้องชุด		เช่า (59.4%)	เช่า (59.4%)	เช่า (59.3%)	เช่า (65.5%)	เช่า (59.7%)	เช่า (53.0%)	เช่า (56.2%)

ที่มา: จากการเก็บรวบรวมข้อมูลของผู้วิจัย

3) การครอบครองห้องชุดของผู้หญิงโสดส่วนใหญ่เป็นแบบผู้เช่ามากกว่าผู้ซื้อ ที่ร้อยละ 59:41 โดยกลุ่มผู้เช่าส่วนใหญ่อายุ 35-39 ปี ทำงานในบริษัทเอกชน มีรายได้เฉลี่ยต่อเดือน 50,001-70,000 บาท เช่าห้องขนาด 30-34 ตารางเมตร และราคาตารางเมตรละ 100,001-150,000 บาท ดังนั้นราคาห้องจะอยู่ที่ประมาณ 3-5.1 ล้านบาท (ระดับระดับ Upper class) ขณะที่กลุ่มผู้ซื้อส่วนใหญ่อายุ 30-34 ปี ทำงานในภาครัฐ มีรายได้เฉลี่ยต่อเดือน 30,001-50,000 บาท ซื้อห้องขนาด 26-

29 ตารางเมตร และราคาตารางเมตรละไม่เกิน 70,000 บาท ฉะนั้นผู้ซื้อส่วนใหญ่จะซื้อคอนโดมิเนียมระดับ Economy class ราคาประมาณไม่เกิน 2 ล้านบาท

4) ผู้หญิงโสดส่วนใหญ่คาดว่าจะอาศัยในคอนโดมิเนียมต่อไปอีกตั้งแต่ 5 ปีขึ้นไป (ร้อยละ 42) นอกจากนี้ เมื่อพิจารณาตามระยะเวลาการมีคู่ครองพบว่า ทั้งกลุ่มที่ไม่แน่ใจและไม่ต้องการมีคู่ประมาณร้อยละ 50 คาดว่าจะอาศัยต่อในคอนโดมิเนียมตั้งแต่ 5 ปีขึ้นไป ขณะที่กลุ่มที่ต้องการมีคู่ส่วนใหญ่จะอยู่ต่อในคอนโดมิเนียมเดิมอีกประมาณ 3-4 ปี (ร้อยละ 40) หากพิจารณาตามการครอบครองพบว่า กลุ่มผู้ซื้อกรัวย่อร้อยละ 70.9 คาดว่าจะอยู่ต่อในคอนโดมิเนียมเดิมตั้งแต่ 5 ปีขึ้นไป โดยเฉพาะกลุ่มอายุ 45-49 ปี ที่คาดว่าจะอยู่ต่อตั้งแต่ 5 ปีขึ้นไป มีมากถึงร้อยละ 88.9 ขณะที่กลุ่มที่เป็นผู้เช่าส่วนใหญ่คาดว่าจะอาศัยต่อในคอนโดมิเนียมประมาณ 4-5 ปี (ร้อยละ 40.1) แสดงให้เห็นว่ากลุ่มที่จะอยู่คอนโดมิเนียมต่อในระยะยาวคือ กลุ่มที่ไม่แน่ใจหรือไม่ต้องการมีคู่และกลุ่มผู้ซื้อ โดยเฉพาะอย่างยิ่งกลุ่มอายุมาก

5.1.2.3 ลักษณะการอยู่อาศัยในคอนโดมิเนียม พบว่า

ส่วนที่ 1 การใช้พื้นที่ภายในห้องพัก

1) ผู้หญิงโสดส่วนใหญ่พักอาศัยในคอนโดมิเนียมทุกวัน (ร้อยละ 51.4) และในวันหยุดจะใช้เวลาภายในที่พักวันละ 6-12 ชั่วโมง (ร้อยละ 53.7) โดยกลุ่มอายุ 30-39 ปี มีการอยู่อาศัยทุกวันมากกว่ากลุ่มอายุ 40-49 ปี ทว่ากลุ่มอายุ 40-49 ปี จะใช้เวลาในวันหยุดในที่พักมากกว่ากลุ่มอายุ 30-39 ปี แสดงให้เห็นว่าถึงแม้กลุ่มอายุมากจะมีจำนวนวันในการอยู่อาศัยน้อยกว่า แต่การใช้เวลาในที่พักกลับมีสูงกว่า นอกจากนี้ กลุ่มผู้หญิงโสดที่มีกิจกรรมแบบ active (กลุ่มผู้หญิงโสดนักเดินทางและกลุ่มผู้หญิงโสดเต็มทีกับชีวิต) จะมีจำนวนวันที่พักอาศัยและระยะเวลาที่ใช้ในวันหยุดน้อยกว่ากลุ่มผู้หญิงโสดที่มีกิจกรรมแบบ passive (กลุ่มผู้หญิงโสดออนไลน์และกลุ่มผู้หญิงโสดชีวิตเรียบง่าย)

2) พื้นที่ภายในห้องที่ผู้หญิงโสดใช้งานมากคือ ห้องนอน รองลงมาคือ พื้นที่นั่งเล่น ซึ่งใช้เพื่อชมภาพยนตร์/ซีรีส์ อ่านหนังสือ สังกสรรค์ เล่นโซเชียลมีเดียและช้อปปิ้งออนไลน์ นอกจากนี้ผู้หญิงโสดจะใช้พื้นที่เตรียมอาหารประมาณ 1-2 ครั้ง/สัปดาห์ (ร้อยละ 31.5) ซึ่งความถี่ในการประกอบอาหารของกลุ่มอายุ 40-49 ปี จะมีมากกว่ากลุ่มอายุ 30-39 ปี อีกทั้ง ผู้หญิงโสดส่วนใหญ่จะมีการสังสรรค์ภายในห้องพักนาน ๆ ครั้ง (ร้อยละ 33.2) โดยกลุ่มอายุ 40-49 ปี มีการสังสรรค์ภายในห้องพักอย่างน้อยเดือนละครั้งสูงถึงร้อยละ 59 ขณะที่กลุ่มอายุ 30-39 ปี มีเพียงร้อยละ 45.5

3) เมื่ออุปกรณ์ภายในห้องพักรุดหรือเสียผู้หญิงโสดส่วนใหญ่จะซ่อมแซมด้วยตนเอง (ร้อยละ 34.1) อย่างไรก็ตามกลุ่มอายุ 40-49 ปี และกลุ่มผู้หญิงโสดที่มีกิจกรรม passive ส่วนใหญ่จะเรียกช่างจากนิติบุคคลแทน นอกจากนี้ ผู้หญิงโสดส่วนใหญ่มีการใช้บริการทำความสะอาดห้องพัก 3 เดือนครั้ง (ร้อยละ 30) แต่เกือบร้อยละ 20 มีการใช้บริการอย่างน้อยเดือนละครั้ง

ตารางที่ 5.5 สรุปการใช้พื้นที่ภายในห้องพักของผู้หญิงโสด

ช่วงอายุ	กิจกรรมภายในห้องพัก	ความถี่ (%)
อายุ 30-39 ปี	- อยู่อาศัยทุกวัน	52.6
	- ในวันหยุดอยู่ในที่พัก 6-12 ชั่วโมง	57.7
	- ทำอาหารเองรับประทานเอง 1-2 ครั้ง/สัปดาห์	28.6
	- การใช้บริการทำความสะอาดห้อง 3 เดือนครั้ง	28.5
	- ทำความสะอาดเสื้อผ้าด้วยเครื่องซักผ้าในห้อง	51.6
	- เวลาอุปกรณ์เสียจะซ่อมด้วยตนเอง	38.7
	- สั่งสรรคภายในห้อง นาน ๆ ครั้ง	36.0
อายุ 40-49 ปี	- อยู่อาศัยทุกวัน	48.4
	- ในวันหยุดอยู่ในที่พัก 6-12 ชั่วโมง	42.9
	- ทำอาหารเองรับประทานเอง 1-2 ครั้ง/สัปดาห์	39.4
	- การใช้บริการทำความสะอาดห้อง 3 เดือนครั้ง	34.2
	- ทำความสะอาดเสื้อผ้าด้วยเครื่องซักผ้าในห้อง	59.4
	- เวลาอุปกรณ์เสียจะเรียกช่างจากนิติ	40.0
	- สั่งสรรคภายในห้อง นาน ๆ ครั้ง	25.5

ที่มา: จากการเก็บรวบรวมข้อมูลของผู้วิจัย

ส่วนที่ 2 การใช้พื้นที่นันทนาการ

1) ผู้หญิงโสดส่วนใหญ่ใช้งานห้องออกกำลังกายมากที่สุด (ร้อยละ 19.5) รองลงมา คือ สระว่ายน้ำ สวนหย่อม และลานรอบสระว่ายน้ำ ตามลำดับ โดยส่วนใหญ่ใช้งานพื้นที่นันทนาการนาน ๆ ครั้ง (ร้อยละ 31.8) ในช่วงเวลา 18.00-20.59 เป็นหลัก

2) กลุ่มอายุ 30-39 ปี ส่วนใหญ่ใช้งานสระว่ายน้ำมากที่สุด ขณะที่กลุ่มอายุ 40-49 ปี ส่วนใหญ่ใช้งานห้องออกกำลังกายมากที่สุด และเมื่ออายุเพิ่มขึ้นพื้นที่กิจกรรมแบบ passive จะได้รับความนิยมมากขึ้น เช่น ห้องโยคะ ห้องซาวน่า สวนหย่อม เป็นต้น สังเกตว่ากลุ่มอายุมากมีการใช้งานพื้นที่นันทนาการมากกว่ากลุ่มอายุน้อย โดยกลุ่มอายุ 30-39 ปี ส่วนใหญ่มีการใช้งานพื้นที่นันทนาการนาน ๆ ครั้ง (ร้อยละ 35.1) ขณะที่กลุ่มอายุ 40-49 ปี ส่วนใหญ่มีการใช้งานพื้นที่นันทนาการประมาณ 4-6 ครั้ง/เดือน (ร้อยละ 27.7)

ตารางที่ 5.6 สรุปการใช้พื้นที่นันทนาการของผู้หญิงโสด

อายุ	ประเภท						ความถี่	ช่วงเวลา
	สระว่ายน้ำ	ลานรอบสระ	ห้องออกกำลังกาย	ห้องโยคะ	ห้องซาวน่า	สวนหย่อม		
30-39 ปี	อันดับ 1 (19.8%)	อันดับ 4 (11.7%)	อันดับ 2 (19.2%)	อันดับ 5 (9.1%)	อันดับ 6 (7.5%)	อันดับ 3 (14.1%)	นาน ๆ ครั้ง (35.1%)	18.00- 21.59 น. (31.9%)
40-49 ปี	อันดับ 2 (16.4%)	อันดับ 5 (9.6%)	อันดับ 1 (20.1%)	อันดับ 4 (11.3%)	อันดับ 6 (8.8%)	อันดับ 3 (15.6%)	4-6 ครั้ง/ เดือน (27.7%)	18.00- 21.59 น. (31.0%)

ที่มา: จากการเก็บรวบรวมข้อมูลของผู้วิจัย

5.1.3 ความพึงพอใจและปัญหาการอยู่อาศัยในคอนโดมิเนียม

5.1.3.1 ความพึงพอใจในการอยู่อาศัย

1) ผู้หญิงโสดส่วนใหญ่พึงพอใจต่อการอยู่อาศัยในคอนโดมิเนียมในระดับมาก (ร้อยละ 52.8) โดยกลุ่มอายุ 30-39 มีแนวโน้มความพึงพอใจมากกว่ากลุ่มอายุ 40-49 ปี และหากพิจารณาตามกลุ่มผู้หญิงโสด 4 กลุ่ม พบว่ากลุ่มผู้หญิงโสดนักเดินทางและกลุ่มผู้หญิงโสดออนไลน์มีความพึงพอใจอยู่ในระดับมากถึงมากที่สุดรวมกันเกินร้อยละ 70 ขณะที่กลุ่มผู้หญิงโสดเต็มที่กับชีวิตและผู้หญิงโสดชีวิตเรียบง่ายมีความพึงพอใจอยู่ในระดับมากถึงมากที่สุดรวมกันเกินร้อยละ 63

2) ปัจจัยที่ส่งผลต่อความพึงพอใจมากที่สุดคือ ความปลอดภัย (ร้อยละ 25.7) รองลงมาคือ ความผ่อนคลาย (ร้อยละ 19.1) และความสวยงาม (ร้อยละ 16.9) ตามลำดับ อย่างไรก็ตามในกลุ่มอายุ 30-34 ปี ความผ่อนคลายถือเป็นปัจจัยหลักที่ส่งผลต่อความพึงพอใจในการอยู่อาศัย และหากพิจารณาตามกลุ่มผู้หญิงโสด 4 กลุ่ม พบว่าในกลุ่มผู้หญิงโสดออนไลน์ปัจจัยด้านความสะดวกสบายส่งผลต่อความพึงพอใจในการอยู่อาศัยมากที่สุด และสำหรับกลุ่มผู้หญิงโสดชีวิตเรียบง่าย ปัจจัยความปลอดภัยส่งผลต่อความพึงพอใจในการอยู่อาศัยมากกว่าทุกกลุ่ม

3) การอยู่อาศัยในคอนโดมิเนียมผู้หญิงโสดส่วนใหญ่มักประสบกับความเหงาเป็นครั้งคราว (ร้อยละ 41.1) โดยเมื่ออายุเพิ่มขึ้นระดับความเหงาจะลดน้อยลง และหากพิจารณาตามกลุ่มผู้หญิงโสด 4 กลุ่ม พบว่ากลุ่มผู้หญิงโสดที่มีกิจกรรมแบบ active (กลุ่มผู้หญิงโสดนักเดินทางและผู้หญิงโสดเต็มที่กับชีวิต) จะมีความเหงามากกว่ากลุ่มผู้หญิงโสดที่มีกิจกรรมแบบ passive (กลุ่มผู้หญิงโสดออนไลน์และกลุ่มผู้หญิงโสดชีวิตเรียบง่าย) โดยวัดจากระดับความเหงามากจนชินที่พบมากในกลุ่มผู้หญิงโสดที่มีกิจกรรมแบบ active และยังพบว่ากลุ่มผู้หญิงโสดออนไลน์ไม่รู้สึกลงเหงามากกว่าทุกกลุ่มที่ ร้อยละ 14.8

ตารางที่ 5.7 สรุปความพึงพอใจในการอาศัยในคอนโดมิเนียมของผู้หญิงโสด

ความพึงพอใจในการอยู่อาศัย	ภาพรวม	แบ่งตามอายุ		แบ่งตามลักษณะกิจกรรมงานอดิเรก			
		30-39 ปี	40-49 ปี	ผู้หญิงโสด นักเดินทาง	ผู้หญิงโสด เต็มทีกับชีวิต	ผู้หญิงโสด ออนไลน์	ผู้หญิงโสด ชีวิตเรียบง่าย
ระดับความพึงพอใจ	มาก (52.8%)	มาก (54.0%)	มาก (49.4%)	มาก (58.1%)	มาก (50.3%)	มาก (49.7%)	มาก (53.5%)
ปัจจัยที่สร้างความพึงพอใจในการอยู่อาศัย	ความปลอดภัย (25.7%)	ความปลอดภัย (25.6%)	ความปลอดภัย (26.1%)	ความปลอดภัย (27.8%)	ความปลอดภัย (25.7%)	ความสะดวกสบาย (36.1%)	ความปลอดภัย (29.5%)
ระดับความเหงา	เป็นครั้งคราว (41.1%)	เป็นครั้งคราว (40.8%)	เป็นครั้งคราว (41.9%)	เป็นครั้งคราว (42.6%)	เป็นครั้งคราว (34.6%)	เป็นครั้งคราว (44.3%)	เป็นครั้งคราว (50.2%)

ที่มา: จากการเก็บรวบรวมข้อมูลของผู้วิจัย

5.1.3.2 ปัญหาในการอยู่อาศัย

1) ผู้หญิงโสดส่วนใหญ่มีความกังวลเรื่องปัญหาเสียงรบกวน พื้นที่เก็บของ ที่จอดรถ และการระบายอากาศเป็นหลัก โดยกลุ่มอายุ 30-39 ปี จะมีความกังวลเรื่องเสียงรบกวนมากที่สุด ขณะที่กลุ่มอายุ 40-49 ปี จะกังวลเรื่องที่จอดรถมากที่สุด และกลุ่มผู้หญิงโสดชีวิตเรียบง่ายกังวลกับเรื่องที่จอดรถมากที่สุด

ตารางที่ 5.8 สรุปปัญหาในการอยู่อาศัยของผู้หญิงโสด

ปัญหาในการอยู่อาศัย		ภาพรวม	แบ่งตามอายุ		แบ่งตามลักษณะกิจกรรมงานอดิเรก			
			30-39 ปี	40-49 ปี	ผู้หญิงโสด นักเดินทาง	ผู้หญิงโสด เต็มทีกับชีวิต	ผู้หญิงโสด ออนไลน์	ผู้หญิงโสด ชีวิตเรียบง่าย
ความกังวลในการอยู่อาศัย	อันดับ 1	เสียงรบกวน (18.9%)	เสียงรบกวน (19.5%)	ที่จอดรถ (19.3%)	เสียงรบกวน (20.1%)	เสียงรบกวน (19.2%)	เสียงรบกวน (17.1%)	ที่จอดรถ (18.5%)
	อันดับ 2	ที่เก็บของ (17.4%)	ที่เก็บของ (17.8%)	ระบายอากาศ (18.2%)	ที่เก็บของ (18.5%)	ที่เก็บของ (18.1%)	ที่เก็บของ (16.7%)	เสียงรบกวน (18.3%)
	อันดับ 3	ที่จอดรถ (17.2%)	ที่จอดรถ (16.3%)	เสียงรบกวน (17.5%)	ระบายอากาศ (17.1%)	ระบายอากาศ (17.4%)	ที่จอดรถ (16.5%)	ที่เก็บของ (15.3%)
ปัญหาในการอยู่ตามลำพัง	อันดับ 1	ไม่ประสบ (19.2%)	ไม่ประสบ (22.3%)	การซ่อมแซม (17.7%)	ไม่ประสบ (24.2%)	ไม่ประสบ (26.9%)	การซ่อมแซม (21.8%)	การซ่อมแซม (19.1%)
	อันดับ 2	การซ่อมแซม (17.9%)	การซ่อมแซม (18.0%)	การขนของ (16.2%)	การซ่อมแซม (18.2%)	การซ่อมแซม (14.6%)	การขนของ (20.6%)	การขนของ (16.1%)
	อันดับ 3	การขนของ (15.4%)	การขนของ (15.1%)	เจ็บป่วย (14.3%)	การขนของ (14.2%)	เจ็บป่วย (14.2%)	เจ็บป่วย (17.8%)	เพื่อนบ้าน (14.6%)

ที่มา: จากการเก็บรวบรวมข้อมูลของผู้วิจัย

2) ผู้หญิงโสดส่วนใหญ่ร้อยละ 19.2 ไม่ประสบปัญหาในการอยู่อาศัยตามลำพัง รองลงมาคือ ปัญหาด้านการซ่อมแซมอุปกรณ์เครื่องใช้ภายในห้อง การขนของขึ้นห้องพัก การขอความช่วยเหลือ เวลาเจ็บป่วยเป็นหลัก ซึ่งกลุ่มอายุ 40-49 ปี จะประสบปัญหาในการอยู่อาศัยมากกว่ากลุ่มอายุ 30-39 ปี แสดงให้เห็นว่ากลุ่มนี้ต้องการความช่วยเหลือในด้านบริการหรือสิ่งอำนวยความสะดวกเพิ่มเติม

3) กลุ่มผู้หญิงโสดที่มีกิจกรรมแบบ active ส่วนใหญ่ประสบปัญหาในการอยู่อาศัยน้อยกว่ากลุ่มผู้หญิงโสดที่มีกิจกรรมแบบ passive ที่มักประสบปัญหาการซ่อมแซมอุปกรณ์ภายในห้องพักมากที่สุด

5.1.4 ที่อยู่อาศัยที่ต้องการในอนาคตของผู้หญิงโสด

5.1.4.1 การเลือกที่อยู่อาศัยในอนาคต

1) ปัจจัยในการเลือกคอนโดมิเนียมในอนาคตของผู้หญิงโสดส่วนใหญ่จะคำนึงถึงด้านราคา และทำเลที่ตั้งมากที่สุด ในสัดส่วนที่เท่ากันที่ร้อยละ 17.6 รองลงมาคือ รูปแบบห้อง (ร้อยละ 13.5) ขนาดห้อง (ร้อยละ 10.7) ความปลอดภัย (ร้อยละ 9.2) และวิวจากห้อง (ร้อยละ 8.5) ตามลำดับ

2) ผู้หญิงโสดต้องการคอนโดมิเนียมที่อยู่ใกล้กับสถานีรถไฟฟ้าและห้างสรรพสินค้ามากที่สุด ในสัดส่วนที่เท่ากันที่ร้อยละ 15.8 รองลงมาคือ โรงพยาบาล สถานีตำรวจ และสวนสาธารณะ ตามลำดับ

3) ในการเลือกคอนโดมิเนียมในอนาคต กลุ่มอายุ 30-39 ปี จะให้ความสำคัญกับปัจจัยด้านราคามากที่สุด โดยเฉพาะอย่างยิ่งในกลุ่มอายุ 30-34 ปี และต้องการอยู่ใกล้สถานีรถไฟฟ้ามากที่สุด (ร้อยละ 16.2) ขณะที่กลุ่มอายุ 40-49 ปี จะคำนึงถึงปัจจัยด้านทำเลที่ตั้งมากที่สุด และเลือกอยู่ใกล้ห้างสรรพสินค้ามากที่สุด (ร้อยละ 17.4) หากพิจารณาตามกลุ่มผู้หญิงโสด 4 กลุ่ม พบว่ากลุ่มผู้หญิงโสดที่มีกิจกรรมแบบ active ส่วนใหญ่จะคำนึงถึงปัจจัยด้านราคามากที่สุด ขณะที่กลุ่มผู้หญิงโสดที่มีกิจกรรมแบบ passive จะคำนึงถึงทำเลที่ตั้งเป็นหลัก อีกทั้งกลุ่มผู้หญิงโสดนักเดินทางส่วนใหญ่ต้องการอยู่ใกล้สวนสาธารณะมากที่สุด ขณะที่กลุ่มผู้หญิงโสดเต็มวัยกับชีวิตส่วนใหญ่ต้องการอยู่ใกล้ห้างสรรพสินค้ามากที่สุด สำหรับกลุ่มผู้หญิงโสดชีวิตเรียบง่ายส่วนใหญ่ต้องการอยู่ใกล้สถานีรถไฟฟ้า และกลุ่มผู้หญิงโสดออนไลน์มีความต้องการอยู่ใกล้กับสถานีรถไฟฟ้า ห้างสรรพสินค้า และร้านอาหาร/แหล่งช้อปปิ้งในสัดส่วนที่เท่ากัน

ตารางที่ 5.9 สรุปการเลือกที่อยู่อาศัยในอนาคตของผู้หญิงโสด

การเลือกที่อยู่อาศัย ในอนาคต		ภาพรวม	แบ่งตามอายุ		แบ่งตามลักษณะกิจกรรมงานอดิเรก			
			30-39 ปี	40-49 ปี	ผู้หญิงโสด นักเดินทาง	ผู้หญิงโสด เต็มทีกับชีวิต	ผู้หญิงโสด ออนไลน์	ผู้หญิงโสด ชีวิตเรียบง่าย
ปัจจัยในการ เลือกคอนโด	อันดับ 1	ราคา (17.6%)	ราคา (19.5%)	ทำเลที่ตั้ง (15.6%)	ราคา (18.2%)	ราคา (17.7%)	ทำเลที่ตั้ง (21.4%)	ทำเลที่ตั้ง (19.6%)
	อันดับ 2	ทำเลที่ตั้ง (17.6%)	ทำเลที่ตั้ง (18.4%)	ราคา (13.0%)	ทำเลที่ตั้ง (16.4%)	ทำเลที่ตั้ง (15.7%)	ราคา (16.6%)	ราคา (17.6%)
	อันดับ 3	แบบห้อง (13.5%)	แบบห้อง (13.7%)	แบบห้อง (13.0%)	แบบห้อง (14.7%)	แบบห้อง (14.9%)	ความ ปลอดภัย (9.7%)	แบบห้อง (14.1%)
สถานที่ที่ควร อยู่รอบ คอนโด	อันดับ 1	สถานี รถไฟฟ้า (15.8%)	สถานีรถไฟฟ้า (16.2%)	ห้างฯ (17.4%)	สวนสาธารณะ (15.6%)	ห้างฯ (15.3%)	ห้างฯ (19.8%) สถานีรถไฟฟ้า (19.8%) แหล่งของกิน (19.8%)	สถานีรถไฟฟ้า (16.4%)
	อันดับ 2	ห้างฯ (15.8%)	ห้างฯ (15.1%)	สถานีรถไฟฟ้า (14.9%)	สถานีรถไฟฟ้า (15.1%)	โรงพยาบาล (14.7%)		ห้างฯ (14.2%)
	อันดับ 3	โรงพยาบาล (14.2%)	โรงพยาบาล (14.4%)	โรงพยาบาล (13.8%)	ห้างฯ (14.9%)	สถานีตำรวจ (14.7%)		โรงพยาบาล (13.4%) สถานีตำรวจ (13.4%)

ที่มา: จากการเก็บรวบรวมข้อมูลของผู้วิจัย

5.1.4.2 ความต้องการสิ่งอำนวยความสะดวกและบริการ

1) ผู้หญิงโสดส่วนใหญ่ต้องการพื้นที่ห้องออกกำลังกายมากที่สุด (ร้อยละ 71.0) รองลงมาคือ สระว่ายน้ำ ห้องโยคะ ห้องซาวน่า และห้องสันทนาการ ตามลำดับ ซึ่งสังเกตได้ว่ากลุ่มผู้หญิงโสดต้องการพื้นที่สำหรับออกกำลังกายเป็นหลัก โดยกลุ่มอายุ 30-39 ปี ต้องการห้องออกกำลังกายมากที่สุด (ร้อยละ 72.4) รองลงมาคือสระว่ายน้ำ และห้องสันทนาการตามลำดับ ขณะที่กลุ่มอายุ 40-49 ปี ต้องการสระว่ายน้ำมากที่สุด (ร้อยละ 74.5) รองลงมาคือห้องออกกำลังกาย และห้องโยคะ ตามลำดับ นอกจากนี้ กลุ่มผู้หญิงโสดเต็มทีกับชีวิตไม่มีความต้องการพื้นที่นันทนาการใดที่โดดเด่นชัดเจน อีกทั้งระดับความต้องการเฉลี่ยของพื้นที่ต่าง ๆ ยังต่ำกว่ากลุ่มอื่น สอดคล้องกับข้อมูลข้างต้นที่กลุ่มนี้ไม่ค่อยใช้งานพื้นที่นันทนาการ

2) ในด้านการบริการผู้หญิงโสดต้องการให้มีเจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัยเดินตรวจตรา ตลอด 24 ชั่วโมงมากที่สุด (ร้อยละ 76.9) รองลงมาคือ อนุญาตให้เลี้ยงสัตว์ การตรวจสภาพห้อง ประจำปี และ emergency call ที่เชื่อมต่อกับนิติบุคคลหรือเจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัยเป็นหลัก

ตารางที่ 5.10 สรุปความต้องการสิ่งอำนวยความสะดวกและบริการของผู้หญิงโสด

ความต้องการสิ่งอำนวยความสะดวกและบริการ		ภาพรวม	แบ่งตามอายุ		แบ่งตามลักษณะกิจกรรมงานอดิเรก			
			30-39 ปี	40-49 ปี	ผู้หญิงโสด นักเดินทาง	ผู้หญิงโสด เต็มทีกับชีวิต	ผู้หญิงโสด ออนไลน์	ผู้หญิงโสด ชีวิตเรียบง่าย
สิ่งอำนวยความสะดวก	อันดับ 1	Fitness (71.0%)	Fitness (72.4%)	Pool (74.5%)	Pool (71.8%)	Sauna (65.1%)	Sauna (85.2%)	Pool (74.2%)
	อันดับ 2	Pool (70.3%)	Pool (68.7%)	Fitness (67.1)	Sauna (69%)	Pool (65.1%)	Pool (93.6%)	Sauna (73.7%)
	อันดับ 3	Yoga room (62.8%)	Game room (63.5)	Yoga room (65.5%)	Game room (68.9%)	Game room (61.8%)	Fitness (65.0%)	Game room (69.2%)
บริการในคอนโดฯ	อันดับ 1	Security (76.9%)	Security (78.4%)	Security (78.4%)	Pet (73.2%)	Security (74.3%)	Security (90.2%)	Security (77.4)
	อันดับ 2	Pet (64.2%)	Pet (66.1%)	Pet (66.1%)	Security (72.2%)	Pet (60.8%)	RepairW. (67.8%)	Maint. (71.9%)
	อันดับ 3	Maint. (60.5%)	Maint. (64.7%)	Maint. (57.4%)	Emerg (64.1%)	Maint. (55.8%)	Pet (61.7)	Emerg. (68.7%)

ที่มา: จากการเก็บรวบรวมข้อมูลของผู้วิจัย

หมายเหตุ Security = รปภ. เดินตรวจตรา 24 ชม.

Pet = อนุญาตให้เลี้ยงสัตว์

Maint. = ตรวจสอบห้องประจำปี

Emergency call = Emerg.

RepairW. = บริการช่างซ่อมหญิง

5.1.4.3 การวางแผนที่อยู่อาศัยในวัยเกษียณ

1) ผู้หญิงโสดส่วนใหญ่มีการวางแผนที่อยู่อาศัยในวัยเกษียณสูงถึงร้อยละ 79.6 โดยเฉพาะในกลุ่มอายุ 45-49 ปี ที่วางแผนสูงถึงร้อยละ 90.4 และกลุ่มผู้หญิงโสดออนไลน์ที่มีการวางแผนสูงถึงร้อยละ 89.1

2) รูปแบบที่อยู่อาศัยจะเป็นบ้านเดี่ยว/บ้านแฝดเป็นหลัก ทั้งนี้เมื่ออายุมากขึ้นรูปแบบที่อยู่อาศัยที่วางแผนไว้มีการเปลี่ยนแปลงจากคอนโดมิเนียมไปเป็นบ้านเดี่ยว/บ้านแฝด หากพิจารณาตามกลุ่มผู้หญิงโสด 4 กลุ่ม พบว่ากลุ่มผู้หญิงโสดนักเดินทางต้องการอยู่บ้านเดี่ยว/บ้านแฝดมากกว่าทุกกลุ่ม ขณะที่กลุ่มผู้หญิงโสดออนไลน์มีสัดส่วนน้อยที่สุด

3) ผู้หญิงโสดส่วนใหญ่คาดว่าจะอยู่อาศัยตามลำพังในวัยเกษียณมากที่สุด รองลงมาคือ อยู่กับญาติ/พี่น้อง และอยู่กับเพื่อนโสด ตามลำดับ อย่างไรก็ตามกลุ่มอายุ 40-49 ปี มีแนวโน้มเลือกจะอยู่ร่วมกับบุคคลอื่นมากกว่าอยู่ตามลำพัง โดยเฉพาะสัดส่วนการอยู่ร่วมกับเพื่อนโสดและอยู่บ้านพักคนชรา มีการปรับตัวเพิ่มขึ้น นอกจากนี้ กลุ่มผู้หญิงโสดที่มีกิจกรรมแบบ active ต้องการอยู่ตามลำพังมากที่สุด ขณะที่กลุ่มผู้หญิงโสดที่มีกิจกรรมแบบ passive ต้องการอยู่อาศัยร่วมกับญาติ พี่น้องมากที่สุด

ตารางที่ 5.11 สรุปที่อยู่อาศัยที่ต้องการในอนาคตของผู้หญิงโสด

การวางแผน ที่อยู่อาศัยใน วัยเกษียณ	ภาพรวม	แบ่งตามอายุ		แบ่งตามลักษณะกิจกรรมงานอดิเรก			
		30-39 ปี	40-49 ปี	ผู้หญิงโสด นักเดินทาง	ผู้หญิงโสด เติมให้กับชีวิต	ผู้หญิงโสด ออนไลน์	ผู้หญิงโสด ชีวิตเรียบง่าย
การวางแผน	วางแผน (79.6%)	วางแผน (77.2%)	วางแผน (86.1%)	วางแผน (78.2%)	วางแผน (81.3%)	วางแผน (89.1%)	วางแผน (70.0%)
รูปแบบที่อยู่	บ้านเดี่ยว/แฝด (47.0%)	บ้านเดี่ยว/แฝด (45.0%)	บ้านเดี่ยว/แฝด (52.3%)	บ้านเดี่ยว/แฝด (51.4%)	บ้านเดี่ยว/แฝด (49.9%)	บ้านเดี่ยว/แฝด (38.8%)	บ้านเดี่ยว/แฝด (41.9%)
บุคคลที่อาศัย รวม	คนเดียว (39.6%)	คนเดียว (42.4%)	คนเดียว (32.3%)	คนเดียว (40.1%)	คนเดียว (47.9%)	ญาติ/พี่น้อง (45.9%)	ญาติ/พี่น้อง (36.9%)

ที่มา: จากการเก็บรวบรวมข้อมูลของผู้วิจัย

5.1.4.4 แนวทางการพัฒนาคอนโดมิเนียมในอนาคต

1) อุปทานที่อยู่อาศัยสำหรับผู้หญิงโสดในปัจจุบันสามารถรองรับพฤติกรรมการอยู่อาศัยในคอนโดมิเนียมได้เป็นอย่างดี ทั้งในด้านพื้นที่และบริการที่ออกแบบให้สอดคล้องกับการใช้งานของผู้หญิงโสด หากแต่ยังไม่สามารถตอบสนองความต้องการของผู้หญิงโสดได้อย่างครอบคลุมและครบถ้วน โดยยังต้องเติมเต็มใน 2 ด้าน คือ (1) พื้นที่ภายในห้องพัก โดยเฉพาะพื้นที่ระเบียง (2) การบริการ ในด้านความปลอดภัยและความสะดวกสบายในการอยู่อาศัย

2) การพัฒนาคอนโดมิเนียมแบบ Low Rise ราคาจะถูกกว่าแบบ High Rise ซึ่งจะสอดคล้องกับความต้องการของกลุ่มอายุน้อยที่คำนึงถึงด้านราคาเป็นหลัก อีกทั้งด้วยจำนวนชั้นและยูนิตไม่มาก จำนวนผู้อยู่อาศัยจึงน้อยกว่า จึงให้ความสงบและความเป็นส่วนตัวในการอยู่อาศัยมากกว่า ประกอบกับทำเลที่ส่วนใหญ่สร้างอยู่ภายในซอยไม่ได้ติดถนนใหญ่ จึงช่วยลดปัญหาเสียงดังและฝุ่นควันจากท้องถนนได้ไปในตัว รวมถึงพื้นที่ส่วนกลางแบบมาตรฐานก็เพียงพอต่อการใช้งาน ซึ่งสอดคล้องกับพฤติกรรมของกลุ่มคนอายุน้อยที่ใช้เวลาในการอยู่อาศัยน้อยและใช้งานพื้นที่ส่วนกลางน้อย แต่ก็ยังต้องการให้มีพื้นที่เหล่านี้อยู่ และหากเกิดเหตุฉุกเฉินไม่คาดคิด อาทิ เกิดเหตุเพลิงไหม้ หรือภัยธรรมชาติอื่น ๆ การอพยพหนีภัยลงจากคอนโดมิเนียมแบบ Low Rise ย่อมทำได้สะดวกและรวดเร็วกว่า มีโอกาสเสี่ยงน้อยกว่าคนที่อยู่ในคอนโดมิเนียมแบบ High Rise

3) การพัฒนาคอนโดมิเนียมแบบ High Rise ด้วยความได้เปรียบของการเป็นอาคารสูงทำให้สามารถมองเห็นวิวได้จากชั้นที่สูงกว่า และโอกาสที่อาคารเพื่อนบ้านจะบังวิวก็น้อยกว่า ซึ่งถือเป็นจุดขายหรือจุดเด่นที่สามารถเห็นวิวได้แบบพาโนรามา เป็นที่ต้องการของคนกลุ่มอายุน้อย อีกทั้งส่วนใหญ่มักจะตั้งอยู่ในทำเลดีใจกลางเมือง ติดถนนใหญ่ อยู่ใกล้รถไฟฟ้า สะดวกต่อการเดินทาง อีกทั้งยังมีพื้นที่ใช้สอยภายในโครงการให้พัฒนาพื้นที่ส่วนกลางได้มากกว่า ทำให้สามารถออกแบบพื้นที่ส่วนกลางได้หลากหลาย ช่วยลดการกระจุกตัวของจำนวนผู้ใช้งานได้ดี และการออกแบบอาคารสูงจะ

สามารถจัดแบ่งชั้นล่าง ๆ ของอาคารที่วิวอาจจะไม่ค่อยสวยทำเป็นพื้นที่จอดรถ ซึ่งบางโครงการจัดพื้นที่จอดรถมาให้ลูกบ้านครบทุก ยูนิต หมดกังวลเรื่องปัญหาที่จอดรถไม่เพียงพอ

4) ในการพัฒนาคอนโดมิเนียมให้ตอบสนองต่อกลุ่มเป้าหมาย อาจไม่สามารถตอบโจทย์ความต้องการได้อย่างครอบคลุมทั่วถึง เนื่องจากข้อจำกัดในการพัฒนาในแต่ละรูปแบบ โดยการพัฒนาคอนโดมิเนียมแต่ละรูปแบบมีข้อดีและข้อเสียแตกต่างกัน สามารถตอบสนองความต้องการของผู้หญิงโสดแต่ละช่วงอายุได้บางส่วน ดังนั้นผู้ประกอบการต้องชั่งน้ำหนักความสำคัญ และอาจจะต้องหาสิ่งทดแทนมาเติมเต็มส่วนที่ไม่สามารถตอบโจทย์ความต้องการนั้นได้

ตารางที่ 5.12 ความแตกต่างของความต้องการลักษณะคอนโดมิเนียมของผู้หญิงโสดแต่ละกลุ่มอายุ

ลักษณะคอนโดมิเนียม ที่ผู้หญิงโสดต้องการ	30-39 ปี	40-49 ปี
ปัจจัยในการเลือก	ราคา	ทำเล
จุดเด่น	วิวทิวทัศน์	ใกล้ที่ทำงาน
บรรยากาศ สิ่งแวดล้อม	สงบ เป็นส่วนตัว และสวยงาม	ปลอดภัย และสะดวกสบาย
ทำเล	กรุงเทพฯ ชั้นกลาง ใกล้สถานีรถไฟฟ้า	กรุงเทพฯ ชั้นใน ใกล้ห้างสรรพสินค้า
พื้นที่ส่วนกลาง	แบบมาตรฐาน (เน้นห้องออกกำลังกาย)	มีหลากหลาย (เน้นสระว่ายน้ำ) ที่จอดรถเพียงพอ

ที่มา: จากการเก็บรวบรวมข้อมูลของผู้วิจัย

5.2 อภิปรายผล

จากผลการศึกษาและการวิเคราะห์เห็นถึงความแตกต่างระหว่างผู้หญิงโสดอายุ 30-39 ปี และอายุ 40-49 ปี รวมถึงกลุ่มผู้หญิงโสดนักเรียน กลุ่มผู้หญิงโสดเต็มที่กับชีวิต กลุ่มผู้หญิงโสดออนไลน์ และกลุ่มผู้หญิงโสดชีวิตเรียบง่าย ทั้งในด้านของลักษณะทางสังคมและเศรษฐกิจ ลักษณะคอนโดมิเนียมและการครอบครองที่อยู่อาศัยในปัจจุบัน ลักษณะการอยู่อาศัย ทิศนคติต่อการอยู่อาศัยในคอนโดมิเนียม และความต้องการการเปลี่ยนแปลงที่อยู่อาศัยในอนาคต ดังนี้

1) ผู้หญิงโสดที่อยู่ในคอนโดมิเนียมส่วนใหญ่อายุ 30-39 ปี และเป็นกลุ่มเต็มที่กับชีวิต จบการศึกษาระดับปริญญาตรี ทำงานในภาครัฐและเอกชน มีรายได้ประจำสูง 5-7 หมื่นบาท จะเห็นได้ว่าเป็นกลุ่มที่สามารถพึ่งพาตนเองได้ มีอิสระภาพทางการเงิน สามารถใช้ชีวิตได้ตามต้องการ อีกทั้ง ผู้หญิงโสดกว่าร้อยละ 70 เต็มใจที่จะเป็นโสด โดยเฉพาะอย่างยิ่งกลุ่มอายุ 45-49 ปี ที่สมัครใจสูงถึงร้อยละ 92 และเป็นกลุ่มที่เกือบครึ่งมีระดับการศึกษาสูงกว่าปริญญาตรี สอดคล้องกับงานวิจัยของศศิวิมล วรณศิริ (2563) ที่พบว่า ผู้หญิงไทยที่จบการศึกษาระดับปริญญาตรีขึ้นไป มีแนวโน้มที่จะ

เลือกครองตัวเป็นโสดมากขึ้น อย่างไรก็ตามผู้หญิงโสดยังคงมีความคาดหวังในการมีคู่ครอง แต่ถ้าหากยังไม่เจอคู่ครองที่เหมาะสมก็จะเลือกครองตัวเป็นโสดต่อไป นอกจากนี้ ยังพบว่ากลุ่มผู้หญิงโสดมักเดินทางไม่ต้องการมีคู่มากกว่าทุกกลุ่ม อาจเป็นเพราะอิสระในการใช้ชีวิต การเดินทางท่องเที่ยวสามารถเติมเต็มหรือทดแทนการมีคู่ครองก็เป็นได้ สอดคล้องกับงานศึกษาของธนิศา (2559) ที่กล่าวว่าผู้หญิงโสดวัยทำงานนิยมการท่องเที่ยวคนเดียวมากขึ้น รวมถึงการท่องเที่ยวแบบการรวมกลุ่มเฉพาะคนโสดเหมือนกัน สำหรับความกังวลต่อความโสดในด้านความเหงาโดดเดี่ยว ไม่มีคนดูแล และไม่มีที่ปรึกษาจะพบมากในกลุ่มอายุ 30-39 ปี ขณะที่กลุ่มอายุ 40-49 ปีจะกังวลเรื่องความไม่ปลอดภัยมากที่สุด ซึ่งแสดงให้เห็นว่ากลุ่มอายุมากสามารถจัดการความกังวลต่าง ๆ ได้ดี แต่การอาศัยอยู่ตามลำพังนั้นไม่สามารถสร้างความรู้สึกปลอดภัยได้อย่างเต็มที่ ดังนั้นจึงควรเพิ่มเติมบริการหรือติดตั้งเทคโนโลยีที่ส่งเสริมการอยู่อาศัยตามลำพังให้มีความปลอดภัยมากยิ่งขึ้น

2) การครอบครองที่อยู่อาศัยของผู้หญิงโสดส่วนใหญ่ร้อยละ 60 จะเป็นผู้เช่า สอดคล้องกับผลการศึกษาของ ธนาคารไทยพาณิชย์, ศูนย์วิจัยเศรษฐกิจและธุรกิจ (2562) ที่พบว่าคนโสดเป็นเจ้าของบ้านน้อยกว่าคนที่มีการครอบครองในทุกระดับอายุ โดยส่วนใหญ่จะเช่าคอนโดมิเนียมในระดับ Upper class (ราคาห้องประมาณ 3-5.1 ล้านบาท) ซึ่งสอดคล้องกับรายได้เฉลี่ยต่อเดือน 5-7 หมื่นบาท นอกจากนี้ ถึงแม้ว่ากลุ่มอายุมาก 40-49 ปี จะมีการงานที่มั่นคงและรายได้สูง แต่กลับเป็นผู้เช่ามากกว่าผู้ซื้อและยอมจ่ายค่าเช่าห้องแพง (ส่วนใหญ่อยู่ในคอนโดมิเนียมระดับ High class ที่มีราคาห้อง 4.5-8.5 ล้านบาท) อาจเป็นเพราะคอนโดมิเนียมไม่ได้เป็นที่อยู่อาศัยหลัก โดยจะเลือกอาศัยในคอนโดมิเนียมที่ใกล้กับสถานที่ทำงานและใกล้สถานีรถไฟฟ้าเป็นหลัก ขณะที่ผู้หญิงโสดบางส่วนที่ตัดสินใจซื้อคอนโดมิเนียม โดยส่วนใหญ่จะซื้อคอนโดมิเนียมในราคาถูกระดับ Economy class ราคาห้องไม่เกิน 2 ล้านบาท ซึ่งสอดคล้องกับรายได้เฉลี่ยต่อเดือนที่ 3-5 หมื่นบาท ด้วยเหตุนี้ ทางภาครัฐควรส่งเสริมให้เอกชนพัฒนาที่อยู่อาศัยสำหรับคนโสดเพิ่มมากขึ้น รวมทั้งนโยบายสินเชื่อที่อยู่อาศัยสำหรับคนโสด เพื่อที่คนโสดสามารถเป็นเจ้าของที่อยู่อาศัย โดยอาจเป็นเจ้าของที่มีกรรมสิทธิ์สมบูรณ์หรือเป็นเจ้าของที่มีกรรมสิทธิ์ในการเช่าระยะยาว หรือระยะสั้น หรือเป็นเจ้าของโดยได้รับสวัสดิการดูแลจากหน่วยงานภาครัฐ

3) ผู้หญิงโสดส่วนใหญ่ประสบกับความเหงาในการอยู่อาศัยตามลำพังในคอนโดมิเนียมเป็นครั้งคราว แต่ระดับความเหงาจะลดน้อยลงเมื่ออายุมากขึ้น และผลการศึกษาชี้ให้เห็นว่าระดับความเหงาในการอยู่อาศัยมาก ส่งผลให้การใช้งานพื้นที่ในคอนโดมิเนียมน้อยลง เพราะส่วนใหญ่กิจกรรมแก้เหงาคือการท่องเที่ยว ทำให้ไม่ค่อยได้ใช้เวลาอยู่ในที่พัก ซึ่งสอดคล้องกับระดับความเหงาจนชินที่พบมากในกลุ่มผู้หญิงโสดนักเดินทางและกลุ่มผู้หญิงโสดเต็มที่กับชีวิต ด้วยเหตุนี้ควรจัดพื้นที่อเนกประสงค์ส่วนรวมเพิ่มเติมให้ผู้โสดได้มาใช้งานร่วมกันเพื่อพบปะสังสรรค์กันมากขึ้นลดความเหงาในการอยู่อาศัย สอดคล้องกับการศึกษาของ Stein (1981) พบว่าสิ่งที่คนโสดต้องการที่สุดคือ

เครือข่ายสังคมที่สามารถแบ่งปันเรื่องราวร่วมกัน เอื้อเพื่อกัน ติดต่อกันอย่างสม่ำเสมอ นอกจากนี้ การศึกษายังพบว่ากลุ่มอายุ 40-49 ปี มีการใช้พื้นที่ทั้งภายในและภายนอกห้องพักมากกว่ากลุ่มอายุ 30-39 ปี ทั้งการสังสรรค์ ทำอาหาร และพื้นที่สำหรับออกกำลังกาย อีกทั้งผู้หญิงโสดยังให้ความสำคัญกับการปลูกต้นไม้และอ่านหนังสือ ทว่าบุชรา (2561) พบว่าคอนโดมิเนียมในเขตกรุงเทพมหานคร ประเภท 1 ห้องนอน จะมีการจัดพื้นที่เตรียมอาหารร้อยละ 15 และพื้นที่ระเบียงในสัดส่วนน้อยที่สุดเพียงร้อยละ 7 เท่านั้น ดังนั้นผู้ประกอบการควรเพิ่มสัดส่วนพื้นที่ระเบียงให้ใหญ่ขึ้น จัดวางออกแบบพื้นที่เตรียมอาหารให้ใช้งานได้อย่างมีประสิทธิภาพมากขึ้น มีการกั้นสัดส่วนแยกออกจากพื้นที่ส่วนอื่น เพื่อป้องกันกลิ่นที่ฟุ้งกระจาย หรือหากเพิ่มสัดส่วนส่วนตัวไม่ได้ก็ควรเพิ่มพื้นที่เหล่านี้ในส่วนกลาง เช่น พื้นที่ปลูกผัก ครัวส่วนกลาง เป็นต้น รวมถึงการออกแบบห้องพักให้มีกระจกบานใหญ่เพื่อรับแสงธรรมชาติ หรือมีมุมอ่านหนังสือ สอดคล้องกับอุปทานที่อยู่อาศัยสำหรับผู้หญิงโสดที่ได้จัดให้มีพื้นที่ดังกล่าวไว้ซึ่งถือว่าตอบโจทย์ความต้องการในระดับหนึ่ง

4) แม้ว่าผู้หญิงโสดส่วนใหญ่จะพึงพอใจในการอยู่อาศัยในคอนโดมิเนียมอยู่ในระดับปานกลางถึงมาก เพราะความปลอดภัยและความผ่อนคลายเป็นหลัก สอดคล้องกับผลการศึกษาของ Drew (2006) ที่ว่ากลุ่มผู้หญิงโสดเลือกอยู่ในคอนโดมิเนียมเพราะความปลอดภัยและความสะดวกสบาย นอกจากนี้ผู้หญิงโสดยังคาดว่าจะอยู่คอนโดมิเนียมต่อในระยะยาว แม้กระทั่งในวัยเกษียณก็อยากจะอยู่ในคอนโดมิเนียมต่อ แต่ก็ยังพบปัญหาที่ต้องการความช่วยเหลือจากการอยู่คอนโดมิเนียมตามลำพัง คือ การซ่อมแซม การขนของ และความเจ็บป่วยเป็นหลัก เพราะสิ่งเหล่านี้เป็นเรื่องที่ต้องขอความช่วยเหลือจากคนอื่น และเมื่ออยู่คนเดียวจึงรู้สึกเป็นปัญหา โดยเฉพาะในกลุ่มที่มีอายุมากขึ้น ดังนั้นหากมีการเสนอให้บริการจากคอนโดมิเนียมเช่น การเดินตรวจตราตลอด 24 ชม. Emergency call การตรวจสภาพห้องประจำปี ช่างซ่อมหญิง Lady Parking การทำความสะอาดห้อง เป็นต้น ก็น่าจะตอบโจทย์ได้ในระดับหนึ่ง

5.3 ข้อค้นพบที่สำคัญ

จากการศึกษาเรื่องทัศนคติของผู้หญิงโสดอายุตั้งแต่ 30 ปีขึ้นไปต่อการอยู่อาศัยในคอนโดมิเนียมในเขตกรุงเทพและปริมณฑลได้ข้อค้นพบสำคัญ ดังนี้

1) ผู้หญิงโสดที่อยู่ในคอนโดมิเนียมส่วนใหญ่จะเป็นกลุ่มอายุน้อย (30-39 ปี) และเป็นกลุ่มผู้หญิงโสดเต็มที่กับชีวิต โดยที่ส่วนใหญ่เต็มใจเป็นโสด อย่างไรก็ตาม ผู้หญิงโสดอายุมาก (40-49 ปี) ยังคงคาดหวังว่าจะมีคู่ เพราะกังวลต่อความไม่ปลอดภัยเป็นหลัก

2) ปัจจัยสำคัญในการเลือกอยู่คอนโดมิเนียมของผู้หญิงโสดคือ ทัศนียภาพ รองลงมาคือทำเลที่ตั้งใกล้สถานีรถไฟฟ้า ใกล้สถานที่ทำงาน และความปลอดภัย ตามลำดับ ทั้งนี้ปัจจัยที่สร้าง

ความพึงพอใจต่อการอยู่อาศัยในคอนโดมิเนียมคือ ความปลอดภัยและความผ่อนคลายเป็นหลัก อย่างไรก็ตามผู้หญิงโสดมักประสบปัญหาในการอยู่อาศัยในด้านการซ่อมแซม การขนของ และการเจ็บป่วย โดยเฉพาะในกลุ่มอายุมาก นอกจากนี้กลุ่มอายุน้อยจะรู้สึกเหงามากในการอยู่อาศัยในคอนโดมิเนียม ทำให้มีการใช้งานพื้นที่ภายในคอนโดมิเนียมไม่มาก

3) การเลือกที่อยู่อาศัยในอนาคต ผู้หญิงโสดมีแนวโน้มจะยังเลือกอยู่ในคอนโดมิเนียมในระยะยาว โดยเฉพาะกลุ่มอายุมาก นอกจากนี้ กลุ่มอายุน้อยจะเลือกอยู่ในทำเลที่ใกล้สถานีรถไฟฟ้า ประมาณ 300 เมตรเป็นหลัก ขณะที่กลุ่มอายุมากจะเลือกอยู่ใกล้ห้างสรรพสินค้าเป็นหลัก แม้ว่าผู้หญิงโสดจะมีความพึงพอใจต่อการอยู่อาศัยในคอนโดมิเนียมในระดับมาก แต่เมื่อเข้าสู่วัยเกษียณรูปแบบที่อยู่อาศัยที่ได้รับความนิยมจะกลายเป็นบ้านเดี่ยว/บ้านแฝดแทน และต้องการอาศัยอยู่ตามลำพัง

4) ในการพัฒนาที่อยู่อาศัยสำหรับผู้หญิงโสดในปัจจุบันสามารถรองรับพฤติกรรมการอยู่อาศัยในคอนโดมิเนียมได้เป็นอย่างดี ทั้งในด้านพื้นที่ การออกแบบ และการบริการที่สอดคล้องกับการใช้งานของผู้หญิงโสด หากแต่ยังไม่สามารถตอบสนองความต้องการของผู้หญิงโสดได้อย่างครอบคลุมและครบถ้วน ซึ่งควรเพิ่มเติมโดยเน้นการส่งเสริมด้านการบริการให้เพิ่มมากขึ้น เนื่องจากยังมีความต้องการในส่วนนี้อยู่มาก เพื่อให้การอยู่อาศัยในคอนโดมิเนียมของผู้หญิงโสดมีความปลอดภัยและสะดวกสบายมากยิ่งขึ้น

5.4 ข้อเสนอแนะในงานวิจัย

จากการศึกษา ผู้วิจัยได้ข้อเสนอแนะโดยแบ่งออกเป็น 2 ส่วน ดังนี้

5.4.1 ข้อเสนอแนะต่อผู้ประกอบการ

1) จากผลการศึกษาพบว่าผู้หญิงโสดชื่นชอบการปลูกต้นไม้ อ่านหนังสือ และทำอาหาร แต่สัดส่วนระเบียบกลับมีขนาดเล็ก หรือพื้นที่เตรียมอาหารที่ไม่สามารถใช้งานได้อย่างสะดวกเต็มที่ ดังนั้นผู้ประกอบการควรเพิ่มสัดส่วนพื้นที่ระเบียบให้ใหญ่ขึ้น จัดวางออกแบบพื้นที่เตรียมอาหารให้ใช้งานได้ อย่างมีประสิทธิภาพมากขึ้น มีการกั้นสัดส่วนแยกออกจากพื้นที่ส่วนอื่นเพื่อป้องกันกลิ่นที่ฟุ้งกระจาย หรือหากเพิ่มสัดส่วนส่วนตัวไม่ได้ก็ควรเพิ่มพื้นที่เหล่านี้ในส่วนกลาง เช่น พื้นที่ปลูกผัก ครัวส่วนกลาง เป็นต้น รวมถึงการออกแบบห้องพักให้มีกระจกบานใหญ่เพื่อรับแสงธรรมชาติ หรือมีมุมอ่านหนังสือ

2) การอยู่อาศัยตามลำพังในคอนโดมิเนียม ทำให้ผู้หญิงโสดรู้สึกเหงาและส่งผลกระทบต่อการใช้งานพื้นที่ภายในคอนโดมิเนียมที่ลดน้อยลง ด้วยเหตุนี้จึงควรมีการพิจารณาจัดพื้นที่พบปะสังสรรค์ เช่น ห้องสนทนา การพื้นที่อเนกประสงค์ เป็นต้น เพื่อลดความเหงาในการอยู่อาศัยที่มีสูงในกลุ่มอายุน้อย หรือเพิ่มพื้นที่ผ่อนคลายเช่น ห้องซาวน่า สวนหย่อม เป็นต้น สำหรับกลุ่มอายุมากที่มี

การใช้งานพื้นที่เหล่านี้เพิ่มขึ้น อีกทั้ง อาจจะพัฒนาคอนโดมิเนียมประเภท pet friendly เพื่อตอบสนองความต้องการของกลุ่มผู้หญิงโสดที่นิยมเลี้ยงสัตว์เลี้ยงไว้เพื่อคลายเหงามากขึ้น

3) ผู้หญิงโสดมักประสบปัญหาในการอยู่อาศัยในด้านการซ่อมแซม การขนของ และการเจ็บป่วย โดยเฉพาะในกลุ่มอายุมาก ดังนั้นจึงควรจัดให้มีบริการเสริม เช่น การตรวจสภาพห้องประจำปี ช่างซ่อมหญิง Lady Parking เป็นต้น รวมถึงเพิ่มเติมบริการหรือติดตั้งเทคโนโลยีที่ส่งเสริมการอยู่อาศัยตามลำพังให้มีความปลอดภัยมากยิ่งขึ้น เช่น การเดินตรวจตราตลอด 24 ชม. Emergency call เป็นต้น

4) การพัฒนาคอนโดมิเนียมรูปแบบปล่อยเช่า หรือ Serviced Apartment ที่มาพร้อมกับสิ่งอำนวยความสะดวกและบริการต่าง ๆ ครบครัน น่าจะได้รับความนิยมมากขึ้นในกลุ่มคนโสด เนื่องจากส่วนใหญ่เน้นการเช่ามากกว่าการซื้อ โดยใช้เป็นที่อยู่อาศัยในช่วงวันทำงาน อาจมีที่พักอาศัยหลักเป็นบ้านของพ่อแม่ จึงไม่ต้องการสร้างภาระหนี้สินในการซื้อที่อยู่อาศัยเป็นของตนเอง

5.4.2 ข้อเสนอแนะต่อผู้อยู่อาศัยที่เป็นคนโสด

1) ในการเลือกที่อยู่อาศัยสำหรับคนโสด คอนโดมิเนียมนั้นถือว่าตอบโจทย์ในด้านความปลอดภัย ความสะดวกสบาย และการดูแลรักษา อย่างไรก็ตามในการเลือกคอนโดมิเนียมควรพิจารณาถึงระบบรักษาความปลอดภัยซึ่งถือเป็นเรื่องที่สำคัญ เพราะต้องอยู่คนเดียว ดังนั้นจึงควรเลือกคอนโดมิเนียมที่มีระบบ Keycard Access ระบบลิฟต์ลิ้อคชั่น และ Digital Door Lock หรืออาจจะติดตั้งกล้องวงจรปิดภายในห้องเพิ่มเติมด้วย รวมถึงการพิจารณาถึงสิ่งอำนวยความสะดวกในโครงการให้ตรงกับความต้องการ

2) การเลือกทำเลที่ตั้งคอนโดมิเนียมควรเลือกทำเลที่สามารถตอบโจทย์ความต้องการของตัวเองตามรูปแบบการใช้ชีวิตเฉพาะส่วนบุคคล อีกทั้งการเดินทางจะต้องสะดวกและปลอดภัยทั้งกลางวันและกลางคืน

5.4.3 ข้อเสนอแนะในเชิงนโยบาย

จากแนวโน้มจำนวนคนโสดในประเทศไทยที่เพิ่มมากขึ้น ส่งผลให้ในการออกมาตรการหรือนโยบายต่าง ๆ ในอนาคต ทางภาครัฐต้องคำนึงถึงปัจจัยด้านสถานภาพการสมรส เพิ่มเกณฑ์คนที่เป็นโสดขึ้นอีกทางหนึ่ง นอกเหนือจากการใช้เกณฑ์รายได้ เกณฑ์พื้นที่ คนเมืองคนต่างจังหวัด เพื่อให้มาตรการด้านเศรษฐกิจที่ออกมาสอดคล้องกับความต้องการของคนในสังคมที่กำลังมีโครงสร้างประชากรเปลี่ยนแปลงไป ภาครัฐควรออกมาตรการกระตุ้นเศรษฐกิจที่รองรับกลุ่มคนโสดโดยเฉพาะทั้งด้านการบริโภคและนโยบายด้านที่อยู่อาศัย และเนื่องจากคนโสดที่อาศัยอยู่ตามลำพังจำเป็นต้องพึ่งพาตัวเองเป็นหลัก ทำให้คนโสดต้องแบกรับภาระไว้เพียงลำพัง ไม่ว่าจะเป็นการซื้อหรือเช่าที่อยู่อาศัย

ยานพาหนะ เป็นต้น เมื่อมีปัญหาและต้องการความช่วยเหลือจากคนรอบข้าง นอกจากครอบครัว เพื่อนฝูงแล้วคนเหล่านี้อาจมีความจำเป็นต้องความช่วยเหลือจากบุคคลภายนอกเป็นพิเศษ อาทิ กรมสุขภาพจิตในการดูแลสภาพจิตใจ กรมสรรพสามิตในการลดหย่อนภาษีให้แก่คนโสดที่อยู่ตามลำพัง เป็นต้น

นอกจากนี้ ในด้านสังคมภาครัฐและหน่วยงานที่เกี่ยวข้องควรต้องดำเนินการหามาตรการรองรับในอนาคต เพราะกลุ่มคนโสดนี้เมื่อเข้าสู่วัยสูงอายุจะประสบปัญหาการไม่มีคนดูแล ภาครัฐจึงต้องวางแนวทางระยะยาวป้องกันไม่ให้เกิดปัญหาในอนาคต เช่น เพิ่มมาตรการในการดูแลผู้สูงอายุโสดที่อยู่คนเดียว เป็นต้น อีกทั้งควรมีมาตรการการวางแผนการดูแลให้สอดคล้องต่อแนวโน้มที่จะเกิดขึ้น เพื่อเตรียมความพร้อมให้แก่ประชากรกลุ่มนี้ทั้งด้านสังคมและด้านเศรษฐกิจของประเทศสู่การเจริญเติบโตอย่างมีคุณภาพและยั่งยืน

5.5 ข้อเสนอแนะในงานวิจัยครั้งต่อไป

การศึกษาครั้งนี้ทำให้ทราบถึงทัศนคติของผู้หญิงโสดต่อการอยู่อาศัยในคอนโดมิเนียมระดับหนึ่ง ผู้ที่สนใจศึกษาเรื่องเดียวกันนี้อาจศึกษาเพิ่มเติมในแนวทางอื่น ดังนี้

1) การศึกษาครั้งต่อไปอาจดำเนินการโดยใช้การวิจัยเชิงคุณภาพและการวิจัยเชิงปริมาณควบคู่กัน เพื่อให้ได้ข้อมูลเชิงลึกที่จะช่วยให้เกิดความเข้าใจมากขึ้น

2) การศึกษาครั้งนี้เป็นการศึกษาเฉพาะกลุ่มตัวอย่างที่อาศัยอยู่ในกรุงเทพมหานครและปริมณฑล ควรมีการขยายผลการศึกษาไปในกลุ่มผู้หญิงโสดที่อาศัยอยู่ในภูมิภาคอื่น ๆ เพื่อศึกษาเปรียบเทียบทัศนคติของผู้หญิงโสดที่อยู่ในพื้นที่ที่แตกต่างกัน และงานวิจัยนี้ศึกษาเฉพาะผู้หญิงโสดอายุระหว่าง 30-49 ปี ซึ่งกลุ่มตัวอย่างบางส่วนยังอยู่ในวัยที่ยังจะแต่งงานได้ ทำให้อาจจะได้ภาพที่ไม่สมบูรณ์นักในการทำนายแนวโน้มในอนาคตได้ ดังนั้นจึงควรมีการศึกษากลุ่มอายุให้หลากหลายมากขึ้น เพื่อจะได้ผลการศึกษาที่ครอบคลุมทุกกลุ่มอายุซึ่งจะเป็นการเพิ่มองค์ความรู้สำหรับการศึกษาในเรื่องเดียวกันนี้ต่อไป

3) การศึกษาครั้งนี้ ผู้วิจัยเก็บข้อมูลด้วยตนเอง ทำให้มีข้อจำกัดไม่สามารถขยายประเด็นการศึกษาให้ครอบคลุมมิติอื่น ๆ ที่น่าสนใจในเรื่องที่เกี่ยวข้องกับการอยู่อาศัย โดยเฉพาะอย่างยิ่งควรจัดให้มีการศึกษาเกี่ยวกับที่อยู่อาศัยของผู้หญิงโสด แนวโน้มที่อยู่อาศัยและความต้องการยามเกษียณ เป็นเรื่องที่ควรมีการศึกษาเพิ่มขึ้นอย่างละเอียด เพื่อที่จะได้ใช้ประโยชน์ในการวางแผนด้านนี้ในอนาคตต่อไป

4) ประเด็นที่น่าสนใจในการศึกษาครั้งต่อไปคือ ลักษณะที่อยู่อาศัยของผู้สูงอายุที่เป็นโสด รวมถึงลักษณะการอยู่อาศัย ปัญหาและความต้องการในการอยู่ตามลำพัง

วิทยานิพนธ์ เรื่อง “ทัศนคติของผู้หญิงโสดอายุตั้งแต่ 30 ปีขึ้นไปต่อการอยู่อาศัย ในคอนโดมิเนียมในเขตกรุงเทพและปริมณฑล”

แบบสอบถามนี้เป็นเครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูลประกอบการจัดทำวิทยานิพนธ์ ตามหลักสูตร การพัฒนาที่อยู่อาศัยและอสังหาริมทรัพย์ คณะสถาปัตยกรรมศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย โดยมี วัตถุประสงค์เพื่อศึกษาทัศนคติ ลักษณะการอยู่อาศัย รวมถึงปัญหาและความต้องการในการอยู่อาศัย ในคอนโดมิเนียมในเขตกรุงเทพและปริมณฑล โดยแบบสอบถามนี้มีทั้งหมด 5 ส่วน ได้แก่

ส่วนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม

ส่วนที่ 2 ลักษณะคอนโดมิเนียมและการครอบครองที่อยู่อาศัยในปัจจุบัน

ส่วนที่ 3 ลักษณะการอยู่อาศัยในคอนโดมิเนียม

ส่วนที่ 4 ความพึงพอใจและปัญหาในการอยู่อาศัยในคอนโดมิเนียม

ส่วนที่ 5 ที่อยู่อาศัยที่ต้องการในอนาคต

นางสาวธนารีย์ ปัญญา

นักศึกษาปริญญาโท สาขาการพัฒนาที่อยู่อาศัยและอสังหาริมทรัพย์

ภาควิชาเคหการ

คณะสถาปัตยกรรมศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

อีเมลล์ tanaree.p@yahoo.com

แบบสอบถาม

โปรดขีดเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องว่างที่ต้องการ ตามความเห็นของท่านหรือใกล้เคียงที่สุด

คำถามเบื้องต้น

1. สถานภาพปัจจุบันของท่าน	☐ โสด
	☐ สมรส (จบแบบสอบถาม)
	☐ หย่าร้าง/แยกกันอยู่/หม้าย (จบแบบสอบถาม)
2. เพศสภาพของท่าน	☐ ผู้หญิงโดยกำเนิด ☐ ผู้หญิงข้ามเพศ
3. ปัจจุบันท่านอายุอยู่ในช่วง 30-49 ปีหรือไม่	☐ ใช่
	☐ ไม่ใช่ (จบแบบสอบถาม)
4. ปัจจุบันท่านอาศัยอยู่ในเขตกรุงเทพและปริมณฑล	☐ ใช่
	☐ ไม่ใช่ (จบแบบสอบถาม)
5. ปัจจุบันท่านอาศัยอยู่ตามลำพังใช่หรือไม่	☐ ใช่
	☐ ไม่ใช่ (จบแบบสอบถาม)

ส่วนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม

1.1) อายุ	☐ 30-34 ปี	☐ 35-39 ปี	☐ 40-44 ปี
	☐ 45-49 ปี		
1.2) ระดับการศึกษา	☐ ต่ำกว่าปริญญาตรี	☐ ปริญญาตรี	☐ ปริญญาโท
	☐ ปริญญาเอก		
1.3) อาชีพ	☐ ข้าราชการ/จนท.รัฐ	☐ พนง. รัฐวิสาหกิจ	☐ พนง.เอกชน
	☐ ธุรกิจส่วนตัว	☐ รับจ้างอิสระ	
1.4) รายได้ต่อเดือน (บาท)	☐ ต่ำกว่า 30,000	☐ 30,000-50,000	
	☐ 50,001-70,000	☐ 70,000 ขึ้นไป	
1.5) รูปแบบของการอยู่เป็นโสด	☐ สมัยครใจ	☐ ไม่สมัยครใจ	
1.6) ระยะเวลาที่คาดว่าจะมีคู่ครอง	☐ ไม่แน่ใจ	☐ ไม่ต้องการ	☐ น้อยกว่า3ปี
	☐ 3-5 ปี	☐ มากกว่า 5 ปี	
1.7) ความกังวลต่อการเป็นโสด	☐ เหงาโดดเดี่ยว	☐ ไม่ปลอดภัย	☐ ไม่มีคนดูแล
	☐ ไม่มีที่ปรึกษา		

ส่วนที่ 2 ลักษณะคอนโดมิเนียมและการครอบครองที่อยู่อาศัยในปัจจุบัน

- 2.1) สาเหตุที่อาศัยอยู่ในคอนโดมิเนียม ทักษะอาชีพ ความปลอดภัย
 ใกล้ที่ทำงาน ใกล้สถานีรถไฟฟ้า
 ดูแลรักษาง่าย เดินทางสะดวก
 ราคา (ถูกกว่าบ้าน)
- 2.2) ทำเลที่ตั้งคอนโดมิเนียม กรุงเทพมหานคร กรุงเทพมหานครชั้นกลาง
 กรุงเทพมหานครชั้นนอก ปริมณฑล
- 2.3) ระยะห่างจากสถานีรถไฟฟ้า 0-99 เมตร 100-199 เมตร
 200-299 เมตร 300-399 เมตร
 400-499 เมตร ตั้งแต่ 500 เมตรขึ้นไป
 ไม่ใกล้สถานีรถไฟฟ้า
- 2.4) รูปแบบคอนโดมิเนียม Low Rise High Rise (สูงมากกว่า 8 ชั้น)
- 2.5) อายุของคอนโดมิเนียม ต่ำกว่า 1 ปี 1-3 ปี 4-6 ปี
(นับตั้งแต่สร้างเสร็จ) 7-9 ปี ตั้งแต่ 10 ปีขึ้นไป
- 2.6) รูปแบบห้องชุด สตูดิโอ 1 ห้องนอน 2 ห้องนอน
- 2.7) ขนาดห้องชุด (ตร.ม.) 20-24 25-29 30-34
 35-39 40-44 เกิน 45
- 2.8) ระดับราคาห้อง (ราคาเปิดขาย) ไม่เกิน 70,000 บาท/ตร.ม. 70,001-100,000 บาท/ตร.ม.
 100,001-150,000 บาท/ตร.ม. 150,001-250,000 บาท/ตร.ม.
 250,001-350,000 บาท/ตร.ม. มากกว่า 350,000 บาท/ตร.ม.
- 2.9) ระยะเวลาการอยู่อาศัยใน ต่ำกว่า 1 ปี 1-2 ปี 3-4 ปี
คอนโดมิเนียมปัจจุบัน ตั้งแต่ 5 ปีขึ้นไป
- 2.10) ระยะเวลาที่คาดว่าจะอยู่ต่อ ต่ำกว่า 1 ปี 1-2 ปี 3-4 ปี
ในคอนโดมิเนียม ตั้งแต่ 5 ปีขึ้นไป
- 2.11) การครอบครองห้องชุด ผู้ซื้อ ผู้เช่า

ส่วนที่ 3 ลักษณะการอยู่อาศัยในคอนโดมิเนียมปัจจุบัน

- 3.1) วันที่ท่านอยู่อาศัย ทุกวัน จันทร์-ศุกร์
 เสาร์-อาทิตย์ ไม่แน่นอน
- 3.2) ระยะเวลาอยู่อาศัยในที่พัก น้อยกว่า 6 ชั่วโมง 6-12 ชั่วโมง
ในวันหยุด (ต่อวัน) 13-18 ชั่วโมง 19-24 ชั่วโมง

- 3.3) รูปแบบอาหารที่รับประทานบ่อย สั่งอาหารเดลิเวอรี่ รับประทานอาหารนอกบ้าน
 ทำอาหารเอง อาหารกึ่งสำเร็จรูป/แช่แข็ง
 ซื้ออาหารปรุงสำเร็จจากร้านอาหาร
- 3.4) ความถี่ในการประกอบอาหาร 1-3 ครั้ง/เดือน 1-2 ครั้ง/สัปดาห์
 3-4 ครั้ง/สัปดาห์ 5-6 ครั้ง/สัปดาห์
 ไม่ประกอบอาหาร
- 3.5) ความถี่ในการใช้บริการบริษัททำความสะอาดห้องพัก สัปดาห์ละครั้ง เดือนละครั้ง 3 เดือนครั้ง
 6 เดือนครั้ง ปีละครั้ง ไม่ใช้บริการ
- 3.6) การทำความสะอาดเสื้อผ้า เครื่องซักผ้าภายในห้องพัก เครื่องซักผ้าหยอดเหรียญ
 ส่งร้านซัก อบ รีด
- 3.7) บุคคลที่ซ่อมอุปกรณ์ภายในห้อง ตัวเอง พ่อแม่ ญาติพี่น้อง
 เพื่อน ช่างจากนิติบุคคล
 ช่างภายนอก
- 3.8) ความถี่การสังสรรค์ภายในห้อง 1-3 ครั้ง/สัปดาห์ 4-6 ครั้ง/สัปดาห์
 1-3 ครั้ง/เดือน 4-6 ครั้ง/เดือน
 นาน ๆ ครั้ง ไม่สังสรรค์
- 3.9) งานอดิเรก (ตอบได้มากกว่า 1 ข้อ) ท่องเที่ยว ปลูกต้นไม้ อ่านหนังสือ
 ชมภาพยนตร์/ซีรีส์ ออกกำลังกาย ทำงานบ้าน
 ชอปปิงออนไลน์ เล่น social media
- 3.10) ประเภทพื้นที่นันทนาการที่ใช้ (ตอบได้มากกว่า 1 ข้อ) ห้องออกกำลังกาย ลานรอบสระว่ายน้ำ สระว่ายน้ำ
 ห้องโยคะ ห้องซาวน่า สวนหย่อม
 Co-working Space Co-kitchen Space
 พื้นที่บาร์บีคิว
- 3.11) ความถี่การใช้พื้นที่นันทนาการ (ในข้อ 3.10) มากกว่า 9 ครั้ง/เดือน 7-9 ครั้ง/เดือน
 4-6 ครั้ง/เดือน 1-3 ครั้ง/เดือน
 นาน ๆ ครั้ง ไม่เคยใช้
- 3.12) ช่วงเวลาการใช้พื้นที่นันทนาการ (ในข้อ 3.10) ก่อน 9.00 น. 9.00-11.59 น.
 12.00-14.59 น. 15.00-17.59 น.
 18.00-20.59 น. หลัง 21.00 น.
 ไม่เคยใช้

ส่วนที่ 4 ความพึงพอใจและปัญหาในการอยู่อาศัยในคอนโดมิเนียม

- 4.1) ระดับความพึงพอใจต่อการอยู่อาศัย
- มากที่สุด มาก ปานกลาง
- น้อย น้อยที่สุด
- 4.2) ปัจจัยที่ส่งผลต่อความพึงพอใจในการอยู่อาศัย
- ความปลอดภัย ความสวยงาม ความสงบ
- ความสะอาดสบาย ความเป็นส่วนตัว
- ความผ่อนคลาย
- 4.3) ระดับความเหงาในการอยู่อาศัย
- เหงาจนชิน เหงาเป็นครั้งคราว ไม่ค่อยเหงา
- ไม่เหงา
- 4.4) ความกังวลต่อการอยู่อาศัยในคอนโดมิเนียม
- อัคคีภัย ที่จอดรถ
- พื้นที่เก็บของ เสียงรบกวน
- การระบายอากาศ ความปลอดภัย
- นิติบุคคล
- 4.5) ปัญหาในการอยู่อาศัยตามลำพัง (ตอบได้มากกว่า 1 ข้อ)
- การขอความช่วยเหลือเวลาป่วย
- การซ่อมอุปกรณ์เครื่องใช้ภายในห้อง
- การขนของขึ้นห้องพัก
- ที่จอดรถเวลากลางคืนไม่ปลอดภัย
- เพื่อนบ้านเป็นผู้ชาย ไม่น่าไว้วางใจ
- ความหวาดระแวงคนสะกดรอยตาม
- บุคคลแปลกหน้ามาเคาะห้อง
- ไม่ประสบปัญหา

ส่วนที่ 5 ที่อยู่อาศัยที่ต้องการในอนาคต

- 5.1) ปัจจัยในการเลือกคอนโดมิเนียมในอนาคต (ตอบได้มากกว่า 1 ข้อ)
- ราคา ทำเลที่ตั้ง
- รูปแบบห้อง ขนาดห้อง
- วิิวจากห้อง ความปลอดภัย
- จำนวนที่จอดรถ ชื่อเสียงของโครงการ
- บรรยากาศเงียบ สิ่งอำนวยความสะดวก
- เดินทางสะดวก สถาปัตยกรรม
- 5.2) สถานที่ที่ควรอยู่รอบคอนโดฯ (ตอบได้มากกว่า 1 ข้อ)
- โรงพยาบาล ห้างสรรพสินค้า
- สถานีตำรวจ สถานีรถไฟ
- ทางขึ้น-ลงทางด่วน สวนสาธารณะ
- สถานบันเทิง ร้านอาหาร/แหล่งช้อปปิ้ง

5.3) ความต้องการพื้นที่นันทนาการในคอนโดมิเนียม

พื้นที่นันทนาการ	มาก	ปานกลาง	น้อย
ห้องออกกำลังกาย			
สระว่ายน้ำ			
ห้องโยคะ			
ห้องซาวน่า			
พื้นที่บาร์บีคิว			
Co-working Space			
Co-kitchen Space			
ห้องสันทนาการ/ห้องเกมส์			

5.4) ความต้องการบริการในคอนโดมิเนียม

บริการ	มาก	ปานกลาง	น้อย
เจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัยเดินตรวจตราตลอด 24 ชม.			
อนุญาตให้เลี้ยงสัตว์			
ช่างซ่อมหญิง			
การจัดส่งพัสดุ/อาหารถึงห้องพัก			
รถเข็น/พนักงานขนของ			
ตรวจสอบสภาพห้องประจำปี			
Emergency call ที่เชื่อมต่อรปภ./นิติบุคคล			
กิจกรรมสร้างสัมพันธ์ระหว่างลูกบ้าน			

5.5) การวางแผนที่อยู่อาศัย วางแผน ไม่วางแผน
ในวัยเกษียณ

5.6) รูปแบบที่อยู่อาศัยในวัยเกษียณ บ้านเดี่ยว/บ้านแฝด ทาวน์เฮ้าส์/ทาวน์โฮม
 คอนโดมิเนียม

5.7) บุคคลที่อาศัยร่วมในวัยเกษียณ คนเดียว ญาติ พี่น้อง
 เพื่อนโสด ผู้สูงอายุ (บ้านพักคนชรา)

----- จบแบบสอบถาม -----

บรรณานุกรม

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
CHULALONGKORN UNIVERSITY

- Abernethy, J. J. (1970). *Psychological and Sociological Considerations in the Design of Low Cost Housing Units*. International Symposia on Low Cost Housing Problems Related to Urban Renewal and Development.
- Adams, M. (1976). *Single Blessedness*. London: Hinemann Educational Books Ltd.
- Allport, G. W. (1967). *Readings in Attitude Theory and Measurement*. New York: John Wiley & Sons.
- Beck, J. R.; Rowan, R. and Teasdale, P. (1974). The Evaluation of Family Satisfaction with the Design of the Stacked Maisonnette. *Man Environment Interactions: Evaluations and Application Washington*. (pp. 297-319). Pennsylvania: Downen Hutchison & Ross Inc.
- Becker F. D. (1977). Social – psychological Consequences of Living in Less than Ideal Housing: A comparative of occupants' coping strategies in single family track and public housing. In *User Participation and Environmental Meaning: Three Field Studies* (New York: Program in Urban and Regional Studies, Cornell University ed., pp. 163-239). (Program in Urban and Regional Studies, Cornell University)
- Belch, G. E. and Belch, M. A. (2007). *Advertising and Promotion: An Integrated Marketing Communications Perspective* (7th ed.). Boston, NY: McGraw-Hill/Irwin.
- Broom, L. and Selznick, P. (1977). *Sociology : a text with adapted readings* (6th ed.). New York: Harper & Row.
- Carter, B. and McGoldrick, M. (2005). *The Expanded Family Life Cycle: Individual, Family, and Social Perspectives* (3rd ed.). Boston: Allyn and Bacon.
- Chan, P. C. (1975). Social Implications of Public Policies. *The Lesson of Hong Kong*. Bangkok: Asian Institute of Technology, Thailand.
- Clare, K. (2016). *2016 Housing Futures*. Retrieved November, 22 from <https://architectureau.com/articles/2016-housing-futures/>
- Cohen, J. B. and Areni, C. S. (1991). Affect and consumer behavior. In T. S. Robertson & H. H. Kassarian (Eds.), *Handbook of Consumer Behavior* (pp. 188-240). Englewood Cliffs, NJ: Prentice-Hall.
- Corby, N. and Zarit, J. M. (1983). Old and Alone: The Unmarried in Later Life. In R. B. Weg (Ed.), *Sexuality in The Later Years: Role and Behavior* (pp. 131-145). New York: Academic Press.
- DDproperty. (2564). *Thailand Consumer Sentiment Study H1 2021*. Retrieved June, 10 from <https://www.ddproperty.com/คู่มือซื้อขาย/Thailand-Consumer-Sentiment-Study-H1-2021-40728>
- Dillman, D. A. (2000). *Mail and Internet surveys: The tailored design method* (2nd ed.). New York: Wiley.

- Drew, R. B. (2006). *Buying for themselves: An analysis of unmarried female home buyers*. Joint Center for Housing Studies Harvard University.
- Elliott, R.; Eccles, S. and Gournay, K. (1996). Revenge, existential choice and addictive consumption. *Psychology and Marketing*, 13(8).
- Gifford, R. (2007). The Consequences of Living in High-Rise Buildings. *Architectural Science Review*, 50(1), 2-17.
- Gronmo, S. (1988). Compensatory Consumer Behaviour: Elements of a critical sociology of consumption. In O. Per (Ed.), *The Sociology of Consumption* (pp. 65-85). Solum Forag Norway: Humanitites Press, New York.
- Grunert, S. (1993). On Gender Differences in Eating Behaviour as Compensatory Consumption. *Second Conference on Gender and Consumer Behaviour*, University of Utah, Salt Lake City, UT.
- Guest, P. and Tan, J. (1994). *Transformation of Marriage Patterns in Thailand*. Nakhonpathom: Institute for Population and Social Research, Mahidol University.
- Hanna, N. and Wozniak, R. (2001). *Consumer Behavior: An Applied Approach* (4th ed.). Upper Saddle River, NJ: Prentice Hall.
- Hawkins, D. (1995). *Consumer behavior: Implications for marketing strategy* (6th ed.). Homewood, IL: Richard D Irwin, Inc.
- Hornby, A. S. (2000). *Oxford Advance Learner's Dictionary*. London: Oxford University Press.
- Lang, M. (2002). *The use of web-based international surveys in information systems research*. European Conference on Research Methodology for Business and Management Studies, England. (April 29-30, pp.187-196).
- Levinson, D. J. (1978). *Seasons of Man's Life*. Alfred A. New York: Knopf.
- McCracken, G. D. (1990). *Culture and Consumption: New Approaches to the Symbolic Character of Consumer Goods and Activities*. Indiana University Press.
- Meesters, J. (2009). *The Meaning of Activities in the Dwelling and Residential Environment: A Structural Approach in People-Environment Relations*. Amsterdam: IOS Press.
- Neal, C. M.; Quester, P. G. and Hawkins, D. (2004). *Consumer behavior: Implications for marketing strategy* (4th ed.). Australia: McGraw-Hill.
- Newman, S. J. (1977). Perceptions of Building Height: An Approach to Research and some Preliminary Findings. *Human Response to Tall Buildings*. Pennsylvania: Downen Hutchison & Ross Inc..
- Katto Panara. (2017). ทำไมคนญี่ปุ่นถึงไม่นิยมซื้อบ้าน แต่ยอมจ่ายค่าเช่าบ้านไปตลอดชีวิต? Retrieved 2 มีนาคม from <https://thestandard.co/japanesepeopleprefertorentahouse/>

- Preiser, W. F. E. (1978). *Facility Programming: Methods and Applications*. Pennsylvania: Downen Hutchison & Ross Inc.
- Quirk, R. (1987). Longman Dictionary of Contemporary English. London: Richard Clay.
- Shelley, M. W. (1975). Design as an Instrument Change: The Role of Design in Two. In B. Honikman (Ed.), *Responding in Social Change* (pp. 252-268). Pennsylvania: Downen Hutchison & Ross Inc.
- Solomon, M. R. (2007). *Consumer Behavior: Buying, Having, and Being* (7th ed.). Upper Saddle River, NJ: Pearson Prentice Hall.
- Stein, P. J. (1981). *Single life: Unmarried adults in social context*. New York: St. Martin's Press.
- Stern, B. B.; Barak, B. and Gould, S. J. (1987). Sexual identity scale: A new self-assessment measure. *Sex Roles*, 17(9), 503-519.
- Turner, J. H. (2003). *The Structure of Sociological Theory* (7th ed.). Belmont California: Wardsworth.
- Weiss, R. (1975). *Loneliness: The Experience of Emotional and Social Isolation*. Boston: The MIT Press.
- Wolman, B. B. (1973). Dictionary of behavioral science. New York: Van Norstrand Reinhold.
- Woodruffe, H R. (1996). Compensatory consumption: why women go shopping when they're fed up and other stories, the Proceedings of the 25th Annual Conference of the European Marketing Academy: Marketing for an Expanding Europe, Budapest.
- YUI, Y. (2006). Purchases of Condominiums by Single Women and their Backgrounds in Tokyo: Housing Problems for Women. *Geographical Review of Japan*, 79(12), 629-643.
- Zajicek, A. and Koski, P. R. (2003). Strategies of resistance among White middle-class singles. *Sociological Spectrum*, 23(3), 377-403.
- กมลลักษณ์ โชติจิตรวิเชียร. (2561). *รูปแบบการดำเนินชีวิตที่มีความสุขของคนโสดในกรุงเทพมหานคร*. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารธุรกิจ สาขาการตลาด คณะบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- กรมการปกครอง และ สำนักทะเบียนกลาง. (2562). *จำนวนราษฎรทั่วราชอาณาจักร ตามหลักฐานการทะเบียนราษฎร*. สืบค้นเมื่อ 4 เมษายน 2563 แหล่งที่มา: <https://stat.bora.dopa.go.th/stat/statnew/statMenu/newStat/home.php>
- กัญญารัตน์ สุดสอาด. (2542). *สตรีโสดในสังคมไทยปัจจุบัน*. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารธุรกิจ สาขาวิชาไทยศึกษา มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- กัลยา วานิชย์บัญชา. (2552). *สถิติสำหรับงานวิจัย*. (พิมพ์ครั้งที่ 2). กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- กาสัญ วรพิฑุต. (2548). รูปแบบการดำเนินชีวิต และพฤติกรรมการเปิดรับสื่อโฆษณาของกลุ่มคนโสดในเขตกรุงเทพมหานคร. *วารสารวิชาการ มหาวิทยาลัยหอการค้าไทย* 25(3), 138-149.
- กฤษณ์วรรณ นิตกรกุล. (2552). *ทัศนคติต่อการอยู่เป็นโสดของสตรีในเขตกรุงเทพมหานคร*. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารธุรกิจ สาขาวิชาประชากรศาสตร์ วิทยาลัยประชากรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

- คณิตสร เต็งรัง. (2542). *พฤติกรรมส่งเสริมสุขภาพของข้าราชการสตรีโสด สังกัดส่วนกลาง กระทรวงสาธารณสุข*.
 วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารธุรกิจ, คณะสังคมสงเคราะห์ศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- จิราพร พารารักษ์. (2560). *การใช้นิยามความโสด การรับรู้คุณค่าในตัวเอง และการแสดงตัวตนผ่านสื่อสังคมออนไลน์ของสาวโสดเจนเนอเรชั่นวาย*. สารนิพนธ์ปริญญาโทบริหารธุรกิจ, สาขานิเทศศาสตร์และนวัตกรรม คณะนิเทศศาสตร์และนวัตกรรมการจัดการ สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์.
- จิตภา เอกอินทร์. (2561). *แหล่งข้อมูลข่าวสาร และรูปแบบการเดินทางท่องเที่ยวของผู้หญิงโสด*. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารธุรกิจ, สาขาวิชานิเทศศาสตร์ คณะนิเทศศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ชนิกานต์ รัตนสิริ. (2554). *การศึกษาพฤติกรรมมารีโสดเพื่อเติมเต็มชีวิตที่ไม่ได้แต่งงานของผู้หญิงโสด*. สารนิพนธ์ปริญญาโทบริหารธุรกิจ, สาขาวิชาการบริหารการตลาด คณะพาณิชยศาสตร์และการบัญชี มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- ชลลดา วาดนิม. (2553). *ปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับความสุขของสตรีโสดในเขตกรุงเทพมหานคร*. สารนิพนธ์ปริญญาโทบริหารธุรกิจ, สาขาวิชาจิตวิทยาพัฒนาการ คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- ชาญณรงค์ สุทธิลักษณ์สกุล. (2545). *การใช้พื้นที่ภายในห้องพักประเภทอาคารชุดราคาถูก: กรณีศึกษา โครงการลินธนาแมนชั่น (ถนนนวมินทร์), กรุงเทพมหานคร*. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารธุรกิจ, สาขาวิชาเคหกรรมศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ชุตินา ธีรสรวานนท์. (2550). *การใช้พื้นที่ภายในห้องชุดเอนกประสงค์ขนาดเล็กระดับราคาปานกลาง: กรณีศึกษา โครงการ A และ โครงการ B*. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารธุรกิจ, สาขาวิชาเคหกรรมศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ซัชทอง ชูระทอง. (2541). *ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการเป็นโสด รูปแบบการเป็นโสด และปัจจัยสนับสนุนการใช้ชีวิตโสด: ศึกษาเฉพาะสตรีโสดวัย 25-50 ปี ในกรุงเทพมหานคร*. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารธุรกิจ, สาขาวิชาการจัดการโครงการสวัสดิการสังคม มหาวิทยาลัยหัวเฉียวเฉลิมพระเกียรติ.
- ซัชสุนี สุขิลวรรณ. (2528). *ความเครียดเกี่ยวกับตนเองของสตรีโสด: ศึกษากรณีสตรีโสดไม่เคยแต่งงานและมีอายุ 30 ปีขึ้นไป*. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารธุรกิจ, คณะสังคมวิทยาและมานุษยวิทยา มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- ชญญา ลีตั้งรุ่ย. (2546). *ความเครียดในการอยู่เป็นโสดของสตรีอายุ 30 ปีขึ้นไปในหน่วยงานรัฐ รัฐวิสาหกิจ และเอกชน เขตกรุงเทพมหานคร*. สารนิพนธ์ปริญญาโทบริหารธุรกิจ, สาขาวิชาจิตวิทยาพัฒนาการ คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- ญาณิกา ธนาเลิศกุล. (2562). *การศึกษาความคิดและการวางแผนชีวิตของผู้หญิงโสดในสังคมเมืองที่กำลังก้าวเข้าสู่วัยผู้สูงอายุ*. สารนิพนธ์ปริญญาโทบริหารธุรกิจ, ภาควิชามานุษยวิทยา คณะโบราณคดี มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- ทิพวรรณ ศิริสัมพันธ์, สิริรัฐ หนูสี และ ณัฐชนัน ฐิติพันธ์รังสฤต. (2562). *การครองโสดของผู้หญิงในยุคโลกาภิวัตน์กับเศรษฐกิจในเมืองไทย*. *วารสารธรรมศาสตร์*, 38(3), 27-44.
- ธนาคารไทยพาณิชย์ ศูนย์วิจัยเศรษฐกิจและธุรกิจ. (2563). *EIC Data Infographic: #โสดFeelGood*. สืบค้นเมื่อ 22 กุมภาพันธ์ 2563 แหล่งที่มา: <https://www.scbeic.com/th/detail/product/6102>
- ธณีนี บัณฑิตวัฒนาวงศ์. (2556). *รูปแบบการดำเนินชีวิต พฤติกรรมการบริโภค และการเปิดรับสื่อของผู้หญิงโสดในกรุงเทพมหานคร*. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารธุรกิจ, สาขาวิชานิเทศศาสตร์ คณะนิเทศศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

- ธนิศา แสงพรรณค. (2559). *แรงจูงใจ การแสวงหาข้อมูล และการตัดสินใจท่องเที่ยวของผู้บริโภคหญิงโสดวัยทำงาน*. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารธุรกิจ สาขาวิชานิติศาสตร์ คณะนิติศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ธัญดา บุณวุฒิ. (2553). *ความสุขของผู้หญิงโสด อายุ 35 ปีขึ้นไป*. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารธุรกิจ สาขาจิตวิทยา การปรึกษา คณะจิตวิทยา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- นิภาวรรณ กิริยะ. (2534). *การเปรียบเทียบการเห็นคุณค่าในตนเองของสตรีโสดและสตรีที่สมรสและมีอายุ 30 ปีขึ้นไปในกรุงเทพมหานคร*. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารธุรกิจ สาขาวิชาจิตวิทยา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- บุษรา โปวาทอง. (2561). *พื้นที่ใช้สอยและราคาขายของคอนโดมิเนียม ประเภทหนึ่งห้องนอนในเขต กรุงเทพมหานคร*. วารสารวิชาการ คณะสถาปัตยกรรมศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 67(มกราคม- ธันวาคม 2561), 87-102.
- ปริญญา อยู่เป็นแก้ว. (2552). *การตัดสินใจอยู่เป็นโสดของผู้หญิงในยุคโลกาภิวัตน์*. สาขาวิชาสตรีศึกษา วิทยาลัยสหวิทยาการ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- พนิดา หอมบุญยงค์. (2552). *รูปแบบการดำเนินชีวิตของผู้หญิงวัยทำงานที่มีสถานภาพโสดในกรุงเทพมหานคร*. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารธุรกิจ สาขาวิชาจิตวิทยา บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- พรทิพา กาญจนกุล. (2546). *วิถีชีวิตของสาวโสด*. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัย เกษมบัณฑิต.
- พรรณบงกช ศิริกุล. (2552). *ความคิดเห็นของสตรีโสดต่อการอยู่เป็นโสดของสตรี*. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารธุรกิจ สาขาวิชาพัฒนาสังคม มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- พลอยจันทร์ สุขคง. (2563). *บ้านรู้ใจ: บริบทใหม่สำหรับที่อยู่อาศัย เมื่อ 'คนโสด' ก่อร่างได้บ้านหลังใหญ่ เหมือนกัน*. สืบค้นเมื่อ 17 กุมภาพันธ์ 2563 แหล่งที่มา: <https://thestandard.co/living-sc-asset-home-singles/>
- ภัทรพร ดาสิงห์. (2559). *ชีวิตที่ออกแบบเองได้ของคนโสดที่อาศัยอยู่ตามลำพัง*. วารสารการวิจัยกาละลองคำ 10(2): กรกฎาคม-ธันวาคม 2016, 121-134.
- ภัสสร ลิมานนท์. (2529). *ทัศนคติและค่านิยมของสตรีไทยเกี่ยวกับการสมรส*. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารธุรกิจ สถาบันประชากรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- มนสิการ กาญจนะจิตตรา, กัญญาพัชร สุทธิเกษม และ รินา ต๊ะดี. (2559). *การส่งเสริมการมีบุตรผ่านการสร้างสมดุล ระหว่างการทำงานและการสร้างครอบครัวที่มีคุณภาพ*. สำนักงานกองทุนสนับสนุนการวิจัย มหาวิทยาลัยมหิดล สถาบันวิจัยประชากรและสังคม. (2547). *ศัพทานุกรมการวิจัยทางประชากรและสังคม*. นครปฐม: สถาบันวิจัยประชากรและสังคม มหาวิทยาลัยมหิดล.
- มานพ พงศทัต. (2539). *แนวนโยบายที่อยู่อาศัยแห่งชาติ*. หลักสูตรป้องกันราชอาณาจักรภาครัฐร่วมเอกชน คณะสถาปัตยกรรมศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ระวีวรรณ ธรณี. (2549). *ผู้หญิงโสด: อัตลักษณ์และการดำเนินชีวิต*. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารธุรกิจ สาขาวิชาและมานุษยวิทยา มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- ราชบัณฑิตยสถาน. (2557). *พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2554*. กรุงเทพฯ: นานมี บุ๊คส์พับลิเคชันส์.

- ศศิวิมล วรณศิริ. (2563). *ทำไมน้องไม่แต่งงาน? ผลกระทบของการศึกษาต่อการตัดสินใจแต่งงานและมีลูกของผู้หญิงไทย*. สืบค้นเมื่อ 18 มีนาคม 2563 แหล่งที่มา: <https://www.pier.or.th/?abridged=ทำไมน้องไม่แต่งงาน-ผลกร>
- ศรันยพงศ์ เทียงธรรม. (2549). ไรท์สสาวโสด 3049. *Marketeer*, 7(78), 174-175.
- ศิวารรณ ศิริไชยบุลย์วัฒน์. (2546). *ภาวะการครองโสดถาวรของคนไทยมุสลิมพ.ศ. 2513 – 2543*. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารธุรกิจ, สาขาวิชาศาสนาเปรียบเทียบ มหาวิทยาลัยมหิดล.
- ศิริวรรณ เสรีรัตน์. (2550). *พฤติกรรมผู้บริโภค = Consumer behavior*. กรุงเทพฯ: อีระฟิล์ม.
- ศรียา เตชะวัฒนเศรษฐ์. (2544). *โลกทัศน์และปัจจัยที่เกี่ยวข้องต่อการอยู่เป็นโสดของพนักงานต้อนรับหญิงบนเครื่องบิน*. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารธุรกิจ, สาขาวิชามนุษยวิทยา คณะรัฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ศุทธิดา ชนวนัน และ ปิยวัฒน์ เกตุวงศา. (2557). *ทำไมผู้หญิงไม่แต่งงาน: ผู้ชายหายไปไหน. การเกิดกับความมั่นคงในประชากรและสังคม (พิมพ์ครั้งที่ 1)*. นครปฐม: สถาบันวิจัยประชากรและสังคม มหาวิทยาลัยมหิดล, 23-42.
- สุขใจ น้ำผุด. (2537). *กลยุทธ์การบริหารการเงินบุคคล*. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- สุชาติ ประสิทธิ์รัฐสินธุ์. (2540). *เทคนิคการวิเคราะห์ตัวแปรหลายตัวสำหรับการวิจัยทางสังคมศาสตร์*. (พิมพ์ครั้งที่ 4). กรุงเทพฯ: บริษัท เพ็ญฟ้าพรินติ้ง จำกัด.
- สุพพตา ปิยะเกศิน. (2546). *การเงินส่วนบุคคล*. (พิมพ์ครั้งที่ 3). กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สุพัทธรา กิ่งพุ่ม. (2550). *รูปแบบการดำเนินชีวิตและพฤติกรรมในการเปิดรับสื่อมวลชนของกลุ่มผู้หญิงโสด อายุ 30-49 ปี ในอำเภอเมือง จังหวัดขอนแก่น*. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารธุรกิจ, สาขาวิชาการตลาด มหาวิทยาลัยขอนแก่น.
- สัมมา คีตสิน. (2555). *ไมโครคอนโด. โพลส์ทูเดย์*. (20 พฤศจิกายน 2555): 9.
- สำนักงานสถิติแห่งชาติ. (มปป.-a). *รายงานสำมะโนประชากรและเคหะ พ.ศ. 2513*. กรุงเทพฯ: สำนักงานสถิติแห่งชาติ.
- สำนักงานสถิติแห่งชาติ. (มปป.-b). *รายงานสำมะโนประชากรและเคหะ พ.ศ. 2553*. กรุงเทพฯ: สำนักงานสถิติแห่งชาติ.
- สำนักงานศูนย์วิจัยและให้คำปรึกษา แห่งมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์. (2560). *การศึกษาการคาดประมาณความต้องการที่อยู่อาศัยของประเทศไทย ปี 2560 – 2580*.

ประวัติผู้เขียน

ชื่อ-สกุล	นางสาวธนารีย์ ปัญโญ
สถานที่เกิด	กรุงเทพมหานคร
วุฒิการศึกษา	Bachelor of Arts in Chinese Language and Culture, Shanghai Jiaotong University ศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาจีน (หลักสูตรนานาชาติ) คณะศิลป ศาสตร์ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
CHULALONGKORN UNIVERSITY